New York Times'ın Satış Rekorları Kıran Aykırı Yazarı

CHRIS CULVER

Davayı hızla çözmesseniz
başkalarının da hayatını
tehlikeye atarsınız...

ÖLÜMÜN GİZLİ YÜZÜ

Çevirmen: Meryem Karadağ

KAKTUSUN

OLİMPOS®

750.000 kopyadan fazla satan ve satış rekorları kıran

bir kitap fenomeni.

CHRIS CULVER

ÖLÜMÜN GİZLİ YÜZÜ

Ash Rashid tek ba ına... Indianapolis ehri Polis Te kilatında on iki yıl geçirmi kıdemli bir polis ve polis kuvvetindeki birkaç Müslüman Amerikalıdan biri olan Ash, adaleti ararken kuralları esnetmekten korkmuyor. Ancak imdi polisli i bırakmak istiyor. Hukuk fakültesinden mezun oldu ve savcı olmayı hedefliyor. stedi i son ey, yeni bir cinayet soru turmasına karı mak...

Ancak bu durum aile dostlarından birinin evinin önünde öldürüldü ünü duymasıyla de i iyor; bu, te kilat üyelerinin soru turmaktansa görmezden geldi i bir cinayet. Ash soru turmaya ba lıyor ve kendini bir anda seçim politikalarının, suç dünyasının ve kendi adaletini sa layan adamların ortasında, karmakarı ık bir davanın içinde buluyor.

"Chris Culver, önümüzdeki yıllarda takip edeceğimiz bir yazar."
C. J. Box

"Ash Rashid sert fakat merhametli bir kahramandır. Chris Culver, polisiye romanlarda cüretkar yeni bir ses."
Jeff Abbott

ISBN: 978-605-9609-60-9

₺22

OLİMPOS

www.olimposyayinlari.com
/olimposyayinlari
/olimposyayin
/olimposyayinlari

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

“Ash Rashid sert ama
yufka yürekli
bir kahraman.
Chris Culver polisiye
roman dünyasında cesur
ve yeni bir ses.”
Jeff Abbott

O bırakmak istese de
suç dünyası onu
bırakmıyor.
Ash Rashid şimdi de,
küçük kızının çok sevdiği
arkadaşının annesi için
adalet peşinde.
Üstelik bu cinayeti
çözmezse suçsuz bir
adam hapse girecek.
Onu, savcılık hayalini
gerçekleştirmden önce
belki de son kez dedektif
olarak görüyoruz. Her
zamanki gibi kendine
özgü, sıra dışı
yöntemleriyle...

Davayı hızla çözmesseniz başkalarının da hayatını tehlikeye atarsınız...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ÖLÜMÜN GİZLİ YÜZÜ

CHRIS CULVER

OLİMPOS®

ÖLÜMÜN GİZLİ YÜZÜ
Where They Led

© 2013, Chris Culver

Çeviri: Esra Gül Coşkun
Redaksiyon: Ümit Özkan
Bilgisayar Uygulama: Olimpos Yayınları
Kapak Tasarım: Yasin Öksüz

ISBN: 978-605-9609-60-9
Baskı: Mart 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718
www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 34191

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ÖLÜMÜN GİZLİ YÜZÜ

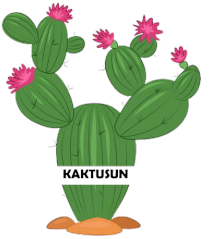
CHRIS CULVER

OLİMPOS®

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

CHRIS CULVER

Bölüm 1

Dedektif Ash Rashid işten evine geldiğinde arka bahçesinde silahlı iki adam gördü ve ikisi de onu gördüğüne memnun olmuşa benzemiyordu. Adamlardan ilki bir seksen boylarında, ince yapılıydı ve belli belirsiz bir top sakalı vardı. Ash'i görür görmez alayla gülmeye başladı, tehditkâr görünmeye çalıştığı açıktı ama bunda başarısız olduğu da su götürmez bir gerçekti. Ağırlığını topuklarına verdi, bu da tabancasını omzundaki kılıfından çıkarmak ve nişan almak için en az bir buçuk saniye harcaması gerektiği anlamına geliyordu. Bunları yapana kadar iki kere ölmüş olurdu. Ash için bir tehdit değildi yani.

Ancak diğeri farklıydı. Ash onun adını bilmiyordu ama içinden ona Hulk adını verdi. Yaklaşık bir yıl önce, Ash bir soruşturma sırasında adamın oğlunu göğsünden ve omzundan vurduktan sonra karşılaşmışlardı. Adamın oğlu yaşadı ama Hulk affedecek bir tipe benzemiyordu. Boyu en az iki metre vardı ve kilosu da yüz otuz beş falan gelirdi. Bu irilikte biri yere yıkılana kadar karşıdakine de epey hasar verirdi ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash teşkilatın tahsis ettiği kırk kalibrelik Glock'un bu hasarı azaltacağından şüpheliydi.

Elini ceketinin yan cebindeki tabancasından çekti ve bahçede daha fazla ilerlemeden önce sedir ağacından yapılmış bahçe çitlerinin arasındaki kapıyı kapattı. Bunu yapar yapmaz gerçek tehlikeyi tespit etti. Konstantin Bukoholov. Bukoholov'un boynundaki deri sarkıp sararmıştı ve ellerinde de yeni belirmiş güneş lekeleri vardı. Ancak bakışları Ash'in hatırladığı gibiydi; soğuk ve duygusuz. Yaşlı adam Ash'e bir yıl önce banliyödeki gece kulüplerinden birinde faaliyet gösteren uyuşturucu kaçakçısı bir çeteyi ihbar etmişti. Ash olayı soruşturmuş ve bölgenin en büyük uyuşturucu tedarikçilerinden birini alt etmişti, bu arada da farkında olmadan Bukoholov'un en büyük rakiplerinden birini ortadan kaldırmış ve büyük ihtimalle yaşlı adamın payını iki katına çıkarmıştı. Bukoholov'un şu anda neden arka avlusunda oturduğunu Ash bilmiyordu.

Korumaları süzerek avluyu baştan başa yürüdü. Bukoholov Ash'in sedir ağacından çardağının altında duran tik ağacı masasında oturuyordu. Masanın üzerinde üç tane kahve fincanı vardı, hepsinde de yoğun, koyu renk bir sıvı vardı. Ash yaklaşırken Bukoholov ayağa kalktı ve tokalaşmak istermiş gibi elini uzattı. Ash bunu görmezden geldi.

"Ne yapıyorsun burada?"

Bukoholov karşısında duran sandalyeyi işaret etti. "Eşinin çok ilginç kahvesinin tadını çıkarıyorum. Lütfen otur. Konuşmamız gereken şeyler var."

Çok ilginç, Hannah'nın kahvesini tarif etmenin yolların-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan biriydi. Kahvesi o kadar koyu ve asitli olurdu ki lavabo açıcılar onun yanında solda sıfır kalırdı. Eğer Hannah Bukoholov ve adamlarına kahve yapmışsa durumu iyi olmalıydı.

Ash başıyla Hulk'a doğru işaret etti. "Kiralık katillerine arabaya dönmelerini söyle. Bunu bir iyi niyet göstergesi olarak düşün."

Bukoholov bağırarak emir verdi ve iki adam kapıdan geçip bahçeden çıktılar. Ash sandalyelerden birini çekip oturdu.

"İyi görünüyorsun Dedektif Rashid."

Ash arkasına yaslanıp kollarını önünde kavuşturdu. "Ne istiyorsun?"

Bukoholov kahvesinden bir yudum aldı ama bir öksürük nöbeti tüm vücudunu sarsarken fincanını düşürdü. Hannah'nın kahvesi, hazır olmayanlar üzerinde böyle bir etki bırakırdı genellikle.

Bukoholov duruşunu düzeltip tekrar konuşacak duruma gelene kadar Ash sessiz kaldı.

Yaşlı adam dökülen içeceğine baktı. "Kusura bakma. Eşinin kahvesi epey sertmiş."

"Evet, öyledir. Yine de tekrar soruyorum. Ne istiyorsun?"

Bukoholov başını yana eğip omuzlarını silkti. Neredeyse bir büyükbaba gibi görünmeyi başarıyordu.

"Senin de aklın fikrin iş güçte dedektif. Nasıl sohbet edileceğini öğrenmen gerek. Birbirimizi neredeyse bir yıldır görmedik ama sen hemen iş konusuna dalıyorsun. Bir arkadaşın buna nasıl bir tepki vermesi beklenir şimdi?"

"Biz arkadaş değiliz. Bir kereliğine birlikte iş yaptık ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ondan da hâlâ pişmanım. İşimiz bitti artık, bu sohbet gibi. Bahçemden çık."

Bukoholov yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. Gözlerini kapattı. "Bana sadece bir dakika ver," dedi. "Senle bir iş hakkında konuşmak istiyorum. Söyleyeceklerimi duyman gerek."

Ash öne doğru eğildi. Gözlerinin kuruduğunu hissediyordu, gözlerini kırpmak istedi ama açık kalmaları için kendini zorladı. Sonbaharın son günlerindeki bu hafif rüzgâr, mavi taşlı verandada yaprakları uçuştururken Ash sırtının ürperdiğini hissetti.

"Benim zaten bir işim var Bay Bukoholov. İyi bir iş hem de."

En azından söylediği kısmen doğruydu. Ash, Indianapolis savcılığındaki araştırma biriminin en yüksek rütbeli yeminli memuruydu. Pek çok birimde Ash'in komiser yardımcısı olarak statüsü onu, ayrıcalıklara ve rütbesiyle uyumlu olarak sorumluklara sahip yönetici bir memur yapabilirdi. Bununla birlikte asıl çalıştığı birim o kadar küçüktü ve belli bir alanda uzmanlaşmıştı ki bu rütbe nadiren önemli olurdu; herkes savcıların neye ihtiyacı varsa onu yapıyordu. İş genelde iyiydi. Ödeme düzenliydi ve iş de ilginç ve değişikti. Ancak yaklaşan seçimle birlikte işler değişiyordu ve bu değişim iyi yönde olmayacaktı.

"Bu özel bir iş. Bu öğleden sonra saat dörtte buradan yaklaşık iki buçuk kilometre uzakta bir araba kazası oldu. Bir kadın öldü. Haberlerde görmedin mi daha?"

Ash başını hayır anlamında salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Vurup kaçmışlar," diye devam etti Bukoholov. "Kadın hastaneye giderken yolda ölmüş."

"Ailesine dua ederiz," dedi, Ash, kapıya bakarak. "Eğer bana söyleyeceklerinin hepsi buysa şimdi gidebilirsin."

"Kadının adı Cassandra Johnson. Lisa adında bir kızı var. İkisini de tanıdığını sanıyorum."

Ash gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, kesinlikle adamı yanlış anlamış olmalıydı.

"Cassandra ve Lisa Johnson?"

"Tam olarak böyle söyledim sanıyorum."

Ash suratına tokat yemiş gibi hissediyordu. Lisa kızının en iyi arkadaşıydı. İki kız aynı otobüse biniyor, birlikte T-ball[1] oynuyorlar; pijama partileri yapıyorlardı. Yazları o kadar sık birlikte zaman geçiriyorlardı ki Ash üçüncü bir çocuğu varmış gibi hissediyordu; hatta Lisa ona Ash Amca diye sesleniyordu. Her ne kadar kızları kadar birbirlerine yakın olmasalar da Hannah ve Cassandra da düzenli olarak görüşüyor ve sadece kadınların gittiği aynı yoga dersine gidiyorlardı. Bukoholov Ash'e bir şeyler biliyormuş gibi baktı.

"Lisa iyi mi?"

"İyi olduğundan eminim."

Ash o kadar derin bir nefes aldı ki göğsünün şiştiğini hissedebiliyordu.

Indianapolis Chicago ya da New York gibi organize suçlar işlemek için yeterince büyük bir yer değildi; aslına bakılırsa

1 T-ball. Beyzbola benzeyen, çocukların oynadığı bir oyun. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pek çoğu kadın ya da mıntıka yüzünden çıkan kavgalarda liderlerinin birbirini öldürmesinden sonra dağılan ve birbirine çok da bağlı olmayan çeteler vardı burada. Bukoholov bu şehirde gerçek bir mafya babasına en yakın olan kişiydi ve gerçekten iyi bir nedeni olmasa bir dedektifin arka bahçesinde olma riskini almazdı.

"Gerçekten de neden geldin buraya?"

Bukoholov gülümsedi. "Seni temin ederim ki gerçekten de iyi niyetle geldim."

"Saçmalık. Çık bahçemden."

Bukoholov gitmek yerine elini ceketine attı. Ash içgüdüsel olarak elini kendi ceketine attı ve tabancasını çıkardı. Sonra onu masaya koydu, bir parmağı tetik korkuluğu üzerindeydi.

"Bir sonraki hamleni dikkatle, yeniden düşün," dedi, Ash. "Şimdi ellerini görmek istiyorum."

Bukoholov kendisine söyleneni yaptı ve elini geri çekti, şimdi elinde yüz dolarlık banknotlardan oluşan ve tuğlayı andıran bir deste vardı. Parayı masaya bıraktı ve ellerini yavaşça geri çekti, sanki saklayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi avuç içlerini gösterdi.

"Soruşturmanda karşılaşabileceğin tüm masraflar için."

Ash, narkotik timinde kılını bile kıpırdatmadan bir tomar paraya bakıp değerini birkaç yüz dolar farkla söyleyebilecek dedektifler olduğunu biliyordu. Para yığınları onların dünyasının başka bir kısmıydı sadece. Ama Ash o dünyada yaşamıyordu. Paralara dikkatle bakmamaya çalışarak kollarını önünde kavuşturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Paranı al ve bahçemden çık."

Bukoholov bir an için ona baktı ama sonra göz temasını kesti ve duyulabilir sesle iç çekti. "Anlaşmaya varamadığımız için üzüldüm," dedi, ayağa kalkarken. "Eminim, eninde sonunda birileri o kadının başına neler geldiğini keşfedecektir."

"Paranı al ve bahçemden çık."

Bukoholov gitmeden önce Ash'in söylediklerini duymazdan gelerek eliyle işaret etti. "O parayı çocuklarının üniversite masrafları hesabına yatır. Benden daha çok ihtiyacın var o paraya."

Ash cep telefonunu çıkarmadan önce yaşlı adamın dışarı çıkışını gözleriyle takip etti. Bukoholov'a güvenmiyordu ama yaşlı adamın kendisine yalan söylemek gibi bir huyu yoktu. Bir şeylerin döndüğü kesindi. Telefon rehberinden Cassandra Johnson'ın cep telefonu numarasını aradı. Ash sesli mesaj bırakmadan önce telefon altı kez çaldı.

"Selam Cassandra, ben Ash Rashid. Bu mesajı dinlediğinde cep ya da ev telefonumdan bana ulaşabilir misin? Bir sorun yok ama en kısa zamanda Hannah'ya ya da bana ulaşman çok önemli. Ararsan gerçekten çok memnun olurum."

Ash mesajı yollar yollamaz Cassandra'nın ev telefonunu aradı ve hiç kimse açmayınca oraya da benzer bir mesaj bıraktı. Muhtemelen herkesin vaktini harcıyordu ama yine de IMPD'nin[2] telsizcisini aradı ve Cassandra'nın evinin yakınlarında herhangi bir trafik kazası olup olmadığını sordu. Tel-

2 IMPD (Indianapolis Metropolitan Police Department). Indianapolis Şehri Polis Teşkilatı (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sizci böyle bir şey duymamıştı ama Ash yine de kadından ev sakinlerinin güvenliğini kontrol etmeleri için Cassandra'nın evine bir ekip otosu göndermesini rica etti. Bir neden olmadan kimse eve giremezdi ama memurlar kapıyı çalar ve içeride ters bir şeyler olup olmadığını anlamak için birkaç pencereden içeri bakarlardı. Ash, Cassandra ve Lisa'nın dışarıda bir yerlere gittiklerini ve kadının da cep telefonunu evde bıraktığını umuyordu.

O anki endişeleri bir parça yatışınca Ash masadaki parayı aldı. Beş bin dolar. Her ne kadar ailesi bu paraya ihtiyaç duysa da Ash Bukoholov'dan gelen bir hediyeyi kabul etmektense dilencilik yapardı daha iyi; kaç kez yıkarsa yıkasın yaşlı adamın parası kirliydi. Banknotları spor ceketinin cebine koymadan önce tabancasını kılıfına yerleştirdi. Başka bir şey değilse bile, bu para gittiği camideki aşevi için iyi bir bağış olabilirdi.

İçeride Hannah bir elinde döküm demir tava, diğerinde yeşil bir süngerle evyenin önünde dikiliyordu. Ash kapıdan girerken eşi ona gülümsedi, gevşekçe bağlanmış pembe bir başörtüsü saçlarını ve boynunu örtüyordu. Dini anlamı bir yana, Hannah Ash ya da kendi babası dışındaki erkeklerin yanındayken başörtüsü takmanın kendini daha huzurlu hissettirdiğini söylerdi. O örtüyü takınca yabancı erkeklerin kendisine asılması ya da dik dik bakması konusunda endişelenmek zorunda kalmıyordu. Bu, bir ya da bir buçuk metrelik ipek kumaştan çok daha değerli bir şeydi.

"Bak, ne çizdim baba."

Ash kahvaltı masasındaki kızının karşısına oturmadan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önce eşine sadece dudaklarını kıpırdatarak selam verdi. Ash'in görebildiği kadarıyla Megan soyut bir şeyler çizmişti.

"Bu çok güzel bir resim," dedi. "Bitirince buzdolabına asarız."

"Bu bizim ev," dedi, küçük kız.

Artık resimdekinin ne olduğunu anlayınca Ash benzerliği görebildi. Megan ön tarafta biçimsiz yeşil şekillerle birlikte bir dizi kahverengi kare çizmişti. Gerçek evlerine çok benzer şekilde, Megan'ın çizdiği çatı da bir tarafa doğru doğal olmayan bir şekilde eğim yapıyordu ve çalıların her yöne doğru uzayan dalları vardı. Ash kızını alnından öptü ve evyenin önünde duran eşine doğru yürümeden önce çiziminin çok gerçekçi olduğunu söyledi.

"Benim devam etmemi ister misin?" diye sordu, üst üste yığılmış kirli tabaklara doğru başıyla işaret ederken.

"Hayır, ben bitiririm," dedi, Hannah. "Dışarıdaki o adamlar geri gelecekler mi?"

"Hayır."

"İyi," dedi, örtüsünü açarken. Düz siyah saçlarını ensesini gösterecek şekilde yaptığı topuz yana kaymıştı. "Kimdi onlar?"

Ash vereceği cevabı düşünürken bir an hiçbir şey söylemedi. Eşine yalan söylemeyi hiçbir zaman için sevmemişti ve bu sadece günah olduğu için de değildi. Kadın kendisine tahammül ediyor, onu seviyor ve arızalarına rağmen, onunla birlikte kalıyordu. Gerçeği duymayı hak ediyordu; olay bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar basitti. Ama bir neden yokken kadının keyfini kaçırmak da istemiyordu. Bukoholov ne kadar kötü olursa olsun, bir polis ailesine asla zarar vermezdi. Dikkatleri üstüne çekmek işi için iyi olmazdı. Her şeyi hesaba katarsa bu durumda beyaz bir yalan en iyi yaklaşım olacaktı.

"İşten birkaç adam. Bir dava konusunda bana bir şeyler sormak istemişler."

Hannah başını salladı ve sanki kocasının yaşlı adamla yaptığı sohbeti tekrar seyrediyormuş gibi camdan dışarı baktı. "Peki, o adam sana ne verdi?"

Ash öksürüp ağırlığını diğer ayağına verdi. "Biraz para, ama bizim için değil. Parayı hayır kurumuna vereceğim."

Hannah elindeki süngeri bıraktı ve temizlediği tabağı bir kenara bıraktı. Ellerini evyenin kenarına koydu ve öne doğru eğildi, bakışlarını pencere camına sabitlemişti. "Neden parayı kendisi bağışlamıyor?"

Ash birçok anlamda kadının endişelenmesini anlıyordu. Hannah Bukoholov'u tanımıyor olabilirdi ancak Ash'in yaşlı adam için yaptığı son işin neden olduğu -hem gerçek hem de mecaz anlamdaki yaraları- hâlâ taşıyordu. Ash öne doğru eğilince eşinin o günün erken saatlerinde süründüğü gül yağının kokusunu aldı.

"Cassandra'yla en son ne zaman konuştun?"

"Dündü sanırım. Arabası tamirde, bu yüzden bu gece YMCA'daki[3] yoga dersi için onu almamı istemişti. Soruma cevap vermedin."

3 YMCA (Young Men's Christian Association). Genç Hristiyan Erkekler Birliği. Amacı grup aktiviteleri ve çeşitli kurslar aracılığıyla Hristiyanlık ilkelerinin günlük hayata aktarılmasıdır. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash başıyla arka bahçeyi işaret etti. "O adam az önce, Cassandra'nın kaza geçirmiş olabileceğini söyledi. Sen endişelenmeden söyleyeyim, merkezi aradım ve oradaki görevli bana buna dair bir kayıt olmadığını söyledi. Ayrıca Cassandra'ya ulaşmaya çalıştım ama telefonları açmıyor. Misafirimiz bu işi araştırmamı istiyor. Verdiği para rüşvetti."

Hannah şaşırmış görünüyordu. "Cassandra kaza geçirmemişse adam sana neden geçirdiğini söylesin ki?"

"Bilmiyorum ama öğrenmeyi planlıyorum."

"Belki de hemen şimdi evine gidip bir bakmalıyız."

"Çoktan bir ekip otosu gönderdim," dedi, Ash. "Eğer bir şey bulurlarsa beni arayacaklar."

"O adam Lisa hakkında bir şey söyledi mi?"

"Muhtemelen iyi olduğunu söyledi. Ama Cassandra'nın telefonunu açmaması beni endişelendiriyor. Eğer birisiyle buluşacak olsa cep telefonunu evde bırakır mıydı?"

Hannah'nın sesi titredi. "Ben… Ben… Bilmiyorum," dedi. "Gerçi görüştüğü biri yok. Bence birileriyle çıkacak olsa bana söylerdi. Onun her şeyini biliyorum."

"Peki," dedi, Ash, endişelenmeye başladığını hissederek. "Bana bir sandviç yapabilir misin? İşe geri dönüp neler bulabileceğime bir bakayım."

"Hemen," dedi, kadın, başını sallarken. "Ben sandviçi hazırlarken Kaden'e bir bakabilir misin sen de?"

"Tabii ki," dedi, Ash. "Cassandra'nın iyi olduğundan eminim. Sadece bir araştıracağım."

"Peki, tamam."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash oğlunun odasına gitmeden önce eşinin omzunu sıktı. Kaden beşiğinde uyuyordu, kollarını sanki şampiyonluk maçında az önce maç sayısı yapmış gibi zafer dolu bir edayla başının iki yanına kaldırmıştı. Teni açık kahverengiydi ve ne zaman gülümsese kahverengi gözleri parlıyordu.

Uslu bir bebekti ve babasına benziyordu. En azından bezini her değiştirdiğinde Ash'in üstüne çişini yapmayı bırakmıştı.

Kaden uykuda olduğu için Ash odanın kapısında durup seyretmeye başladı. Hannah'nın bir erkek çocuğa hamile olduğunu öğrenince Ash, rengi atmış halıyı kaldırıp yerleri meşe ağacından parke yaptırmış ve duvarları insana neşe veren, pastel bir sarıyla boyayarak evdeki ofisini çocuk odasına çevirmişti. Sonra Hannah duvarın tavana yakın yerlerine yaban arıları çizmişti. İslami gelenek bir erkek çocuk doğunca bir çift hayvan kesmeyi ve arkadaşlar ve aile için bir yemek vermeyi gerektiriyordu. Ash ön avluda bir çift koyun keserse komşularının buna itiraz edeceğinden adı gibi emin olduğu için o ve Hannah parayı Heifer International'a bağışlamışlardı. Bu kurum parayı Afrika'daki fakir aileler için arı almak amacıyla kullanıyordu; Ash odadaki dekorasyonun buna uygun olduğunu düşündü.

Mutfaktaki eşinin ve kızının yanına dönmeden önce bir dakika daha oğlunu seyretti. Akşam namazının vakti gelmişti ama hiç kimse oturma odasındaki seccadelerini almak için bir girişimde bulunmamıştı. Ash'in zihni Bukoholov'la yaptığı konuşmaya odaklandı. Şimdiye kadar yarım düzine devlet kurumu yaşlı adam için soruşturma başlatmıştı ama adam

işlerini ceza falan almadan yürütmeyi hâlâ başarıyordu. Bu gücü, diğer insanların işine burnunu sokmayarak buluyor ve önce düşünüp sonra harekete geçiyordu. Rashid'in evine yaptığı ziyaretle bir şeyler elde etmeyi ummuştu. Gerçi bunun ne olduğunu Ash bilmiyordu ve bu da onu tedirgin ediyordu.

Hannah kendisine sandviçini verir vermez Ash kadını öptü ve kızını kucaklayıp o akşamlığına vedalaştı. Genellikle trafik kazalarına ilçe civarındaki çeşitli polis merkezlerinde görev yapan üniformalı devriye memurları bakardı ama ölümle ya da ağır yaralanmalarla sonuçlanan vurup kaçma vakaları doğrudan cinayet büroya giderdi. Ash cinayette altı yıl geçirmişti, bu yüzden o birime bağlı pek çok dedektif tanıyordu; neyse ki birileri onunla konuşurdu. Arabayı sürerken sandviçini yedi ama park ettikten sonra bir süreliğine arabada kaldı ve Cassandra'nın evi için rica ettiği güvenlik kontrolünde neler olduğunu öğrenmek için telsizciyi aradı. İki memur eve uğramıştı ama kapıyı kimse açmamıştı. Ne yazık ki haneye tecavüz ya da diğer sorunlara dair bir işaret olmadan yapabilecekleri yalnızca bu kadardı. Kendisi de bir şeyler bulabilir mi diye daha sonra eve uğrayacaktı ama bu arada başka bir yol deneyecekti.

Arabadan indi ve cinayet büro katına çıktı. Akşamın bu saatinde beklediği üzere içeride kimse yoktu. Çekinerek birkaç adım attı ve birilerini bulma umuduyla ama muhtemelen bulamayacağını da bilerek masaların ve karton dosya kutularının arasında yürüdü.

Şüpheleri doğru çıkınca girişe inmek için asansöre bindi ve nöbetçi komiser yardımcısının bankosuna doğru yürüdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

IMPD'nin genel merkezi resmi kurum binalarının halkın gurur kaynağı olduğu zamanlarda inşa edilmişti. Beyaz mermer zemini ve granit duvarları hak ettiklerinden daha fazla hor kullanılmışlardı ama oymalı kartonpiyerlerde ve zemindeki mükemmel derecede düz derzlerde görülen işçiliği inkâr etmek zordu. Gerçi tüm o estetik çekiciliğine rağmen, burası modern bir emniyet müdürlüğü için neredeyse hiç yeterli değildi. Granit duvarlardaki derin çatlaklar zeminden tavana kadar çıkıyordu ve tüm zemin birkaç gece boyunca çamaşır makinesinde kalmış ıslak çamaşır gibi kokuyordu. Ash burada fazla vakit geçiren memurlara imrenemiyordu.

Hem danışma bölümünde oturan komiser yardımcısını hem de girişte oturup el ele tutuşan bir çiftin dikkatini çekecek şekilde öksürdü. Ash onu tanımıyordu ama adam elli-li yaşların sonu ya da altmışların başında gibi görünüyordu. Polislik hem zihin hem de fizik olarak zor bir işti, bu yüzden pek çok memur o yaşa geldiklerinde emekliye ayrılmış olmayı umut ederdi. Yaklaşık on yıl kadar önce bu pek çok insan için gerçek bir olasılıktı. Ama şimdi dünya ekonomisi uzun ve görünüşe göre asla sona ermeyecek bir krizin içinde olduğundan, memurların pek çoğu altmış beş yaşına geldiklerinde işten çıkarılana kadar dur durak bilmeden çalışmaya devam ediyorlardı. En azından o adamların bir emeklilik maaşları ve sırtlarını dayayacakları bir sosyal güvenceleri olacaktı; ekonominin gidişatına bakılırsa Ash ve ailesi bunlara bile sahip olamayacaktı.

Ash bankoya yaslandı. "Bir dakikanız var mı?"

"Önemliyse evet."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash kemerindeki rozetini çıkarıp gösterdi. "Önemli. Ben Dedektif Ash Rashid ve savcılığa bağlı olarak müfettişlik yapıyorum. Birkaç sorum var, belki yardımcı olabilirsiniz."

Komiser yardımcısı, parmaklarını birbirine kenetleyip Ash'ın suratından yalnızca otuz santim kadar uzakta kalacak şekilde öne eğilmeden önce okumakta olduğu dergiyi yavaşça kapattı. Ash adamın isim kartına baktı. Robert Doyle.

"Peki, peki, bizi şereflendirmenizi neye borçluyuz, dedektif Rashid?"

Adam sanki akşam yemeği için sarımsaklı bir şeyler yemiş gibi kokuyordu. Ash gülümsemek için kendini zorladı ve geriye doğru çabuk bir adım atıp temiz hava aldığına memnun oldu. "Bu gece Cassandra Johnson adında bir kadınla ilgili herhangi bir şey duydunuz mu acaba?" diye sordu, rozetini kemerine tuttururken. "Kuzey tarafta, kendisine arabayla vurulup kaçılmış olabilir."

Doyle göz temasını bozdu ve dergisini tekrar eline aldı. "Eğer vurulup kaçıldıysa olaya devriye bakmıştır."

"Birileri bana kadının olay yerinde öldüğünü söyledi, bu yüzden cinayet büro bakmıştır. Neler olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Cassandra aile dostumuzdur."

Doyle boş, ifadesiz bakışlarını Ash'e çevirdi. "Madem birileri size onunla ilgili bilgi verdi, neden onunla konuşup vaktimi boşa harcamayı kesmiyorsunuz?"

Doyle besbelli ki tatlı dilli(!) bir adamdı. Megan bu kadar tatlı dilli, güler yüzlü olsaydı Ash ona Bayan Somurtkan adını takıp davranışlarını düzeltene kadar onu cezalandırırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doyle'un ise aynı tarz muameleye düzgün bir yanıt vereceğinden şüpheliydi.

"Bunu düşündüm ama henüz fırsatım olmadı. Sizin vardiyanız ne zaman başladı?"

Doyle gözlerini kırpmadan bir süre baktı. En sonunda Ash'in gitmeyeceğini anlamış olmalı, çünkü derin bir nefes alıp gözlerini kapadı.

"Altıda. Başka bir şey var mıydı?"

"Eğer saat dörtte bir çağrı gelmiş olsaydı bunu duyar mıydınız?"

"Değişir."

Ash Doyle'un devam etmesi için bekledi. Ama adam sustu.

"Neye göre değişir?"

"Birçok şeye göre. Bakın dedektif, Cassandra Johnson adında herhangi birini tanımıyorum. Onunla ilgili bir çağrı gelmedi ve vurup kaçma olayını da duymadım. Ne hakkında konuştuğunuza dair herhangi bir tahminim yok ve yapmam gereken şeyler var." Tekrar dergisini açtı. "Yani, başka bir şey yoksa eğer…"

Ash avuç içleri bankoya bakacak şekilde ellerini kaldırdı. "Bu kadardı. Yardımlarınız için teşekkürler."

"Her zaman."

Adam suratını dergisine gömdü. Doyle karmaşık bir vaka üzerinde olmalıydı; zira Sports Illustrated dergisinin genellikle soruşturmalarla bir ilgisi olmazdı. Girişte yirmi-otuz kişilik yer vardı ama hiç de insanı sıcak karşılayan bir havası

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yoktu. Ash ön kapıdan çıkıp sokağa indi. Hava soğuktu ve sokak, önceki akşam yağan şiddetli yağmurdan dolayı ıslaktı. Perşembeleri şehir merkezi için büyük geceler değillerdi, bu yüzden arada sırada geçen arabalar dışında etraf boştu.

Ash ceketini ilikledi ve seçeneklerini düşünürken ısınmak için kollarını sıvazladı. Yürüme mesafesi içinde iki ya da üç bar vardı ve en azından içlerinden birinin birkaç telefon görüşmesi yapabileceği kadar sessiz olma olasılığı yüksekti. Gitmeyi düşündü ama vazgeçti. Sessiz bir bar bile ihtiyaç duyduğundan daha fazla dikkat dağıtıcı olurdu. Dahası, gittiği camiden biri kendisini yaklaşık bir ay önce bir bara girerken gördükten sonra oralardan uzak durmaya çalışıyordu. Durumu açıklamak için ne diller dökmüştü. İslam alkol tüketimini yasaklıyordu; ne yazık ki içki içmek Ash'in geceleri derin bir uykuya dalmasını ve işte gördüklerini unutmasını sağlayan birkaç aktiviteden biriydi.

Yakındaki bir sokak lambasının altına gitti ve IMPD telsizcisinin numarasını bulana kadar cep telefonunun rehberinde gezdi. Bazen haberlerin bürokrasiden dolayı kendilerine ulaşması zaman alıyordu, bu yüzden eğer Cassandra kaza geçirmişse Doyle'un bunu henüz duymamış olması mümkündü. Hatta olay yerine giden ilk memur her zamanki kanalları es geçip doğrudan cinayet büroya haber vermiş olabilirdi. Devriye gezen memurların bunu yapması beklenmezdi ve bu, normalde açık olan iletişim ağını altüst ederdi ama bu olay nadiren de olsa gerçekleşirdi.

Telsizci iki kez çaldıktan sonra telefonu açtı ve Ash'i kuzeydoğudaki polis merkezinde bulunan nöbetçi komiser yar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dımcısına bağladı. Ne yazık ki bu kadın da Doyle kadar az şey biliyordu. Olur da belki kendilerine haber gelmiştir diye kuzeydoğu mıntıkasını çevreleyen iki polis merkezini de aradı ama onlar da aynı şeyleri söylediler. Hiç kimse Cassandra'yla ilgili bir şey duymamıştı.

Ash bir sonraki hareketini düşünerek ışığın altında bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Bukoholov kaza konusunda yalan söylemiş olabilirdi ama Ash onun bundan ne gibi bir kazancı olabileceğini tahmin edemiyordu. Üstelik Indiana suç dünyasındaki pek çok erkek ve kadından daha az ahlak ilkesine sahip olsa da Bukoholov Ash'e daha önce hiç yalan söylememişti. Ortada başka bir şeyler dönüyordu ve Ash'in bunun ne olduğunu öğrenmesi gerekti. Yaşlı gangsterin numarasını tuşladı ve açana kadar iki kere çalmasını bekledi. Bukoholov bir şey diyemeden Ash konuşmaya başladı.

"Az önce soruşturdum, kimse Cassandra Johnson'la ilgili bir şey duymamış. Şimdi, bildiklerini anlat bana."

Bukoholov durdu. "Ben epey yaşlıyım ve bir sürü şey biliyorum, bu yüzden bu biraz zaman alabilir."

"Ne hoş. Cassandra Johnson hakkında bildiklerini anlat."

"Bilmen gereken her şeyi anlattım zaten sana."

"Hayır, anlatmadın. Hiç kimse kazayı duymamış ve Cassandra'yı da bulamıyorum. Bana anlattıklarından daha fazlasını biliyorsun. Kadın nerede?"

"Şimdi, sanırım morgdadır."

"Hayır, değil. Eğer bir vurup kaçma olayında ölmüş olsaydı benim ekip bunu bilir ve bana haber verirdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana güven dedektif, bu kaza gerçekleşti ve Bayan Johnson, ne yazık ki, vefat etti. Eğer sandığının yarısı kadar iyi bir dedektifsen nedenini bulursun. Sadece kanıtları takip et."

Bukoholov bir suçlu olabilirdi ama bu şehrin nabzını yaşayan herkesten daha iyi tutuyordu. Şehirde bir şeyler kokuştuğunda, paylaşmaya her zaman gönüllü olmasa da, bu bilgiyi edinmiş olurdu.

"Gerçekten de neler dönüyor burada?"

"Bunu kendi başına bulman gerek. Bu şekilde daha iyi olur."

"Kim için daha iyi?"

"Bunu da sen bulacaksın."

"Peki," dedi, Ash, büyüyen hayal kırıklığının sesine yansımadığını umarak. "Eğer bana başka bir şey söylemeyeceksen bile şunu söyle bari. Devam edersem neyin içine adım atmış olacağım?"

Bukoholov pis pis güldü. "Sana söylesem inanmazsın. Eğer önümüzdeki birkaç gün içinde hâlâ aynı yerde sıkışıp kalmış olursan beni ara. Yok, tersi olursa içgüdülerine güven, o zaman başarırsın."

Ash başka bir şey söylemeden Rus telefonu kapadı. İçgüdülerine güven. Kanıtları takip et. Bu şimdiye kadar aldığı en faydalı tavsiye değildi.

Ash düşünceler içinde kaldırımda yürümeye başladı. Eğer Cassandra ölmüşse cesedi henüz defnedilmemiş demekti. Bunu teyit etmek sorularının bazılarına cevap olurdu. Gerçi daha da acil olan konu, Lisa'nın hâlâ ortalıkta olmasıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birilerinin onunla ilgilendiğinden emin olması gerekiyordu. Marion İlçesi Çocuk Esirgeme Kurumunun müdür yardımcısı Julie Sims'in ev telefonunu bulana kadar telefon rehberinde gezindi.

Kadın açana kadar telefon iki kez çaldı.

"Julie, ben Ash Rashid. Senden bir ricam olacaktı. Bir aile dostumuzun kaza geçirdiğine dair bir şeyler duydum ve sizin elemanların bu dostumuzun kızıyla ilgilenip ilgilenmediğini öğrenmek istiyordum."

Julie bir çekmece dolusu gümüş çatal bıçak takımının sesine benzer bir sesle kıkırdadı.

"Evdeyim ben. Danışma hattını aradın mı?"

"Senin gibi iyi arkadaşlarım varken neden danışma hattını arayayım ki?"

Julie homurdandı. İyi arkadaşlar kendilerinden bir iyilik yapması istendiğinde bu tarz şeyler yaparlardı.

"Sanırım Ben ve Jerry'yle* olan randevum bekleyebilir o zaman. Kızın sistemde olup olmadığına bakarım. Adı neydi?"

"Lisa Johnson. Megan'ın en iyi arkadaşıdır."

"Bana beş dakika ver."

Ash telefonu kapattıktan sonra cebine koydu. Hava soğuktu ama düşüncelerinin içinde o kadar kaybolmuştu ki bunu neredeyse hissetmiyordu. Julie iki dakika sonra tekrar aradı. Üniformalı bir devriye polisi birkaç saat önce Lisa'yı getirmişti ama Çocuk Esirgeme Kurumu kızı henüz ailesinin yanına göndermemişti. Eğer Ash kendisiyle şehir merkezinde buluşacaksa Julie görüşmeyi kabul ediyordu; evet demeden önce Ash'in düşünmesine gerek yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Telefonu kapatır kapatmaz Ash saatine baktı. Saat sekize geliyordu ve Julie'nin arabasıyla gelmesi en az yirmi dakika alırdı. O gece ikinci kez Ash bir bara gitmeyi aklından geçirdi ve ikinci kez gerçekçi kaygıları arzularına üstün geldi. Nefesi alkol kokarken Çocuk Esirgeme Kurumu ofisine gidemezdi. Bunun yerine ufak bir lokantaya girdi ve sıcacık bir kahve ve bir dilim vişneli turta aldı. Ne içecek ne de turta ruh hâline iyi geldi ama en azından bir süreliğine dikkatini dağıttılar.

Sözleştikleri saatte Çocuk Esirgeme Kurumu ofisinde Lisa ve Julie'yle buluştu. Ash'i görünce Lisa'nın yüzü aydınlandı ve Ash de kendini gülümsemeye zorladı. Eğer annesi ölmüşse bile görünüşe göre ona söylememişlerdi. Lisa'nın koyu renk saçları ve koyu kahve teni vardı. Yaklaşık üç yıl önce tanıştıklarından bu yana Megan'ın en iyi arkadaşıydı. Artık okul müdürünün odasında okuldaki diğer çocuklardan daha fazla zaman geçiriyorlardı. İkisi de özünde iyi kızlardı, sadece fazla delişmenlerdi. Megan bu özelliğini babasından almıştı ve iki kız Ash'e benzerlerse büyüyüp olgunlaşınca bu özellikleri kaybolacaktı.

"Merhaba Ash Amca."

"Merhaba tatlım. Bayan Sims'le konuşacağım ama hemen geri gelirim, tamam mı?"

Lisa başını tamam anlamında salladı, Julie de onu gözlem için çift taraflı bir aynanın olduğu yakındaki bir oyun odasına götürdü. Kapıyı kapatır kapatmaz Ash duvara yaslandı ve ellerini ceplerine soktu, bir gözü Lisa'da diğeri Julie'deydi.

"Lisa için bir dosya açtınız mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben&Jerry's.[4] Julie başını evet anlamında salladı ve elinde tuttuğu sekmeli karton dosyayı açtı.

"Bu akşam altı sularında bir memur getirdi onu. Kız altı yaşında ve yirmi dört kilo. Henüz hastalık geçmişi elimizde yok ama kızı Riley Çocuk Hastanesi'ne götürdük. İlgilenen doktor kızın sağlıklı göründüğünü söyledi ve istismar edildiğine ya da kötü beslendiğine dair bir işaret bulamadı. Lisa herhangi bir ilaç kullanmadığını söyledi ama biz emin olmak için kontrol edeceğiz."

Ash başını salladı. Lisa'nın sağlıklı olduğunu duymak güzeldi ama gerisi zaten bildiği şeylerdi.

"Annesiyle ilgili ne biliyorsunuz?"

Julie formu incelerken dudakları kıpırdandı. "Buradaki bilgilere göre kadın bir araba kazasında ölmüş ama IMPD evini düzenli olarak kontrol ediyormuş. Öldüğünde otuz iki yaşındaymış ve dosyalarımıza göre zihinsel rahatsızlık öyküsü var. Devriye gezen memurlardan biri kontrol için eve birilerini göndermemizi rica ettiğini, çünkü Cassandra'nın manik olduğundan ve kızı için tehdit teşkil edebileceğinden şüphelendiğini anlatan bir rapor yazmış. Sanırım olayı takip etmek için vaktimiz olmamış henüz."

Ash gözlerini kıstı, ağzı açık kalmıştı. "Doğru dosyaya baktığından emin misin?"

Julie başını evet anlamında salladı.

"Ne yazık ki evet. Görünüşe göre Lisa'nın annesinde sorunlar üçü bir aradaymış. Uyuşturucu kullanımı, mani ve kızı

4 Bir dondurma markası. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okuldayken muhtemelen fahişelik! Eğer yeterli personelimiz olsaydı o kızı aylar önce evden çekip alırdık."

Ash duruşunu düzeltip kollarını önünde kavuşturdu. "Bu bilgiler ne kadar eski?"

Julie dosyayı gözden geçirdi ve Ash'e tekrar bakmadan önce başını olumsuz anlamda salladı. "Burada tarih yok."

"Bu işte bir terslik var," dedi, Ash, dikkatini tekrar Lisa'ya verirken. "Cassandra iyi bir anneydi. Uyuşturucu kullanıcısı değildi ve kesinlikle fahişe falan da değildi. Elindekinin doğru dosya olduğundan emin olmak için iki kez kontrol etsen iyi olur." Durdu. "Birileri neler olduğunu Lisa'ya anlattı mı?"

"Henüz değil."

Ash seçeneklerini düşündü. Lisa'nın etrafı yabancılarla çevriliydi ve muhtemelen çok korkmuştu. Bu sadece adaletsizlik değil aynı zamanda acımasızlıktı. Bu durumda ilçe politikasının ne olduğunu bilmiyordu ama korkmuş ve yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Julie'ye baktı.

"Bana beş dakika ver. Ona neler olduğunu anlatacağım. Hemen geri dönerim."

"Bekle bir saniye," dedi, Julie, elini Ash'in göğsüne koyarken. "Ekimizde onunla sabah konuşacak bir rehberimiz var. Anne ya da babadan biri ortada olmayınca yaptığımız şey budur."

"Ve rehber derken bir yabancıdan bahsediyorsun, değil mi?"

"Rehber derken travma geçirmiş bir çocukla nasıl ilgileneceğine yönelik eğitim almış birinden bahsediyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Julie, saygısızlık etmek istemem ama Lisa'yı neredeyse yarı yaşı kadar bir zamandan beri tanıyorum. Bana Ash Amca ve eşime de Hannah Teyze der. Psikoloji diploması almış bir yabancıyla konuşmasına gerek yok; onun kendisine sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek birilerine ihtiyacı var."

"Ya her şey yolunda gitmezse? Onu hayatında bundan sonra olacaklara hazırlamamız gerek. Üstelik daha babasıyla da konuşmadı. Sence, neler olduğunu kızına o anlatmak istemez mi?"

"Kendisi bir gece kulübünde mesaisi bitmiş bir polis memurunu öldürmekten dolayı Wabash Valley Islahevinde müebbet hapis yatıyor. Son temyiz başvurusu da kabul edilmeyince kurumunuz dilekçe verdi ve adamın ebeveynlik haklarını elinden aldı. Duruşmada Lisa'nın avukatı bendim. Kız babasıyla asla tanışmadı ve kısmetse de asla tanışmayacak. Eğer bu bilgiler dosyanda yoksa bunları da eklemelisin."

"Senin bir avukat olduğunu unutmuşum," dedi, bir adım geri çekilip dosyasının içeriğini gözden geçirirken. Başını kaldırıp tekrar baktığında bakışları o kadar sert değildi. Ancak her ne kadar Ash Lisa'ya önem verse de Julie muhtemelen haklıydı. Annesinin öldüğünü ona söylemek Ash'e düşmezdi. Bunu gerçek bir aile üyesinin söylemesi gerekirdi.

"Lisa'nın Batı Kıyısında oturan bir anneannesi var. Ne zaman uçak bileti parasını denkleştirse buraya gelir. Eğer birileri Lisa'ya annesine neler olduğunu söyleyecekse bence bu kişi o kadın olmalı," dedi Ash. "Onlar kalabalık bir aile değil, bu yüzden Lisa'nın velayetini muhtemelen o alacaktır zaten."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Julie çift taraflı aynadan Lisa'ya baktı. "Batı Kıyısının neresinde bu kadın?"

"Seattle'da. Eğer gerekirse onu buraya getiririm."

Julie'nin burun delikleri genişledi. "Bu iyi olurdu. Onun bunu yapmasına izin verebiliriz."

Ash'in istediği şey bu olmayabilirdi ama bu da bir tür zaferdi. Biraz daha kolay nefes alıp verebiliyordu.

"Önümüzdeki birkaç gün için Lisa'ya bir yer ayarladınız mı?"

"Anneannesi gelene kadar onu kızlar yurdundan birine yerleştiririz."

"Onu eve götürmeme ne dersin?"

Julie hemen itiraz edecek oldu ama Ash buna izin vermedi.

"Hannah ve ben koruyucu anne baba olarak kayıtlıyız, yani zaten sizin sisteminizde varız. Acil bir durum olduğunda çocukları eve götürüyoruz ve bu da acil bir durum gibi görünüyor."

Ash ilk başta Julie'nin karşı çıkacağını düşündü ama kadın vazgeçti. Julie evrak işlerini hallederken Ash eşini arayıp evde ayarlamalar yapması için haber verdi. Hannah gerektiği kadar süreliğine Lisa'yı ağırlamayı önermekte bir saniye bile tereddüt etmedi. Ash oyun odasına girdi ve Lisa'ya birkaç gün boyunca Megan'la birlikte kalacağını söyledi. Lisa'nın annesinden haberi olmadığı için bunun arkadaşının evinde perşembe günü nadiren yaptıkları bir pijama partisi olduğunu düşündü. Kızın bu kadar heyecanlandığını görmek Ash'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neredeyse kalbini sızlattı. Yirmi dakikalık evrak işlemlerinden sonra Lisa'yı arabasının arka koltuğuna oturtup kemerini bağladı ve arabayı eve doğru sürdü. Megan onları kapıda karşıladı ve kızlar hemen Hannah'nın bir prenses ve kurbağayla ilgili çizgi film açtığı oturma odasına koştular. Kızlar muhtemelen yarısında uykuya dalacaklardı ama çizgi film o zamana kadar oyalardı. Hannah mutfakta kaldı.

"Neler oldu?"

Hannah Megan ve Lisa ortadayken duygularını belli etmemeyi başarabilmişti ama şimdi gözleri kızarıyordu.

"Henüz bilmiyorum. Hâlâ olanları doğrulatmış değilim, bu yüzden işe geri dönüp başka neler bulabileceğime bakacağım."

Kızlar o kadar yüksek sesle kıkırdıyorlardı ki Ash onların sesini mutfaktan bile duyabiliyordu.

"Elinden geldiğince çabuk dön."

"Dönerim."

Ash dışarı çıkmadan önce Hannah'yı öptü. Ofisine gitmektense Cassandra ve Lisa'nın evine arabayı sürdü. Pencereler karanlıktı ve ön kapı kilitliydi. Kapıyı yumrukladı ve zili çaldı ama beklediği gibi kimse cevap vermedi. Cırcır böcekleri dışında kimse yoktu etrafta. Arabasına geri dönerken cep telefonunu çıkardı ve adli tabipliğin numarasını buldu. İşte o an ilk kez talih yüzüne güldü; morgda Cassandra Johnson diye biri yoktu ama genç kadının dış görünüşüne uyan Jane Doe adında bir kadın vardı. Sözde bir vurup kaçma olayının kurbanı olan bu kadın göğsü, omuzları ve başından ciddi ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ralar almıştı. Durum, Bukoholov ve Julie Sims'in kendisine anlattıkları hikâyeye uyuyordu.

Ash yola koyuldu. Adli tabiplik White nehrinin yakınlarında, şehir merkezinin güneyinde iki katlı kâgir bir binaydı. İçeri girer girmez Ash burnunu kapadı. Ne kadar çok ölüm soruşturması yaparsa yapsın bu kokuya asla alışamıyordu. Doktor Hector Rodriguez onu girişte karşıladı ve cesetlerin muhafaza edildiği soğutulmuş odacıklara götürmeden önce ameliyat önlüğü giymesi için Ash'e biraz zaman tanıdı.

Ash odanın uzak ucundaki masada, çarşafın altında yatan minyon bir kadının cesedini ana hatlarıyla seçebiliyordu. Doktor Rodriguez çarşafı kadının suratından çeker çekmez Ash Cassandra'yı teşhis etti. Kan suratından çekilip altında çoktan birikmeye başlamıştı ama şüphesiz bu oydu. Indiana yasalarına göre sadece yakın aile üyelerinden biri resmi olarak kimlik tespiti yapabilirdi ama Rodriguez yine de geçici bir kimlik olarak Cassandra'nın adını yazmıştı.

Cassandra'nın annesi ya da kız kardeşi daha sonra gelip resmi tespiti yapmak zorunda kalacaktı. Televizyonda bu, görece daha kolay bir süreçti. Görevlilerden biri ölmüş kişinin üstündeki örtüyü açarken kurbanın eşi ya da yakın aile üyelerinden biri bir pencerenin önünde dikilirdi. Televizyonda başınızı hafifçe evet anlamında sallamanız yeterli olurdu. Gerçek hayatta ise bu daha zor, insanı daha çok etkileyen bir şeydi. Cassandra'nın annesi detaylar vermek zorunda kalacaktı. Cassandra'nın sahip olabileceği dövmeleri, yara izlerini, doğum lekelerini ve kızına özgü diğer işaretleri tespit etmesi gerekecekti. Bir süre morgda kalıp bir sürü evrakı dol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

durmanın yanı sıra muhtemelen kızının kıyafetlerini de tespit etmesi gerekecekti. Bu, öylesine bakmaktan çok daha fazlasıydı ve herhangi bir insanın hak ettiğinden daha fazla acıya neden oluyordu.

Ash arabasına geri döndüğünde park yerinde kaldı ve durumun gerçekliğinin üstüne çökmesine izin verdi. Cassandra ve Lisa aileden olsalar ancak bu kadar yakın olabilirlerdi herhâlde kendilerine. Bu, çok zor olacaktı. Hemen eve gitmek yerine arabayı çalıştırdı ve içki satan açık bir dükkân bulana kadar sürdü. Gerçekçi endişeler onu engellemiyordu artık, bu yüzden yarım litrelik viski aldı ve evinden yaklaşık bir buçuk kilometre uzaktaki küçük bir parka girdi. Ufak bir yudum alarak içmeye başladı ama sonrasında bu, ağız dolusu kocaman bir yuduma dönüştü ve kısa süre sonra tekrar büyük bir yudum daha aldı. Ardından şişeyi kucağına koydu ve gözlerini kapatıp tekrar açtığında dünyanın daha farklı bir yer olması için ama olmayacağını da bilerek dua etti.

On dakika oturduktan sonra şişenin kapağını kapattı ve arabayı eve sürdü. Kızlar artık pijamalarını giymişlerdi ama hâlâ ayaktaydılar ve televizyon seyrediyorlardı. Hannah ikisini de kanatlarının altına almıştı. Ash hissettiklerini yüzüne yansıtıyor olmalıydı çünkü eşi onu görür görmez gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

"Selam baba," dedi, Megan, içeri girdiğinden beri ilk kez babasına bakarken. "Komik görünüyorsun."

"Yorgunum tatlım," dedi, Ash. "Saat geç oldu."

"Siz kızlar neden dişlerinizi fırçalamıyorsunuz?" diye sordu Hannah. "Yatma vakti geldi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lisa ve Megan görev duygusuyla, oturdukları çekyattan kayarak kalktılar ve koridordaki banyoya yollandılar. Hannah gözleri dolarak Ash'e baktı.

"Gitmiş mi?"

Ash yutkundu ve başını evet anlamında salladı. "Evet."

Bir damla yaş yüzünden akıp giderken Hannah derin bir nefes aldı.

"Diş macunumuz bitmiş annecim."

Hannah bir süre oturduğu yerde kaldı ama sonunda kızlara yardım etmek için kalktı. Ash bu fırsatı ebeveyn banyosuna girip dişlerini fırçalamak ve nefesindeki viski kokusunu örtmek için kullandı. Ash dişlerini fırçalamayı bittiğinde Hannah yatak odasına gelmişti ve sessiz sessiz ağlıyordu. Ash bir şey söylemedi, sadece eşini kucakladı ve o da kızlar oturma odasına dönene kadar Ash'in omzunda ağladı.

Hannah gece yarısını biraz geçerken uyumaya gitti ama Ash ayaktaydı. Nedendir bilinmez hem Megan hem de Lisa profesyonel güreşi seviyorlardı ve Ash oturma odasına geri döndüğünde ikisi de büyük bir dikkatle bir maç seyrediyorlardı. Neyse ki onlar oğlan çocukları değillerdi yoksa güreşçilerin yaptıkları her şeyi tekrarlardı; böyleyken bile onlara güreşçilerin kullandıkları daha uygunsuz ifadeleri tekrar etmemelerini söylemekten dilinde tüy bitmişti. Galiba televizyonu kapatsa daha iyi olacaktı ama buna cesareti yoktu. Lisa'yı yeterince zor günler bekliyordu; bir arkadaşla geçirilecek bir başka kaygısız geceyi daha hak ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 2

Ertesi sabah uyandığında Ash her yerinin tutulduğunu ve başının ağrıdığını hissetti. Megan ve Lisa en sonunda gece birden hemen önce uykuya dalmışlar, Ash'in sabah namazından önce birkaç saat uyumasına izin vermişlerdi. Hannah çoktan uyanmıştı, yani odada yalnızdı. Ayaklarını yataktan sarkıttı ve pencereleri örten şerit perdenin arasından dışarı baktı. Güneş henüz doğmamıştı ve gökyüzü gri ve kapalıydı, yani merkez Indiana'da bir başka kasvetli kasım günüydü. Esnedi ve aileye kahvaltıda katılmadan önce aspirin almak için banyoya uğradı.

Hannah ocakta, yağda yumurta yaparken Lisa ve Megan kahvaltı masasında oturuyorlardı. Kaden arka kapının yanındaki park yatağında sırt üstü uzanmış, beynini uyarması ve kavrama gücünü artırması için tasarlanmış parlak renkli bir ahşap oyuncakla oynuyordu. Oğlunun saç çekme hadiselerinde birkaç kez mağdur olan Ash oğlunun kavramada bir sorun yaşadığını düşünmüyordu.

"Günaydın baba," dedi, Megan, elindeki tostu sallarken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Günaydın Ash Amca," dedi, Lisa da.

Ash kızların tarafına geçerken eşinin omuzlarını sıvazladı. Megan'ı alnından öptü ve iki kızı da aynı anda kucakladı. On yıl falan sonra Megan Ash'in babası olduğunu kabullenmektense muhtemelen evlatlıkmış gibi davranacak ukala bir ergen olacaktı, ama şimdilik o ve Lisa bu kucaklamaları minnettarlıkla kabul ediyorlardı. Ash bazen çocuklarının asla büyümemesini diliyordu.

Bir süre kızların yanında dikildi. Her ne kadar Lisa bu sabah çok mutlu olsa da bu uzun sürmeyecekti. Annesi ölmüştü ve hiç kimse neler olduğuyla ilgili tek bir şey bile bilmiyordu. Bu sadece talihsizlik değildi, aynı zamanda yanlıştı da.

Ash ocağın yanındaki eşinin yanına gitti ve tezgâha yaslandı.

"Bugün kızları okula göndermiyorsun, değil mi?"

Hannah başını evet anlamında salladı. "En azından sabah saatleri için, birileri Lisa'yı almaya gelene kadar. Megan'ın burada olmasını istedim, böylece Lisa'nın oynayacağı birileri olur."

Ash mikrodalganın üstündeki saate baktı. Niyetlendiğinden daha geç uyanmıştı, bu yüzden işe vaktinde varması için acele etmek zorundaydı. Üstünü giyinmeden önce eşini yanağından öptü. Hannah kızlara ceketlerini giydirdi ve kendisi Ash'le birlikte yatak odalarında sabah namazını kılarken ikisini dışarıda oynamaya gönderdi. Ash sekize yirmi kala evden çıktı, sekize beş kala iş yerindeydi.

Polis merkezinde sabah rutini genelde basitti. Memur içeri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

girerdi ve rütbesine bağlı olarak ya faaliyet planlarının ve diğer bilgilerin paylaşıldığı yoklama toplantısına katılırdı ya da elindeki görevi konuşmak üzere amiriyle görüşürdü. Ancak savcılıkta rutin biraz farklıydı. Ash neye ihtiyaç duyduklarını öğrenmek için başka bir yeminli memur yerine savcılarla görüşüyordu. Çoğu zaman Ash'ten tanıkların izini sürmesini, suçluların polise sundukları masumiyet mazeretlerini yeniden kontrol etmesini ya da mülakatlar yapmasını istiyorlardı; işin büyük kısmı sıkıcıydı ama her zaman bir değişiklik vardı. Ash bunu seviyordu. Tüm gün boyunca etrafının avukatlarla çevrili olması dışında bu, kötü bir iş değildi.

Ash işyerine varır varmaz başsavcı vekili Susan Mercer'ın ofisine gitti ve sabah toplantılarının konferans salonuna taşındığını öğrendi. Diğer tarafa yürürken, küçük ofislerden oluşan bir labirenti geçti ve konferans salonunun kapısında durdu. Susan uzun, ahşap masanın başında oturuyordu ve yanında da lacivert ince çizgili kumaştan bir takım elbise giymiş Afro-Amerikan bir adam vardı ve heyecanla bir şeyler anlatıyordu. O sabahki konukları, belediye meclisindeki Kamu Güvenliği Komitesinin başkanı Leonard Wilson'dı. Adam nüfuzlu, güçlü biriydi; ne yazık ki gücünü seçmenlerinin hayatlarını geliştirmek yerine kendi siyasi hedeflerini ve servetini büyütmek için kullanıyordu, kendini seçen insanlar umurunda değildi.

Ash adamı görür görmez içinden dönüp gitmek geldi ama kaldı, ancak bunun nedeni sadece Susan'ın kendisini çoktan görmüş olmasıydı. Kadın Ash'e hemen sağındaki sandalyeye oturması için işaret etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Günaydın Ash," dedi, Susan, Leonard'a doğru eliyle işaret ederken. "Bu beyefendi…"

"Tanıştırmaya gerek yok Bayan Mercer," dedi Leonard, araya girerek. "Dedektif Rashid ve ben birbirimizi iyi tanıyoruz." Ayağa kalkıp elini uzattı ama Ash kapıdan içeri adım atmayınca tereddüt etti ve yerine geri oturdu.

İki adam ne yazık ki birbirlerini tanıyorlardı. Şehir bütçesinin borç içinde ve bölgesel ekonominin de kötü durumda olması yüzünden IMPD kendisini kaçınılmaz olarak görevlerini azalan bir bütçe ve yeni yeni fakirleşen ve her şeyi göze alabilen insanlar yüzünden artan suç oranlarıyla yerine getirirken bulmuştu. Bu gerilimi biraz olsun azaltmak için Ash belediye meclisindeki yerel temsilcisiyle beraber suçluların insanlara saldırıp onları soymalarının ya da spot lambaların altında evlere hırsızlık için girmelerinin daha az olacağını farz ederek suç oranının yüksek olduğu bölgelere parlak sokak lambaları koymayı önermişti. Benzer şekildeki ışıklandırma yakınlardaki şehirlerde en az düzeyde masrafla mülkiyete yönelik suçları azaltmıştı, bu yüzden bunun denemeye değer olduğunu düşünmüşlerdi. Ancak Ash'in yerel temsilcisinin vereceği destek karşısında Leonard'a teklif edeceği bir şeyi olmayınca Leonard teklifin oylamaya bile gitmeden komitede ölmesine izin vermişti. Adam Indianapolis vatandaşlarının henüz çare bulamadığı zührevi bir hastalık gibiydi.

"Sizin için ne yapabilirim sayın meclis üyesi?"

"Oturun Dedektif Rashid," dedi, Leonard, yanındaki sandalyeye işaret ederek. Ash oturmadan önce Susan'a baktı. "Bayan Mercer'a da söylediğim gibi, bilindiği üzere farklı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etnik grupları barındıran çevremizdeki suç artışı konusunda endişeliyim."

Ash tek kaşını kaldırıp baktı ama Susan hareket etmedi. O da omuzlarını silkti. "Bu haklı bir endişe. Temsilci Watkins'in önerdiği gibi ışıklandırma…"

"Işıklandırma işe yaramaz. Bu şehirde suç başını almış yürümüş. Harekete geçmemiz gerek ve sizin yardımınıza ihtiyacım var. İslam camiasındaki gözüm kulağım olmanızı istiyorum sizden. Onların nelerden endişe ettiklerini öğrenin, böylece ben de o konuları belediye meclisinde gündeme getirebilirim. Artık Jack Whittler ortada olmadığına göre işlerimizi halledebiliriz."

Whittler Susan Mercer'ın başsavcılıktaki selefiydi ve şimdi orta güvenlikli bir hapishanede federal hükümetin misafiriydi. Ash dönüp bakınca Whittler'ın mı yoksa Leonard'ın mı daha aşağılık olduğuna karar vermekte güçlük çekiyordu. Eğer birileri Whittler'a yeterli parayı teklif etseydi adam kanıtları yok eder, suçlu olmadığını bildiği insanların canına okur ve hatta güçlü delilleri soruşturmayı reddederdi. Şehir yıllarca bu adamın neden olduğu felaketlerin etkilerini hissetmişti ama en azından ne mal olduğu belliydi. Herkes onun sahtekârın teki olduğunu biliyordu. Ancak Leonard rüşvetle satın alınabilen doğasını, dürüstlük maskesi arkasına saklamayı başarıyordu.

Ash bir anlamda emirlerini bekler gibi Susan'a baktı. Kadın çenesini bir iki santim kaldırıp ona devam etmesini sessizce söylemiş oldu.

"Birileri geçen ay camimizdeki pencere camlarını kırdı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve taşralı bir beyaz her hafta cuma namazı sırasında kamyonetiyle caminin önünden geçiyor ve halk müziğini o kadar yüksek sesle çalıyor ki cemaat imamı duymakta güçlük çekiyor. Cuma günleri onu yakalaması için düzenli bir devriye talebinde bulundum ama devriye ekiplerinin sayısı zaten az. Olası bir hafif suç için adamlarını ayarlayamayacaklarını söylüyorlar."

Leonard başını tamam anlamında salladı ve avucunu masaya vurdu, bu hareketi masanın diğer ucunda duran bir çift kahve fincanının tıngırdamasına neden oldu. Susan yerinden sıçramıştı.

"İşte ben bundan bahsediyorum," dedi, işaret parmağını havada sallarken. "Sorununuzu halletmek için gücüm dâhilinde olan her şeyi yapacağım."

Alaycı bir ifadeyle gülümsemek uygunsuz kaçardı, bu yüzden Ash elinde olmadan bunu yapmaktan kaçınmak için nefesini tuttu. Bunun yerine başını sallayıp adama teşekkür etti.

"Tabii ki evlat," dedi, Leonard, Ash'in omzuna vururken. "Bu dünyada kendimizden olanı gözetmemiz lazım, inanın bana. Başka bir şey aklınıza gelirse diye, işte kartımı veriyorum."

Lenonard hiç kimseye söylemeden Müslümanlığa geçmediyse kendimizden olanı derken "insan ırkının üyelerini" kastediyordu, çünkü ikisinin çok az ortak yönü vardı. Elini cebine attı ve Susan'a dönmeden önce kartı Ash'e uzattı.

"Ve bu toplantıyı yapmama izin verdiğiniz için size de teşekkür ederim Bayan Mercer," dedi, ayağa kalkarken. "Zaman ayırdığınız için minnettarım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Susan gülümseyip başını salladı. Ash işin asıl yüzünü bilmese kadının gülümsemesinin gerçek olduğunu düşünecekti. Ama öyle değildi. Susan dostluğunu ifade etmek için gülümsememişti. Onun sözsüz iletişiminin çoğunluğu orta parmaklarını göstermek ve kaşlarını çatmaktan ibaretti. Leonard salondan çıkınca ikisi baş başa kaldı. Ash bir şeyler söyleyecek oldu ama Susan işaret parmağını dudaklarına götürdü, muhtemelen Leonard duyma mesafesinin dışına çıkana kadar bekleyecekti.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu Ash.

Susan kapıya baktı. "Jack Whittler hapishanedeki yerinden bizi sıkıştırıyor. O tutuklandığından beri belediye meclisi kurumumuzun daha fazla gözetimi ve kontrolü için bastırıyor."

Önceki başsavcıyı düşününce Susan'ın bunu muhtemelen bekliyor olması gerekiyordu ama Ash kadına bunu hatırlatmanın iş ilişkileri için iyi olacağını düşünmüyordu.

"Leonard sadece oyların peşinde -senin ne yaptığın umurunda değil. Gündem değişmeye başlar başlamaz başka birinin kapısını yumruklayacaktır."

Susan Ash'in sağ omzu üzerinde bir noktaya odaklanırken başını dalgın bir edayla salladı. En sonunda bir nefes aldı ve gövdesini masadan uzaklaştırıp kendine geldi. "Umarım haklısındır. Bu sabah bana verecek bir haberin var mı?"

"Evet. Üzerinde çalışmak istediğim bir vakaya denk geldim. Evimden yaklaşık bir buçuk kilometre uzakta işlenmiş olası bir cinayet. Kurban Cassandra Johnson adında Afro-Amerikan bir kadın. Kendisinin olay yerinde öldüğünü sanıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Birincil şüpheli kim?"

"Henüz birilerinin şüpheli olup olmadığını bile söyleyemiyorum. Vaka her yönden karman çorman ve ben de her şeyin aydınlığa kavuştuğundan emin olmak istiyorum."

Susan kaşlarını çatıp öne doğru eğildi. "Sorun ne?"

"Kurban dün öldü. Dün gece morga gittim ve cesedi bizzat gördüm. Aile üyelerinden biri onu teşhis edene kadar kadın resmi olarak Jane Doe ama onun kim olduğu konusunda şüphem yok. Sorun şu ki devriye memurlarından biri kurbanın küçük kızını Çocuk Esirgeme Kurumuna götürmüş ve kurbanın adını da içeren bir dosya hazırlamış. Rapordaki birçok bilgi yanlıştı ama en azından kurbanın adı doğru yazılmıştı. Tahminimce, birileri vakaları karıştırdığı için evraklarda hata yapıyor."

Susan bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama suskun kaldı. En sonunda, "Sanırım anlamadım. Eğer devriye memuru kurbanın adını biliyorsa morg neden bilmiyor? Ve neden bu vaka için tayin edilmiş bir dedektifimiz yok?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum işte. Umarım sadece evrak üstünde yapılmış bir hatadır bu."

Susan ayağa kalktı ve masanın üstünde duran sürahiden kendine bir bardak su doldurdu. "Bu, savcılığın sonunu getirecek türden bir hata. Bizi beceriksiz gösterir. Bu sabah soruşturmalardan sorumlu müdür yardımcısıyla toplantım var. Konuyu ona açarım ve sorunu halledip halledemeyeceğimize bakarız."

Teknik olarak o müdür yardımcısı Ash'in doğrudan ami-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

riydi ancak ikisi yılda sadece bir ya da iki kez performans değerlendirmeleri sırasında karşılaşıyorlardı. Kadının pek çok astı gibi Ash de ondan uzak duruyordu. Kadın kötü bir yönetici olduğundan değildi –tüm objektif ölçütler kıstas alındığında amiri oldukça iyiydi. Sorun daha çok, kadının hırslı olması ve pek çok hırslı insan gibi dairenin yemek zincirinde en üste tırmanırken üstüne basıp geçtiği kadın ve erkeklerin, umurunda olmamasıydı.

"Konuyu yukarıya taşımadan önce bana bir gün ver. Bahse varım doğru evrak, cinayet bürodaki bir masanın üstünde duruyor. İhmalkârlığı yüzünden uyarı alacak o kişinin yerinde olmayı hiç istemezdim."

Susan dudaklarını büzdü ve başını yana eğdi.

Yan tarafına eğilip yıpranmış bir deri çantayı alırken, "Eğer bu konu pazartesi sabahına kadar çözülmezse haber vermeni istiyorum," dedi. "Önümüzde uzun bir hafta sonu var. Pazartesi Thomas Rahal'ın duruşması var."

Susan'ın önünde uzun bir hafta sonu olacaktı. Rahal cinayetten yargılanıyordu, bu da yerel basının dikkatini çokça çeken bir şeydi. Gerçi, Rahal'ın duruşmasının bu denli olay yaratmasına neden olan iki şey vardı: Rahal'ın öldürdüğü düşünülen kurban bir polisti ve Rahal Irak'tan göç etmiş bir Müslüman'dı. Hatta sağ görüşlü blog yazarları onun terörist saldırılar için hedef keşfine çıkmak için Orta Batı'da yaşayan Suriyeli bir casus olduğuna dair bir söylenti bile çıkarmışlardı. Gerçi Ash bunun bir yalan olduğundan oldukça emindi. Rahal ABD'ye kendi kararıyla göç etmemişti. İkinci Körfez Savaşı sırasında Bağdat'taki Amerikan orduları için çevir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

men olarak hizmet etmişti. Nasıl olduysa bir grup isyancı onun kimliğini ortaya çıkarmış ve ailesini öldürmekle tehdit etmişlerdi, bu yüzden Birleşik Devletler ordusu adamı ailesiyle beraber Amerika'ya yerleştirmişti. Rahal bir casus değildi; o, Amerikan topraklarında yaşayan bir Müslüman'dı ki bu da görünüşe göre onu birilerinin çılgın, siyasi amacı için işe yarar bir hedef hâline getiriyordu.

"İyi şanslar," dedi, Ash. "Bana diyeceğin başka bir şey var mı?"

"Bir şey var. Carl Gillespie hakkındaki haberlere kulağını dört aç. Adamın ortadan kaybolduğunu duydum."

Ash duraksadı. "Bu isim neden tanıdık geliyor acaba?"

"Çünkü Gillespie John Meyers'in baş araştırmacısı. Ondan önce kendisi IMPD'de komiserdi. Senin teşkilattaki tanıdıkların benimkilerden daha çok, bu yüzden bir şey duyarsan bana haber vereceğine inanıyorum."

John Meyers Thomas Rahal'ın avukatıydı, bu da demek oluyordu ki Gillespie'ın ortadan kaybolması Susan'ın duruşmasında büyük bir gecikmeye neden olabilirdi. Ash kadının endişesini anlayabiliyordu.

"Şehir merkezindeki sarhoşlar hapishanesine baktın mı?"

Susan tekrar gülümsedi ama neredeyse hiç neşesi yoktu. "Evet, ama teşekkür ederim," dedi. Durup gözlerini kırpıştırdı, duruşu biraz daha rahatladı. "Bu sadece bir duruşma stratejisi. Meyers bizi başından atmaya ve onun zayıf olduğunu düşünmemizi sağlamaya çalışıyor. Tüm bu olanlara bir oyunmuş gibi bakıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash bunu dile getiremezdi ama Meyers bu duruşmayı oyunmuş gibi gören tek kişi değildi. Susan daha şimdiden duruşmanın keşif aşaması sırasında Meyers'e alakasız belgelerden oluşan sekiz kutu göndermişti. O belgeler Susan'ın sunmaya niyetlendiği kanıtlarla teğet geçecek şekilde alakalı olabilirdi ama gerçekte onların tek amacı savunmayı bilgilerle bunaltmak ve Meyers'i mahkeme salonuna asla ulaşamayacak ipuçlarını takip etmekle zaman harcamaya zorlamaktı. Sözde gizli olsa da yaygın bir taktikti bu.

Ash ayağa kalktı. "Eğer bir şeyler duyarsam sana haber veririm."

Susan önündeki kâğıtlardan başını kaldırıp baktı. "Teşekkür ederim. Eğer tekrar görüşemezsek sana iyi hafta sonları diliyorum."

"Ben de."

Ash kapıyı kapattı ve sonra kendi katına giden merdivenleri çıktı. Susan'ın katındaki erkek ve kadın çalışanların aksine Ash ve meslektaşları ufak bölmeler şeklindeki ofislerde çalışmıyorlardı. Onların, diğer şube binalarından aşırılmış masaları, köşelerde ölmüş salon bitkileri ve üzerindeki lekelerin çok fazla oluşu nedeniyle devasa ve kötü bir modern sanat eseri gibi duran halıları vardı. Genel olarak bakıldığında bu mekân rahat, yaşanmışlıkları olan bir yer hissi veriyordu insana.

Ash birkaç yıl önce buraya transfer edildiğinde kendisine verilen ağır, meşe ağacından yapılmış masası Bertha'ya doğru yürüdü ve oturdu. Ders kitaplarına göre bu durum için yapması gereken şey, cinayet büronun gündüz vardiyasından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sorumlu Komiser Mike Bowers'ı arayıp Cassandra'nın vakasında neler olup bittiğini sormaktı. Ancak Bowers ve Ash çok iyi anlaşamazlardı; aslına bakılırsa daha sekiz ay önce yumruk yumruğa kavga etmişlerdi. Onu aramak Ash'in bir işine yaramazdı; bu yüzden ekibe kısa süre önce katılan Dedektif Eddie Alvarez'in cep telefonunu aradı.

"Eddie, ben Ash Rashid. Nasılsın?"

"Meşgul. Ne vardı?"

"Bir vakayla ilgili duyum aldım ve sana bir şeyler sormak istiyorum. Sizin birimdeki en kalın kafalı adam kim?"

Alvarez güldü. "Gerçekten bilmiyorum."

"O zaman şöyle diyeyim. Dün öğleden sonra, şehrin kuzeydoğu tarafındaki vurup kaçma sonucu işlenmiş olması muhtemel olan cinayete kim baktı?"

Alvarez dilini şaklattı. "Hiç kimse. Panoda öyle bir şey yok."

"Pano," dediği, ekibin kurbanların, vakaların ve dedektiflerin izini sürmek için kullandıkları geniş bir beyaz yazı tahtasıydı. Bunun birimde çalışan memurların kimin ne üstünde çalıştığını bilmesine yardımcı olması bekleniyordu ama sonunda bu tahta, her şeyden daha çok maç skorlarının yazıldığı bir şeye dönüşmüştü.

"Cassandra Johnson ismi panoda var mı?"

Alvarez bir an durdu. "Hayır. Kadının öldüğünden emin misin?"

"Evet."

"Tuhaf. Yeni bir vaka yok elimizde."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Emin misin? Cassandra morgda ve küçük kızı Çocuk Esirgeme Kurumuna götürüldü."

"Evet, eminim. Lupo ve Walters dün gece bir silahla yaralama ihbarına gittiler ama kurban hayatta kaldı. Vakayı Ağır Suçlar Büro Amirliği aldı. Elimizdekilerin hepsi bu kadar."

Demek ki cinayet büroya ihbar bile gelmemişti. Görünüşe göre Cassandra'nın soruşturmasında Ash'in gördüğünden daha fazla hata vardı.

"Peki," dedi, Ash. "Yardımın için teşekkürler."

"Her zaman."

Alvarez telefonu kapattı ama Ash olanları etraflıca düşünmeye çalışırken bir an öylece kaldı. Gerçi ne kadar denerse denesin az önce öğrendiklerinden bir anlam çıkaramıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Susan Mercer'ın ofisini aradı. Sekreteri tarafından birkaç dakika beklemeye alındıktan sonra Ash amirine ulaştı.

"Vurup kaçma olayıyla ilgili sana bilgi vermemi istemiştin. Cinayet büroya bununla ilgili bir ihbar gelmemiş. Yani olay sadece evrak hatasından ibaret bir şey değil."

"Neler oluyor o zaman?"

"Bilmiyorum. Ortada bir ceset var ve en azından devriye memurlarından birinin bunu gördüğünü biliyorum, çünkü o memur cesedi almaları için morgdan birilerini aramış. Ama cinayet büroyu aramamış."

"Bence İç İlişkileri araman gerek. Bu, onların ilgilenebileceği türden bir şey gibi duruyor."

Kâğıt üstünde bakıldığında İç İlişkileri aramak yapıla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cak en akıllıca şeydi. Hem onlar sorunları çözerlerdi. Tabii ki aynı şey Joseph McCarthy için de söylenebilirdi. Eğer İç İlişkiler olaya dâhil olursa Cassandra'ya ne olduğundan daha çok yolsuz polisleri bulmayla ilgilenirlerdi; Cassandra bundan daha iyisini hak ediyordu.

"Eğer benden bunu yapmamı istersen yaparım," dedi, Ash, gözlerini kapatırken. "Ama Yüce Engizitör McCarthy'ye haber vermeden önce gerçekten de neler olup bittiğine dair daha iyi bir fikrim olsun isterim."

"Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan sana izin veririm," dedi. "Ancak somut bir şeyler bulduğun an İç İlişkilerin olaya müdahale etmesini istiyorum." Durdu. "Eğer başka kimse bu olayı duymamışsa sen nasıl duydun?"

"Güvenilir muhbirlerimden biri bana dün söyledi."

"Bu muhbirin de işin içinde olduğunu düşünüyorsun?"

"Öğrenmek istediğim şeylerden biri de bu."

"Peki," dedi, Susan, iç çekerken. "İyi şanslar ve beni bilgilendirmeye devam et."

"Ederim, teşekkürler."

Ash telefonu kapattı ve koltuğunda döndü. Şimdiye kadar bel bağlamak zorunda olduğu şey bir gangsterin söylediklerinden ve Çocuk Esirgeme Kurumuna verilmiş bir rapordan ibaretti. Ash Bukoholov'a ne kadar güvenebileceğini -yani çok güvenemeyeceğini- biliyordu ama Çocuk Esirgeme Kurumundaki rapor konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu konuda neler öğrenebileceğini görmenin vakti gelmişti. Bilgisayarını açtı ve dairenin suçlularla ilgili oluşturduğu veri tabanına girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lisa'yı Çocuk Esirgeme Kurumu ofisine getiren memur Cassandra'nın geniş çaplı bir tutuklanma kaydı olduğunu belirtmişti. Ash kadının adını arama kutusuna girdi ve bilgisayarı vınlayıp öksürür gibi sesler çıkarırken ve arama yapmak için ne gerekiyorsa işte onu yaparken bekledi. Sonunda dört kayıt ortaya çıktı ama ikisi neredeyse yirmi beş yaşındaydı. Kayıtları açmadan önce bu ikisini aralarından çıkardı. Üçüncü dosya beyaz ırka mensup bir kadındı, bu yüzden bu da elenmişti. Bu durumda Ash'in önünde sadece bir olasılık kalıyordu. Kaydın üstüne tıkladı ve sonra içindekileri görünce iç çekti.

Sabıka fotoğrafı eskiydi ama kadının Cassandra olduğu açıktı. Cassandra ve Lisa neredeyse aynı badem şekilli kahverengi gözlere, aynı elmacık kemiklerine ve buruna sahiptiler. Cassandra on sekiz yaşına girdiğinden bu yana altı kez tutuklanmıştı. Bu tutuklanmaların beşi hafif suçlardandı ama altıncısı ağır suç sayılabilecek ölçüde uyuşturucu bulundurmaktandı. Ash Çocuk Esirgeme Kurumundaki raporun tümünün yalan olmasını bütün kalbiyle dilemişti. Açıkça görülüyordu ki rapordakiler abartılmıştı ama temelde doğruydu.

Ash düşüncelere dalmış bir şekilde sandalyesinde arkaya yaslandı. Bu kayıt hem iyi hem kötüydü. Cassandra tutuklanmalarının hiçbirinde direnç göstermemişti, tutuklanmaları da şiddet unsuru içeren cürümler yüzünden değildi. Polislere son yakalanması altı sene önce, cebinde bir gram eroinle yakalandığı zaman olmuştu. Bu onun ilk suçu olduğu için hâkim uyuşturucu tedavi programına katılması karşılığında cezasını tecil etmişti. Yazılanların altındaki gizli anlama ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kılırsa kadın muhtemelen Lisa için kendini temizlemişti. Pek çok insan bunu yapmaya çalışır ama çok azı başarırdı. Cassandra bu sistemin nadir başarılarından biriydi.

Ash acı ve artık ılık hâle gelmiş kahvesinden bir yudum aldı; içecek ruh hâline uyuyordu. Sonunda arkasına yaslanıp cep telefonunu çıkardı. Julie Sims'in numarasını bulana kadar son aramalar listesini gezdi.

"Selam Julie, ben Ash Rashid. Bir dakikan varsa hemen bir şey soracaktım sana."

"Bir başka çocuk hakkında bir şeyler anlatmayacaksın, değil mi?"

"Öyle bir şey değil. Lisa Johnson'ın girdi kâğıdı hakkında bir şeyler soracaktım."

Julie öksürdü ve masasındaki kâğıtların hışırtı sesi geldi. "Bir dakika ver bana." Tekrar cevap vermeden önce ufak bir şarkı mırıldandı. "Tamam, dosyayı buldum. Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Lisa'yı oraya kim getirmiş?"

"Memur Joe Cartwright. Kuzeydoğu polis merkezinden."

Ash ismi not aldı. "Harika. Joe'yla biraz konuşacağız. Teşekkürler."

"Kapatmadan önce bir şey daha söyleyeyim. Sen gittikten sonra Sheila Johnson'a ulaştık. Kendisi Lisa'nın anneannesi ve uçağı bu öğleden sonra iniyor. Onunla tanışmak ister misin?"

Ash ağ tarayıcısının açık olduğu sayfayı küçültüp takvimini açtı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aslında onunla daha önceden tanışmıştık. İki yıl önce Şükran günü için gelmişti," dedi, telefonu boynuyla omzu arasına sıkıştırarak. "Numarası sende var mı?"

"Henüz yok ama kadına gitmeden önce seni aramasını mutlaka söylerim."

"Çok makbule geçer," dedi, Ash, arkasına yaslanıp uykulu hâlinden kurtulmak için gözlerini kırpıştırırken. "Ve tekrar teşekkürler. Büyük yardımın dokundu."

"Her zaman," dedi, Julie.

Ash telefonu kapattı ve bilgisayardan teşkilatın telefon rehberini açtı. IMPD'nin neredeyse iki bin yeminli memuru vardı ve her ne kadar hiçbiri önümüzdeki günlerde azizlik için aday gösterilecek tarzda insanlar olmasalar da büyük çoğunluğu işlerini profesyonel, seviyeli bir şekilde yapan iyi insanlardı. Ancak içlerinden en azından biri bir cinayeti görmezden gelmişti. Belki bir hataydı ama Ash bundan şüphe duyuyordu.

Kuzeydoğu polis merkezinden tanıdığı bir dedektif olan Paul Murphy'nin numarasını bulana kadar rehberde gezindi. Ash ve Paul aynı teşkilattaydılar ama birbirlerini işyerinde henüz görmemişlerdi. Aslına bakılırsa sadece tanışıklıkları vardı, o da Miami'de bir sürekli eğitim konferansında birbirlerine rastladıkları için olmuştu. Ash ondan hoşlanmıştı gerçi ve beş dakika sonra hattın diğer ucunda kendisiyle görüşüyordu.

"Selam Paul, ben Ash Rashid. Senden yardım isteyecektim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, yardımcı olayım. Yoksa konuştuğum bu kişi karımın, gazetelerde hakkında yazılar okuduğu meşhur Ash Rashid mi? Olamaz canım! Ben basit bir dedektifim sadece. Benim gibi biri böylesi uzun bir aranın ardından böyle tecrübeli bir adama ne verebilir ki?"

Yaklaşık beş ay önce Ash'in önceki amiri Jack Whittler için görevi kötüye kullanma suçlamasıyla federal mahkemede dava açılmıştı. Ash'in duruşmayla hiçbir ilgisi yoktu ama konuyu yazan gazeteler Whittler'ın yasadışı faaliyetlerini ortaya çıkaran ekipte yer aldığı için Ash'ten neredeyse her gün bahsetmişlerdi. Ash teşhir olmaktan kaçamamıştı.

"Senin için olayı basitçe anlatayım. Senin merkezden bir memurla iletişime geçmek istiyorum."

Paul duruşunu değiştirmiş olmalı çünkü sandalyesi Ash'in telefonunun küçük hoparlöründen duyabileceği kadar yüksek sesle gıcırdadı.

"Yani bilgi peşindesin. Kesin biliyorsundur, bilgiye ulaşmak her zaman kolay değildir ve bira bardağım dolup taşmayalı aylar oldu dostum."

Ash homurdanır gibi güldü. "Şu anda bir vaka üstünde çalışıyorum. Bitince seni ararım. İki tek atmak için bir yerlere gideriz."

Paul durdu ve nefesini düzeltmeye çalışırken hırıldadı. Astımı vardı ve fiziksel güç harcamayı gerektiren her şeyden nefret ederdi; henüz külçe gibi yığılıp kalmamış olması hayret vericiydi.

"Bu kabul edilebilir. Hatta eğer bu dediğin bir Colts maçı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sırasında Lucas Oil Stadyumu'ndaki bir büfeden alınırsa daha da kabul edilebilir olur."

"Neden olayı ağırdan almıyoruz? Eğer maça gidersek içmeye başlarız ve sonra olaylar olayları kovalar. Daha ne olduğunu anlamadan kendimizi tabancalarımızla havaya ateş açarken ve oraya nasıl vardığımızı hatırlamadan Detroit şehir merkezindeki yanan arabaların üstüne işerken buluruz."

"Doğru," dedi, Paul, sesine bakılırsa cesareti kırılmış gibiydi. "Aynı Miami'deki gibi olur her şey. Güzel zamanlardı." Bir süre sonra neşesi tekrar yerine geldi. "Pekâlâ, eğer maçı bir kenara bırakırsak senin için ne yapabilirim?"

"Joe Cartwright. Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Sifonu çektiğinde gitmeyen bokun teki. Neden sordun?"

"Üstünde çalıştığım vakada adına rastladım. Bugün görevde mi kendisi?"

Paul cevap vermeden önce iş arkadaşlarına bağırarak aynı soruyu sordu. "Dediklerine göre evet. Komiser Noah Stuart'ın yönetimi altındaki özel bir birimde çalışıyor ama saat üç-dört sularında mesaisinin bitmesi lazım. Genelde saat dört ya da beşe kadar sokağın aşağısındaki spor salonunda çalışıyor. Eğer istersen bir yerde çakılı kaldığından emin olmak için dizini coplayabilirim."

Ash hâlihazırda sıkışık olan programını düşündü. "Eğer Cartwright düşündüğüm şeyi yapmışsa dizini coplamaktan çok daha fazlasını yapacağım. Bu yüzden onun sağlıklı kalmasını tercih ederim. Sizin merkezde çalışanların çoğunluğu o salonu mu kullanıyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Oranın varlığını sadece imalı laflardan ve söylentilerden biliyorum. Korkarım soruna cevap veremeyeceğim."

Ash'in gerçekten de o soruyu sormasına gerek yoktu. Paul'un eniyle boyu kabaca bakılırsa eşitti. Egzersiz onun hayatının büyük bir kısmını oluşturmuyordu.

"Peki, yardımın için minnettarım," dedi, Ash. "Önümüzdeki hafta ararım seni."

Telefonu kapatıp saatine baktı. Çoktan öğle saatlerine yaklaşmışlardı, bu da Cassandra Johnson'ın ölümünden bu yana neredeyse on yedi saat geçmiş demek oluyordu. Cinayet soruşturmalarının ilk kırk sekiz saati bir dedektif için en önemli saatlerdi. Kırk sekiz saatten sonra hatırlananlar silikleşmeye ve kanıtlar ortadan kaybolmaya başlardı. Eğer Ash kısa süre sonra bir şeyler bulmazsa daha sonra bulacağı hiçbir şey kalmayacaktı.

Cassandra Johnson'ın yaşadığı yer Ash'in evinden sadece bir buçuk kilometre uzaklıktaydı ama orası için farklı bir eyalet dense kabul edilebilirdi. Ne Ash'in ne de Cassandra'nın yaşadığı semt hiçbir zaman varlık ve bolluk merkezi olmamıştı ama zaman Cassandra'nın yaşadığı yere kötü davranmıştı. Altmış yıl önce Indianapolis bir sanayi şehriydi ve bu sanayi sektörlerindeki en zor işlerin pek çoğu göçmenlere ve onların çocuklarına düşüyordu. Ash ve Cassandra bir zamanlar bu çalışan sınıfın yaşadığı ve gitgide büyüyen yerde yaşamışlardı; ne yazık ki bu yeri destekleyen sanayi kuruluşları kapandıkça buranın sakinleri de ya evlerini sattılar ya da öylece çekip gittiler, sonunda şehrin unuttuğu yıkık dökük bir manzara yaratarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash Cassandra'nın evinin önünde arabasını park etti ve etrafa bakındı. Etrafındaki evlerden en az yarısı terk edilmiş görünüyordu ve neredeyse tamamının da ciddi bir onarıma ihtiyacı vardı. Çatılar bel vermişti, verandalardaki basamaklar kırık döküktü ve eskiden kapı ve pencere olan yerleri, çürüyen kontrplak levhaları kapatıyordu. Gerçi durum bu kadar kötü olsa da Ash neşe veren noktaları da görüyordu. Ev sahiplerinden biri ön avlusundaki ağaçlardan birinin etrafına parlak sarı renkte kasımpatılar ekmişti, bir başka evdeki ahşap doğramalar yeni boyanmıştı ve üçüncü bir evin önündeki çöp tenekesi inşaat artıklarıyla doluydu. Bu, birden fazla neslin çabasıyla olacak bir şeydi ama her şey daha iyiye gidiyordu. Önümüzdeki yirmi yıl içinde bu bölge yine hayat dolu hâline dönebilirdi. Ne yazık ki Cassandra bunu asla göremeyecekti.

Kadının evi çimleri biçilmiş bir bahçesi ve ön pencerelerin altında gül ağaçları olan tek katlı bir bungalovdu ve sokak üstündeki evlerin en güzeliydi. Ash arabasından indi ve sokağın karşısındaki verandasından kendisini seyreden yaşlı Afro-Amerikan kadını gördü. Kadını daha önce de görmüştü ama o hiçbir zaman aşırı dost canlısı davranmamıştı ve bu kez de bir istisna olacağa benzemiyordu. Sigarasından uzun bir nefes çekti ve dumanı Ash'in olduğu tarafa doğru üfledi ama bunun dışında onu tanıdığını belli eden bir şey yapmadı.

Ash seyircisini görmezden geldi ve ceketinin cebinden not defterini çıkardı. Sanatçılık konusunda pek de iyi değildi ve bu resimleri mahkemeye sunmaya niyeti yoktu ama sokakların ve etraftaki evlerin bir krokisini çizdi, Cassandra'nın evi ve sokağın karşısındaki yaşlı kadının yeri için özel not

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düştü. Bukoholov'a göre Cassandra'ya öğleden sonra dörtte, muhtemelen iş çıkışından hemen sonra araba çarpmıştı. Hannah, genç kadının arabasının tamircide olduğunu söylemişti, bu yüzden otobüs durağından evine yürüyor olması büyük bir olasılıktı.

Ash Cassandra'nın takip etmiş olması gereken yolu izleyerek ve sıra dışı görünen bir şeyler bulmaya çalışarak iki sokak yukarı yürüdü. Gerçi bu bölge diğer pek çoğu gibi sıradan bir mahalleydi. Birkaç düzine sigara izmariti, birkaç kırık bira şişesi ve bir Walmart poşeti buldu ama ilginç bir şey yoktu. Cassandra'nın evi otobüs durağının batısındaydı, bu yüzden eve yürürken güneş doğrudan yüzüne vuruyor olmalıydı. Kendisine çarpan arabayı görmüş olamazdı; Ash genç kadının ölürken korkmamış olduğunu umdu.

Cassandra'nın evine en yakın kavşağa doğru geri yürüdü ama köşede durdu. Beklediği gibi asfaltın üzerinde bir çift uzun patinaj izi vardı. Gerçi ilginçtir, izler Cassandra'nın geçmiş olabileceği noktadan bir otuz metre kadar uzaktı. Bunları da çizimine ekledi ve içinde huzursuzluk verici bir his büyürken cep telefonunun kamerasıyla bir fotoğraf çekti. Eğer araba o kadar uzakta frene bastıysa durması için epeyce fazla mesafe kalmış olması gerekirdi.

Kaldırımın yakınlarındaki koyu renk bir lekenin yanında durduğunda güneş neredeyse doğrudan tepesinden vuruyordu. Başka bir gün olsa Ash bunun köşede duran bir arabanın motorundan damlamış yağ olduğunu düşünürdü. Ama değildi; şimdi Ash Cassandra'ya arabanın çarptığı noktada duruyordu. Cep telefonuyla lekenin fotoğrafını çekti ve bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arada da kaldırımın yakınlarında şeffaf renkli plastik parçaları olduğunu fark etti. Eğildi ve bunlardan birini kalemiyle hareket ettirince parçaların bir tarafındaki damarlı kabartılar ortaya çıktı. Bunlar bir arabadaki ön farlarda kullanılanlarla aynı türden olan Fresnel merceğinin parçalarıydı.

Eğilince aynı zamanda yerdeki lacivert boya lekelerini de fark etti. Normal bir vakada boya lekeleri ve kırık bir farın parçaları şüpheliler listesini belirgin ölçüde daraltmaya yardım ederdi. Ancak bu durumda bunlar işe yaramazdı. Suç mahalli en azından on iki saattir halka açıktı, bu da yüzlerce aracın buradan geçmesi için yeterli bir süreydi. Kırık far parçaları ve boya lekeleri Cassandra'ya çarpan arabaya ya da orada görev yapan yerel temsilcinin Cadillac'ına ait olabilirdi. Bunu bilmesinin bir yolu yoktu; oradaki her şey bir zaman kaybıydı.

Ash bu konuyu düşündükçe ve olayın içine girdikçe daha da öfkeleniyordu. Cassandra sadece ölmemişti; unutulmuştu da. Büyük ihtimalle, olay yerine gelen ilk memur genç kadının siciline bakmış ve onun hiçbir önemi olmayan insanlarla dolu bir semtteki bir başka ölü uyuşturucu bağımlısı olduğuna karar vermişti. Olayı soruşturma zahmetine girmemişti, çünkü hiç kimsenin bunu umursamayacağını düşünmüştü. Pekâlâ, insanlar umursuyordu. Cassandra'nın arkadaşları umursuyordu; ailesi umursuyordu; annesini kaybetmiş bir kız umursuyordu. Ash de umursuyordu ve diğerlerinin de umursadığından emin olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 3

Ash, fiziksel kanıtları kullanamayacağı için biraz çalışmak zorunda kalacaktı. Sokağın karşısında geçti ve daha önce gördüğü yaşlı kadına doğru yürüdü. Kadının evinin önündeki kaldırıma adımını atar atmaz göz göze geldiler ve kadın sigarasından bir nefes daha çekti. Ash onun kendisine el sallayarak git demesini ya da en azından bir şeyler söylemesini bekliyordu ama kadın hiçbir şey yapmadı. Sadece baktı ve sigarasını tüttürdü.

Kadının avlusuna varmadan önce onun bir tepki verip vermeyeceğini görmek için durdu. Nerede Ash'te o şans. Birkaç adım daha atıp kadının da bu harekete karşılık vereceğini umarak el salladı. Evin önündeki beton patika üç ağaç kökü yüzünden parçalanmıştı ve bu da her bir ya da bir buçuk metrede bir takılıp düşme tehlikesi yaratıyordu. UPS kargo çalışanları bunu muhtemelen seviyordu (!). Kadının evi bu patikadan biraz daha hallice görünüyordu. Birileri evin ön cephesindeki tuğlalardan birkaçını söküp götürmüştü ve bir kuş, kadının su oluğuna yuva yapmıştı. Ash verandanın ucun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da durdu ve kadın sigarasından bir nefes daha çekti. Yine Ash'in olduğu tarafa doğru üfledi ama duman dedektifin yüzüne ulaşamadan dağıldı.

"Ne istiyorsun?"

Kadının dişleri sararmıştı ve sesi rahatsız ediciydi. Ash omzunun üstünden arkasına baktı. Eğer Cassandra'ya araba çarptığında kadın dışarıdaysa bu uygun yerde her şeyi görmüş olması gerekiyordu.

"Günaydın," dedi, Ash, kemerine takılı rozetini gösterecek kadar uzun süreliğine ceketini yana çekerken. "Ben Indianapolis Şehri Polis Teşkilatından Dedektif Ash Rashid. Birkaç dakika konuşsak, müsait misiniz?"

Kadın kötü kötü öksürmeden önce Ash'in olduğu tarafa doğru bir kez daha sigarasının dumanını üfledi. "Bol bol dakikam var. Ne istiyorsun?"

Öksürmesine ve sigara içme alışkanlığına bakınca Ash onun aslında kaç dakikası kaldığından emin değildi ama onu düzeltecek değildi. Bir ayağını verandaya atınca ahşabın çökmesine neden oldu.

"Komşularınızdan birinin ölümünü araştırıyorum," dedi, bedenini doksan derece döndürürken, böylece Cassandra Johnson'ın evini tekrar görebilecekti. İşaret parmağıyla evi gösterdi. "Bayan Johnson dün gerçekleşen bir kazadan dolayı yaralanarak öldü. Sizinle bu konuda konuşmak istemiştim. Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?"

Kadın sigarasını verandadaki korkulukların üstünden evin önündeki çamur birikintisine attı. "Neden sordun? Benle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkmak falan mı istiyorsun? Garanti veririm, senin baş edebileceğinden daha fazlası var bende."

"Bundan hiç şüphem yok hanımefendi," dedi, Ash. "Ben sadece Bayan Johnson'ın ölümüne tanık olmuş birilerini bulmaya çalışıyordum."

"Sana söyleyecek lafım yok benim. Verandamdan in."

Ash duruşunu dikleştirdi ve kendisine söylendiği gibi ayağını verandadan çekti. Görünüşe göre cazibesi ve yakışıklılığı işe yaramayacaktı. Ayağını çekerken, muhtemel tanığın arkasındaki şerit perde kıpırdamış gibi geldi ama bu sadece Ash'in hayal ürünü de olabilirdi.

"Hanımefendi, Bayan Johnson öldürülmüş olabilir. Neler olduğunu bulmaya çalışıyorum. Cassandra iyi bir kadın ve iyi bir anneydi. Ona hak ettiğini vermeye çalışıyorum, hepsi bu."

"Onu tanıyormuşsun gibi konuşup durmasana. Sizler bu semtteki insanları umursamayı uzun zaman önce bıraktınız."

"Bu doğru değil. Geçen yıl Habitat ne ara Cassandra'nın evini yenilemişti, hatırlıyor musunuz?" Kadın bakışlarını kaçırdı ama soruya cevap vermedi. "Ön kapısının çerçevesini ben yaptım ve arka bahçesindeki betonu dökmelerine yardım ettim. Eşim, kızım ve Cassandra'nın kızı Lisa ön penceresinin altındaki gül ağaçlarını diktiler. Lisa kızımın en iyi arkadaşı ve Cassandra eşimle çok yakındı. Onlar benim için önemliler ve neler olduğunu öğrenmek için yardımınıza ihtiyacım var."

Kadın dudak büktü. "Ben de inandım buna. Bahse varım, bunları yeni araştırıp öğrenmişsindir. Muhtemelen daha önce buraya hiç gelmedin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash dişlerini sıktı ve derin bir nefes aldı. "Dün öğleden sonra Cassandra'ya araba çarptığında burada mıydınız?"

Kadın öne doğru eğildi. "Ben... Bir şey… Söylemeyeceğim."

Her kelime kısaydı, kendi başına birer cümle gibi. Genelde bu Ash'e geri çekilmesi için bir ipucu olurdu. Ama şimdi ona ihtiyacı vardı. Kadın sokakta kaza yerini en iyi gören açıya sahipti ve eğer o sırada dışarıdaysa her şeyi görmüş olması gerekirdi.

"Sizi benimle konuşmaya ikna etmek için ne gerekiyor?"

Kadın gülümsedi. "Yüce İsa'nın yeryüzüne inmesi!"

Muhtemelen bunu ayarlamak biraz zor olurdu.

"Başka bir şey…"

"Git buradan Dedektif Rashid," diyerek araya girdi kadın. Elinin tersiyle gitmesini işaret etti. "Burada işin bitti."

"Siz olanları…"

"Sana burada işin bitti dedim," dedi, Ash'in sözünü keserek, sesi sert ve rahatsız ediciydi. "Ben polislerle konuşmuyorum."

"Hanımefendi, ben bir cinayeti çözmeye çalışıyorum. Bir kadın öldü ve ölmemesi gerekiyordu. Buraya yardımcı olmaya geldim."

Kadın suratını buruşturdu. "Yardımcı olmaya mı? Siz insanlar yardımcı olmaya çalışmıyorsunuz. Neyim var neyim yok aldınız zaten ve şimdi de evimi istiyorsunuz. Artık size yardım etmiyorum."

"Ben buraya sizden bir şey almak için gelmedim, en azın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan evinizi almayacağım. Eğer yardımcı olmaya geldiğimi düşünmüyorsanız bunu kanıtlamama izin verin. Eğer biri sizden bir şeyler çaldıysa onu çalan kim, söyleyin bana. Onu hapse tıkmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma ve çalınan eşyalarınızı geri alacağıma söz veriyorum. Tamam mı?"

"Ah Tanrı'm!" dedi, kadın, ellerini yukarı kaldırıp gülerken. "Bana yardım etmek istiyor ama sorunun kendisi olduğunu bilmiyor." Tekrar Ash'e baktı. "Polis benden yeterince şey aldı. Eğer Leonard Wilson olmasaydı siz insanlar çoktan evimi de elimden alıp beni kapı dışarı etmiştiniz."

Ash şaşkın bir şekilde bir adım geri attı. "Belediye meclis üyesi Leonard Wilson'ı mı kast ediyorsunuz?"

Kadın göğsünü şişirdi. "Kesinlikle. Kendisi, buradaki halk için senin yapacağından çok daha fazlasını yaptı. Ceza makbuzlarımı yırttı ve eğer istemiyorsam verandamı ya da pencerelerimi tamir ettirmek zorunda olmadığımı söyledi."

İşte şimdi aşama kaydediyorlardı ve kadının kininin nedeni anlaşılıyordu. Ceza makbuzları muhtemelen şehirdeki İcra Kurulunun kadının yaptığı ihlaller sonucu yolladığı tebligatlardı. Bu, gelecek vadeden semtlerin çirkin taraflarından biriydi. Yapsatçılar yıkık dökük hâldeki evleri satın alıyor, bunları ucuza tamir ettiriyor, sonra da etraflarını çevreleyen harap durumdaki evleri belediyeye şikâyet ediyorlardı. Eğer bu yapsatçılar yeterince şikâyet ederlerse belediye bir yapı denetçisi gönderiyordu ve bu denetçinin de kırık bir pencere ya da bele kadar yükselen çimleri tespit etmesi ve ev sahibine yerel bina mevzuatını ihlalden ceza makbuzu kesmesi büyük bir olasılıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her şeyin mükemmel olduğu bir dünyada ev sahibinin meseleyi halletmesi için gereken tek teşvik unsurunun bir ceza makbuzu olması gerekir. Ama genelde böyle olmaz. Eğer bir ev sahibinin kırık camlarını taktırmak ya da garajını yeniden boyamak için parası olsa bunu zaten kendi başına yapar. Ceza makbuzu hiçbir şeyi düzeltmez, ama belediye işin içine girince masraflar üst üste yığılır. Hasar görmüş evini tamir ettirmeye gücü yetmeyen ev sahibi mahkeme ve avukat masraflarını ve cezaları ödemek zorunda kalır. Bu paraları ödeyemeyince de evine ipotek konur. İpoteği kaldıramayınca belediye mülke yeniden sahip olur, ev sahibi evden çıkarılır ve ev başka bir yapsatçı için açık artırmaya konur. Aynı şeyler Ash'in yaşlı komşularından birinin başına gelmişti. Durum Ash'in midesini bulandırıyordu.

"Belediyeyle sorunlarınız varsa ücretsiz hukuk kliniği var şeyde..." Ev sahibinin arkasındaki şerit perde tekrar kıpırdayınca cümlesini yarıda bıraktı. Birisi onları seyrediyordu ve elinde bir kamera var gibi görünüyordu. Ash yan döndü, böylece kendisini izleyen kişinin gördüğü kısımlarını en aza indirgemiş oldu. Ön cepheden kameraya alınmaktan hoşlanmıyordu. Eğer birileri onu ön cepheden kameraya alabiliyorsa aynı kolaylıkla vurabilirdi de. "Yalnız yaşadığınızı söylemiştiniz sanırım."

"Hayır, siz yalnız yaşadığımı sandınız. O benim torunum. Ufacık bir kameradan korkmuyorsun, değil mi?"

"O kamerayı çok kullanıyor mu?"

"Sanki gözüne yapıştırmışlar gibi. Bana söylediğin her şeyi duydu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendi kendinden memnun bir hâlde arkasına yaslandı. Ash tekrar pencereye baktı ama kameralı çocuk ortalıkta görünmüyordu.

"Ona dışarı çıkmasını söyleyebilir misiniz? Kendisiyle konuşmak istiyorum."

"Onu tutuklayacak mısın?"

"Hayır, Cassandra Johnson'ın ölümünü kameraya almış mı, onu öğrenmek istiyordum."

Kadın kapıya baktı. "Ee iyi, git kendin sor o zaman. Ben kalkmıyorum."

Ash verandaya adım atmadan önce gülümsemek için kendini zorladı. Ahşap zemin, ağırlığı altında inledi. Ev sahibi yanında olsa da içeriye haber vermeden girerek çocuğu korkutmamak için kapıyı var gücüyle çaldı. Bunu yapar yapmaz ev sarsıldı ve Ash arka taraftaki bir kapının çarpıldığını duyduğunu sandı. İç taraftaki şerit perde rüzgâr yüzünden o kadar hareket etti ki onlar salınırken Ash içeriyi görebildi. Arka kapı sonuna kadar açılmıştı, görünüşe göre o kadar hızlı çarpmıştı ki kapı dili yerine oturmamıştı.

Ash boyun eğerek iç çekti.

Neden ergenler her zaman kaçmak zorunda?

Verandadan indi ve evin etrafını dolaştı. Arka bahçe de ön taraf gibi görünüyordu, çoğunlukla kahverengi ve sarı çim öbekleriyle birlikte çamurluydu. Kraliyet mavisi renginde kapüşonlu süveter giymiş bir ergen, kafa üstü düşmesine az kala yan komşunun tel örgüsünün üstünden beceriksiz bir şekilde atladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece konuşmak istiyorum."

Çocuk tel örgünün diğer tarafına inince ağzı açık bir şekilde omzunun üstünden baktı. Ash uzun mesafelerde iyi değildi ama kısa mesafede teşkilattaki neredeyse herkesi geçebilirdi. Aşırı kilolu bir ergen zorluk bile sayılmazdı. Tel örgüye varır varmaz tek bir yumuşak hareketle kendini yukarı çekti, ayaklarını üst taraftan kolaylıkla atmıştı. Ne yazık ki diğer tarafa inişi o kadar akrobatik olmadı. Yerdeki yumuşak bir noktaya denk geldi ve bileği dönünce diz üstü düştü.

Daha ayağa kalkamadan evin verandasının aşağısındaki ufak bir odadan bir pitbul ortaya çıktı ve havlayıp hırlamaya başladı. Köpek kendisine doğru hızla koşarken Ash tel örgüden yapılmış çite yaslandı. Çocuk çitin diğer tarafına doğru koşmaya devam ediyor, mesafeyi açıyordu.

Köpek kendisine ulaşamadan kendisini verandaya bağlı tutan zincir gerildi ve bu da Ash'e biraz nefes alma fırsatı verdi. Duruşunu düzeltti ve çocuğun arkasından koşmaya başlamadan önce tel örgüden destek alarak ayağa kalktı. Köpek avluda yay çizerek koşturdu ama asla Ash'i ısıracak kadar yakına gelemedi. Ash diğer taraftaki tel örgüye varır varmaz üstünden atladı ama bu kez yere inerken daha dikkatliydi. Çocuk o sırada kendisinden belki de on üç metre uzaktaydı. Ash etrafındaki trafik seslerinin artmasını duymazdan gelerek olabildiğince hızlı bir şekilde koşmaya başladı.

Ayakları yeri döverken evler bulanık bir hâl alıyordu. Çocuk bir sonraki tel örgüden atlayarak zaman kaybetmek yerine sola döndü ve dar bir sokağa koştu, zemin çimenlikten kuru toprak ve çakıl taşına dönüşünce ayakları kaydı. O

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

noktada çocukla arasındaki mesafe üç ya da dört metre kadar kalmış ve yakındaki sokağın gürültüsü daha da artmıştı. Bir otobüs ya da belki de yarı römorklu bir araç -kısacası büyük motorlu bir şey- önlerindeki zemini gümbürdetti ama Ash görüntüyü engelleyen bina ve ağaçlar yüzünden bunu göremiyordu. Çocuk Ash'ten birkaç saniye önce kaldırıma ulaştı. Tekrar omzunun üstünden baktı, hâlâ kovalandığına şaşırmış gibi ağzı ve gözleri kocaman açılmıştı. Sokakta kendisine doğru son hızla gelen otobüsü görmedi.

Ash kaldırıma çıkar çıkmaz öne doğru atıldı. Çocuğu yakalayamadı ama birkaç parmağını çocuğun kapüşonuna takabilmişti ve sertçe çekti. Kumaş yırtıldı ve dikişler patladı ama çocuğunun öne doğru gidişi neredeyse anında durdu ve bacaklarının neredeyse bir çizgi romandaki gibi toz kaldırmasına neden oldu. Çocuk sırt üstü düşerken Ash onu yakaladı ve yavaşladığı için otobüs şoförüne başıyla selam vererek teşekkür etti. Otobüsteki bazı yolcular muhtemelen ani frenin neden olduğu sarsıntı yüzünden şoföre dik dik baktılar ama en azından hiç kimse zarar görmemişti.

"Bırak beni gideyim ya," dedi, çocuk, Ash'in elinden kurtulmaya çalışırken.

Ash avını rahat bıraktı ama süveterin kapüşonundan tutmaya devam ediyordu. Nefesini düzeltmeye çalışırken kesik kesik soludu.

"İyi misin?"

"Bırak beni," dedi, çocuk yine kıvranarak. On üç ya da on dört yaşlarında görünüyordu ama boynunda profesyonellerin kullandığı cinsten bir video kamera vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer bırakırsam kaçıp gidecek misin?"

"Daha fazla koşabilecekmiş gibi mi görünüyorum?" diye sordu, nefes nefese kalmış şekilde.

"İyi tespit," dedi, Ash, çocuğun süveterini bırakırken. Öne doğru eğildi ve nefesini düzenlemek için ellerini dizlerine koydu. Çocuk parmaklarını başının arkasında kenetledi, kollarıyla ters bir üçgen yaratmış oluyordu. "Büyükannenin evine gidelim mi, ne dersin? Konuşmamız gerek."

"Dediğini yaptım zaten," dedi, çocuk, ellerini iki yana sallandırıp yumruk yaparken. "Büyükannemi ve beni rahat bırakacağını söylemiştin."

Ash bu ani çıkışı anlayamadı, bu yüzden çocuğun konu hakkında detay vereceğini umarak ilk başta bir şey söylemedi. Ama sessiz kalması işe yaramadı çünkü çocuk konuşmuyordu.

"Neden bahsediyorsun böyle?"

Çocuk öfkeyle baktı ama bir şey söylemedi.

Ash konuşmadan önce bir dakika daha bekledi. "Adın ne?" diye sordu.

"Michael."

"Soyadın vardır, değil mi Michael?"

"Evet." Ash kaşlarını kaldırdı. Michael tiksinmiş gibi iç çekti. "Washington."

"Michael Washington. Güzel. Büyükannen kameranın gözüne neredeyse yapışık olduğunu söyledi. Görmemen gereken bir şeyleri kaydettin mi hiç?"

Michael gözlerini kaçırdı ve kaldırımda yürümeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Birilerinin Bayan Johnson'a çarptığını gördün mü?" diye sordu, çocuğa yetişmeye çalışırken acele ederek.

"Beni rahat bırak."

"Benle konuşana kadar bunu yapamam."

Michael başını iki yana salladı ama yürümeye devam etti. Ash hiçbir şey söylemeden, Michael'ın kendi kendine konuşmasını umarak ona eşlik etti. Bu tavrıyla bir sokak kadar yürümelerine rağmen, bir şey öğrenemedi.

"Lisa'yı tanıyorsun, değil mi?" diye sordu Ash. "Cassandra'nın küçük kızını?"

Michael başını evet anlamında salladı ama Ash'le göz göze gelmek için başını çevirmedi.

"Annesi öldü!" dedi. "Birileri onu öldürdü. Bir sonraki kişi senin sevdiğin birileri de olabilir. Büyükannen, annen, varsa erkek ya da kız kardeşlerin. Bir düşünsene."

Michael bir on metre kadar daha sessizlik içinde yürüdü.

"Sen buralardan değilsin. Nasıl olduğunu bilemezsin."

"Haklısın," dedi, Ash. "Burası benim mahallem değil, işte bu yüzden seninle konuşmam gerek. Cassandra'nın bir çeteyle falan sorunu mu vardı?"

Michael alayla homurdandı. "Çete değildi. Onu polis öldürdü."

Bu biraz şaşırtıcıydı ama Ash hissettiklerini belli etmemeye çalıştı. "Neden polis olduğunu düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum. Görüntüyü kaydettim. İki polis Bayan Johnson'ın evinin oraya park etti ve sonra da sokakta karşıdan karşıya geçerken ona çarptılar. Büyükannem onu uyarmaya çalıştı ama Bayan Johnson iyi duyamadı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve bunlar olurken senin de kameran açıktı?" diye sordu Ash.

Michael tereddüt etti ama sonra başını evet anlamında salladı. "Arkadaşlarım ve ben bir şeyleri filme alıyoruz ve sonra bir web sitesine koyuyoruz. Polislerin, dur tabelasına uymayan insanları yakalamak için gizlendiklerini düşündüm. Bunu yaparlar ve bazen insanlar kavga etmeye başlarlar. Dövüş videoları çok izleniyor."

Birkaç dakika daha sessizlik içinde yürüdüler. En sonunda Ash, "Cassandra'ya bir polis aracının çarptığından emin misin?"

"Evet. Aynı seninki gibi bir arabaydı."

Bu biraz daha inanılır bir şeydi. Cassandra'ya bir Crown Victoria çarpmış olabilirdi ama Ash bunu bir polisin kullandığından şüpheliydi.

Hem IMPD hem de Indiana Eyalet Polisi her iki ayda bir yaşlanan otomobillerini ve diğer araçlarını satmak için halka açık müzayedeler düzenlerdi. Araçların kilometresi çok fazla olduğundan ucuza satılırlardı ve çoğunlukla da Michael'ınki gibi mahallelerden alıcı bulurlardı. Ash sadece o gün ofisinden buraya gelene kadar kendisininkine neredeyse tıpatıp benzeyen iki tane araç görmüştü.

"Dün çektiğin videoyu görebilir miyim?"

"Artık bende yok."

"Neden?"

"Bana sildirdiler."

Ash yürümeyi bırakıp gözlerini kapattı. "Polisler sana

onu sildirdi mi?" diye sordu. Michael cevap vermedi. "Sana ne söylemiş olurlarsa olsunlar başın belada değil."

"Başımın belada olup olmaması umurumda değil. Bana bir şey söylememi tembihlediler ve ben de söylemeyeceğim."

"O memurlar nasıldı? Üniformaları mı vardı yoksa benim gibi takım elbise mi giymişlerdi?"

Michael cevap vermedi. Bunun yerine tekrar evine doğru yürümeye başladı.

"Konuş benimle," dedi, Ash. "Seni korurum. İşim bu benim."

Çocuk omzunun üstünden baktı. "O zaman bu işte iyi değilsin. Sadece büyükannemi ve beni rahat bırak. Senin yardımına ihtiyacımız yok."

Michael eve giden yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdü. Eve vardığında büyükannesi hâlâ verandada, dumanların arasında oturuyordu.

Pek çok dedektif yine çocuğun peşinden gider, hatta işi belki de onu nezarethaneye göndermeye kadar götürürdü. Hatta Ash bir sorgu odasında bileklerine kelepçe takılırsa çocuğun çözüleceğinden ve sorulan her soruyu cevaplayacağından oldukça emindi. Michael kabadayı olduğunu düşünüyordu ama değildi. Onu konuşturmak sorun olmazdı ama bir işe de yaramayabilirdi.

O mahallede oturup kendisiyle aynı yaşta olan delikanlıların çoğunun aksine Michael bir çeteye ait olduğunu belli eden kıyafetler giymemiş, kendisini kovalayan polis memuruna küfür etmemiş ve kavga etmek istememişti. Eğer Ash

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Michael'i bir sorgu odasında konuşturacak olsa onun hayatını bitirmiş olurdu. Çocuk bunun sonrasında hemen suçlarla dolu bir hayata başlamazdı belki ama polise de bir daha asla güvenmezdi. O mahallede çok değerli olan iyi niyet vardı ve Ash elindekini çarçur etmeye hevesli değildi. İhtiyaç duyduğu bilgiyi başka bir yerde bulabilirdi.

Arabasına yürüdü ve cüzdanındaki bir deste kartviziti çıkarıp karıştırmadan önce cep telefonunu çıkardı. En sonunda Leonard Wilson'ın kendisine o sabah verdiği kartviziti çıkardı. Michael bu konuda konuşmaya gönüllü değildi ama birileri onu korkutmuştu. Başka bir şey yapamasa da Ash en azından ailenin kendilerini güvende hissetmelerini sağlamak için bölgeye daha fazla devriye aracı verilmesini sağlayabilirdi. Karttaki numarayı tuşladı ve belediye meclisi üyesinin telefonu açmasını bekledi.

"Dedektif Rashid," dedi, Wilson, gür bir sesle. "Bu telefonunuzu neye borçluyum acaba?"

"Aradım çünkü ilçenin kuzey tarafında sizin temsil ettiğiniz mahallelerden birindeyim ve burada bir şeyler dönüyor. Devriye dağıtımı konusunda biraz baskı yapmak ve buraya birkaç araç vermek iyi bir fikir olabilir."

Dalkavuk pislik cevap vermeden önce durdu.

"Ben her zaman IMPD'nin en iyisini yapmasına yardımcı olmak için gönüllüyümdür. Ama bu telefon görüşmesini yapmadan önce sizden kendim için bir iyilik isteyebilir miyim? Yarın sabah sekiz buçukta belediye meclisinin Kamu Güvenliği alt komitesiyle bir toplantım var. Bana bu sabah dile getirdiğiniz endişelerinizden bazılarını diğer üye arkadaşlara da aktarmanız çok hoş olurdu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash Leonard'ın böyle bir cevap vereceğini tahmin etmeliydi ama yine de sinirlendi. Belediye meclis üyelerinden pek çoğu seçmenlerinin sorunlarıyla ilgilenmekten mutlu olurken Leonard'ın önceliği kendisiydi. Görünüşe göre adamın kıçını kaldırıp işini yapması için kendisine özel bir iyilik yapılması gerekiyordu. Ash bunu yüksek sesle söylemekten kaçınmak için öksürdü.

"Sizin toplantılarınız genelde cumartesi sabahları olmuyor muydu?" diye sordu.

"Ah, hayır," dedi, Leonard, sesi neşeli geliyordu. "Bayan Mercer yarın uygun olduğu için öyle ayarladık. Kendisi Thomas Rahal'a karşı duruşmaya gitmeden önce kayda geçecek bir görüşme yapmak istedik. Geleceğiniz konusunda size güvenebilir miyim?"

"Tamam. Orada olurum."

"Pekâlâ," dedi, Wilson. "Sizin için devriye ekiplerini ararım. Tam olarak neredesiniz?"

Ash Michael'in evinin etrafındaki aşağı yukarı dört sokağı tarif etti ve belediye meclis üyesi elinden geleni yapacağına söz verdi. Bu da muhtemelen çok şey yapmayacağı anlamına geliyordu. Ash görüşmeyi bitirdikten sonra Michael ve büyükannesi verandada duruyorlar mı diye baktı. İkisinden de umduğu kadar çok şey öğrenememişti ama en azından Cassandra'ya çarpan aracın neye benzediğini biliyordu artık. Eğer sokaktaki boyalara bakılırsa araç, lacivert renkli bir Crown Victoria'ydı.

Ash gidecek oldu ama birkaç saniye sonra Michael yaylana yaylana yürüyerek yanına geldi. Ash arabasının kapısına yaslanıp bekledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Büyükannem Bayan Johnson'ın kedisine bakıp bakmayacağını soruyor. Ben bakarım ama büyükannem oraya tek başıma gitmemi istemiyor."

Michael'la konuşana kadar büyükannesi Ash'le bir şeyler yapmak istemiyor gibi görünüyordu. Bir kediyi beslemek pek de büyük bir şey değildi ama sonuçta bu da bir başlangıçtı. Bu, ayrıca Ash'e eve girip etrafa bakması için bir bahane de olacaktı. Ash başını olur anlamında salladı ve çocuğun uzattığı elindeki pirinçten anahtarı aldı.

"Garfield'ın benden çok fazla hoşlandığını sanmıyorum ama elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Garfield Lisa ve birlikte oynadığı bir kız dışında hiç kimseden hoşlanmaz."

"Sanırım o diğer kız benim kızım Megan oluyor. Bu anahtar birkaç günlüğüne bende kalabilir mi? Eşim ve ben Lisa'ya bakıyoruz ve temiz giysiler almak için onu evine getirebiliriz. Daha sonra gelip kediyi de beslerim. Anahtarı almak için sizi rahatsız etmeyi hiç istemem."

Michael omzunun üstünden büyükannesine baktı. Yaşlı kadın başını olur anlamında salladı.

"Tamam," dedi. "Kaçtığım için de özür dilerim. Büyükannem bunu yapmamam gerektiğini söylüyor."

"Sorun yok," dedi, Ash, cüzdanını çıkarırken. Kartvizitini uzattı. "Eğer seni tehdit eden adamlar geri gelirse beni ara. Gece ya da gündüz fark etmez, gelirim ve icaplarına bakarım. Buraya iki buçuk kilometre uzakta oturuyorum, yani hemen gelebilirim. Bir de, bana onlarla ilgili bir şeyler anlatmak istersen anlatabilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Michael kartviziti aldı ama verandaya doğru geri yürümeden önce başka hiçbir şey söylemedi. Ash Cassandra'nın evine doğru döndü. Ev bir gecedir boştu ve bu da bu civarda evin önüne yağmacıları davet eden bir tabela asmakla aynı şey demekti. Ash evin etrafında dolaşıp kırık bir cam ya da içeri girildiğini gösteren başka bir işaret var mı diye kontrol etti. Ama ev güvenli duruyordu; içeri girdiğinde orada başka kimsenin olmayacağını umuyordu.

Ön kapıyı açmak için Michael'ın verdiği anahtarı kullandı. Burası orijinal, antika doğramalarının pek çoğu hâlâ bozulmadan duran ufak ama kullanışlı bir evdi. Kapının sağında oturma odası ve tam karşısında da mutfağa giden bir koridor vardı. Yerlerde oyuncaklar yoktu, kirli çamaşırlar yatak odalarındaki sepetlere düzgünce yerleştirilmişti ve mutfak tertemizdi. Cassandra ve Lisa fakir olabilirlerdi ama çaresizliğe kapılmış değillerdi.

Lisa mutfağı okuldaki resimleri ve projeleriyle süslemişti. Hatta fırının üstüne makarnadan yapılmış bir mozaik bile asmıştı. Megan da bunun aynısını yapmıştı, demek ki bu bir sınıf projesiydi.

Ash buzdolabının yanındaki tezgâha yaslandı. Kendi ailesi ve Johnsonlar gerçekte o kadar da farklı değillerdi. Aynı zorlukları yaşamış, aynı zaferleri tatmış; aynı şeylere gülmüşlerdi. Her köşede, her resimde ve o evin her odasında Ash neler olduğunu ve neler olabileceğinin vaadini gördü. Bu, hiç adil değildi.

Anne ve kızın odalarını çabucak gözden geçirdi ama ilginç bir şey bulamadı. Lisa bir sürü pelüş hayvanla uyurken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görünüşe bakılırsa Cassandra tek başına uyuyordu. Banyoda iki dış fırçası buldu ama doğum kontrol hapı ya da diğer gebelik önleyici şeyler yoktu. Hannah Cassandra'nın bir erkek arkadaşı olduğunu düşünmüyordu, bu yüzden bu durum çok da şaşırtıcı değildi.

Ash son olarak çalışma odasını inceledi. Cassandra son birkaç yıldır ticari bir kuruluşta resepsiyonistlik yapıyordu ama ekonomi tökezleyince şirket iflas etmişti. Hannah'nın anlattığına göre Cassandra ondan sonra geçici işler yapmış ama asla bir yerde uzun süre kalmamıştı. Bu yüzden çalışma odasında bir deste beyaz dosya kutusu bulmak şaşırtıcıydı. Ash üstteki kutulardan birini açtı ve kapağını yere koydu. Kutunun içinde düzgünce konmuş resmi belgeler vardı ve tuhaftır, hepsi de aynı cezai tahkikatla ilgiliydi: Thomas Rahal'ın cinayet duruşması.

İşte bu tuhaf!

Ash kutuyu kapattı ve bir alttakini açınca birkaç farklı dava için arama emirlerini destekleyen beyannameler buldu. Belgelerin kendisi Ash'in soruşturmasını ileri götürmüyordu ama bazı sorulara neden oluyordu. Cassandra bunlarla ne yapıyordu ve bunları nasıl ele geçirmişti? Ash kutuyu kapattı ve hiç hareket etmeden düşünmeye başladı. Dosyalardan başka evdeki hiçbir şey uygunsuz değildi. Uyuşturucu yoktu, silah yoktu, sahiplenici eski erkek arkadaşlardan gelen notlar yoktu. Burası sadece başarıya ulaşıp ulaşmamasının kimsenin umurunda olmadığı bir dünyada bir şeyleri başarmaya çalışan bir kadının eviydi.

Odayı gözleriyle son bir kez taramadan önce cep telefo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nunun kamerasıyla dosya kutularının fotoğrafını çekti. Masanın üstündeki siyah bir kabloyu görünce durdu. Kablonun bir ucu duvardaki bir elektrik prizine takılıydı, diğeriyse kâğıt yığınlarının altına gömülüydü. Kâğıtları bir yana iteleyince arka tarafında kontörlü hat logosu bulunan kapaklı bir cep telefonu ortaya çıktı.

Kapağı kaldırdı ve son arama listesinde gezindi. Cassandra son on gün içinde sadece tek bir numarayı ama birkaç kez aramıştı. Ash kendi cep telefonunda numarayı tuşladı ve arama tuşuna bastı ama anında sesli mesaja yönlendirildi. Hattın diğer ucundaki sesi tanımıyordu ama mesaj kutusu sahibinin adını biliyordu: Carİ Gillespie, eski IMPD komiseri ve şu anda John Meyers ve Ortakları adına çalışan kayıp araştırmacı.

"Hadi be."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 4

Gillespie'ya yapılan aramalar şüphe uyandırıcıydı. Eğer Cassandra, Gillespie ya da patronu John Meyers için çalışıyorsa çalışma odasındaki dosyalar büyük olasılıkla müvekkilin özel bilgilerini içeriyordu. Ash bunları inceletmek için bir mahkeme emri çıkartabilirdi ama tarafsız bir hakem bunları öncelikle müvekkilin özel hayatının gizliliğini ihlal edip etmediğinden emin olmak için incelerdi ve bu da zaman alırdı, muhtemelen haftalarca sürerdi. Ash'in haftaları yoktu; deliller soğumadan ve şüpheliler ortadan kaybolmadan önce sadece birkaç günü vardı.

Bu iş olayları karmaşık bir hâle getirirdi ve Ash'in bunun için zamanı yoktu. İhtiyaç duyduğu bilgileri başka bir şekilde bulmak zorunda kalacaktı.

Ash evden ayrılmadan önce iki plastik kaba su doldurdu ve üçüncü bir kaba da kedi maması bıraktı. Mamayı kaba koyar koymaz üstünde beyaz çizgileri olan turuncu bir kedi koşarak odaya geldi. En azından Ash bir şeyi başarmıştı. Dışarı çıkınca kapıyı kilitledi ama verandada durakladı. Hafif bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rüzgâr evin kirişlerinin etrafında ıslık çalarak esiyor, güllerin kokusunu beraberinde getiriyordu.

Michael Cassandra'nın bir polis memuru tarafından ezildiğini söylemişti. Ash'in bu konuda şüpheleri vardı ama soruşturmasında ilerlemeden önce bunu tamamen netleştirmesi gerekiyordu. Ön taraftaki merdiven basamaklarına oturdu ve şimdiye kadar öğrendiklerini iletmek için Susan'ın ofisini aradı. O da kendisine fazla gürültü çıkarmadan hareket etmesini tavsiye etti. Bu oldukça iyi bir tavsiyeydi. Susan'ı bilgilendirdikten sonra IMPD'nin telsizcisini aradı ve hemen Taşıtlar Şubesine yönlendirildi. Yaklaşık iki dakika sonra hatta vardiya amiri vardı. Sesi yeterince neşeli geliyordu, Ash adamın işbirliği yapacağını umdu.

"Pekâlâ, senin için ne yapabilirim dedektif?" diye sordu adam.

"Yardıma ihtiyacım vardı."

"Hadi ya!" dedi, sesi alaycı bir tona bürünerek.

"Seni güç durumda bırakmak istemem ama ön paneli hasar görmüş, hatta kaportası içe göçmüş lacivert bir araç arıyorum. Son zamanlarda buna benzer bir şeyler geldi mi?"

"Bu resmi bir rica mı?"

Resmi bir rica amirine sunulacak evrak demekti. Bu da en az birkaç gün alırdı, Ash'in boşa harcamak istemediği bir zaman dilimi yani. Üstelik bir eşleşme bulursa muhtemelen yanlış günde yanlış zamana denk gelmiş zavallı bir piçi sıkıştıracaktı. Bu da işleri çirkinleştirebilirdi.

"Bu kişisel bir mesele."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aradığın bu herif senin arabana çarptığı için mi kişisel bir mesele? Yoksa o arabayı süren güzel bir kız gördün ve onun numarasını istiyorsun gibi mi kişisel bir mesele?"

Ash sesinin utanmış gibi çıkmasını umdu. "Daha çok ikincisi gibi."

Karşısındaki oto teknisyeni homurdandı. "Bilgisayar bir eşleşme olduğunu söylüyor. Ama bundan hoşlanmayacaksın. Sürücü Dedektif Dennis Walker'mış."

Ash ismi not etti. "Bu adamla ilgili elinde başka ne var?"

"Bunun bir kız meselesi olduğunu sanmıştım."

"Uzun hikâye. Onunla ilgili elinde başka ne var?"

Oto teknisyeni bir şeyler mırıldandı. "Giriş formunda adamın kuzeydoğu polis merkezinde gece vardiyasında olduğu yazıyor. Dün gece ön paneli hasar görmüş lacivert bir Crown Vic getirdi. Bir geyiğe çarptığını söyledi."

"Şehirde çok fazla geyik kazasıyla karşılaşıyor musunuz?"

"Hayır," dedi, adam. "Şimdi bunun gerçekten de neyle ilgili olduğunu söylemek ister misin?"

"Bilmek istemezsin. Zaman ayırdığın için teşekkürler."

Ash telefonu kapattı ve Walker'ın adresini istemek için telsizciyi aradı. Adam Cassandra'nın birkaç kilometre doğusunda yaşıyordu, bu yüzden oraya varması uzun sürmedi. Gerçi muhit daha farklı olamazdı. Walker'ın yaşadığı yerdeki evlerin hepsi de aynı şekilde düzenli görünüyordu ve sokaklarda çukurlar ya da çatlamış betonlar yoktu. Ash Walker'ın beyaz cephe kaplamalı, siyah çerçeveli ve parlak kırmızı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

renkteki ön kapısıyla koloni dönemi tarzı evinin önüne park etti. Bir dedektif maaşıyla buraya gücünün yetmesi şaşılacak şeydi.

Ash ön kapıya giden patikada koşar gibi yürüdü ve kapıyı sertçe çaldı. Sarı renkte kolsuz bir elbise içindeki küçük bir kız kapıyı açtı, bu yüzden Ash gülümsedi ve kızın gözlerine bakabilmek için eğildi.

"Selam. Benim adım Dedektif Rashid. Baban evde miydi?"

"Ne vardı?"

Kapıdan yaklaşık üç metre uzaklıktaki halı kaplı merdivenlerden şort ve tişört içindeki orta yaşlı bir adam inerken Ash başını kaldırdı. Küçük kız gibi onun da saçları sarı ve gözleri maviydi. Ancak küçük kızın aksine onun dudaklarında gülümseme yoktu. Ash duruşunu dikleştirdi, ceketini geri atıp rozetini gösterdi.

"Ben Dedektif Ash Rashid. Dennis Walker siz misiniz?"

Adam başını evet anlamında sallayıp elini küçük kızın omzuna koydu. Kız da kollarını adamın bacağına doladı ama bir şey söylemedi.

"Dedektif Walker benim, evet. Ne vardı?"

Ash boğazını temizleyip küçük kıza baktı. Tekrar gülümsedi.

"Çok ciddi bir şey değil. Sadece sizle birkaç dakika özel görüşmem gerek. İşle ilgili."

Walker başını tamam anlamında salladı ve mutfaktaki annesinin yanına göndermeden önce kızının sırtını sıvazladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kız ortadan kaybolunca adam da verandadaki Ash'e katıldı ve kapıyı kapattı.

"Artık başbaşayız dedektif. Ne gerekiyordu size?"

"Dün bir kaza geçirdiğinizi duydum. Sizi böyle ayakta gördüğüme sevindim.

"Araba kazası geçirmedim. Araçla bir geyiğe çarptım. Bu bir sorun mu?"

Ash başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı. "Tabii ki değil. Sadece şehirde o kadar çok geyik görmüyorum ben. İnternette, bu hayvanların evsiz insanlardan korktuklarını okumuştum."

Walker ağırlığını yavaşça diğer ayağına verdi, dudaklarında gülümsemenin izi bile yoktu. "Crown Hill Mezarlığı yakınlarında bir ihbar geldi. Geyik çitin üstünden atladı ve ben daha yavaşlayamadan arabanın önüne doğru koştu. Başka sorunuz var mı?"

Bu, aslında makul bir açıklamaydı. Crown Hill Mezarlığı pek çok eyalet parkından daha büyüktü ve içinde çok yaşlı ağaçlar vardı. Ash en azından bir geyik ailesinin orada gezindiğini birinci elden biliyordu çünkü kendisi de bir yıl önce sabahın erken saatlerindeki bir cenaze törenine giderken az kalsın bu geyiklerden birine çarpacaktı.

"Cassandra Johnson ismi tanıdık geliyor mu?"

Adamın gözlerinde bir anlığına bu ismi tanıdığını belli eden ışıltılar belirdi ama hemen kayboldu. "Hayır. Tanımam mı gerekiyordu?" diye sordu.

"Kadın buradan birkaç sokak ötede öldü, bir vurup kaçma vakasında. Bu talihsiz bir tesadüf. Sizin ve onun kazası yani."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walker geriye doğru ufak bir adım attı ve kollarını önünde kavuşturdu. "Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz?"

"Hayır. Sadece bir gözlem yapıyorum. Dün saat dört sularında neredeydiniz?" Dedektif Walker gözlerini kıstı. "Sendika avukatımın da burada olması gerekiyor mu?"

"Umarım gerekmez."

Walker'ın gözleri uzaklara daldı. Ash'in omzunun üstünde bir yere bakıyordu. "Komiser Noah Stuart ve kuzeydoğu polis merkezinden altı-yedi kadar memurla bir toplantı yapıyordum," dedi. "Bu kadarı yeterli mi?"

Ash bilgileri not edip başını tamam anlamında salladı. "Şimdilik. Teşekkür ederim."

Ash not defterini kapattı ama hareket etmeden önce dedektifin suratına dikkatle baktı. Walker'ın geyik hikâyesi tamamen mantıksız değildi ama yine de bir şeyleri saklıyordu. Ash defterini ceket cebine koydu ve ayaklarına bakarken Michael'ın dediği bir şeyi hatırladı.

"Kuzeydoğu polis merkezinde çalışmayı seviyor musunuz?"

Walker omuzlarını silkti. "Orası neredeyse evim gibi."

"Meslektaşlarının hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Dedektif gözlerini kıstı. "Ailem gibiler."

"Birileri bana sizin merkezdeki memurlardan birkaçının, bir çocuğu gördüğü bir suç hakkında konuşmaması için tehdit ettiklerini söyledi."

"İçtenlikle umuyorum ki bu yanlış anlaşılmayı düzelttiniz. Meslektaşlarımdan hiçbiri bir tanığı korkutmayı asla denemez."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash bir kaşını kaldırdı. "Hiçbiri, öyle mi? İçinizde hiç mi çürük elma yok yani?"

"Hiç yok," dedi, Walker, kelimeleri vurgulayarak. "Yine de size bir tavsiye vermeme müsaade edin. Benim arkadaşlarımı soruşturacağınıza otuz sekizinci sokakla Audrey Caddesinin kesiştiği yerin yakınlarındaki evlere bakın. Her gün ne tarz şeylerle uğraştığımızı görebilirsiniz."

"Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorsunuz?"

"Hayır. Sadece, kuzeydoğuda bir şeyler ters gittiğinde ilk bakılması gereken yer orasıdır. Gerçi biraz kaba saba bir muhit olabilir, o yüzden dikkatli olun. İstenmeyen bir şeye burnunuzu soktuğunuzdan dolayı vurulmanızı hiç istemem. Ve evimden de gidin. Eğer benle tekrar konuşmak isterseniz komiserimi arayın."

Bu arkadaşça sohbet çok çabuk bozulmuştu. Ash birkaç adım geri atıp ellerini savunmacı bir edayla iki yana kaldırdı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. O dediğiniz yeri kontrol ederim."

Ash Dedektif Walker'ın gözlerini üstünden hiç ayırmadığını hissederek arabasına doğru yürüdü. Walker doğruyu söylüyor olabilirdi ya da Ash'e anlattıkları saçmalıktan başka bir şey olmayabilirdi. Bu sorun değildi. Bölgesinde bir şeyler dönüyordu ve bu iyi bir şey değildi. Ash saatine baktı. Öğle olmasına çok az kalmıştı ve günü gittikçe daha da doluyordu. Cuma namazına gitmek istiyordu ama programı çok sıkıştı. Bunu bir şekilde telafi ederdi ama şimdilik Walker'ın bahsettiği yeri görmesi gerekiyordu.

Adresi aracın GPS'ine girdi ve yola koyuldu. İlerledik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çe manzara güzelden, oldukça çirkine doğru bir hâl alıyordu. Ash bahsedilen yere vardığında etrafındaki evlerden bazılarının gerçek anlamda parçalara ayrıldığını, evlerin duvarlarını oluşturan taş ve tuğlaların hırsızlar tarafından alınıp götürülmüş olduğunu fark etti. Indianapolis'in New York ya da Chicago gibi bir tarihi yoktu ama yine de burası onun eviydi. Burada büyümüştü ve şehrin eski binalarının içinin bu şekilde boşalması onu üzüyordu.

Sokak ve caddenin kesiştiği yerden yaklaşık bir sokak uzağa park etti. Sokak genişti ve yıllar içinde çatlayıp parçalanmış açık gri asfaltla kaplanmıştı. Kaldırımlar yılların üstesinden daha iyi gelmişlerdi ama onlar da çok başarılı değillerdi. Ash yürürken cam kırıklarına basmamak için elinden geleni yapıyordu ama kaldırımlarda bunlardan bir sürü vardı ve bu da onlardan kaçmayı zorlaştırıyordu. Neyse ki ayakkabıları camların ayaklarını kesmesini engelleyecek kalın lastik tabanlara sahipti.

Kavşaktan aşağı yürüyüp üç evi geçince durdu. Etraftaki evlerin pek çoğunun aksine önünde duran bu ahşap Viktorya dönemi tarzı evin camları ve ön kapısının kontrplağı sağlamdı. Hava sıcaklığı beş santigrat civarlarında dolaşıyordu ama binanın birkaç penceresi açıktı ve kare şeklindeki vantilatörler dışarıya doğru hava üflüyor, evin önünün sülfür ve yanmış motor yağıyla karıştırılmış amonyak gibi kokmasına neden oluyordu. Ash burnunu kapatıp yüzünü buruşturdu. Ya ev sahipleri metamfetamin pişirmenin ortasındaydılar ya da bir kimya firması bodrum katında bir fabrika açmıştı. Ash ilk seçeneği daha olası buldu.

Geri çekildi ama önce evin arka avlusunda duran ön paneli içine göçmüş lacivert bir Ford Crown Victoria gördü. Walker'ın önsezileri kesinlikle güçlüydü. Şu an durduğu yerden aracı çok iyi göremiyordu ama destek ekip gelince bir kontrol edeyim diye aklının bir kenarına yazdı.

Tekrar kendi arabasına yürüyüp kimi araması gerektiğini düşündü. Meth evleri pek çok nedenden dolayı baş etmesi zor olan yerlerdi. Her beşinden dördü belediye onları bulana kadar yanıp kül oluyor, yanmayanlar ise çok daha büyük bir baş belası hâline geliyordu. Pişirme süreci asidik buharlar çıkmasına neden oluyor ve havayı o kadar zehirli bir hâle getiriyordu ki çok az maruz kalınsa bile kalıcı hasara yol açıyordu. Daha da kötüsü meth yapan insanlar genellikle kendi ürettiklerini içiyorlardı ve bu da onları mantıksız, hareketleri tahmin edilemez ve fevri bir hâle getiriyordu. Bir meth evi en uygun şartlar altında bile kâbus gibiydi ve içerde şu an çalışan bir pişirici varken şartlar uygun olmaktan çok uzaktı.

Ash telsizciyi aradı ama ne bulduğundan bahseder bahsetmez narkotik bürodaki komisere yönlendirildi. Memurlardan biri meth pişiren birini bulunca büro hızlı hareket ederdi çünkü meth pişiricileri yalnız bırakıldıklarında kendilerini patlatma eğilimine sahiptiler. Ash'in konuştuğu komiser en kısa zamanda eve baskın yapmayı planlıyordu ama arama emrini ayarlamak ve gerekli taktik birlikleri ve ekipmanları konuşlandırmak en azından bir saat alırdı. Neyse ki çevrede sadece birkaç sivil yaşıyordu ve bu da olası ikincil hasarı en aza indirirdi. Baskın gerçekleşene kadar narkotik büro evin etrafını sağlama almak ve meth pişirenlerden herhangi birinin kaçmasını önlemek için üniformalı memurları gönderecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash ön kapıyı gözetlemek için arabasına yürüdü ve bekledi. Beş dakika sonra arka tarafına siyah-beyaz bir Crown Victoria park etti ve üniformalı iki polis memuru aşağı indi. Birinci polis açık saçık bir dergi almaya kalksa muhtemelen kimliği sorulurdu, arkadaşı ise orta yaşlı bir komiser yardımcısıydı. Arazi eğitimi veren bir memur ve onun stajyer öğrencisi. Ash onlara durum hakkında bilgi verdi ve kendisi arka kapıyı gözetlerken onlar da ön kapıya göz kulak olmayı kabul ettiler. Daha fazla memurun olması daha iyi olurdu ama devriye ekiplerinin şu anda gönderebileceği adamlar sadece bu ikisinden ibaretti. Hiç yoktan iyiydi.

Ash arka tarafa yürüyüp daha önce gördüğü Crown Victoria'yı kontrol ederken devriye memurlarının evin önünde istediklerini yapmalarına izin verdi. Arabanın ön farı kırıktı, kaporta ve camda ise ufak kırmızı lekeler vardı. Bilgiler tesadüf olamayacak kadar uyuşuyor gibiydi. Ash bunu kanıtlayamazdı ama Walker'ın bu tüyoyu vermeden önce arabanın orada olduğunu bildiğine dair bir his vardı içinde.

Arabanın arka tarafına geçip eğildi ve üst tarafına bakmadan önce tabancasını kılıfından çıkardı. Evin camları siyah sprey boyayla boyanmıştı, bu yüzden içeriyi göremiyordu. Neyse ki bu aynı zamanda içeriden hiç kimsenin kendisini göremeyeceği anlamına da geliyordu. Ash o aracın içinde ne bulacaklarından emin olamıyordu ama bir şeyi biliyordu: Bu davayla işi bittiğinde Dedektif Walker'a bir ziyaret daha yapacaktı.

Özel Silahlar ve Taktikler Timi varır varmaz hemen bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

plan şekillendi. Her ne kadar Ash olay yerine gelen ilk memur olsa da hem planlamada hem de eve yapılan baskında ufak bir rol oynadı. Gerçi bu durumdan memnundu; bu tim daha önceden de meth evlerini çökertmişti, bu yüzden ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Tam donanımlı giysileri ve gaz maskeleri olan altı memur ön kapıyı kırarken Ash ve pompalı tüfeği olan birkaç üniformalı memur ev sakinlerinden herhangi birinin kaçmaya çalışması olasılığına karşı dışarıda bekliyordu.

Baskın başladığında hiç kimsenin telsiz sinyalini duymasına gerek kalmadı çünkü özel tim o sokak civarındaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle ön kapıya vurup geldiklerini bildirdiler. Neredeyse bunlar olur olmaz orta yaşlı iki adam arka taraftan kaçmaya çalıştılar. İkisi de bir deri bir kemik denecek kadar zayıftı ve ikisinin de birkaç dişi eksikti. Neyse ki kendilerine yöneltilmiş dört pompalı tüfeği görür görmez ellerini havaya kaldırdılar. Tüm operasyon bir dakikadan az sürdü; bu Ash'in o güne dek gördüğü en iyi işlerden biriydi.

Üniformalı memurlar meth pişiricileriyle ilgilenip özel tim evi boşaltırken Ash arka avludaki arabayı tekrar kontrol etti. Cassandra'nın evinin önündeki sokakta gördüğü boya kalıntıları mahkemede kabul edilmezdi ama yine de karşılaştırma yapmak için birazını almış olmayı diledi. Ancak meth satıcısının arabası aşağı yukarı aynı renkteydi ve farlarından biri de kırıktı. Neyse ki buradan işe yarar bir şeyler çıkarabilirlerdi.

Ön avluya yürüdü ve verandanın yakınında durdu. Evin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ön kapısı sonuna kadar açıktı ve pencereler de içeriyi havalandırmaya girdiklerinde sonuna kadar açılmıştı. Narkotik ekibinden Dedektif David Lee boynunda bir gaz maskesiyle verandada durduğu yerden her şeyi yönetiyordu. Ash'i görünce başını salladı ve çimenliğe doğru yürüdü.

"İyi iş çıkardın," dedi, Lee. "Bu herifler burada oldukça büyük bir laboratuvar kurmuşlar."

"Kendilerini havaya patlatmadan önce evi bulduğumuza memnun oldum. Gerçi sizin işiniz bitince onlarla konuşmam gerekecek. Soruşturduğum bir cinayete bulaşmış olabilirler."

Lee ıslık çalıp başını iki yana salladı. "Indianapolis'te beyaz bir pislik olmak için iyi bir gün değil, öyle mi?" diye sordu, şimdi elleri kelepçelenmiş hâlde evin önündeki kaldırımın kenarında oturan iki şüpheliye bakarak. Tekrar Ash'e döndü. "İhtiyaç duyduğunda onlarla görüşebilmen için elimden geleni yaparım. Evi boşalttık ama ben kendim incelemedim henüz. Benimle gelmek ister misin?"

"Her ne kadar her zaman aktif bir meth laboratuvarını incelemek istemiş olsam da teklifini reddedeceğim. Ama boşta olan varsa olay yeri inceleme teknisyenlerinden birini birkaç dakikalığına ödünç alabilirim."

"Tabii ki," dedi, hemen diğer tarafa dönüp olay yeri inceleme ekibinin aracına yaslanmış genç bir kıza doğru işaret ederek. Kız çekinerek bir adım öne çıktı ve işaret parmağıyla kendini işaret etti. Lee başını evet anlamında sallayınca o da ikisine doğru yürüdü. Kız sarı saçlarını arkasında atkuyruğu yapmıştı ve henüz kırışıklıklara sahip olamayacak kadar gençti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ekipten misin?" diye sordu Lee.

Genç kız başını evet anlamında sallayacak oldu ama sonra durdu ve başını yana eğdi. "Ben, ben kolejdeyim." diye kekeledi. "Ben stajyerim ama birkaç şey yapabilirim."

"Fenolftaleinin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Ash.

"Bazen asit-baz indikatörü olarak kullanılan hidrojen, karbon ve oksijenden oluşan ve suda çözünmeyen bir bileşiktir. Bir solüsyonla birleştiğinde…"

"Bu kadarı yeterli," dedi, Ash. "Evin arkasındaki bir arabanın üstünde kan olabileceğini düşündüğüm bir leke var, bu yüzden araç gereçlerini al ve işe koyul."

"Tamam. Sanırım bunu yapabilirim," dedi, genç kız, çoktan arkasını dönüp demin yaslandığı araca doğru hızlı adımlarla yürürken. Lee gözlerini kızdan hiç ayırmadı. Kız aracın içine girince Lee tekrar Ash'e baktı.

"Ne dersin? Otuz beş yaşında bir narkotik dedektifiyle bir kolej stajyeri bizim bu çılgın dünyamızda bir arada olabilirler mi?"

"Bence onun hızına yetişmeye çalışırken kalp krizi geçirirsin," dedi, Ash, arka avluya doğru yürürken. Evin köşesine varınca durdu. "Bir de, bence karın benim seni cesaretlendirdiğimi öğrenirse ikimizi de öldürür."

Lee Ash'in tavsiyesini kabul etmiş görünüyordu çünkü kıza bakmayı kesip eve doğru yürüdü. Arka avluda ön tarafta olduğundan daha az insan vardı ve bu da Ash'e düşünecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman tanıyordu. Şansları yaver giderse Crown Vic'in kaportasındaki kanı Cassandra Johnson'ınkiyle ve direksiyondaki parmak izlerini meth satıcılarından birininkiyle eşleştirebilirlerdi. Kanın eşleşmesi Cassandra'nın cinayetinde bir hüküm verilmesini garantilemek için yeterli olmazdı ama savcılığı en azından buraya yönlendirirdi. Bu, neredeyse çok kolay görünüyordu.

Biraz zamanı olunca Ash IMPD telsizcisini aradı ve Indiana Motorlu Taşıtlar Şubesindeki bir yöneticiye yönlendirildi. Oradaki evrak memuruna Crown Victoria'nın şasi numarasını verdi ve memur şubenin veri tabanında arama yaparken olay yeri incelemedeki stajyer elinde olta takımı kutusuna benzer bir kutuyla arka avluya geldi. Ash başparmağıyla telefonun mikrofonunu kapatıp arabanın önüne işaret etti.

"Kaportadaki madde. Her şeyin kontrol edilmesine gerek yok, sadece ızgaranın yanındaki kırmızı leke. Eğer kansa arabanın tümünü inceletirim."

Kadın başını tamam anlamında salladı ve kaportaya bakmak için eğildi. Suratı soluktu ve elleri de hafif hafif titriyor gibiydi.

"Bunu okuldaki laboratuvar dışında hiçbir yerde yapmadım," dedi. "Her şeyi berbat etmek istemem."

"Halledeceğinden eminim," dedi, Ash, duruşunu düzeltirken. Burada kalıp kadını yakından seyredebilirdi ama Motorlu Taşıtlar Şubesindeki çalışan, aracın kaydını bulmuş olmalıydı ki hattın diğer ucundaki memur konuşmaya başladı. Crown Vic'in kaydını son yaptıran Indiana Eyalet Polisiydi ve işin ilginç yanı şubede aracın satıldığına ya da devredil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğine dair bir kayıt yoktu. Bir çift meth kullanıcısının bunu nasıl ele geçirdiğini ise bir türlü anlayamıyordu.

Ash Motorlu Taşıtlar Şubesinde çalışan memura, ayırdığı zaman için teşekkür etti ve arabanın kaportasına doğru yürümeden önce telefonu kapattı. Pamuklu bez parçaları yeri kirletmişti ve ufak, neredeyse tamamı boşalmış bir fenolftalein şişesi arabanın lastiğinin yanında duruyordu. Dedektif Lee'nin aşkı, pembe bir bez parçası aldı ve gülümsedi.

"İlk başta peroksidi unuttum bu yüzden yanlış negatifler aldım. Bunun insan kanı olduğunu tespit etmek için Ouchterlony testi gibi bir şey yapman gerek ama bu kan. En azından öyle olduğunu düşünüyorum."

Ash başını salladı ve cep telefonuyla arabanın fotoğraflarını çekti. Fotoğrafları mahkemede bir işe yaramazdı ama soruşturma yaparken faydalı olabilirlerdi.

"Yardımın çok makbule geçti. Eğer başka bir şeye ihtiyacım olursa haber veririm."

Genç kız araç gereçlerini topladı ve birkaç adım arkasından gelen Ash'le birlikte ön avluya yürüdü. Dedektif Lee evde kendi ilk incelemesini yapıyordu, bu yüzden Ash dışarıda bekledi ve eyalet polisini aradı. Taşıt parkından sorumlu komiser yardımcısı araçlarından birinin eksik olduğuna gerçekten de şaşırmış görünüyordu. İlk başta çalışma arkadaşlarının kendisine şaka yaptıklarını düşündü ama sonra Ash Crown Vic'in kaportasındaki göçüğün fotoğrafını gönderdi. Ondan sonra adam daha yardımcı olmaya başladı.

Aracın Indianapolis'in yaklaşık yüz yirmi kilometre batısındaki emniyetli bir park yerinde bağlanmış olması gere-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kiyordu. Komiser yardımcısı aracın kaybolmasını soruşturacağını söyledi ama Ash'in onun bir şeyler bulacağına dair umudu çok azdı. Ne de olsa bu, koca aracı kaybeden ve yüz yirmi kilometre uzakta bir yerde kaportasında kan lekesiyle bulunana kadar da kaybettiğinin farkında olmayan bir adamdı.

Ash telefonu cebine koydu ve Lee'nin tutukladığı meth satıcılarına baktı. Giysileri lime lime olmuştu ve suratları kir ve ter içindeydi. Meth sokaktaki en bağımlılık yapıcı maddelerden biriydi ve en iyi tedaviyle bile bu adamların uyuşturucudan kurtulma olasılığı yüzde beşle on arasındaydı. Kaldırım kenarında elleri kelepçeli hâlde otururlarken bile muhtemelen tekrar kafayı bulmanın yollarını düşünüyorlardı. Bu düşünce Ash'in içini kemiriyordu. Meth kullanıcıları sadece bir araba çalmak için komşu ilçeye gidecek tipler değillerdi; eğer bir şeye ihtiyaçları varsa bunu kendi bulundukları yöreden temin ederlerdi. Dahası, Bukoholov onu böyle bir davanın içine çekmezdi. Ortada başka bir şeyler dönüyordu.

Dedektif Lee evin verandasındaki merdivenlerden sırıtarak ve Ash'in düşüncelerini bölerek indi.

"Meth, silahlar ve keş para. Bu çocuklar işimizi kolaylaştırıyorlar."

Senin için, belki.

Ash tekrar meth satıcılarına baktı. İkisi de huzursuz bir şekilde kıpırdanıyor, etraflarına bakıyorlardı ama bakışları asla bir şeye gerçekten bakacak kadar uzun süre bir nesneye odaklanmıyordu. Muhtemelen hangi cehennemde olduklarını bile bilmiyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana bir iyilik yap," dedi, Ash. "Evin arkasındaki arabanın laboratuvara çekilmesi gerek. Kaportada korunması gereken bir kan lekesi var ve eminim içinde harcadığın zamana değecek bir şeyler bulursun. Belki de senin meth kafalara yönelteceğin suçlamalara çalıntı oto parçaları alma suçunu da ekleyebilirsin."

Lee'nin alnı kırıştı. "Oto hırsızlığı değil mi?"

Ash konuşmadan önce uzaklara baktı. "Bu herifler bir araba çalabilecek kadar organize görünmüyorlar."

Lee uyuşturucu kullanıcılarına baktı. "Adamları araştırıp neler bulabileceğimize bir bakarız. Üstünde çalıştığın davanın dosya numarasını biliyor musun? Kanla ilgili bilgilerin senin dosyana kaydedildiğinden emin olurum."

Ash cevaplamadan önce bir an düşünmek zorunda kaldı. Teşkilat genellikle bir dedektif çalışmaya başlamadan önce şehirde kayıt altına alınmış her suç duyurusuna bir dosya numarası atardı. Sonra dedektif her raporda, her kanıtta ve davaya teğet geçen bir bilgi parçasında bile bu numarayı kullanırdı. Bu, duruşma için her şeyi organize bir şekilde tutardı ve bir amirin astlarının tüm gün neler yaptıklarının izini sürmelerine olanak tanırdı. Normalde Ash'in ofisinin kapısından çıkmadan önce bir dosya numarası alması gerekirdi ama bu soruşturma normal bir soruşturma değildi.

"Bana bir iyilik daha yap ve kanı şimdilik sakla. Daha sonra senden almak zorunda kalabilirim ama burada bulunduğumu saklamak istiyorum."

Lee gözlerini kısıp düşünceli bir şekilde Ash'e baktı ama sonunda başını evet anlamında salladı. "Tamam, o zaman, öyle yaparım. İyi şanslar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkürler."

Ash olay yerinden ayrıldı. Saat biri geçmişti ve o gün neredeyse hiçbir şey yememişti, bu yüzden ofise geri dönerken yolunun üstündeki ufak bir birahaneye uğradı ve vejetaryen pizza ve bira aldı. Hesabı masaya bıraktıktan sonra restoranın önündeki barda durdu ve bir atımlık viski sipariş etti. Alkol aşağı inerken boğazını yaktı. Etkisi kısa süreli olacaktı ama kısa bir süreliğine normal hissedecekti. Bu dünyada çok az değerli şeyin ona bu tarz bir yardımı dokunuyordu. Ağzına naneli şeker attı ve saat ikide ofisine doğru yola çıktı.

Cassandra Johnson'ın cinayetini çözeceğine inanmak istiyordu istemesine ama daha bir cevabın başlangıcına bile ulaşmadan elinde bir sürü soru olmuştu. Neden iki tane meth satıcısı yıllardır uyuşturucu kullanmayan bekâr bir anneyi öldürdü? O meth satıcıları cinayette kullandıkları varsayılan polis aracını nasıl çaldılar? Ve neden bu olaya yönlendirilen devriye memurları olanları görmezden geldiler? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Konstantin Bukoholov.

Düşündükçe bu isme daha çok geri dönüyordu. Meth satıcıları ve onların çaldıkları araç hakkındaki bütün soruları cevaplayabiliyor olsa da Bukoholov'un buna nasıl dâhil olduğunu açıklayamıyordu. Ortada sadece bir cinayetten daha fazlası vardı ve Ash'in bunun ne olduğunu çözmesi bir orman yangınını bahçe hortumuyla söndürmeye çalışmasıyla aynı şeydi.

İşyerindeki masasına geri döndüğünde bilgisayar monitörüne yapıştırılmış ve Susan Mercer'la iletişime geçmesini

rica eden sarı bir not kâğıdı buldu. Kâğıdı buruşturup çöp kutusuna fırlatmadan önce içinden homurdandı. Susan'ın üç gün sonra önemli bir duruşması vardı, bu yüzden önemli olmadıkça öğleden sonrasını bölmezdi. Ash asansörü beklemektense merdivenleri kullanarak yukarı çıktı. Öğleden sonrasının bu saatinde savcıların pek çoğu ya öğle yemeğinde ya da mahkemede olurlardı, bu yüzden her yer terk edilmiş gibi görünüyordu. Doğrudan amirinin ofisine gitti. Ash kendisine doğru yaklaşırken Susan'ın sekreteri Pam sandviçini bir kenara koydu ve gülümsedi.

Ash amirinin kapalı kapısına doğru başıyla işaret etti. "İçerde mi?"

Pam başını salladı. "Evet, sen geldiğinde hemen içeri almamı söyledi."

Ash kapı topuzunu kavradı ama kapıyı açmadan önce durdu. "Neye ihtiyacı olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Pam durup başını iki yana salladı. "Bir teslimatla alakalı bir şeyler. Gerçi ne demek istediğinden gerçekten de emin değilim."

"Peki," dedi, Ash, omuzlarını silkerek. "Teşekkürler."

Susan'ın kapısını çaldı ve açmadan önce kadının onu çağırmasını bekledi. Susan önündeki strafor yemek kabında duran salatasıyla masasında oturuyordu.

"Öğle yemeğini yedin mi?" diye sordu.

"Evet, pizza yedim."

"O zaman kendiminkini bitirirsem kusura bakmazsın," dedi, çatalını tekrar alıp salatasındaki bir marul parçasını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

batırırken. "Meth baskınından dolayı tebrik ederim ama senin muhtemel bir cinayet vakası üzerinde çalıştığını sanıyordum."

Haberler teşkilatta hızlı yayılıyordu. Ash omuzlarını gevşetti.

"Hâlâ çalışıyorum. Sadece şüphelilerden birkaçını evlerine kadar takip ettim ve olanları görünce de narkotiği aradım. David Lee uyuşturucu soruşturmasını yürütüyor."

Susan başını peki anlamında salladı ve dönen koltuğunu kitap raflarının alt kısmına monte edilmiş ufak buzdolabına sürmeden önce ellerini peçeteye sildi. Savcılıktaki başka herhangi biri ofisinde bir buzdolabı bulundursaydı içi muhtemelen kazandıkları zaferleri kutlamak için şampanyalarla ve biralarla dolu olurdu. Susan kendi buzdolabını su şişeleriyle ve kahverengi kese kâğıdına koyduğu öğle yemeğiyle doldurmuştu. Kese kâğıdını çıkarıp masaya geri döndü.

"Kuzeydoğudan Komiser Noah Stuart bunu sana getirdi," dedi, öğle yemeğine geri dönerken. "Bunun ne anlama geleceğini senin anlayacağını söyledi."

"Peki," dedi, Ash, kese kâğıdının içinde ne bulacağından çok da emin olamadan. Kâğıdı açtı ve elini içine sokunca sulu ve ıslak bir şeyle karşılaştı. Bir et parçasıydı. Susan öğle yemeğine geri döndü.

"Bir komiserin ofisime biftek göndermesinin nasıl bir nedeni olabilir?"

Ash öksürdü. "Dedektiflerden biri dün gece Crown Hill Mezarlığının yakınında bir geyiğe çarpmış, bu sabah kendi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

siyle sohbet ettim. Komiser Stuart çalışanının hikâyesini doğruluyor."

Susan kaşlarını çattı. "Yani bundan sonra düzenli olarak geyik eti mi gelecek bana?"

Ash ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Bu tek seferlik bir hediye."

"Güzel," dedi, Susan, dikkatini masasında duran karton dosyaya verirken. Gözlüklerinin üstünden Ash'e baktı. "Bakalım market alışverişimizi de buradan halledebilecek miyiz, ne dersin?"

"Tabii," dedi, Ash. "Ama bir dakikan varsa konuşabilir miyiz?"

"İçtenlikle umuyorum ki bana karşı ölmeyen aşkını itiraf etmek için bu anı seçmeyeceksin. Biraz meşgulüm de."

"O zaman sonra," dedi, Ash, kadının masasının önünde duran sandalyelerden birini çekerken. "Carl Gillespie'ın ortadan kaybolduğunu söylemiştin, değil mi?"

Susan başını salladı. "Evet, neden sordun?"

"Onunla benim maktulün ilişkisi olduğuna inanmak için nedenlerim var."

"İlişkisi var derken ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi, Ash. "Cassandra adamı kontörlü hattı olan bir telefondan defalarca aramış."

Susan kollarını önünde kavuşturdu. "Peki, sen arama iznin olmadan bunu nasıl öğrendin?"

Ash çabuk düşünmek zorundaydı. Maktulün evini incelemek için iyi bir nedeni vardı ama Susan'ın bunu onaylayacağından şüpheliydi. Şimdilik bu nedeni bilmese daha iyiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ailelerimiz yakındır, bu yüzden Cassandra'nın küçük kızı anneannesi buraya gelene kadar bizle kalacak. Kız dün gece bu isimden bahsetti."

Susan başını arkaya atıp tavana baktı. "Kurbanın öldüğünden emin misin?"

"Evet. Kadın morgda. Çok az insan oraya eğlence için gider."

"Adli tabip kimliği doğruladı mı?"

"Hayır ama…"

"Bize resmi onay gerek," dedi, Susan, Ash'in sözünü keserek. "Bu onay gelene kadar seçeneklerimiz sınırlı."

"Cesedi kendim gördüm Susan. O Cassandra."

"Sanırım sadece görsel olarak tespit ettin?"

"Evet."

Susan başını sallayıp öne doğru eğildi. "O zaman muhtemelen haklısın. Muhtemelen kadın Cassandra'ydı. Ama yine de maktul tespitiyle ilgili prosedürler ve kanunlar var. Sırf dedektifin biri bir kadının öldüğünü düşünüyor diye onun özel hayatına burnumuzu sokamayız. Evini aramak için arama izni bile alamayız."

Susan, Mincey arama izni diye bir şeyi kastediyordu. Yetmişli yılların sonuna kadar dedektifler ve bazı avukatlar izinsiz aramaların yasaklanması konusunda bir tek "cinayet mahallinin" istisna olduğu konusunda hemfikirdiler. Bu durum, Arizona'daki bir narkotik baskını sırasında bir sivil polisi vurup öldüren uyuşturucu satıcısı şüphelisi Rufus Mincey'le beraber değişti. Vurma olayından sonra polis Mincey'in evini

tam dört gün boyunca izinsiz olarak aramış ve adamın aleyhinde hayatının geri kalanını hapiste geçirmesine yetecek kadar çok delil bulmuşlardı. Birleşik Devletler Temyiz Mahkemesi karara karşı çıkmış ve dördüncü kanun değişikliğine göre cinayet mahallinin adamın evi olmadığını savunmuştu. Televizyondaki dedektifler bunu hep unutuyorlardı.

"O zaman ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Ash, kollarını önünde kavuşturup hayal kırıklığının sesine yansımamasını umarak.

"Morgdaki cesedin Cassandra'ya ait olduğuna dair resmi onay gelir gelmez bir ölüm soruşturması açarız. Evi için arama izni alırız, hayatını araştırmaya başlarız ve Carl Gillespie'yla nasıl bir ilişkisi olduğunu anlarız. Eğer Cassandra ve Carl görüşüyorlarsa ve adam kadının evinde sık sık kalıyorsa adamın dördüncü kanun değişikliğine göre koruma altında olması mümkün. Eğer bu işi kitabına uygun yapmazsak bulduğumuz her şey boşa gider. Bunu düzgün bir şekilde halletmek zorundayız."

Susan tabii ki işleri düzgün bir şekilde halletmeleri gerektiği konusunda haklıydı ama bu Ash'in bu durumdan hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

"Cassandra'nın annesi bu öğleden sonra burada olur. Kimlik tespitini yapacak."

"O zaman yapacak bir sürü işin var gibi görünüyor. Bir de, eğer Carl Gillespie'yla ilgili başka herhangi bir şey bulursan bilmek isterim."

"Teşekkürler," dedi, Ash, ayağa kalkarken. "Seni öğle yemeğinle baş başa bırakayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Etini de al götür."

Ash kese kâğıdını alıp ofisten çıktı ama Pam'in masasında durdu. Pam'in kocası avcıydı, bu yüzden kadın geyik etinden ne yapılacağını bilirdi. Hatta eti görünce memnun olmuş gibi bile göründü. Ash eti eve götürmeyi de düşündü ama Müslümanların geyik eti yiyebileceğinden emin değildi; okuldayken bunun konusu hiç açılmamıştı.

Ash düşünmek için masasına döndü. Susan'dan bazı şeyleri saklamıştı; Michael Washington sadece birilerinin Cassandra'ya çarptığını söylemekle kalmamıştı. Bir polis memurunun gölgeler arasında saklandığını, sonra da kadın kavşaktayken ona çarptığını söylemişti. Eğer anlattıkları doğruysa bu, olayı özel şartlara sahip bir cinayet kılardı ve suçu işleyen kişi ölüm cezasına çarptırılırdı. Dahası, hikâye olay yerindeki verilerle uyuşuyordu. Bulduğu lastik izleri fren yapmaya çalışan birinin bırakacağı türden değildi, bunlar hızlanan birinin lastik izleriydi.

Ash saatine baktı. İki buçuk olmuştu. Cassandra'nın annesinin uçağının iniş yaptığından emin değildi ama bunun çok uzun sürmeyeceğini umut ediyordu. Kadın cesedi teşhis edecekti ve sonra da işler gerçek anlamda ilerlemeye başlayacaktı. Bu arada Ash'in ilgilenmesi gereken başka meseleler vardı. Cassandra nasıl ölmüş olursa olsun birileri onun vakasının soruşturulmaması için bilfiil çalışıyordu. Ash'in bu kişiyi ve neden böyle yaptığını bulması gerekiyordu. Pek çok insan bu soruları cevaplayabilirdi ama Ash sadece bir kişiye güveniyordu. Telefonu açıp IMPD danışma hattını aradı. O gün şanslı olacağı tutmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne istiyordun dedektif?"

Ses aksi, yorgun ve tanıdık geliyordu.

"Hensley?"

"Hayır, diş perisi! Ne istiyorsun?"

En azından sesi Hensley gibi geliyordu. Adam gündüz vardiyasındaki nöbetçi komiser yardımcısıydı. Teşkilattaki neredeyse her birimde parmağı vardı ve IMPD operasyonları konusunda Tanrı'dan bile daha çok şey biliyordu. İç İlişkiler onu işe almakla iyi bir şey yapmıştı. Eğer etrafta Cassandra Johnson ya da onu öldüren kişiler hakkında dedikodular dolaşıyorsa Hensley bunları kesin duymuştu. Daha da önemlisi bunlardan nasıl faydalanacağını bilirdi.

"Yarım saatliğine boş musun? Sana bir kahve ısmarlamak istiyordum."

"Çok sevimlisin ama öngörülebilir bir gelecekte masamda olacağım."

"Eğer masanda olacaksan bir uğrarım. Çocuklarının kolej masrafları için elimde bir şeyler var."

Bilginin güç olduğuna dair eski klişe en çok bürokraside geçerliydi. Hensley de Ash de işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorlardı. Hensley masasından istediği her an ayrılabilir ve altındaki memurlardan biri de telefonlara bakabilirdi. Kendisine eşlik etmesi karşılığında Ash'in bunun bedelini ödemeye gönüllü olduğundan emin olmak için numara yapıyordu.

"Biliyor musun, şimdi sen böyle deyince..." dedi, Hensley, sesi birkaç dakika önce olduğundan daha yumuşaktı. "Sanırım birazdan mola vereceğim. Saat beş sularında Was-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hington Caddesi üstündeki Dunkin' Donuts'ta buluşmaya ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor," dedi, Ash. Konuşmayı bitirdikten hemen sonra telefonu kapadı ve buluşmadan sonra buraya geri dönmek için vakti kalıp kalmayacağından emin olmadığı için masasındaki orta çekmeceyi kilitledi. Dunkin' Donuts sadece birkaç sokak ötedeydi, bu yüzden Ash yürüyerek gitti. Yakınlardaki binalar esen hafif rüzgârı sanki bir fırtınanın ortasındaki hava tüneli gibi çekiyor, yoğunlaştırıyor; şehrin etrafında dolanan, ofisleri ısıtan buhar ise yakındaki birkaç rögar kapağından yukarı yükseliyordu.

Ash ceketine biraz daha sarıldı. Dunkin' Donuts'ın ne kadar süredir şu anki yerinde olduğunu bilmiyordu ama mekân ellili yılların tarzını yansıtan bir lokanta gibi duruyordu. Geniş, turuncu bir tentesi ve yukarıda yayaların metrelerce uzaktan görebileceği bir tabelası vardı. Pek çok sabah binanın etrafında kuyruk olurdu ama öğleden sonrasının bu saatinde mekân neredeyse boştu.

Ash içeri girdi ve Komiser Yardımcısı Hensley'yi görebilmek için etrafına bakındı. Dışarısı gibi içerisi de ellili yılların havasına sahipti. Yüksek arkalıklı koltuklar parlak turuncu sentetik kumaş kaplıydı ve sandalyelerin pek çoğu ayna parlaklığındaki kromdandı. Hensley mekânın diğer tarafındaki bir koltukta tek başına oturuyordu. Ash iki fincan kahve ve tezgâhtaki jöle kaplı donutlardan dört tane sipariş vermeden önce başıyla onu selamladı. Birkaç dakika sonra Hensley'nin karşısına oturdu ve kahvelerden birini komiser yardımcısının önüne itti.

"Krema yok mu?"

"Kardiyoloğunun seni şımartmamı onaylayacağını sanmıyorum," dedi, Ash, kahvesinin kapağını kaldırırken. Hensley altmışlı yaşlarının başındaydı; gür, beyaz saçları ve en orijinal görünen alışveriş merkezi Noel Babasını bile kıskandıracak bir göbeği vardı. Oturdukları koltuklar onlara mahremiyet sağlayan ve ön kapıları açık bir şekilde görmelerine olanak tanıyan bir köşedeydi. Birkaç ergen onlardan üç metre kadar uzakta oturuyor, alçak, fısıltılı ses tonlarıyla sohbet ediyorlar; çalışanlar ise sessiz sessiz ortalıkta dolanıyorlardı. "Cassandra Johnson adında bir kadınla ilgili bir şeyler duydun mu?"

Hensley cevap vermeden önce kaşlarını beklentiyle kaldırdı. Neyse ki Ash Bukoholov'un verdiği parayı henüz bağışlamamıştı, bu yüzden desteden iki banknot çıkardı ve Hensley'ye uzattı.

"Çocukların koleji bitirmediler daha, değil mi?"

Hensley parayı cebine koydu ve pis pis sırıttı. "Yüksekokuldalar. Birkaç yılları kaldı."

Ash homurdandı. "Soruma geri dönüyorum. Cassandra Johnson'ı duydun mu?"

Hensley arkasına yaslanıp başını hayır anlamında salladı. "Duymuş olmam mı gerek?"

"Belki. Dün öğleden sonra bir vurup kaçma olayının kurbanı oldu."

"Eğer öğleden sonra olduysa Robbie Doyle'la konuşman gerek. Kendisi dürüst bir adamdır, o yüzden bir şey biliyorsa sana söyleyecektir."

Ash başını salladı ve kahvesine atmak için bir paket şeker aldı. "Onunla konuştum zaten, sonra da onaylaması için cinayet bürodan Eddie Alvarez'i aradım. Hiç ihbar gelmemiş onlara. Nedenini bulmaya çalışıyorum."

Hensley donutlardan birini aldı ve tamamını birden ağzına attı. Tekrar konuşabilmesi için yaklaşık bir dakika boyunca ağzındakileri sertçe çiğnemesi gerekti. Gülümsedi ve ağzındakini yuttuktan sonra parmaklarını yaladı.

"Kızım bunları yememe artık izin vermiyor. Bir süre daha hayatta kalıp ona mihraba yürürken eşlik etmemi falan istiyor. Hatta beni tüm tahıllar ve sebzelerle dolu bir diyete bile soktu. Onu ölümüne seviyorum ama ciddi ciddi öldürmeyi de düşünüyorum."

"Bana kalırsa istediğin kadar çok donut yiyebilirsin," dedi, Ash, önündeki tabağa doğru başıyla işaret ederek. "Doyle ya da Alvarez'in bana yalan söyleyebileceğini düşünüyor musun?"

Hensley kahvesinden bir yudum aldı ve başını hayır anlamında sallamadan önce dudaklarını şapırdattı. "Hayır. Doyle'un ne olursa olsun doğruyu söyleyeceğinden eminim. Sana yalan söylememiştir. İşini çok ciddiye alır. Alvarez de doğru söylüyor gibi görünüyor."

"O zaman neler dönüyor böyle?"

Hensley ağzını peçeteye sildi. "Sen bu kızla yatıyor falan mıydın yoksa? Olay nedir?"

Ash başını hayır anlamında salladı ve artık tatlanmış olan kahvesinden bir yudum aldı. "Kurban aile dostlarımızdan bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

riydi. Başına ne geldiğini ve neden geldiğini bulmaya çalışıyorum."

Hensley gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Bak, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Eğer cinayete ihbar gelmediyse birileri bu kadının vakasının üstünü kapatmaktan kârlı çıkıyor demektir. IMPD iyi polislere sahiptir –bizim çocuklar bir neden olmadan bunu yapmazlar."

Ash Hensley'nin devam etmesini bekledi ama adam sustu. "Ne demek istediğini tam anlayamadım."

Hensley öne doğru eğilip konuşmadan önce mekânı gözleriyle taradı. "John Garrison'ın kızının ölümünü hatırlıyorsun, değil mi?"

Ash teşkilata ilk katıldığında John çok saygı duyulan bir dedektifti ama kızı beş yıl önce bir araba kazasında ölünce emekli olmuştu.

"Evet. Kıza sarhoş bir sürücü çarpmıştı, değil mi?"

Hensley başını evet anlamında salladı. "Sürücüye ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hayır."

Komiser yardımcısı kahvesinden bir yudum aldı ve tekrar Ash'e odaklanmadan önce sağına soluna bakındı. "Resmi olarak adam olay yerinde hemen öldü. Ama aslında John ve arkadaşlarından birkaçı adamı Turkey Run Eyalet Parkı yakınlarındaki bir kulübeye götürüp ölene kadar dövmüşler." Hensley durdu ve tekrar konuşmadan önce sağına soluna bakındı. "Şimdi bunun kesin olduğunu söylemiyorum ama tahminimce senin kurban bizim çocuklardan biri için önem-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

liydi. Çok büyük bir ihtimalle senin katil şu anda çok kötü günler geçiriyor. Bu hoş olmayabilir ama en azından herif cezalandırılır. Eğer teşkilat içinde yargılanırsa araçla adam öldürmeyle suçlanır ve iki yıl içinde tekrar sokaklarda olur. Hatta bir mazeret sunarak bu cezayı düşürebilir de. Savcıların ne yapacağını asla bilemezsin."

Ash arkasına yaslanıp bu teoriyi düşündü. Bulduğu bazı gerçeklerle uyuşuyordu ama hepsiyle değil, özellikle de Konstantin Bukoholov'un işin içinde olmasıyla. Eğer Bukoholov bazı dedektiflerin sokaktaki adaleti sağlama konusunda ihmalkâr davrandıklarını fark etmiş olsaydı muhtemelen bunu fotoğraflardı ve olaya karışan polis memurlarına kendi yasadışı iş girişimlerini saklamasına yardım etmeleri için şantaj yapardı. En azından bunu asla ortaya dökmezdi. Tabii, bunu yapmak kendisine bir şeyler vermediği sürece.

"Eğer ben devriyede olsaydım ve bir cinayeti gizli tutmak isteseydim kaç kişinin bana yardım etmesi gerekirdi?"

"Baş aktörler dışında mı?" diye sordu Hensley. Ash başını evet anlamında salladı ve Hensley görünüşe göre düşünürken dudaklarını büzdü. "Sadece bir kişi ama bu kişinin de gerçekten güç sahibi biri olması gerekir. Eğer bahsettiğimiz adama yeterince kişi iyilik borçluysa teşkilatın en üstlerinden biri, belki bir başkomiser ya da emniyet müdürü bile olabilir."

"O zaman birinin ölümünü saklamak büyük tezgâhlar hazırlamayı gerektirmiyor?"

"Hayır, gerektirmiyor."

Bu düşünce Ash'i çok az rahatlattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kuzeydoğu polis merkezinden böyle bir şey çıktığını duydun mu?"

Hensley güldü ve kahvesini yudumladı. "Benle taşak geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır, eminim ki burada pantolonumu indirecek olsam bizi dışarı kovalarlardı."

Hensley kahvesini masaya bıraktı ve dudakları dümdüz bir çizgi hâlini aldı. "Bu sadece bir deyim Ash. Şimdi sen bana Kuzeydoğudan memurları soruşturduğunu mu söylüyorsun?

"Kısmen. Tanığım, bana birkaç polisin onu gördüklerini kimseye anlatmaması için tehdit ettiklerini söyledi. Neler döndüğünü anlamaya çalışıyorum."

"Bırak."

"Bırak derken?" diye sordu Ash.

"Her ne yapıyorsan," dedi, Hensley. Gözlerini kırpmadan, doğrudan Ash'in gözlerinin içine baktı. "Bana tavsiye için geldin ve bu da benim verebileceğimin en iyisi. Eğer Kuzeydoğu polis merkezini ayağa kaldıracak bir şeyler yapacaksan bırak yapma."

"Neden? Ne duydun ki?"

"Merkezden iki devriye memuru geçtiğimiz iki yıl içinde görev başındayken öldü ve diğer ikisi de kendilerini öldürdüler. Bunu kabul etmeyebilirler ama o herifler pek çok şekilde zarar veriyorlar. Buna rağmen, şiddetli suç oranları bölgede yüzde yedi oranında düşüyor? Hiç sanmıyorum. Böyle olmuyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash arkasına yaslanıp kollarını önünde kavuşturuyor. "O zaman neler dönüyor sence?"

"Tahminimce kuzeydoğudaki çocuklardan bazıları işi serseriliğe vurmuş. Yaptıkları sadece uyuşturucu satıcılarını şehrin dışına kovalamak olabilir ama ben öyle düşünmüyorum. Büyük olasılıkla yürüyüş yapan zavallı bir adam çok da uzak olmayan bir gelecekte Brown County Parkı'ndaki terk edilmiş bir kulübede cesetler bulacak. Akıllı ol ve geri dur. Buna bulaşman gerekmez."

Ash hareketsiz kaldı, duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Kötü de olsalar polisler polisti. Ash polislerle başa çıkabilirdi; onların nasıl düşündüklerini, nasıl eğitildiklerini biliyordu. En kötüleriyle bile zıtlaşmış ama yine de galip gelmişti. Başını tamam anlamında salladı ve saatine baktı.

"Uyardığın için teşekkürler. Dikkatli adım atarım. Donutların geri kalanı senin olsun," dedi, koltuktan kalkarken. "Bu öğleden sonra başka bir randevum daha var."

Ash masadan kalkamadan Hensley onun kolunu tuttu. "Burada boş laf konuşmuyorum. Geri dur. Buna değmez."

"Tavsiyeni aklımda tutarım."

"Göreceğiz."

Hensley kolunu bırakınca Ash kendini neyin içine soktuğunu merak ederek restorandan çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 5

Ash arabasına doğru yürürken sonraki on beş dakika boyunca çalıştığı vaka üzerine odaklandı ama ne aklına bir şey geldi ne de bir aydınlanma yaşadı. Lisa Johnson'ı Çocuk Esirgeme Kurumuna getiren Kuzeydoğu polis merkezi memuru Joe Cartwright yaklaşık kırk beş dakika sonra spor salonunda olacaktı. Ash Hensley'yle konuşmadan önce oraya gitmeyi planlamıştı ama şimdi bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Hensley'nin içgüdüleri yanlış söylüyor olsa bile kuzeydoğuda bir şeyler ters gidiyordu ve aptalca bir şey yapmadan önce daha fazla bilgi sahibi olsa iyi olurdu.

Cep telefonunu çıkardı ve kuzeydoğudan Paul Murphy'nin numarasını bulana kadar rehberde dolaştı. Aksi gibi Paul telefonu açmadı ve Ash sesli mesaja yönlendirildi. Ash ondan kendisini geri aramasını rica eden bir mesaj bıraktı ama çabuk bir cevap beklemiyordu. Paul oto hırsızlığı biriminde çalışıyordu ve birimine gelen ihbarlar liseler dağıldığı saatten sonra artıyordu. Paul muhtemelen bir olay üstündeydi.

Ash seçeneklerini düşündü ama sonra orijinal planına sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dık kalmaya karar verdi. Dikkatli olduğu sürece başına bir şey gelmezdi herhâlde. Cartwright'ın gittiği spor salonu kuzeydoğu polis merkezinden yaklaşık iki sokak ötedeki eski bir mağazanın yerindeydi. Mekânı kim satın aldıysa önceki kiracıdan kalan yazıları kaldırmıştı ama rengi soluk bir tuğladaki ÇAMAŞIRHANE kelimesi hâlâ görünüyordu.

Ash arabasını spor salonunun önüne paralel park etti ve bir-iki dakika sonra salonun kapısını açtı. İçerisi ter, deri ve oda spreyi kokuyordu. Görünürde koşu bandı ya da kondisyon bisikleti yoktu, sadece ağırlıklar, bir boks ringi ve kum torbaları vardı. Kapının çaprazında duran masaya yürüdü ve boğazını temizleyerek bankonun arkasındaki adamın dikkatini çekti. Resepsiyonist genç bir adamdı ve dipleri koyu renk olan sarı saçları vardı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Resepsiyonist elindeki not panosunu bırakınca Ash onun göğsündeki isim kartını görebildi. Dennis.

"Buraya çok polis geliyor mu?" diye sordu Ash, içeride birilerini tanıyormuş gibi etrafına bakınırken. İçeride on kişi olduğunu fark etti ama hiçbiri tanıdık görünmüyordu.

"Üyeler sadece IMPD'den."

Ash ceketini kenara çekip rozetini gösterdi.

Dennis başını salladı. "Sizin için ne yapabilirim efendim?"

"Joe Cartwright'ı tanıyor musun?"

Dennis başını evet anlamında salladı ve boks ringine işaret etti. "Siyah şort ve beyaz tişörtlü olan."

Ash'in bakışları Dennis'in salonun ortasındaki ringde ant-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

renman yapan adamları işaret eden kolunu takip etti. Cartwright yirmi beş-otuz yaşlarında görünüyordu ve aşağı yukarı bir seksen boylarındaydı. Zinde görünüyordu ama bundan ayrı olarak hızlı elleri ve düzgün ayak hareketleri vardı. Profesyonel seviyede bir dövüşçü değildi ama ne yaptığını biliyordu. Her ne kadar rakibi daha yapılı ve daha uzun olsa da fena hâlde yeniliyordu.

Ash Dennis'e teşekkür edip iki adamı seyretmek ve beklemek için ringin yanına gitti. Antrenman maçları sona erdiğinde Cartwright'ın rakibinin iki burun deliğinden de kanlar akıyordu ve sağ gözünün altındaki elmacık kemiğinin olduğu yer şişip kızarmıştı. Ertesi gün hoş görünmeyecekti ama iyi olacaktı. İki adam ringden inince Ash Cartwright'ın yakınındaki bantlara yaslandı.

"Yumrukların iyiydi. Spor salonu dışında dövüşüyor musun?"

Cartwright başını kaldırıp baktı. Çok terlemişti ama rakibinin aksine o, bu maçtan cildindeki sıyrıklarla çıkmıştı. Kovanın içine tükürdü.

"Sadece barlarda," dedi, kendi şakasına gülerek. "Menajer falan değilsin, değil mi?"

Ash kemerindeki rozeti çıkarıp gösterdi. "Hayır. IMPD'den komiser muavini. Dün gece aldığın bir ihbar hakkında bir şeyler soracaktım."

Cartwright ringin kenarına yaslandı. Kaşlarından ter akıyordu. "Ya öyle mi? Ne ihbarı?"

"Lisa Johnson adında küçük bir kızı Çocuk Esirgeme Ku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rumuna götürmüşsün. O kızın annesinin ölümünü araştırıyorum."

Cartwright bir eldivenle yüzünü sildi. "İsim tanıdık geliyor. Bunun için avukata ihtiyacım var mı?"

Ash omuzlarını silkti. "Eğer istersen birini arayabilirsin ama bunu resmiyete dökmemeyi umuyordum. Hem sadece yanlış bir şeyler yaparsan avukata ihtiyacın olur. Senin öyle bir şey yaptığını sanmıyorum."

Ash'in bu söyledikleri bir şüphelinin avukatını aramasını engellemek için attığı bir yemdi. Cartwright gençti ama kesinlikle ne olduğunu anlamıştı. Yine de başını salladı.

"Peki, o zaman," dedi. "Ön tarafa park ettim. Üstümü değiştirince dışarıda buluşuruz."

Ash başını tamam anlamında salladı. "Birkaç dakika sonra görüşürüz."

Cartwright soyunma odasına geri dönerken Ash salondan çıkıp arabasının yanına gitti. Cartwright görüşme ricasını tahmin ettiğinden daha kolay kabul etmişti. Bir şeyler gerçekleşmek üzereydi. IMPD telsizcisini aradı ve genç memurun aracının marka ve modelini rica etti. Motorlu Taşıtlar Şubesine göre Cartwright'ın arabası eski model bir cipti. Ne yazık ki ortalıkta cip falan görünmüyordu.

Ash binanın arka tarafında beklediği gibi Cartwright'ın aracını gördüğü ufak bir park yeri bulana kadar spor salonunun yan tarafına doğru yürüdü. İçindeki şeytan aracın lastiklerini indirmesi için kışkırtıyordu ama bu onun için bile biraz çocukçaydı. Bunun yerine tampona yaslanıp bekledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cartwright birkaç dakika sonra anahtarlığını işaret parmağında döndürüp kendi kendine ıslık çalarak spor salonunun arka kapısından çıktı. Paul Murphy, Cartwright için sifonu çektiğinde gitmeyen bokun teki, demişti. Ash neden böyle dediğini anlayabiliyordu.

"Ön tarafta buluşacağımı mı söylemiştim?" diye sordu. "Arka taraf demek istemiştim. Özür dilerim. Arabayı bulabildiğine sevindim."

"Evet. Ben de," dedi, kollarını önünde kavuşturup arabanın tamponundan ayrılmadan. "Cassandra Johnson hakkında neler bildiğini anlat bana."

Cartwright gözlerini kıstı. "İsminin neden tanıdık geldiğini tekrar söyler misin?"

"Dün senin bölgendeki bir arabayla vurup kaçma olayının kurbanıydı. Kızını Çocuk Esirgeme Kurumuna götürüp bir rapor sunmuşsun."

Cartwright başını arkaya atıp kendi kendine mırıldandı. "Özür dilerim ama buraya boşuna gelmişsin. Ben konunun ayrıntılarını bilmiyordum."

Ash göğsünde kavuşturduğu kollarını biraz daha sıktı. "Gerçekten hiç havamda değilim ve bu bana ikinci kez yalan söyleyişin. Üçüncü kez yap da gör bakalım neler oluyor."

Cartwright ağırlığını diğer ayağına verdi. "Ben o kadınla hiç karşılaşmadım, tamam mı? Sana yanlış bilgi verilmiş gibi görünüyor."

"O zaman cahiliyetimi gideriver."

Cartwright gözlerini devirdi. "Senle sohbet etmeye he-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vesli olduğumu hiç sanmıyorum," dedi, aracına binmeye niyetlenirken. Ash elini genç memurun göğsüne koyup onu durdurdu. Cartwright Ash'in eline baktı. "Bana dokunma."

Ash geri adım attı, ellerini yukarı kaldırıp omuzlarını silkti. "Tamam. Ama benle konuşmak istemezsen daha sonra İç İlişkilere konuşmak zorunda kalırsın. Savcılıktan Susan Mercer zaten onları sorguya çekmek istiyor. Ben buraya senin söyleyeceklerini dinlemek için nezaketen geldim."

"Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi, Cartwright, suratı ve boğazı kızarırken.

"Kurbanın küçük kızını Çocuk Esirgeme Kurumuna sen götürdün, bu yüzden olay yerinde senin de olduğunu biliyorum. Benimle şimdi konuşabilirsin ya da daha sonra tahkikat kuruluna konuşursun. Sana seçenek sunuyorum. Aptallık etme."

Cartwright gözlerini bile kırpmadı. "Siktir git!"

"Aptal seni," dedi, Ash. "İlişkilerine çekidüzen ver. İç İlişkilerin bu yaptığın için rozetini almaya çalışacağına dair bir his var içimde."

"Saçmalık!"

"Saçmalık falan değil. Bir cinayeti bildirmeyi ihmal ettin. Bu usullerle ilgili bir ihlal değil –birinci sınıf suç."

Cartwright'ın yüzü daha da kızardı ve bir adım öne çıkarken gözlerini daha da kıstı. Saldırmaya hazır bir boğa gibi görünüyordu. Normalde Ash vazgeçip arabasındaki telsizden takviye güç isterdi ama Cartwright onu etrafı çevrili bir park alanında bir cipe yaslamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gidecek hiçbir yer yoktu. Ash sağ ayağını geri attı ve elini ceketinin altındaki tabancasına koydu. Tabancayı çıkarmadı ama Cartwright onun ne yaptığını anlamıştı. Genç polis hareket etmeyi bıraktı ve burun delikleri kocaman olurken sesli bir şekilde nefesini bıraktı.

"Ben senin düşmanın değilim," dedi, Ash. "Bunların önüne geçebilmen için sana bir yol sunmaya çalışıyorum. Kimsenin canı yanmadan geri adım at. Seni spor salonunda gördüm, bu yüzden dövüşsek seni yenemeyeceğimi biliyorum. Eğer üstüme yürümeye devam edersen bunu ölümcül bir tehdit olarak yorumlayıp buna göre tepki göstereceğim."

Cartwright Ash'in gözlerinde bir şeyler görmüş olmalıydı, çünkü bir adım daha geri attı. Ne yazık ki Cartwright geri adım atarken Ash salonun arka kapısının gıcırtıyla açıldığını ve bir saniye sonra da çarpılarak kapandığını duydu. Genç polis Ash'le göz göze gelmeden önce kendini beğenmişçesine gülümsedi.

"Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin dedektif? Benim mekânıma gelip arkadaşlarımın önünde beni tehdit etmek mi istiyorsun?"

Ash içinde bir huzursuzluk hissetti. Omzunun üstünden arkaya baktı. Spor salonunun arka kapısının yanında tamamen giyinik iki adam vardı. Hiçbirinin elinde tabancası yoktu ama Ash üstlerinde tabancaları olduğunu farz etmek zorundaydı. Hem arka kapıyı hem de Cartwright'ı görebilmek için kendi etrafında yarım bir daire çizdi.

"Ben IMPD'de görev yapan bir komiser yardımcısıyım ve bu da bir iş meselesi," dedi, bakışlarını önce Cartwright'a, sonra da yeni gelenlere çevirirken. "İçeri girin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamların hiçbiri Ash'in dediğine uymadı. Bunun yerine biri arkasına geldi, muhtemelen belinde bir tabancası vardı. Hava sıcaklığı çok yüksek olmamasına rağmen, bir ter damlası yuvarlanıp Ash'in gözüne girdi. Bileğinin tersiyle teri sildi.

"Şaka yapmıyorum," dedi, Ash, ağırlığını diğer ayağına verdi ve aniden hissetmeye başladığı gerginliğin dışarıdan anlaşılmaması için dua etti. "Geri çekilin."

Kapı tekrar gıcırdadı ve spor salonundan üçüncü bir adam çıktı. Adamın kısacık kesilmiş beyaz saçları ve çizgili, yaşlanmış bir suratı vardı. Tişörtündeki ter izlerine bakılırsa bir antrenmanın ortasından çıkıp gelmişti. Cartwright'ın sırtı gerildi ve göğsünü şişirip rahattaki bir asker gibi ellerini arkasında kavuştururken duruşunu dikleştirdi.

"Herkes sakin olsun." Ash arkasına baktı ama yeni gelen adam bunu Cartwright'a hitaben söylemişti. "Komiser Yardımcısı Rashid arkadaşlarımızdan biridir. Ona hak ettiği saygıyı göster ve sorularını doğru bir şekilde, açık yüreklilikle cevapla."

Cartwright başını evet anlamında salladı ama omuzlarını serbest bırakmadı. "Peki, efendim."

Yaşlı adam suratında daha yumuşak bir ifadeyle ve elini uzatarak Ash'e doğru yürümeden önce genç memura bir süre daha dik dik baktı. Ash yaşlı adamla tokalaştı, başka bir şey yapamayacak kadar şaşkındı.

"Komiser Noah Stuart," dedi, adam, kendini tanıtırken. "Sanırım bu öğleden sonra dedektiflerimden biriyle konuşmuşsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash tereddüt etti ama sonra başını evet anlamında salladı. "Onun verdiği tüyo sayesinde metamfetamin pişirilen bir eve baskın yaptık."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim," dedi, park yerindeki üç adama bakarak. İkisi spor salonuna geri döndü ama Cartwright bakışları ileride, hazır olda beklemeye devam etti. "Eğer personelimle yine konuşman gerekecek olursa lütfen beni aramak için tereddüt etme. Kuzeydoğuda biz emir komuta zincirini çok ciddiye alırız ve adamlarımın soracağın her soruyu cevaplayacağını garanti ederim."

Ash yine tereddüt etti. "Teşekkür ederim. Eğer adamlarınla yine konuşmam gerekirse ilk senle iletişime geçerim."

"Öyle yaparız."

Noah Cartwright'a bir şeyler söyledi ve kendisi spor salonuna geri dönerken genç adam en sonunda rahatladı.

"Haydi dedektif, sor sorularını. Hepsini cevaplayacağım."

Ash boğazını temizlemekten çok düşünecek zaman yaratmak için öksürdü. Noah Stuart'ın gelişi onun ritmini bozmuştu.

"Dün gittiğiniz vurup kaçma vakasını anlat bana."

Cartwright Ash'e hikâyeyi baştan sona iki kez anlattı. Öğleden sonra dört sularında yardım talep eden bir çağrı gelmişti ve genç memur Cassandra'nın evinin yakınındaki kavşağa vardığında başka bir üniformalı polis memuru olay yerinin etrafına güvenlik çemberi çekmişti. Neler olduğuna tanık olan birilerini bulmaya çalıştığında ise tanımadığı birkaç dedektif ortaya çıkmış ve ona Lisa'yı Çocuk Esirgeme Kurumuna götürmesini söylemişti. Hatta dedektifler ona formda gerek

olur diye kurban hakkında bilgi bile vermişlerdi. Cartwright ondan sonra neler olduğunu bilmediğini iddia ediyordu.

Hikâye tuhaftı ama Ash bunun tamamen uydurma olduğunu düşünmüyordu. Cartwright ha deyince bir hikâye uyduracak kadar zeki görünmüyordu.

"Cinayet büronun olay yerine asla çağrılmamış olması seni şaşırtır mıydı?"

"Biz geri zekâlı değiliz dedektif. Bir vurup kaçma soruşturmasının üstesinden gelebiliriz."

Cartwright'ın meslektaşlarının pek çoğu geri zekâlı olmayabilirdi ama Ash'in bu genç adam hakkında şüpheleri vardı.

"Geri zekâlı olmadığınızı biliyorum ama sorumu cevaplamadın."

Cartwright kollarını önünde kavuşturdu. "Evet, beni şaşırtıyor ama vakayı idare edebiliriz. Eğer dedektiflerimiz cinayeti aramadıysa iyi bir nedenleri vardır."

"Onların tanıklardan birinin gözünü korkutmak için de iyi bir nedenleri olduğunu düşünüyor musun?"

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki? Bu bir kazaydı."

"Komşulardan biri birkaç polisin olanlar hakkında kimseye konuşmaması için kendisini uyardığını söyledi. Çocuğa büyükannesine zarar vereceklerini söylemişler."

Cartwright ağırlığını diğer ayağına verdi. "Onun yalan söylemiş olabileceği aklına gelmedi mi? Son gördüğümde tanıklar bunu hâlâ yapıyordu."

"O sadece bir çocuk. Yalan söylemek için bir nedeni yok."

Cartwright tekrar kıpırdandı ve ellerini yukarı kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne söylememi istiyorsun? Bir olay yerine gittim ve işimi yaptım. Ondan sonra olanlar beni ilgilendirmez."

"Seni ilgilendirmesini sağlıyorum. Eğer o çocuğa bir şey olursa bundan seni sorumlu tutarım. Eğer blöf yaptığımı düşünüyorsan sicilime bak."

"Siciline bakmama gerek yok dedektif. Çoktan gördüm ve etkilenmiş de değilim."

Ash kollarını önünde kavuşturdu. "Bu söylediklerinin hislerimi incitmesi mi gerekiyordu?"

"Hayır, sadece nasıl gördüğümü söylüyorum. Benim merkezdeki herkesin gördüğü gibi. Bak, sen Dedektif Walker'ın evinde boy gösterdikten sonra senle ilgili bir toplantı yaptık. Ne sonuca vardık, bilmek ister misin? Sen bir eziksin."

"Senin mesleki görüşün benim için dünyalara bedel, bu yüzden söylediğin canımı gerçekten yaktı."

Ash oradan uzaklaşmaya başlarken Cartwright kıs kıs gülüyordu.

"Güzel cevaptı Rashid."

Cartwright başka bir şey daha söylemiş olabilirdi ama Ash kulak asmıyordu. Her şeyi bir araya getirip düşününce şimdi Cassandra Johnson'ın ölümü hakkında, araştırmaya ilk başladığı zamankinden daha az şey biliyordu. Bugünü tamamen boşa harcamış sayılmazdı ama çok da ilerleyememişti. Cassandra'nın başına neler geldiğini bulacaksa bundan daha iyisini yapmak zorundaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 6

Ash beşi yirmi geçe ofisine vardı ve içeri girdiğinde meslektaşlarının pek çoğu evlerine gitmişti. Masasına oturdu ve o gün kimlerle konuştuğu ve neler yaptığıyla ilgili notlar aldı. Tercihen, notlarının o kadar detaylı olması gerekirdi ki başka bir dedektif bunları okuyabilsin ve hâlihazırda yapılmış olan şeylere geri dönmeden vakaya dâhil olabilsin. Ancak Ash başka bir dedektifi bu vakaya karıştırmanın gerekli olmayacağını umuyordu. O, yalnız çalışmayı tercih ediyordu.

Dosyaları masasının orta çekmecesine kilitlemeden önce yaklaşık yarım saat çalıştı. Meth evine yapılan baskın gibi bir olaydan sonra pek çok dedektif kutlama yapmaya giderdi. Ash yaptığı iş konusunda iyi hissediyordu ama bu Cassandra'nın öldüğü ve kızının hâlâ annesiz olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bunu kutlamak istemiyordu; unutmak istiyordu. İçkiye ihtiyacı vardı.

Ash işyerinin en yakınındaki bara ulaşamadan telefonu çaldı. Mesaj bırakmaları için beklemeyi düşündü ama önce arayanın kim olduğunu görmek için ekrana baktı. Hannah'y-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. İkisi sadece birkaç dakika konuştular ama her nasılsa içki ihtiyacı bu konuşmadan sonra hafif de olsa geçti. Evlerinde başka bir misafirleri daha vardı: Cassandra Johnson'ın annesi Lisa'yı almak için oraya gelmişti ve gitmeden önce Ash'i görmek istiyordu.

Bu gecelik bardan vazgeçti ve eve gitti. Garaj önündeki yola arabasını park ettikten sonra kapısını açar açmaz arka bahçeden salıncağın ritmik şekilde gelen gıcırdamasını ve sohbet seslerini duydu. Eve girmektense bahçe kapısını açtı ve doğrudan arka bahçeye gitti. Arka bahçe Ash'in evinin en iyi tarafıydı. Bahçeyi gölgelendirecek kadar büyük ama gövdesi tırmanılamayacak kadar geniş -delifişek kızı düşünüldüğünde bu güzel bir özellikti- bir meşe ağacı ve çocuklar için bir oyun parkı vardı. Hannah ve yaşlı Afro-Amerikan kadın verandada oturuyorlardı. Salıncak her yavaşladığında kollarını ve bacaklarını hareket ettiren Megan,"Merhaba baba," dedi. Sonra ayaklarını yere basıp kollarını kocaman açtı ve babasına doğru koştu. Ash eğildi ve kızı göğsüne doğru atlarken onu yakaladı. Küçük kız kollarını babasının boynuna doladı ve onu sımsıkı sardı.

"Selam balkabağım. Nasılsın?"

"İyiyim," dedi, babasının kollarından ayrılırken. Ash onun gitmesine izin vermek istemedi ama kız gitti ve bir adım geri atıp misafirlerini işaret etti. "Bu Bayan Johnson. Lisa'nın anneannesi."

"Biliyorum. Birkaç yıl önce Sheila'yla tanışmıştım," dedi, tekrar salıncağa doğru gitmesi için Megan'ın sırtını sıvazlarken. "Git de Lisa'yla oyna yine."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, babacığım."

Küçük kız bir kısa mesafe koşucusu gibi birden hızlandı ve kollarını iki yana kanat gibi açıp boş salıncağa karın üstü dalış yaptı. Kızlar Ash bahçeye gelmeden önce her ne oyunu oynuyorlarsa ona devam ettiler. İkisi de gülümsüyor ve kahkaha atıyordu. Görünüşe göre Lisa'ya annesinin başına gelenler henüz anlatılmamıştı. Kızın hayatı herhangi birinin muhtemelen tahmin edebileceğinden çok daha fazla değişecekti. Ash'in babası Ash daha annesinin karnındayken ölmüştü ama ablası o zaman on yaşındaydı. Rana kendini tekrar güvende hissetmesinin yıllarını aldığını söylerdi. Rana gibi Lisa'nın da kendisini seven bir ailesi vardı ama çok küçük bir çocukken annenin ya da babanın kaybedilmesi üstesinden gelinmesi zor bir şeydi.

Ash Sheila Johnson'ı görmeyeli epey bir süre olmuştu ama verandaya varır varmaz yaşlı kadın onu kucakladı. Kadının buna ihtiyacı var gibi görünüyordu. Ash Sheila'nın kucağından ayrılır ayrılmaz tik ağacından yapılmış minderli iki kişilik koltuklarında Hannah'nın yanına oturdu. Eşi kendisine doğru eğilip oğulları Kaden'i kucağına verdi. Bebek bir şeyler mırıldanıp gülümsedi. En azından Ash bunun gülümseme olduğunu düşündü. Hannah akşam yemeğini hazırlarken o da bebeğin altını değiştirdi. Bahçeye tekrar çıktığında Bayan Johnson tek başına, kızları seyrediyordu.

"Cassandra için çok üzüldüm. O iyi bir insandı."

Sheila'nın alt dudağı titredi ve gözleri ıslanmıştı ama gözlerini kırpıştırıp yaşlarını içine akıttı. "Biliyorum. Sizin ailenizden sık sık bahsederdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash başka bir şey söylemedi, kadının hazır olunca sohbete devam edeceğini umuyordu.

"Lisa henüz bilmiyor," dedi, kadın bir süre sustuktan sonra. "Seattle'a varınca söyleyeceğim. Tatile çıkacağımızı sanıyor."

"Sizin için dua edeceğiz," dedi, Ash. Kadın ağzını kapattı ve derin bir nefes aldı, acısı gözle görülebiliyordu. Bir annenin torununun hatırı için kederini içine atmasını görmek insanın yüreğini burkuyordu ve bu da Ash'in sormak zorunda olduğu soruları daha zor hâle getiriyordu. "Adli tabiplikten birileri senle iletişime geçti mi?"

"Evet. Buraya varır varmaz ofislerine gittim. Cassandra bizimle birlikte geliyor, böylece babasının yanına gömülebilir."

Merak ettikleri konulardan biri cevaplanmıştı; cesedin kimliği onaylanmıştı. Bu Ash'i daha iyi hissettirmedi.

"Adli tabiplik sana ne kadarını anlattı bilmiyorum ama onun vakasına bakmakla ben görevlendirildim."

Kadın Ash'e dikkatle baktı. "Bana araba kazası demişlerdi."

Bu, biraz zor olacaktı.

"Öyle ama cezayı hafifletici nedenler var. Soruşturma hâlâ devam ettiği için şu anda olaya karışamıyorum."

Sheila'nın gözleri kararıyor gibiydi. "Neden bana söylemediler?"

"Muhtemelen bilmiyorlardı. Soruşturma hâlâ erken bir aşamada," dedi, Ash. "Neler olduğundan gerçekten de emin değiliz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın derin bir nefes aldı. "Birileri yavrumu bilerek mi öldürdü yani?"

"Soruşturma hâlen devam ediyor, bu yüzden şu anda bildiklerimden daha fazlasını söyleyemem. Eğer birilerinin Cassandra'yı bilerek öldürdüğünü tespit edersek teşkilat o kişinin yakalanıp cezalandırıldığından emin olmak için yapabileceğimiz her şeyi yapar. Ülkedeki en iyi cinayet büro ekiplerinden birine sahibiz ve elimizden gelenin en iyisini yapacağımıza söz veririz."

Bu söyledikleri kadını teskin etmedi ama öfkesini biraz olsun azaltmış gibi görünüyordu. Yaklaşık yirmi dakika boyunca konuştular. Kadın ne yazık ki Cassandra'nın özel hayatı hakkında kendisi ve Hannah'nın bildiğinden daha fazlasını bilmiyordu. Kızının yeni birileriyle görüşüp görüşmediğini ya da birileriyle sorun yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu. Cassandra daha yeni bir işe girdiği için bir haftadır görüşmediklerinden bahsetti. Bilgisayarlarla ilgili bir işti ama Sheila ne olduğunu bilmiyordu. Kızının özel hayatı hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyorsa Cassandra'nın kız kardeşi Whitney'le konuşmasının daha iyi olacağını önerdi. Yeni bir olası tanık hiç yoktan iyiydi ama çok da bir şey değildi.

Normalde Hannah, Ash ve Megan akşam yemeğinden önce ikindi namazını kılarlardı ama o gece bunu atladılar. Sheila ve Lisa basit akşam yemeğinde kendilerine eşlik etti. Kızlar epey konuştular ama yetişkinlerin söyleyecek çok fazla şeyleri yoktu. Söyleyecek bir şey de yoktu zaten. Cassandra'nın evinin anahtarları hâlâ kendisinde olduğundan Ash Sheila ve Lisa'yı Seattle'a doğru yola çıkmadan önce birkaç giysi almaları için eve götürmeyi teklif etti. Megan ve Lisa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayrılmadan önce kucaklaştılar. Ash bunun birbirlerini son görüşleri olmamasını umuyordu.

Cassandra'nın evine ayrı arabalarda gittiler ve eve vardıklarında güneş batalı bir saatten fazla olmuştu. Sokağın karşısındaki Washington ailesinin evinden televizyonun ışığı geliyordu ve Ash yaklaşık bir sokak ötedeki köşede bir grup gencin sigara içtiğini gördü. Bu semt genellikle tehlikeli değildi ama çok az anne baba çocuklarının sonunun burası olmasını isterdi. Sheila rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Ben sadece ön kapıyı açacağım, sonra siz içeriden ihtiyaç duyduklarınızı alırsınız," dedi, ön verandaya doğru yürürken. "Eğer benim bir şeyleri taşımamı falan isterseniz dışarıda bekliyor olacağım."

"Teşekkürler," dedi, Sheila.

Ash ön kapıyı açtı ama ikisinin içeri girmesine izin vermeden önce eliyle girişi kapattı. Oturma odasındaki kanepe minderleri yerdeydi; daha önce değillerdi.

"Arabana geri dön ve mahallede bir tur at," dedi, ceketinin altındaki tabancaya uzanırken. Elleri gerginlik ve adrenalinle karıncalanıyordu. "Geri geldiğinde ön verandada değilsem 911'i ara."

"İçeri girmek istiyorum ben," dedi, Lisa. "Burası benim evim."

Ash küçük kıza anneannesiyle gitmesi gerektiğini söyleyecekti ki bir şeyler duyunca cümlesinin ortasında durdu. Fısıltılar geliyordu. Lisa ve Sheila'ya sol eliyle geri gitmelerini işaret etti.

"Arabanıza binin ve gidin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lisa anlamış gibi görünmüyordu ama Sheila kızı omuzlarından tuttu ve kendilerini bekleyen arabaya o kadar çabuk sürükledi ki ayakları neredeyse yere değmiyordu. Ash bir nefes alıp içeri adım attı. Ev buz gibi soğuktu. Çok az hırsız şiddet gösterirdi ama bu düşünce o anda sisteminde özgürce akan adrenalin selini durdurmak için çok da işe yaramıyordu.

"Silahlı bir polis memuruyum. Takviye ekipler de yolda. Kendinizi tanıtın ve kollarınızı iki yana açıp yere yatın yoksa ateş ederim."

Fısıldaşmalar birden kesildi ama kendini tanıtan falan yoktu. Ash sırtını ön kapının yanındaki duvara yasladı ve ileri doğru sessizce hareket etti. Daha önceki ziyaretinde yerdeki döşemenin gıcırdadığını fark etmemişti ama şimdi korkunç derecede yüksek ses çıkarıyor gibiydi. Kendisini dinleyen herhangi biri onun tam olarak nerede olduğunu bilebilirdi.

Durumu detaylı olarak düşünürken birkaç kez derin nefes aldı. Evde en az iki kişi daha vardı. Büyük olasılıkla bunlar boş bir bina gören ve burayı soyarak biraz nakit elde etmeye karar veren birkaç fırsatçıydı. Ve muhtemelen şans verilirse kaçıp giderlerdi. Ash normalde destek olmadan onların gitmesine izin verirdi. Maddi şeyler hayatını riske atmasına değmezdi. Ne yazık ki bu normal bir durum değildi. Cassandra'nın ölümü hakkında soruşturması için evindeki şeylerden neyin çok önemli olup neyin olmadığına karar verecek kadar çok şey bilmiyordu ve eğer durdurabilecekse önemli birer kanıt olma olasılığı taşıyan şeylerin öylece alınıp gitmesine izin vermeye razı değildi.

Silahını öne doğrultmuş bir şekilde ileri atılmadan önce kendini sakinleştirmek için içinden ondan geriye saydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yatak odaları, oturma odası ve çalışma odası tümden kırılıp dökülmüştü. Neyse ki içlerinde kimse yoktu, bu da evde kendisine eşlik edenlerin mutfakta oldukları anlamına geliyordu. Oda çok büyük değildi, yani bir kavgada manevra kabiliyeti az olacaktı. Bu durum orada her kim varsa kendisine karşı cephe oluşturmalarını engelleyecekti ama muhtemelen silahlarını çekmeye başladıklarında bunun çok da faydası olmayacaktı. Cassandra'nın çalışma odasının eşiğinde durdu ve kalp atışlarını yavaşlatıp sakinleşmek için nefesini tuttu. Mutfak sağ tarafında, bir buçuk metre uzağındaydı.

Allah'ım, lütfen bu iyi bir fikir olsun.

Tekrar ileri adım atarken döşemeler gıcırdadı.

"Tekrar ediyorum, ben silahlı…"

Ash cümlesini bitiremedi. İki siluet mutfağın kuytu köşelerinden ileri fırladı. Biri doğrudan arka kapıya koştu, ikincisi de Ash'in önüne atladı. Ash tabancasını kaldırdı ama daha bir şey diyemeden önündeki adam namluyu kavradı ve Ash'in çenesine yumruk atarken aynı anda tabancayı bir kenara itti. Attığı yumruk Ash'in boynunun yana çevrilmesine ve gözünün önünde beyaz lekeler oluşmasına neden oldu.

Ash geriye doğru sendeledi ama kendisine saldıran adam öne doğru itmeye devam etti. Tabancayı Ash'in kalçasına doğru bastırdı ve kabzayı sertçe ittirip döndürdü. Ash'in parmağı tetik mahfazasının içinde olsaydı kırılabilir ve o da tabancanın kontrolünü kaybedebilirdi. Sonunda eğitimi etkisini gösterdi ve sol eliyle karşısındakinin alnına iki kez yumruk atarken aynı anda sağ eliyle tabancasını daha sıkı kavradı. Adam tabancanın tutacak yerini bıraktı ve Ash'in biraz nefes almasını sağlayarak bir adım geri çekildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başka tarafa yönlendir, kontrol et, hamle yap, elinden al. Bu, polis akademisinde yeni üyelere öğrettikleri bir zararsız hâle getirme tekniğiydi. Kendisine saldıran adam elinden alma kısmında hata yapmıştı ama temel hareketleri doğru yapmıştı. Ash tabancasını adama doğrulttu.

"Yere yat."

Hırsız, Ash'in dediğini yapmaktansa ocağın üstünde duran çaydanlığı kapıp fırlattı. Ash bunu koluyla bertaraf etti ama bunu yaparken de saldırgan arka kapıdan kaçıp gitti. Ash gömleğinden sular damlarken hiç düşünmeden adamı takip etti. Daha ulaşamadan arka kapı kapanmaya başladı ve avluyu görmesini engelledi. Ash kapıyı iterek tekrar açınca kapının mutfak dolaplarından birine çarpmasına ve içindeki kap kacağın tıngırdamasına neden oldu. Ash arka bahçede adamlardan sadece birini görüyordu, bu yüzden diğeri çoktan bir yerlerde köşeyi dönmüş demekti.

Soğuk akşam havasına kendini attı, bakışları önündeki adama odaklanmıştı. Cassandra'nın arka bahçesinde basit, beton bir veranda ve tel örgüden çitlere kadar çimenlik vardı. İlk ve ikinci adımları betona denk geldi, adamın izini takip ediyordu ama sonra sert ve silindir şekilli bir şeye takıldı. Bacakları havaya uçtu ve nefesini kesecek kadar sert bir şekilde sırt üstü yere düştü. Nefes almaya çalıştı ama siyahlar içinde bir siluet eğilip yerden, düşmesine neden olan ufak, mor renkli T-ball sopasını alırken nefesi kesildi.

Ash sağ tarafına baktı. Düşerken tabancası da düşmüştü ve şimdi ondan yaklaşık bir buçuk metre uzaktaki çimenlerde duruyordu. Ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nereye gittiğine dikkat etmen gerekirdi," dedi, siluet. Sopayı sanki bir golf sopası gibi omzunun üstüne kaldırdı. Saldırgan sopayı indirmeden önce Ash onu sağ diziyle tekmeledi. Adam düşmedi ama bir adım geri attı ve Ash'in de tek ihtiyacı olan buydu. Nefesi düzelince midesinin üstüne döndü, kendini yukarı kaldırdı ve hırsızın karnına omzuyla vurarak onu yere devirdi. İkisi birlikte çimenlerin üstündeydiler.

Ash ayak parmaklarını toprağa daha çok bastırdı, böylece adamın karnı ve kalçalarına olabildiğince çok baskı uygulamaya devam ediyordu. Yerde debelendiler, ikisi de sağlam bir zemin bulup karşısındakini kontrol etmeye çalışıyordu. Gerçi Ash'in rakibinden daha güçlü ve daha ağır olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Adamın üstüne sanki o yerde duran bir merdivenmiş gibi tırmandı ve kollarını diziyle çimenliğe bastırdı. Pek çok zaman işler tam burada sona ererdi. Bu noktada yarım düzine polis memuru adamın üstüne yığılmış olurdu. Ama Ash yalnızdı. Daha da kötüsü tabancası ya da hatta kelepçesi bile yoktu.

Sağ eli yere sabitlenmiş olan Ash'in rakibi beline uzanmak için kıvranmaya başladı. Mor beyzbol sopasını alacaktı. Bu olmayacaktı. Ense kökünde birkaç sinir vardır, eğer yeterince sert bir şekilde doğru noktaya vurursanız karşınızdakini kalıcı olarak hasar vermeden etkisiz hâle getirebilirdiniz. En azından teoride böyleydi; Ash bunu spor salonu dışında asla yapmamıştı. Sol elini olabildiğince yükseğe kaldırdı ve dirseğini sert bir şekilde indirdi. En sonunda adam mücadele etmeyi bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ya acıdandı ya da pes ettiğindendi ama Ash bilmiyordu. Her hâlükârda, rakibinin beline uzanıp sopayı kavradı. Ayağa kalkıp alnındaki teri silmeden önce sopayı çimenliğe, tabancasının yanına fırlattı. Adamın göğsü inip kalktı ama gözleri kapalıydı.

Ash yere eğilip tabancasını alamadan merminin tabancanın haznesine yerleştirilmesinin o tanıdık sesini duydu. Sonuçta ortada iki adam vardı ve o sadece birinin icabına bakmıştı. Yutkunup gözlerini kapadı.

Sıçtık.

"Ben polisim," dedi. "Bunu yapmak istemezsin. Beni öldürürsen idam edilmeni garantilersin."

Adam tabancasını Ash'in başının arkasına dayayıp onu ileri ittirdi. Ash sendelemiş gibi yaptı ama tabancasından yarım metre kadar uzakta durup döndü. Demin dövüştüğü adam gibi bu da siyah bir kayak maskesi ve polipropilenden yapılmış mavi eldivenler takıyordu. Bunlar teşkilatın memurlarına dağıttığı eldivenlerin aynılarıydı. Az önce Ash'le mücadele eden adam sendeleyerek de olsa yavaşça ayağa kalktı. Her an tökezleyecekmiş gibi duruyordu ama kendine çabuk geliyordu. Bu durumda ne yapılacağıyla ilgili resmi prosedürler yoktu ama tabancasına davranması sadece vurulmasına neden olurdu. Orada durup iki adamın avludan topallayarak çıkmasını seyretti. Çitin üstünden tırmanırlarken iki adamın da aynı siyah botları giydiklerini fark etti. Devriye gezerken kendisi de bunların aynından giyiyordu.

Onlar gidince tabancasını yerden aldı ve takılıp düştüğü beysbol sopasını tekmeledi. Eldivenler, mutfağın dışındaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etkisiz hale getirme girişimi, botlar. Ash emin değildi ama az önce bir polisle yumruklaştığını düşünüyordu.

"Kahretsin!"

Ash tekrar içeri girdi ve mutfak penceresinden dışarı baktı. Kendisine saldıran iki adam gitmişti. Yere fırlatılmış plastik bir bardağı yerden almadan önce bir dakika kadar orada kaldı. Bardağı suyla doldurdu ve kafasındakileri toparlamaya çalışırken bir yudum aldı. Ama ne kadar düşünürse düşünsün basit bir gerçekten kaçamıyordu: İki polis bir cinayet kurbanının evine izinsiz girmiş olabilirdi. Bunu nasıl ele almaya başlaması gerektiğini bile bilmiyordu.

Kavga ettiği iki adamın geri dönüp dönmeyeceklerini görmek için mutfakta birkaç dakika daha bekledi. Onlar dönmeyince evin önüne gitti ve Sheila'nın arabasına durması için işaret etti. Kadın park edip penceresini açtı.

"911'i aradım ama bekletiyorlar," dedi. "Banttaki kadın tüm memurların meşgul olduğunu söylüyor."

"Sorun yok. Bende direkt numara var," dedi, Ash. Derin bir nefes aldı. "Siz ikiniz nerede kalacaksınız?"

"Havaalanının oradaki Holiday Inn'de."

"Lisa'nın bu gece için kıyafeti var mı?"

Kadın Lisa'ya baktı ama sonra Ash'e döndü. "Otelin yakınındaki caddede bir mağaza var. Oradan pijama falan alabiliriz."

"Bence bu iyi bir fikir," dedi, soğuk akşam havasını içine çekerken. "Devriye memurlarını çağırıp burayı kontrol ettireceğim. Eğer yarın geri gelebilirseniz o zaman burası güvenli olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen iyi misin?" diye sordu Sheila. "Yüzünde kırmızı bir iz var. Birilerine haber vermemi ister misin?"

Ash çenesini ovalarken irkildi. Yediği yumruklardan biri iz bırakacaktı.

"Teşekkürler ama ben iyiyim," dedi, tereddüt ederek. "İçeridekileri kovalarken kapıya çarptım. Muhtemelen evin terk edildiğini düşünen çocuklardı. Buralarda bu hep olur."

Söyledikleri saçmalıktı ama Sheila inanmış görünüyordu.

"Bu korkunç!" dedi. "Buraların bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Genelde değildir. Evin kilitlendiğinden emin olurum."

Lisa arka koltuktan bir şeyler söyledi ama Ash onu duyamadı. Konuşmayı bitirince Sheila pencereden dışarı kafasını çıkarıp sesini alçalttı.

"Kedisi için endişeleniyor. Onu yanımızda götürebileceğimizi sanmıyorum. Biz gidince Hayvan Kontrol Ofisini arayıp kediyi almalarını söyler misin?"

Ash kediyi unutmuştu. Belediyenin hayvan barınaklarındaki kurtarılmış kedileri almak için çok fazla talep olmuyordu, bu yüzden Hayvan Kontrol Ofisi kediyi büyük ihtimalle uyutacaktı. Bu adaletli gelmiyordu. Normalde Ash evcil bir hayvanı önce eşine sormadan asla eve götürmezdi ama bu bir istisnaydı. Hem kedilerin İslam dininde özel bir yerleri vardı. Peygamber Muhammed'in bile bir tane kedisi vardı.

"Onu evimize götürsem nasıl olur? Bence bu, Megan'ın Lisa'yı hatırlaması için güzel bir yol olur. İkisinin iyi geçindiklerini de duydum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sheila elini Ash'in koluna koydu. "Bu çok hoş olur. Teşekkürler dedektif."

"Her zaman."

Sheila gözlerini kapattı ve arabayı çalıştırmadan önce Ash'e iyi geceler diledi. Ash arabanın gözden kaybolmasını seyrederken ne yapması gerektiğini çözmeye çalıştı. Eğer az önce polislerle dövüştüyse onların kuzeydoğu polis merkezinden gelmiş olmaları muhtemeldi. Hatta biri Joe Cartwright bile olabilirdi; güreştikleri sırada duyduğu ses onunkine benziyordu en azından. Tercihen hırsızlık ihbarı yapması gerekirdi ama ihbarı kuzeydoğudaki merkeze yönlendirilecekti ve Ash orada kime güveneceğini bilmiyordu. Belki de içeride bir fikir bulabilirdi.

Sheila'nın arabası iki sokak ötedeki bir köşeyi dönerken Ash tekrar içeri girdi. Hırsızlar oturma odasının altını üstüne getirmişlerdi. Kanepenin minderlerini sökmüşler, battaniyelerle dolu bir kutuyu ters çevirmişler, televizyonu yerinden oynatmışlardı. Bir şeyler arıyorlardı ve aradıkları da ufak bir şey olmalıydı çünkü raflardaki her DVD'yi tek tek açmışlardı. Ash onların bir şey götürüp götürmediklerini çözemiyordu çünkü her şeye dokunmuşlardı.

Sonra yatak odalarını kontrol etti. Cassandra'nın mobilyalarının modası geçmişti ama iyi cilalanmış, masif ahşaptan yapılmışlardı. Genç kadın bunları, estetiğe önem verecek kadar parası olan bir ailenin döküntüleri olan mobilyaları, muhtemelen bir hayır kurumu mağazasından almıştı. Ash'in görebildiği kadarıyla şifonyerin her bir çekmecesi boşaltılmış, elbise dolabındaki her şey ufak bir mücevher kutusu da dâhil

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmak üzere yatağın üzerine atılmıştı. Cassandra'nın çok bir şeyi olmasa da mücevherleri hâlâ değerliydi. Hırsızlar onu soymak için gelmemişlerdi o zaman; belli bir şeyi istiyorlardı ve geri kalan her şeyi bırakmışlardı.

Yatak odasından çıktı ve sonra çalışma odasına gitti. İçeri girer girmez gerçek hedefin ne olduğunu anladı. Kâğıtlar ve büro malzemeleri yere saçılmıştı ama Ash'in daha önce incelediği dosya kutuları ve cep telefonu gitmişti. Eğer ilk gelişinde bunları görmemiş olsaydı var olduklarını bilemezdi.

Masaya yaslandı, kâğıtlar ayaklarının altında buruşurken midesi bir tuhaf oluyordu. Şansı varken o dosyaları kontrol etmesi gerekirdi. Hiç kimse, önemli olmadığı sürece eve geri gelme riskini almazdı. Ne dövüştüğü adam ne de diğer hırsız evden hiçbir şey alıp götürmediğine göre ya daha fazla işbirlikçileri vardı ya da evdeki değerli şeyleri daha önceden götürmüşlerdi. Her hâlükârda, belgeler şimdiye kadar muhtemelen kül olmuştu.

Ash ellerini saçlarından geçirip sessizce küfretti. Çalışma odasında kalıp unutmuş olabilecekleri herhangi bir belgeyi aradı ama ne yazık ki hiçbir şey bulamadı. Mutfağa geri döndüğünde Lisa'nın kedisi Garfield yerdeki suyu yalıyordu. Ash onu yakalamak için hiç uğraşmadı; bunun yerine mutfağın yanındaki gömme dolaptan plastik seyahat kafesini buldu ve içine bir avuç dolusu kedi maması koydu. Garfield aç olmalıydı çünkü hemen kafesin içine girdi. O gece en azından bir şey yolunda gitmişti.

Ash kediyi arabasının arka koltuğuna düzgünce koyduktan sonra günün ağırlığının omuzlarına çöktüğünü hissederek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sürücü koltuğuna oturdu. Birilerini araması gerekiyordu ama kanıt olmadan hiçbir yere varamazdı. Onu dinlerlerdi ama şu anda sahip olduğu bilgilerden daha fazlası olmadan harekete geçemezlerdi. Belki de Michael Washington'ı kendisini tehdit eden dedektiflerle ilgili konuşmaya ikna etmeli ve bunu kaydetmeliydi. En azından bu biraz dikkat çekerdi. Ash hâlâ ayaktalar mı diye sokağın karşısındaki eve baktı ama televizyon ve ışıklar kapanmıştı. Büyükanne muhtemelen erkenden yatağa girmişti; Ash ertesi gün tekrar gelecekti buraya.

Cep telefonunu çıkarıp saatine baktı. Dokuza gelmek üzereydi, yani muhtemelen Kaden beşiğindeydi ve Megan da kısa süre sonra yatağına gidecekti. Ev telefonunu aradı. Telefonda eşinin tepkisini ölçmek kolay değildi ama o gece yine geç saatlere kadar dışarıda kalacak olması Hannah için sorun değil gibiydi. Bu belki de sadece Ash'in hüsnükuruntusuydu. Hannah kedi konusunu daha sonra konuşacaklarını söyledi.

Daha sonra iyi geceler dilemesi için telefonu Megan'a verdi. Kaden mızmızlanıyor, uyumak istemiyordu, bu yüzden Hannah telefonu bebeğin kulağına dayadı. Bebek babasının sesini duyunca güldü, bu genelde iyiye işaretti. Ash'in sürekli korkularından biri de bir gün eve gidip Kaden'i kucağına alması ve onun da bir yabancının kollarında olduğunu düşüneceği için ağlamaya başlaması olasılığıydı. Bu, yirmi dört saat boyunca göreve hazır vaziyette bekleyenlerin ortak endişesiydi.

Son olarak Hannah'ya da iyi geceler diledi. Onu sevdiğini ve eve mümkün olduğunca erken döneceğini söyledi. Hannah da aynı şekilde sevgisini dile getirdi ve telefonu kapatmadan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önce iyi şanslar diledi. Ash ailesiyle görüştükten sonra Dedektif Paul Murphy'yi aradı ve telefonu açması için beş-on saniye bekledi.

"Paul, ben Ash. Bir dakikan var mı? Senle bir şey konuşmam gerekiyor."

Paul tereddüt etti. "Bekleyemez mi? Evdeyim ve Becky bana sanki bir et parçasıymışım gibi bakıyor. Sanırım şansım yaver gidebilir ve bu çok sık olmuyor."

"Görsel anlatım için teşekkürler. Ve işini böldüğüm için de özür dilerim ama bekleyemez. Bir sorunum var ve yardım lazım."

Paul iç çekti. "Gidip Joe Cartwright'ı uyuz ettin, değil mi?"

"Evet. Adam eşcinsel falan mı?"

"Sanırım evli. Ayrıca, memurlarımızın cinsel eğilimlerini soruşturmak Indianapolis Şehri Polis Teşkilatının politikası değildir. Sende bildiri var, değil mi?"

Ash gözlerini kapatıp burun kemiğini sıktı. "Evet, komik. Kendisi iyi bir polis midir?"

"Bilmiyorum. Onunla doğrudan beraber hiç çalışmadım. Ama şahsen onun aşağılık herifin teki olduğunu düşünüyorum, bu bir şey anlam ifade ediyorsa eğer!"

"Peki, ya Noah Stuart?"

Paul cevap vermedi.

"Orda mısın?" diye sordu Ash.

"Evet," dedi, Paul, iç çekerek. "Seni severim Ash ama başını ciddi anlamda belaya sokacak bir şeylerin içine adım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

atıyormuşsun gibi geliyor. Noah'ın yolundan çekil. O iyi bir adam değildir. Senin yerinde olsam Cartwright'ın önünde de durmazdım."

Bu aynı gün içinde, üstünde çalıştığı bir vaka hakkında ikinci kez uyarılışıydı. Genellikle bu, bir şeyleri keşfetmek üzere olduğu anlamına gelirdi.

"Sence birileri onları satın mı alıyor?"

"Hayır. En azından öyle düşünmüyorum. Noah'ın birimi bizim bölgemizde çok fazla gözetim olmadan çalışıyor. İnsanların umutsuz olarak gördükleri pek çok davayı kapattılar. İşlerinde iyidirler."

"O zaman neden yollarından çekilmem gerekiyor?"

"Benden duymuş olma ama sertleşebiliyorlar. Şüphelilerinin pek çoğu duruşmaya katılamıyor. Sadece son altı haftada soruşturdukları iki uyuşturucu satıcısı oturdukları apartmanların çatılarından kazayla düştüler. Kız arkadaşını döven başka bir adam sağ elindeki bütün kemiklerini bir inşaat alanında kazayla kırdı. Kendisi inşaat işçisi falan değildi ama. Noah ve ekibi sonuca ulaşıyorlar ama kimse bunu nasıl yaptıklarıyla ilgili çok soru sormuyor. Muhtemelen sen de sormamalısın."

Ash bir an düşüncelere dalarak otomobilinin ön camına baktı. Noah ve ekibi davaları sadece kapatmıyor, gömüyorlardı da. Birilerinin onların kurbanları adına da konuşması gerekiyordu.

"Tavsiyen için teşekkürler Paul. Bunu aklımda tutacağım."

"Tutsan iyi olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kapatmadan önce bir şey daha sorayım. Eğer kuzeydoğuya bir hırsızlık ihbarı yaparsam güvenilir memurlar mı gelir yoksa Cartwright gibi herifler mi?"

Paul homurdandı. "Grupta birkaç mankafa var ama devriyedekilerin çoğunluğu iyidir. Onları takip et ama kendine de dikkat et. Cartwright Noah'ın ekibinde, bu yüzden yaşlı adam gitmesini söylemedikçe o da gitmez. Yani devriye ekibinde olmayacaktır."

"Güzel. Duymak istediğim buydu."

"İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Ash telefonu kapatıp ihbarı yaptı. Dört dakika içinde iki devriye memuru geldi. Biri evi ararken diğeri Ash'in ifadesini aldı. Onlara gerçeği anlattı, buraya ev sahibinin kızıyla geldiğini ve içerideyken iki adamın kendisine saldırdığını anlattı. Cartwright hakkındaki şüphelerinden ya da evden götürülen dosyalardan bahsetmedi ama en azından Johnsonların sigortasında hırsızlıkla ilgili bir kayıt olacaktı. Ön kapı kırılarak açıldığı için Ash en yakındaki Walmart'a gitti ve civardaki çocukların içeri girmelerini engellemek için bir asma kilit satın aldı. Ön kapının emniyetini sağlar sağlamaz devriye memurları karanlık bir sokakta başka bir karanlık evi daha geride bırakıp gittiler.

Ash düşünmek için tekrar arabasına gitti. Görünüşe göre Cassandra, Thomas Rahal duruşmasıyla ilgilenmişti ama olay bundan daha ileriye gitmişti. Bazıları muhtemelen gizli olan mahkeme dosyalarıyla dolu kutuları ve savunma avukatının baş araştırmacısıyla sohbet geçmişi vardı. Şimdi dosyalar ça-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lınmıştı, kendisi öldürülmüştü ve konuştuğu baş araştırmacı kayıptı. Tüm bunlar bir vurup kaçma soruşturmasından çok daha ileri gidiyordu.

Ash eve gitti ve telsiz memurunu arayıp Gillespie'ın ev adresini istemeden önce kediyi bıraktı. Yirmi dakika sonra kuzeydoğu tarafındaki yapay bir baraj gölü olan Geist'in yakınındaki bir buçuk katlı, uzunlamasına giden tuğla evin önüne park etti. Evdeki ışıkların hiçbiri yanmıyordu. John Meyers Gillespie'ın kayıp olduğunu söylemişti ama henüz kimse adamın cesedini görmemişti. Ash onun bir yerlerde yaşıyor olduğuna inanmak istiyor, ama bu geceliğine hayatta ve evinde olmasını istemiyordu.

Arabasından indi ve ön kapıya yürüdü. Etrafındaki evlerin aksine Gillespie'ın çimleri bakımsızdı ve penceresinin altındaki çalılar aslında güzelleştirmesi gereken yerlere doğru çıkıntı yapmıştı. Ash komşuların henüz şikâyete başlamamış olmalarına şaşırdı. Ya da belki de başlamışlardı. Belki de şikâyet etmişler ama o kadar sık görmezden gelinmişlerdi ki en sonunda Gillespie'yı organik gübre olarak kullanmak üzere haklayıp parçalara ayırmışlardı. Bu, adamın ortada olmayışını kesinlikle açıklardı.

Ash kapıya vurup bekledi ama kimse cevap vermedi. Verandadan bir adım geri attı. Yetişkinlerin dâhil olduğu kayıp vakalarını soruşturmak zordu. Cinayet işaretleri olmadığı zaman polis komşulardan biri cesedin kokusunu alana kadar muhtemel kurbanın evine bile giremiyordu. Bu durum yapılacak işleri engelleyebiliyordu. Gerçi Ash'in bu konuda endişesi yoktu. Kendisi kurallara uymaya asla çok hevesli olmamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Arabasına gidip kanıt toplama araç gereçlerinin olduğu kutudan mavi polipropilen eldivenlerini aldı. Teşkilat bunları toptan alıyor ve yılda iki kez çalışanlarına dağıtıyordu. Ash eldivenleri takınca arka bahçeye gitti. Çimler nemden kayganlaşmıştı ve ayakkabıları ve çorapları sudan ıslandığı için omurgasından yukarı üşüme hissi geliyordu. Carl'ın arka kapısı ahşaptandı ve üst kısmında dokuz parçalı camı vardı; bu, güvenliği konusunda endişelenmeyen ev sahipleri için popüler bir kapı modeliydi.

Ash birilerinin anahtarla açabileceği kadar çabuk bir şekilde kilit dilini çıkarabilecek birkaç dedektif tanıyordu. Ama kendisinde bu özel yetenek yoktu, bu yüzden arka taraftaki bütün pencereleri açık olan var mı diye kontrol etti.

Bulduğu tek açık pencere ortasında gri bir BMW'nin durduğu iki araçlık bir garaja çıkıyordu. Ash pencereyi yukarı kaldırıp içeri atladı. Garajda biçilmiş çim ve motor yağını anımsatan bir koku vardı, bahçe alet edevatları ise duvarlardaki kancalara asılmıştı. Kilitlenmemiş bir kapı eve açılıyordu.

Ash eve adımını atar atmaz midesinin bulandığını hissedince burnunu kapadı. Her yer çamaşır suyu kokuyordu; görünüşe göre Gillespie her şeyin temiz olmasını seviyordu. Kokuya alışınca Ash mutfağı kontrol etti. Gillespie'ın basit, Shaker tarzı[5] dolapları ve bej rengi granit tezgâhı vardı. Arka kapının yanında bir çift plastik kap ve kapların etrafındaki zeminde derin çizikler vardı. Gillespie'ın bir köpeği olmalıy-

5 Shaker. Azlık aslında çokluktur cümlesini ilke edinen bir Hristiyan mezhebi ve bu mezhebin yaşamlarına ve eşyalarına da taşıdığı sade, basit formlu ve olabildiğince ham görünümlü ahşap mobilya tarzına verilen ad. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı; belki onu da gittiği yere götürmüştü. Ash mutfaktan çıkıp oturma odasına gitti ama ilginç bir şey bulamadı; aslına bakılırsa ilk katın tamamı fiyaskoydu. Her yer o kadar temizdi ki neredeyse evde kimse yaşamıyor gibiydi.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı ve mutfağın yanındaki merdivenleri çıktı. Gillespie garajın üstündeki odayı çalışma odasına çevirmişti. Odanın uzak ucunda bir masası ve duvarların büyük kısmında panolar vardı. Panoların beşi boştu ama altıncısında fotoğraflar ve not kâğıtları vardı. Ash bir uzman değildi ama daha önce de benzer fotoğraflar görmüştü. Bunlar uyuşturucu satıcılarının gözetim altındaki fotoğrafları gibi görünüyordu, muhtemelen uzak büyüten lensle, epey uzak mesafeden çekilmişlerdi. Gillespie her fotoğrafın altına ne zaman çekildiği, fotoğrafta kimlerin olduğu ve hangi makinenin kullanıldığıyla ilgili notlar iliştirmişti. Tarihler en az üç ay öncesine kadar gidiyordu.

Ash masaya doğru yürüdü. Odanın geri kalanı gibi Gillespie'ın masasının üstü de lekesizdi. Ash ortadaki çekmeceyi açınca dokuz milimetrelik bir Beretta buldu. Hem şarjörü hem de hazneyi kontrol etti ve ikisinde de mermiler vardı. Gillespie köşeye sıkışmıştı, silahını doldurmuştu ve bir tehdide cevap vermeye hazırdı. Belki de birilerinin peşinde olduğunu biliyordu. Tam çekmeceyi kapatacaktı ki panodakilere benzer bir not kâğıdını bir köşeye sıkıştırılmış halde buldu.

14 Kasım. Nikon F5. N.S. ve iki bilinmeyen şahıs konuşuyor.

Tarih sadece birkaç gün öncesine aitti. Ash emin olamıyordu ama N.S. Noah Stuart olabilirdi. Tabii ki aynı şekil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de Nathan Smith, Natalia Sackville ya da baş harfleri N.S. olan herhangi birileri de olabilirdi. Not kâğıdı tek başına onu bir yere götürmeyecekti, bu yüzden altında notu olmayan bir fotoğraf bulmak umuduyla panoları tekrar kontrol etti. Ama hiçbir şey eksik değildi. Gillespie ne kadar düzenli olsa da bir şeyler ters görünüyordu. Ash orta çekmeceyi kapatıp diğerlerini kontrol etti. Üçünde genel büro malzemeleri vardı, dördüncüde ise eski polis dosyaları vardı. Dosyalara hızlıca göz gezdirdi ama hepsi beş yıldan daha eskiydi. Bunlar muhtemelen Gillespie teşkilattayken üzerinde çalıştığı çözülmemiş ve hâlâ açık duran davalardı.

Ash hiç kıpırdamadan düşündü. Düşünürken masayla ilgili ilginç bir şeyi fark etti. Masa ay ışığında sanki cilalanmış gibi parlıyordu. Ama evde tek parlayan şey masa değildi. Gillespie'ın yer döşemeleri, mutfak tezgâhı ve dolapları da aynı durumdaydı. Ev sadece temiz değildi, pirüpaktı. İçinde köpek olan bir ev için bu, tuhaf bir şeydi.

Ash içindeki sese uyarak pencereleri örten perdeleri kenara çekti, böylece içeri olabildiğince ışık doldu. Halının üstünde sanki az önce süpürülmüş gibi çizgiler vardı. Ash merakını gidermek için aşağı indi ve ön taraftaki koridorda bulunan gömme dolapta bir elektrikli süpürge buldu. Torbası yepyeniydi ve çöp kutusunda eskisi de yoktu.

Aslında evdeki hiçbir şey ters değildi. Pek çok insan mutfağını temiz tutardı ve pek çok insan yerleri düzenli olarak temizletmeyi severdi. Ama bunların hepsi bir araya getirildiğinde resim biraz sinir bozucuydu. Ya Carl dünyadaki en iyi temizlik hizmetini alıyordu ya da birileri evi kanıtları ortadan

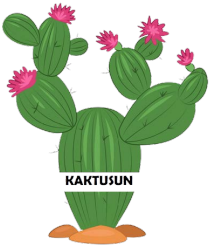

kaldırmak için sterilize etmişti. Cassandra Johnson'ın evinde olanları düşününce Ash ikinci seçeneği daha gerçekçi buldu.

Evden çıkmadan önce durdu ve uzun zaman önce ölmüş olmasından korktuğu ve bir zamanlar burada yaşamış adamın ailesi için hızlı bir şekilde dua etti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bölüm 7

Ash on biri biraz geçerken eve vardı. Hem oturma odasındaki hem de mutfaktaki ışıklar açıktı. Çocuklar yataklarındaydı ama Hannah ayaktaydı. Gözlerini avuç içleriyle kapattı ve araba koltuğuna iyice gömüldü. Bir şeyler içmek istiyordu ama Hannah uyuyana kadar beklemek zorunda kalacaktı. Hannah'yı biliyorsa bu biraz zaman alırdı. Bu arada ufak bir içkiden bir şey olmazdı.

Torpido gözüne uzandı ve viski şişesinin kapağını açtı. İlk yudum tatlı ve soğuktu ama ikincisi boğazını yakarak gırtlağından aşağı indi. Çocuklar erkenden uyumuşlardı ama Ash yine de odalarının kapısında durdu. İkisi de huzur içinde uyuyorlardı. Onları uyandırmak istemediğinden koridorda durup seyretti. Megan, bugüne dek gördüğü en delişmen çocukken Kaden sessiz ve utangaçtı. İki çocuk birbirlerinden ancak bu kadar farklı olabilirlerdi ama yine de Ash onları dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu.

Ash, Kaden'in odasının önünde dururken Hannah elini onun omzuna koydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu iz nasıl oldu?" diye sordu, Ash'in yumruk yediği yere dokunurken. Ash çabucak bir şeyler düşünmeye çalışırken tereddüt etti.

"Bir grup kolejli kız iş yerinde benden faydalanmaya çalıştılar. İffetimi korumak için onlarla mücadele etmek zorunda kaldım ama birinden dirsek yedim. Sabah olduğunda bana saygı duyacaklarını söylediler ama ben onlara inanmadım."

"Hiç komik değilsin Ash."

"Aksine, bana çok komik olduğum söylendi. Bunun farkına varamadığın için üzgünüm."

"Gerçekten ne oldu?"

Ash homurdandı. "Birkaç genç Cassandra'nın evine girdi, onları kovalarken bir şeye çarptım."

"Sheila ve Lisa iyi mi?"

"İyiler. Otellerine döndüler ve ben de polisi aradım. Yarın birkaç giysi almaları için onları eve götüreceğim."

"Bir kadın ölüyor ve insanlar evine giriyorlar. Bu korkunç," dedi, Hannah, başını iki yana sallarken. Tekrar Ash'e baktı. "Pijamalarını giy. Buz torbası getireyim sana."

Evde iki çocuk olunca Ash ve Hannah'nın baş başa olmaları için nadiren vakitleri oluyordu, bu yüzden fırsat buldukça bu anları değerlendiriyorlardı. Ash Hannah'nın söylediği gibi yaptı ve dişlerini fırçalamadan önce pijamalarını giydi. Hannah buz torbasını hazırlamıştı ve oturma odasındaki Ash'in yanına geldi. İkisi sonraki saat boyunca kanepede oturup Maine'deki bir gölde yaşayan devasa, insan yiyen timsahla ilgili bir filmin ikinci yarısını seyrettiler. Hannah sadece kendisinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bildiği nedenlerden dolayı kötü filmleri seviyor ve hatta onlar için bir blogda eleştiri yazıları yazıyordu. Bu filme beş üstünden üç yıldız verdi ama daha fazla gereksiz şiddet içerseydi üç buçuk yıldız alacağını söyledi. Haftalardır çok fazla baş başa kalmamışlardı. Filme rağmen, hoş zaman geçirmişlerdi.

Ertesi sabah Ash'in alarmı altı buçukta çaldığında Hannah artık yatakta değildi ve Megan'ın mutfakta konuşması duyuluyordu. Küçük kız alarmı duymuş olmalıydı çünkü yatak odasına koşarak girdi ve Ash daha oturamadan üstüne atladı.

"Günaydın babacım," dedi, babasının başının üst tarafına dokunarak. "Saçın komik görünüyor."

Ash esnedi ve geriniyormuş gibi yaptı ama sonra Megan'ı kucakladı. Küçük kız cıyakladı.

"Böyle şeyler söylersen asla en sevdiğim olamazsın balkabağım."

Megan hararetli bir edayla başını iki yana salladı. "Annem en sevdiğin diye bir şey olmadığını, hepimizi eşit sevdiğini söylüyor."

Ash başını yana eğdi. "Bence o sizi rekabet dışı bırakmak istiyor."

Megan buna nasıl cevap vereceğini bilmiyormuş gibi görünüyordu çünkü babası tekrar esnerken o sadece baktı. Ash kızının alnını öpüp kucağından indirdi.

"Kahvaltını yaptın mı tatlım?"

"Portakal suyu ve gevrekli yoğurt. Bu sabah Garfield'la da oynadım."

En azından Megan sevmişti kediyi. Hannah henüz o kadar hayran değil gibi görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sevindim. Biraz sonra namaz kılacağız."

"Tamam, baba," dedi, küçük kız, yatağın kapıya en yakın tarafından aşağı kayarken.

Koşarak dışarı çıkınca Ash birkaç dakikada duş alıp üstünü giyindi. Sabah çabuk geçti, en büyük nedeni de gün içinde yapmak istediği pek çok şeyin oluşu ve onun da güne erken başlamak istemesiydi. Saat yediden biraz önce tüm aile sabah namazını kıldı ve saat yedi buçukta Ash çocuklarını kucakladı, eşini öptü ve eşinin ölüm kadar koyu renkli kahvesini termoslu bir kupaya koydu.

Günlerden cumartesiydi, ama hafta sonları yoğun bir polis teşkilatındaki iş yükü için çok da bir anlam ifade etmiyordu. Ash içeri girdi ama gelir gelmez hemen çalışmaya başlamadı. Bunun yerine mola odasına girdi ve eşinin kahvesinin yarısını lavaboya döktü. Kupanın yarısını buzdolabından aldığı sütle doldurdu ve içine neredeyse kireç gibi bir tabaka oluşturacak kadar şeker ekledi. Bu noktada kahve içilebilir hale geldi.

Oradayken meslektaşlarından ikisi içeri girdi ama Ash işyerindeki dedikoduları dinlemeye meraklı değildi, bu yüzden masasına gitmeden önce sadece başıyla selam verdi. Yapacağı ilk iş Sheila Johnson'ın kızı Whitney'yi aramaktı. Eğer Whitney kız kardeşinin özel hayatı hakkında annesinin bildiğinden daha fazlasını biliyorsa Ash gerçekten de bazı ipuçlarına ulaşabilirdi; bu da kendisi için faydalı olurdu. Masasına oturup cep telefonunu çıkardı ama açar açmaz durdu. Dün gece Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan Julie Sims üç kere aramıştı.

Sesli mesaj kutusuna gelene kadar tuşlara hızla bastı. İlk çağrı sabah üçten hemen sonra gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ash, ben Julie. Hemen beni ara."

İkinci ve üçüncü çağrılar on beş ve otuz dakika sonra gelmişti ve kabaca aynı mesajı içeriyorlardı. Julie gecenin o saatinde ciddi anlamda ters bir şey olmadıkça aramazdı. Kendi kendine küfredip kadının numarasını tuşladı.

Telefon beşinci çalışta açıldı. Kadının sesi sanki uykudan uyanmış gibi boğuk geliyordu.

"Dün gece çocukları uyandırmayayım diye telefonumu kapatmıştım. Mesajını yeni gördüm. Neler oldu?"

Julie boğazını temizledi. "Michael Washington'ı tanıyor musun?"

Ash koltuğunda geriye yaslandı. "Üstünde çalıştığım bir davada tanık. Onunla bugün konuşmayı planlıyordum. Neden sordun?"

"Dün gece buraya getirildi."

"Büyükannesi nerede?"

Julie tereddüt etti. "Dün gece evlerinde yangın çıkmış ve kadın dumandan zehirlenerek ölmüş. Çocukla konuşmaya çalıştım ama tek söylediği sana güvendiğiydi. Başka bir şey söylemiyor. Ne demek istediğini anlamadım."

Ash o kadar şaşkındı ki hiçbir şey söylemedi. Kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu.

"Orda mısın Ash?"

"Evet, buradayım," dedi. "Onunla konuşabilir miyim?"

"Birkaç saat daha kendinde olmayacak ama ne olursa olsun bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. O kadar allak bullak olmuştu ki kendi güvenliği için sakinleştirici vermek zorunda kaldık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kahretsin!" dedi, yüzünü ovalayıp burun deliklerini genişletecek kadar güçlü bir şekilde nefesini verirken. "Sanırım büyükannesinin ölümüne neden olan benim."

"Ya..."

"Michael uyandığında ona deyin ki..." Ash durdu. Ona ne diyeceklerdi? Her şeyin yoluna gireceğini mi? Birkaç gün sonra uyanacağını ve her şeyin eskisi gibi olacağını mı? Michael zaten büyükannesiyle yaşıyordu. Muhtemelen onu alacak başka kimse yoktu. Ash'in elleri titremeye başladı. "Ona neler olduğunu çözeceğimi söyle ve eğer..." Sesi gitti. Ne söylemesi gerektiğinden bile emin değildi. Kelimeler ağzından çıkarken bile her şey içi boşmuş gibi geliyordu. İç çekti. "Ona sadece, neler olduğunu çözeceğimi söyleyin. Eğer birileri büyükannesine zarar verdiyse onların hak ettiklerini almalarını sağlayacağım."

"Ben emin değilim eğer..."

"Ona sadece böyle söyleyin," dedi, Ash, kadının sözünü keserek. "Onun birilerinin bir şeyler yaptığını duymaya ihtiyacı var. Bu konuda güven bana."

"Pekâlâ," dedi, Julie. "Fırsat bulduğumda söylerim. Bu arada, sana bol şanslar."

Ash telefonu kapamadan önce teşekkür etti. Gittikçe güçlenen tiksinti ve öfke dalgaları üstüne gelirken ciğerleri nefessiz kalmış gibi hissetti. Üzülmekten fazlasını hissediyordu ve masasında kaldıkça odadaki oksijen de azalıyormuş gibi geliyordu. Kendini hızlı ve derin nefesler almaktan alıkoymak için ayağa kalktı ve biraz temiz hava almak için binadan çıktı. Dışarıdaki soğuk içinde kaynayan öfkeyi biraz azalttı ama yok etmek için çok da işe yaramadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Komiser Stuart ya da Memur Cartwright'ın bu yangınla alakaları olduğunu kanıtlayamıyordu ama elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Ve eğer bunu mahkemenin istediği gibi kanıtlayamazsa bu onlar için çok kötü olacaktı. Birileri olanların bedelini ödeyecekti -mahkemede ya da dışarıda. Birkaç dakika dışarıda öfkesini kontrol altına almaya çalışarak volta attı. Sesini kontrol edebileceği bir noktaya gelince cep telefonunu çıkarıp IMPD'nin telsizcisini aradı. Ash itfaiye teşkilatından kimseyi tanımıyordu ama birilerinin bir memura yardım etmeye gönüllü olacağını umuyordu.

Telsizci onu Indianapolis İtfaiye Teşkilatından Yangın İncelemesi bölümüne bağladı. Ne yazık ki Washington ailesinin evi kundaklama incelemesi yapan ekibin çalışabilmesi için hâlâ çok sıcaktı, bu yüzden ellerinde bir bilgi yoktu. Ash adını ve numarasını bıraktı ve onlar da sıra dışı herhangi bir şey bulurlarsa arayacaklarına söz verdiler. Bu aramayı da yapınca binanın dışındaki metal bir banka oturup dirseklerini dizlerine koydu. Burada oturamayacak kadar çok işi vardı, bu yüzden öfkesini içine attı ve tekrar ihtiyacı olduğunda kullanmak üzere zihninin karanlık bir köşesine gitmeye zorladı.

Kol saatine göre sekizi yirmi geçiyordu. Bu da ona ne yazık ki çok fazla zaman bırakmıyordu. Aptalca ya da değil, Leonard Wilson'a Washington ailesinin evinin etrafındaki polis devriyelerinin artırılması karşılığında o sabahki belediye meclisi toplantısına katılacağını söylemişti. Ash'in bir toplantıya katılmaktan daha önemli işleri vardı ama eğer katılmazsa Wilson onu sıkıştırabilirdi. Birilerinin eline hayatını sefil bir hale getirmesi için sebep vermeye gerek yoktu.

Belediye meclisi birkaç sokak ötedeki ilçe belediye bina-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sında toplanacağından Ash oraya yürüyerek gitti. Cumartesi sabahıydı, bu yüzden normalde sigara molasındaki kadın ve erkeklerle dolu olması gereken kaldırımlar bomboştu. Bu iyi bir şeydi. Şu anda kalabalık tarafından itilip kakılacak ruh halinde değildi.

Ash binaya varır varmaz ön taraftaki güvenlik kapısında çalışan memurlara rozetini gösterince binaya girmek için metal detektörleri ve kuyruğu pas geçti. Belediye meclis salonu önde belediye meclisi üyeleri için masaların ve arkada ise seyirciler için koltukların olduğu değişikliğe uğramış bir konferans salonuydu.

Zemin aşağı doğru eğimli çıplak betondu, bu yüzden arka taraftaki koltuklar bile kürsüyü net bir şekilde seyredebiliyordu. En ön tarafta, dilekçe sahiplerinin arkasına geçip konuştukları ahşap bir kürsü vardı. Meclis üyelerinin hiçbiri henüz gelmemişti ama Susan yanında bir evrak çantasıyla ön sırada oturuyordu. Teknik olarak toplantı halka açıktı ama arka taraftaki bir kameramanın haricinde Ash kendisi ve Susan'ın tek seyirci olacağını hissetti. Susan ilk başta Ash'e bakmadı ama en sonunda derin bir iç çekti.

"Neden buradasın?"

"Çünkü bir siyasetçi zamanımı boşa harcamak istiyor. Sen neden buradasın?"

"Bu, belediye meclisinin aylık toplantısı. Gerçekten de sen burada ne yapıyorsun Ash?"

Ash soruyu duymazdan gelerek başını iki yana salladı. "Leonard Wilson bana bir iyilik yaptı, bu yüzden ben de şimdi anlaşmanın kendi üstüme düşen kısmını yerine getiriyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Susan bir şeyler söyleyecekti ki Leonard'ın sesi salonun girişinde gürledi.

"Dedektif Rashid. Gelebildiğinize sevindim."

Ash omzunun üstünden bakınca belediye meclis üyesinin kollarını iki yana açmış şekilde kendilerine doğru geldiğini gördü. Ash Leonard'ı bilmese onun kendilerini kucaklayacağını sanırdı. Neyse ki bir kol mesafesi uzakta durdu.

"Ve sizi gördüğüme de sevindim Bayan Mercer," dedi, bakışlarını Susan'a çevirerek. "İkiniz birkaç dakikalığına dinlenebilirsiniz. Herkes gelir gelmez başlayacağız." Leonard Susan'ın nasıl tepki vereceğini beklemeden salonun ön tarafına yürüdü.

Susan Ash'e doğru eğilip fısıldadı. "Nasıl bir anlaşma yaptın?"

Ash güya Müslüman cemaatin güvenlik meseleleri hakkında konuşmak için oradaydı. Gerçi Leonard'ı biliyorsa bundan daha fazlası vardı.

"Sanırım birlikte öğreneceğiz, öyle değil mi?"

Susan kollarını önünde kavuşturdu ve her ne kadar yanında otursa da Ash'e bakmaktan kaçındı. Komitenin geri kalanının gelmesi için yaklaşık beş dakika beklediler. Sonra Leonard mikrofonu kendine doğru çekti ve toplantıyı başlattı. Sekreter önceki toplantının tutanaklarını okudu. Ardından Leonard kısaca haftalık gündemden bahsetti. Kürsüye ilk olarak Susan'ı davet etti. Başını kaldırıp kadına gülümsemeden önce önündeki kâğıtları karıştırdı. "Gelebildiğinize sevindim Bayan Mercer. Kayıtlara geçmesi için lütfen kim olduğunuzu söyleyip savcılıktaki pozisyonunuzu belirtin."

"Tabii ki," dedi, Susan, mikrofonu boyuna göre ayarlarken. "Ben Susan Mercer, Marion İlçesi başsavcı vekiliyim. Ofisi ve çalışanlarını yönetiyorum."

"Kayıtlara geçmesi için tekrar soruyorum," dedi, Leonard, gülümsemeye devam ederek. "Bu pozisyona nasıl geldiniz?"

"Belediye meclisi, Jack Whittler'ın tutuklanmasından sonra beni tayin etti."

Leonard başını salladı. "Açıklayıcı olması açısından, bu pozisyona seçilmediniz yani." Bunu bir sorudan ziyade bir gerçek olarak söylemişti.

Susan başını sallamadan önce tereddüt etti. "Doğru. Belediye meclisi alt komitenin oybirliğiyle beni bu pozisyona tayin etti."

Leonard'ın gülümsemesi hiç bozulmadı. "Sizden soruları cevaplamanızı ve gereksiz yorumlar yapmaktan kaçınmanızı rica ediyorum. Burada herkesin zamanı kısıtlı, bu yüzden eğer evet-hayır sorularına evet ya da hayırla cevap verebilirsek çok makbule geçer," dedi. Sonra öne doğru eğildi. "Bu pozisyona tayin edildiğinizden bu yana olan performansınızı nasıl değerlendiriyorsunuz?"

Susan konuşmadan önce boğazını temizlemek için öksürdü. "Savcılık, kaynaklarımızı düşünürsek gayet iyi çalışıyor. Savcımızı kaybetmemize rağmen, ofiste moraller harika ve bizle aynı büyüklükteki diğer büyük şehirlerle karşılaştırıldığında son derece yüksek bir hüküm giydirme oranımız var. Toplamda bakıldığında ofisimize yüksek bir puan verirdim."

Leonard önündeki masada duran bir belgeyi almadan önce ceketinden gözlüğünü çıkardı. "Geçen sefer bu komite-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de kendi performansınızı değerlendirirken de neredeyse aynı şeyleri söylemişsiniz," dedi, belgeyi havada tutarken. "Ama sorumu cevaplamadınız. Siz ofisinizden daha fazlasısınız. Nasıl buluyorsunuz kendinizi?"

"İyi olduğuma inanıyorum. Eğer bu işe uygun olmasaydım istifa ederdim."

"Takdire değer," dedi, Leonard, başını sallayıp Ash'e bakarken. "Eğer bugün ofisinizden başka birilerini de buraya çağırmış olsaydık onlar da sizin iyi olduğunuz konusunda hemfikir olurlar mıydı?" Ash'in sırtı kaskatı kesildi.

"Olacaklarına inanıyorum," dedi, Susan, sesi yükselirken.

"Emin misiniz?" diye sordu Leonard, doğrudan Ash'e bakarak. Susan da Leonard'ın bakışlarını takip edip Ash'e baktı. Belediye meclisi üyelerine geri dönmeden önce kaşlarını çattı.

"Eveet," dedi, kelimeyi uzatarak. "Bence meslektaşlarım benim iyi olduğumu söylerlerdi."

"Ya ben tam aksini duydum desem, ne derdiniz?"

Susan omzunun üstünden tekrar Ash'e baktı, alnı iyice kırışmış ve yüzü de kızarmıştı. En azından Ash Leonard'ın kendisini niye davet ettiğini biliyordu artık. Susan diğer tarafa dönerken Ash bir şeyler söylememek için kendini sıkarken nefesini tuttu.

"O kişinin değerlendirmesine saygı duyardım ama katılmazdım ve ofisimizin hüküm giydirme, bütçe ve çalışan memnuniyeti anketlerini gösterirdim."

"Yaa…" dedi, Leonard, öne doğru eğilerek. "Peki, o çalışan memnuniyeti anketlerini hangi firma yapıyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Susan derin bir nefes aldı. "Dışarıdan bir firmayla çalışma gereği hissetmedim. Asistanım anketi yaptı ve sonuçları topladı."

"Tamam, sorun yok," dedi, Leonard. "Bütçenizi kim denetliyor?"

Susan ilk başta cevap vermedi ama en sonunda boğazını temizledi. "Kadromuzda kendi muhasebecimiz var. Kendisi bana rapor veriyor."

"Peki, burada da sorun yok," dedi, Leonard başını sallayarak. Susan bir şeyler söyleyecek oldu ama Leonard boğazını temizleyip gülümsedi ve kadının sözünü kesti. "Hüküm giydirme oranlarınız hakkındaki verileri kim topluyor?"

"Kayıtları Marion Temyiz Mahkemesi tutuyor ama asistanım verileri bizim kullanabileceğimiz formatta biriktiriyor."

Leonard durdu. "O zaman söylediğiniz şeyleri bağımsız olarak doğrulatamayacağınızı söylemek adaletsizlik olmaz?"

"Geçmişte, hiç kimse benim dürüstlüğümü sorgulamadı, bu yüzden dışarıdan bir firma tutmak için kaynakları harcama gereği hissetmedim. Eğer isterseniz kayıtlarımızı kendiniz de incelemekte serbestsiniz."

Leonard güldü. "Kuşkulandığım için bağışlayın ama yerine tayin edildiğiniz kişi yolsuzluk suçlamalarıyla tutuklanıp hüküm giydi. Ofisin prosedürlerini şu şartlar altında tekrar değerlendirmenin sağduyulu bir tedbir olacağını düşünemediniz mi?"

"O bir yargı kararıydı. Bizim kısıtlı bir bütçemiz var. Ben de o bütçeyi suçlu insanları hapse sokmak için harcamak istedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Duyduklarımdan sonra gerçekte ne yaptığınızı teyit edebilsek iyi olurdu," dedi, Leonard. Susan cevap veremeden kendisi öksürdü. "Kimsenin sorusu yoksa Bayan Mercer'la konuşmamız sona erdi."

Susan'ın cevap veremeyişinden sonra belediye meclisinin de söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden Leonard onu kürsüye çağırdıktan yaklaşık on dakika sonra geri gönderdi. Susan koltukların arasındaki koridorda yürürken Ash'e ters ters baktı. Ash ise cevap vermek yerine dişlerini sıkıp doğrudan önüne baktı.

Kısa süre sonra Leonard'ın sesi tekrar gürledi. "Eğer müsaitse Dedektif Rashid'in kürsüye gelmesini isterim," dedi. "Ona sormak istediğim birkaç şey vardı."

Susan salondan çıkarken Ash ayağa kalkıp kürsüye yürüdü. Leonard sinirlendiğini görmesin diye dudaklarını düz bir çizgi halinde durmaya zorladı. Belediye meclisi üyesi ise kendini beğenmiş bir edayla gülümsüyordu.

"Dedektif Rashid," dedi, Leonard. "Sizinle kayıtlara geçecek bir konuşma yapmak güzel olacak. Lütfen kendinizi tanıtıp pozisyonunuzu söyler misiniz?"

Ash mikrofonu kendine doğru çekti. "Evet, günaydın. Ben Dedektif Ash Rashid. Savcılığa atanmış bir dedektifim ve doğrudan Susan Mercer için çalışıyorum."

Leonard başını salladı. "Halka verdiğiniz hizmet için saygılarımı sunmama izin verin. Başkalarını savunup korumak özel bir kişilik gerektirir."

"Teşekkür ederim."

Eşek herif!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leonard koltuğunda geriye yaslanıp ellerini kafasının arkasına koydu. "Size göre dedektif," dedi, "Bayan Mercer bir savcı olarak ne tür bir iş yapıyor?"

"Ne söylememi istiyorsunuz? Seçmenlerinizin gözünde puan kazandınız ve elinizde internete sızdırabileceğiniz bir video var. Neden işime geri dönmeme izin vermiyorsunuz?"

Avukatların bazıları huzursuz bir şekilde yerlerinde kıpırdandılar ama Leonard hızını neredeyse hiç azaltmadı.

"Yapacak işlerinizin olmasını anlıyorum ve buraya gelmenizi de takdir ediyorum. Ama sorularımı ne kadar çabuk cevaplarsanız tüm bunlar o kadar çabuk biter. Bu yüzden lütfen söyleyin dedektif, Bayan Mercer ne tür bir iş yapıyor?"

"Güzel," dedi, Ash, gözlerini kapatıp ellerini iki yana açarak. "Kendisi ofisteki en iyi avukattır. Duruşma stratejilerini tanıdığım herkesten daha iyi anlıyor ve genel anlamda destek veren bir meslektaş ve yöneticidir. Gerçi duymak istediklerinizden muhtemelen bunlar değildi, değil mi?"

"Ben sadece gerçeği duymak istiyorum," dedi, öne doğru eğilip yığın halinde duran not kâğıtlarını karıştırırken. "Başarabiliyorsanız bir şeyi açıklayın bana. Üçüncü şahıslar tarafından hazırlanan istatistikler bu şehirdeki suç oranının -özellikle de şiddetli suçların- arttığını gösteriyor. Buna rağmen, sizin ofisin duruşmaya getirdiği vaka sayısı sabit kalıyor. Peki, Bayan Mercer bu kadar fazla sayıda azılı suçlunun, işledikleri suçlar için duruşmaya gönderilmeden sokaklarımızda dolaşmasına nasıl izin veriyor? Bunun sırf yüksek hüküm giydirme oranını devam ettirebilmek için olmadığını söyleyin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu, bir sorudan ziyade bir tuzaktı. Ash eğer davaların az olduğunu söylerse bu IMPD'nin kötü görünmesine neden olacaktı. Eğer Susan'ın kazanabileceğini düşünmediği için kovuşturma açmadığını söylerse kadının kötü görünmesine neden olacaktı. Ash her ikisini de söyleyecek kadar yüksek bir konumda değildi ama bu vakada durum, rakamların söylediğinden çok daha karmaşıktı.

"Ben insanların zihinlerini okuyamam ve onun hareketlerini yönlendiren şeyler üzerine konuşmamayı tercih ederim."

Leonard öne doğru eğildi. "Tereddüdünüzün farkındayım. Eğer Bayan Mercer'ın vereceğiniz yanıtı görmesini engellemek için şu kameraları kapatsak cevabınız aynı kalır mıydı?"

"Siz aşağılık herifin tekisiniz ve sorularınızı cevaplamaktan da sıkıldım!"

Bu söyledikleri insanların dikkatini çekmişti. Ash koltuklarda kıpırdanma sesleriyle birlikte bir iki kişinin şaşkınlık nidalarını duydu.

Leonard gülüp duruşunu düzeltti. "Sorularımın ani oluşundan dolayı özür dilerim dedektif ve sizi gücendirdiysem de özür dilerim. Sizle ilgili bir şey ima etmek değildi niyetim. Bence siz mükemmel bir dedektifsiniz ve yaptığınız işlere hayranım. Ama bu meclisteki herkes gibi ben de adalet konusunda tutkuluyum."

"Bir dahaki sefere bu meclis beni sorgulamak istediğinde bana celp gönderin. Yeterince makul mü?"

"Umarım bunu yapmak zorunda kalmayız," dedi, Leonard. Meclis üyesi arkadaşlarına baktı. "Başka kimsenin sorusu yoksa sonraki hafta görüşmek üzere diyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başka kimsenin sorusu yoktu -Ash'in sert çıkışı düşünülünce bu şaşırtıcı değildi- bu yüzden Leonard tokmağını masasına vurarak oturumu sona erdirdi. Ash gitmeden önce Leonard elleri önünde ona doğru aceleyle yürüdü.

"Kötü bir gün geçiriyorum meclis üyesi," dedi, Ash. "Muhtemelen beni yalnız bırakmak istersiniz."

Leonard hafif gülümseyerek başını öne eğdi. "Daha da kötü hale getirdiysem özür dilerim. Niyetim asla bu değildi," dedi. "Ve Bayan Mercer konusunda gerçekten de sizinle aynı görüşteyim. Eldeki tüm verilere bakılırsa kendisi mükemmel bir avukat. Ancak belediye meclis üyesi olarak benim işim onun savcılığa uygun olduğundan emin olmak ve bu soru hâlâ cevaplanmış değil."

"Yani sanki ben onun arkasından konuşmuşum gibi yapmak sizin işinizin bir parçası sadece?"

"Bu bizim hep oynadığımız bir oyunun parçası dedektif," dedi, Leonard. "Eğer Susan bunun parçası olmak istemiyorsa sahaya adımını atmamalıydı."

"Size diyecek bir şeyim yok," dedi, Ash, başını iki yana sallarken. Arkasını dönecek oldu ama Leonard elini Ash'in omzuna koyup onu yavaşlattı. Ash omzunu silkti ama adamın kendini takip etmesini engellemeyi başaramadı.

"Benim için ne hissederseniz hissedin tartışmamız gereken şeyler var. Sizinle birkaç dakikalığına kayıt dışı konuşmak isterim."

Ash yavaşlayıp ellerini ceplerine koydu, böylece Leonard yumruk yaptığı ellerini göremeyecekti. "Gerçekten de, neyin peşindesiniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben sadece belediyeme bağlı insanların hayatlarını daha iyi bir hale getirmeye çalışıyorum ve sizinle de kariyeriniz hakkında konuşmak istiyordum. Bir azınlık olarak, IMPD'nin işyerindeki ihtiyaçlarınızı karşılama konusunda yeteri kadar şey yaptığını düşünüyor musunuz?"

Leonard hassas bir konuya temas etmişti ve Ash ondan hoşlanmasa da onu kullanma konusunda bir sakınca görmüyordu.

"Ofisimde dört Müslüman var. Birkaç kez namaz kılacak bir yer talep ettik ama şimdiye kadar belediye yardımda bulunmadı."

Leonard başını salladı. "Bu belediyenin azınlık nüfusunun şikâyetleriyle ilgilenecek azınlık liderlerine ihtiyacı var."

"Eminim öyledir. Size bol şanslar," dedi, Ash, salonun kapısını açarken başını iki yana sallayarak. İlk flaşı görür görmez tuzağa düştüğünü anladı. Leonard dışarıda bekleyen televizyon kameralarına ve fotoğrafçılara el sallayarak gülümserken elini Ash'in omzuna koydu. Ash bir yolunu bulup kaçmayı denedi ama etrafında çok fazla insan kalabalığı vardı. Leonard başka kimsenin, fısıldadığını duyamayacağı kadar yaklaştı Ash'e.

"Siyasette sezgiler asıldır Dedektif Rashid. Bunu unutmayın ve gülümseyin."

Leonard bir adım uzaklaştı ama eli Ash'in dirseğindeydi. Bakışları grup halinde duran muhabirlerin üstünde dolaştı.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Beni tanımayanlar için söylüyorum, adım Leonard Wilson. Sekiz senedir belediye meclisindeydim. Yanımda duran ise Dedektif Ash

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rashid, Marion İlçesi savcılığındaki en yüksek rütbeli müfettiş ve IMPD'deki en donanımlı dedektiflerden biri. Dedektif Rashid'le birlikte görüştüğümüz üzere bu belediyede azınlık liderliği diye bir şey yok. Seçilen memurlarımız bizim azınlık nüfusumuzu ve kendimize özgü ihtiyaçlarımızı anlamıyor. Bu yüzden Marion İlçesi başsavcılığı için adaylığımı resmi olarak açıklamak istiyorum. Seçim kampanyamın web sitesine ve Facebook sayfasına bakarak şimdiye kadarki pozisyonlarım hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz."

Leonard bakışlarını basın mensuplarına çevirmeden önce Ash'e baktı.

"Adaylığımı bugün ilan ediyorum çünkü azınlık arkadaşlarım ve meslektaşlarım uygulanan yasalar tarafından istismar edilirken ya da görmezden gelinirken rahat oturamazdım. Tavrımızı belli etmeliyiz."

Leonard konuşmaya devam etti ama Ash kalabalığın içinden sıvışmayı başardı. Neyse ki hiç kimse onu durdurmaya ya da hiçbir gazeteci soru sormaya çalışmadı. Ash binadan çıkar çıkmaz cep telefonunu çıkarıp Susan'ı aradı. Kadın kendisiyle muhtemelen konuşmak istemeyecekti ama Ash hasar kontrolüne ne kadar erken başlarsa o kadar iyi olacağını düşündü.

Susan telefonu açtı ve Ash daha bir şey söyleyemeden konuşmaya başladı.

"Aradığın için teşekkürler, şu anda radyodan basın toplantını dinliyorum. Savcılıktan derhâl başka bir yere transfer olmanı isteyeceğim. Eğer istersen tahkikatlardan sorumlu vekilden senin kendi seçtiğin bir yere transfer olmanı rica ederim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Susan sadece…"

"Kusura bakma dedektif," dedi, Ash'in sözünü keserek. "Ben konuşuyorum şu anda. Lütfen sözümü kesme. Bu kişisel bir şey değil. Sadece senin siyasi emellerini düşününce birlikte çalışmamızın uygun olmayacağını hissediyorum. Anlıyor musun?"

"Sadece bir saniye dinle."

"Tek istediğim evet ya da hayır dedektif," dedi, Ash'in sözünü tekrar keserek.

"O zaman evet, anlıyorum."

"Güzel," dedi. Durup derin bir nefes aldı. "Birlikte birkaç yıldır çalışıyoruz. Belki arkadaş değiliz ama bir sorunun olduğunda bana geleceğini ummuştum. Eğer komiserlik sınavına girmek istediysen benim desteğimi ve tavsiyemi alabilirdin. Eğer iş arkadaşlarından biriyle bir sorun yaşadıysan bunu halledebilirdim. Eğer benle bir sorunun olduysa oturup konuşabilirdik. Bu noktada ve Leonard Wilson'la birlikte yaptıklarınızdan sonra sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"O zaman sus da dinle! Lütfen."

Susan cevap vermedi, bu yüzden Ash hikâyenin kendi yaşadığı kısmını anlattı. Oraya gitmişti çünkü Leonard öyle istemişti. Belediye meclis üyesinin ne planladığını bilmiyordu ve bunda da parmağı yoktu.

"Bu işten nefret ediyorum," dedi, Susan. "Ben siyasetçi değilim. Bu saçmalık için uygun değilim."

"Ne yapmamı istersin?"

"Hiçbir şey ve şu an o kadar sinirliyim ki doğru düzgün düşünemiyorum bile."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benim dünyama hoş geldin.

Susan kapatmadı ama Ash de ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Bir süre sonra boğazını temizlemek için öksürdü. "Eğer beni bu basın toplantısından sonra transfer edersen sadece intikam alıyormuşsun gibi görünür."

"Süpersin, teşekkürler Ash. Bunun her zaman yardımı olmuştur, yani astlarım bana…"

Susan cümlesini bitiremeden Ash telefonu kapadı. Susan'ın düşünüyor göründüğünün aksine Ash bu saçmalıklara katlanacak kadar çok maaş almıyordu. Saat dokuz olmak üzereydi ve Ash ciddi ciddi titreyecek kadar çok içmek istiyordu. Hatırlamakta güçlük çekiyordu ama bu tarz şiddetli isteklerinin olmadığı zamanlar da vardı. Kolejdeyken bile hiç içmezdi. Sonra hayatının en kötü gününü yaşadı ve dünyanın üstesinden gelmeye çalışmaktansa onu unutmanın çok daha kolay olduğuna karar verdi. Aynı gece ilk içkisini içti ve ilk kez sarhoş oldu. Ondan sonra geçirdiği her kötü günde gizli gizli bir ya da iki kadeh içmeye başladı. Yıllar geçtikçe ve dava yükü arttıkça temsil etmesi beklenen kurbanları rüyalarında görmeye başladı ve kötü günler iyilerle birleşti. Alkol bunları, sadece kısa bir süreliğine de olsa sona erdiren tek şeydi.

Ama şimdi içemezdi. İstiyordu ama kafasının arka odalarındaki sert bir ses onu içmemesi için uyarıyordu. Birkaç hafta önce o sesi duymazlıktan gelmeyi öğrenmişti çünkü susturmak için çok fazla içmesi gerekmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 8

Ash kendini önünden geçtiği barlar yerine üstünde çalıştığı davayı düşünmeye zorlayarak arabasına kadar birkaç sokak yürüdü. İçindeki güçlü bir ses Joe Cartwright'ı bulup Michael Washington'ın evini ateşe verdiği kabul ettirene kadar bir beysbol sopası ya da bahçe hortumuyla dövmesini istiyordu. İtiraf olmadan hiçbir şey yapamazdı, o itirafı yaptırmak daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi, en azından suçluluk duygusu gelip yakasına tekrar yapışana kadar. Eğer kendisi olmasa ne Michael Washington ne de büyükannesi bu davaya karışmazdı ve şimdi Michael'in hayatı mahvolmuş, büyükannesi ise ölmüştü. Bu adil değildi.

Ash yapbozdaki çok önemli parçaları hâlâ bulamamıştı ama gördüğü her şey birbiriyle bağlantılıydı. Cassandra'nın cinayeti, Gillespie'ın ortadan kaybolması, Michael'ın evinin yanması, kuzeydoğu polis merkezindeki sorunlar. Uygun olanı, o noktada John Meyers'i arayıp Gillespie'ın ortadan kaybolmadan önce ne üstünde çalıştığını sormasıydı ama ufukta büyük bir duruşma varken Ash'in karşı tarafın avukatıyla ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pacağı en basit sohbet için bile Susan'ın onayını alması gerekiyordu. Ash kadının kendisi için yakın zaman içinde herhangi bir iyilik yapacak ruh halinde olacağını sanmıyordu.

Görüşme konusu olanak dışı olduğu için başka seçeneği yoktu. Yine de yapabileceği bir şeyler vardı. Cassandra Johnson'ın Cincinnati'de bir kız kardeşi vardı. Ash iki kadının ne kadar yakın olduklarını bilmiyordu ama Hannah ve kız kardeşi neredeyse her şeylerini paylaşırlardı. Şansı varsa Whitney ve Cassandra da o kadar yakın olurlardı. Not defterinden Whitney'nin adresini buldu ve arabasının GPS'ine girdi. Tahmini varış süresi iki saat on dakikaydı; Ash bu sürenin oraya gitmesine değeceğini umuyordu.

Whitney Cincinnati'nin Over-the-Rhine kısmında yaşıyordu ve buraya varır varmaz Ash'in telefonu titremeye başladı. Yakın zaman önce bir St. Louis Cardinals maçından dönüş yolculukları çok da güvenli olmayan bir bölgeye girmeleriyle sonuçlanınca Hannah ikisinin telefonlarına da suç oranının yüksek olduğu bölgelere girdiklerinde kendilerini uyaran bir uygulama yüklemişti. Ash telefonu Indianapolis'teyken titreyip durmasın diye filtrelerin ayarlarıyla oynamıştı ama filtreler Cincinnati'de geçerli değildi. Uygulamaya göre az önce Birleşik Devletler'deki en tehlikeli bölgelerden birine girmişti. Görünüşe göre Whitney Johnson kız kardeşi ve annesininkinden çok farklı bir hayat sürüyordu.

Ash 1. Bölge polis karakolunun önüne park etti ve gündüz vardiyasından sorumlu komiser yardımcısına kendini tanıtıp ne yapmak istediğini söyledi. Memur Whitney'yi almala-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rı için devriye memurlarını göndermeyi teklif etti ama Ash istemedi. Bir güvenlik riski olmadığı sürece tanıklarla karakoldan ziyade kendi evlerinde konuşmayı tercih ediyordu; insanlar rahat ederlerse daha konuşkan oluyorlardı. Karakoldan yaklaşık yirmi dakika sonra çıktı ve Whitney'nin adresini bulana kadar dolaştı.

Genç kadın pencerelerin üstünde yuvarlak pervazları olan harabe haldeki granit bir binada yaşıyordu. Eskiden ilk katta bir butik varmış ama şimdi vitrinde sadece terk edilmiş ve çıplak birkaç cansız manken duruyordu. Kaldırımdaki çatlaklardan otlar çıkmış, sokak kahverengi içki şişelerinin kırık parçalarıyla kirlenmişti. Whitney'nin oturduğu binanın üst katları da ilk kattan daha iyi değildi ama en azından pencere camları sağlamdı.

Ash boş dükkânın yan tarafındaki merdivenlere yönelmeden önce arabasını kilitledi. Binanın içi ter ve dışkı kokuyordu ve duvarlarda çetelerin yaptıkları grafitiler vardı. Whitney'nin ikinci katta, 201 numaralı dairede oturuyor olması gerekiyordu. Ash kapıya sertçe vurdu ama kimse açmadı.

"Bayan Johnson, açın, polis," dedi, kapıyı yumruklayarak. Kuruyup çatlamış boya parçaları konfeti gibi yere düşüyordu. Ash tekrar konuşmadan önce tozun yere inmesi için bekleyerek nefesini tuttu. "Evdeyseniz lütfen kapıyı açın."

Hiçbir kıpırdanma olmayınca Ash kapı topuzunu denedi ama kapı kilitliydi. Bir adım geri gidip koridorda sağa sola baktı. Yerdeki halıfleks o kadar kirliydi ki Ash asıl rengini anlayamadı, duvar sıvası yer yer çatlayıp dökülmüştü. Zemin görünür derecede çökmüştü. Eğer bir yapı denetim görevlisi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

buraya girseydi bu yere muhtemelen el koyardı. Whitney bu mezbelenin içinde kapısını kilitlemişse saklamaya değer bir şeyleri var demekti; bu da bir ümit yakın zamanda buraya geri döneceği anlamına geliyordu.

Ash sokağa geri inip arabasının içinde beklemeye başladı. Çok oturmamıştı ki telefonu çalmaya başladı. Sheila Johnson arıyordu. Ash telefonu açıp kadının konuşması için bekledi. Kadın huzursuz bir şekilde hımlayıp kem küm etti.

"Şimdi Cassandra'nın bankasındaydım ve bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey öğrendim. Indy Holding A.Ş. adında bir şirket iki hafta önce Cassandra'ya para vermiş. Çok para."

"Ne kadar?"

Sheila tekrar durdu. "Yirmi beş bin dolar. Elektronik ortamda transfer edilmiş."

Bu çok fazla paraydı, özellikle de çok kısa süre önce tam zamanlı bir işe girmiş biri için.

"Aradığın için çok teşekkürler," dedi. "Bizim cinayet bürodaki masa başı elemanlarına bu şirket hakkında bir şey biliyorlar mı diye sorarım. Belki şansımız yaver gider."

Ash Sheila'nın nefes alıp verişini duydu ama kadın birkaç saniye boyunca bir şey söylemedi.

"Sence yavrum para için mi öldürüldü?"

"Bilmiyorum. Ama öğrenmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Yapacağını biliyorum. Teşekkürler dedektif."

Sheila bu cümleden sonra telefonu kapattı ve Ash hemen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hortumculuk, iflas ve sigorta sahtekârlığı konularında uzmanlaşmış savcı Karl Sharma'yı aradı. Karl Indy Holding A.Ş.'yi duymamıştı ama araştırıp neler öğrenebileceğine bir bakacağına söz verdi.

Ash beklemeye devam etti. Yarım saat sonra arabasına doğru önünde bir pusetle gelen genç bir kadını fark etti. Onu daha önce hiç görmemişti ama Whitney olduğunu bir bakışta anladı. Cassandra'dan daha gençti ama aynı çıkık elmacık kemiklerine ve ince, sivri surata sahipti. Kız kardeşinin aksine kolları o kadar inceydi ki çubuk gibi görünüyordu ve suratı da bir deri bir kemikti.

Ash kapısını açıp aşağı indi. Bunu yapar yapmaz Whitney yürümeyi kesip bakışlarını Ash'e çevirdi, ağzı açıktı ve bir elini beline koymuştu. Kaş çatması çok sertti ve öfkeyle bakıyordu.

"Ne istiyorsun aynasız?"

Ucuz ama iş görür takım elbise, Crown Victoria araba, göğsünün yan tarafındaki tabancanın kabarıklığı, bir yerde asla uzun durmayan gözler. Cezai adalet sistemi içinde yer almamış pek çok insan bu noktaların farkına varmazdı ama bu işaretler bakmasını bilenler için açıkça görülüyordu. Whitney görünüşe göre polislerle zaman geçirmişti. Ash sokakta sağa sola baktı. Whitney ve bebeği dışında başka kimse yoktu. Ash güneşe karşı eliyle siper yaptı.

"Ben Indianapolis Şehri Polis Teşkilatından Dedektif Ash Rashid. Son zamanlarda annenle görüştün mü Whitney?"

Genç kadın kaskatı kesildi. "Bu seni ilgilendirmez."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu tavır Ash'in yapmak istediği görüşme için kötüye işaret ediyordu ama o yine de sesini normal tutmaya çalıştı.

"Kız kardeşinden haberin var mı?"

Whitney'nin bebeği ağlamaya başlayınca o da puset'e eğilip bir şeylerle uğraştı.

"Çeneni kapatacak mısın?" dedi, bebeğe bakarak. Ash'e tekrar bakmadan önce kızgın bir şekilde iç çekti. "Cassandra öldü. Neden umurundaki zaten? Ablam sana vurduruyor muydu yoksa?"

Ash'in soruyu anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Ablanla yatmıyordum, eğer sorduğun buysa. Onun ölümünü araştırıyorum."

"O zaman çıkıp araştırıyor olman gerekmez miydi?"

"Öyle yapıyorum zaten ve senle, onun hakkında konuşmak istedim."

Whitney başını sallamadan önce Ash'i iyice süzdü. "Tamam," dedi, binaya yönelirken. Whitney merdivenlere varınca bebeğini kucakladı ama puseti sanki değersiz bir şeymiş gibi sokakta bıraktı. Ash yakın zaman önce Kaden'e yeni bir puset aldığı için bunların ucuz olmadıklarını biliyordu ve Whitney'ninki de çok eski sayılmazdı. Genç kadın merdivenleri tırmanırken korkuluklara eğiliyordu. Ash ilk başta onun sarhoş olduğunu düşündü ama konuşurken kelimeleri yuvarlamıyordu ne de burnuna alkol kokusu geliyordu. Tabii ki o koridorda Ash'in küf ve idrar dışında başka herhangi bir şeyi koklaması çok mümkün değildi.

Puseti kaldırdı ve onu da yukarı çıkardı. O sokakta bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar değeri olan bir şey Ash daha ayakkabılarını bağlayamadan gitmiş olurdu. Eğer fırsatı varsa Whitney'nin bunu kaybetmesinin bir manası yoktu. Dairesinin kapısına geldiklerinde Whitney suratındaki endişe ifadesi gayet belirgin bir şekilde tekrar Ash'e baktı.

"Kimim demiştin?" diye sordu.

"Indianapolis şehri polis teşkilatından Dedektif Ash Rashid," dedi. "Ölen kız kardeşini araştırıyorum."

"O zaman sen polissin?"

Kadın Ash'in kim olduğunu çoktan unutmuştu; bu görüşme gerçekten de iyi gitmeyecekti. Ash dişlerini sıkıp başını salladı. Whitney bebeği Ash'e verip çantasında anahtarlarını aramaya başladı. Gerçi kapıyı açtıktan sonra bile çocuğunu almak için bir girişimde bulunmadı. Bu yaptığı Ash'in işine geldi çünkü bebeği ona geri vermeyi planlamıyordu. Bebeğin giysileri kirlenmişti, yanaklarında ve alnında çizikler ve kesikler vardı ve altının da kirli olduğu çok açıktı. Ash elinden geldiğince kucakladı onu ama zavallı çocuk rahat edemiyordu.

Whitney'nin arkasından içeri girdi. O civardaki evler gibi bu daire de daha iyi günler görmüştü muhakkak. Girişteki odada bir kanepe, bir sehpa ve bazı ufak sinemalarla rekabet edebilecek büyüklükte bir düz ekran televizyon vardı. Ash en azından genç kadının kapısını neden kilitlediğini biliyordu.

"Oğlunun temiz bezi var mı?" diye sordu.

Whitney kanepeye kuruldu ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi oğluna odaklandı.

"O iyi," dedi, elini boş ver dercesine sallayarak. "Sonra alırım bez."

"Her neyse," dedi, Ash. "Olduğun yerde kalıyorsun."

"Sen nereye gidiyorsun? Senin çocuk tacizcisi falan olmadığını nereden bileyim?"

Kadının çocuğunun iyiliğini düşündüğünü görmek güzeldi.

"Onu odasına götürüyorum ki ikimiz konuşabilelim. Kanepede kal."

Whitney'nin bu talimata ihtiyacı yoktu. Geveze olabilirdi ama gözleri boş boş, anlamadan bakıyordu. Ash bebeği evdeki tek yatak odasına götürdü. Oda küçüktü ama içerideki hiçbir şey tehlikeli görünmüyordu. Bu da bir şeydi. Bebeği park yatağına yatırıp oturma odasına döndü. Whitney hâlâ kanepenin üstündeydi, başını arkaya atmıştı ve derin derin nefes alıyordu. Ash her ne kadar kadının kendisine önemli bir şeyler söyleyeceğinden şüpheliyse de not defterini çıkardı.

"Beni duyuyor musun Whitney?"

Kadın Ash'e doğru döndü. Aldığı uyuşturucular gözbeneklerini o kadar büyütmüştü ki irisleri ufacık kalmıştı. Ash odanın diğer tarafına yürüdü ve Whitney odaklanana kadar onun iki yanağını hafifçe tokatlamaya devam etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Soru soruyorum. Bana Cassandra'dan bahsetsene."

Whitney omuzlarını silkti. "Anlatacak bir şey yok. Orospu öldü gitti! Ona müstahak zaten!"

"Neden öyle dedin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Whitney yine omuzlarını silkti. "Neden içime girecek gibi dibimde duruyorsun?" diye sordu, birden kendine gelerek. Ash'e yumruk savuracak oldu ama Ash geri çekildi ve genç kadını omuzlarından sertçe itti. Kadın tekrar kanepeye oturdu.

"Lütfen bunu bir daha yapma. Kardeşin neden hak etmişti bunu?"

Whitney kaşlarını çattı. "Çünkü hep ben derdi, hep ben," dedi, başını iki yana sallayarak. "İşte benden daha iyiymiş gibi falan."

"İkiniz çok görüşür müydünüz?"

"Bazen."

Çok yardımı oldu bunun.

"Birileriyle sorun yaşadığından bahsetmiş miydi hiç? Belki iş yerinde?"

Whitney ellerini iki yana açtı. "Bilmiyorum," dedi. "Biz arkadaş falan değildik, tamam mı? Jermaine için para gönderirdi bana ama hepsi bu. Beni ziyarete bile gelmezdi."

"Bu televizyonu da o parayla mı aldın?"

Whitney cevap vermedi.

"Peki, ya erkek arkadaşlar? Cassandra'nın erkek arkadaşı var mıydı?"

Genç kadın sırıttı. "Cassandra bir erkeği nasıl mutlu edeceğini bilmezdi. Hem, onunla her konuştuğumda her zaman Lisa'dan bahsederdi. Lisa bunu yaptı. Lisa şunu yaptı Sanki o velet ablamın hayatının yönetimini ele geçirmişti."

İyi anne babalar böyle olurdu ama Ash bundan bahsetmenin yerinde olacağını sanmıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Para sorunu var mıydı?"

"Bilmiyorum. O konu hakkında hiç konuşmadık."

Whitney hangi uyuşturucuyu aldıysa etkisi geçiyor ve göz bebekleri küçülüyordu. Yatak odasındaki oğlunun ağlama sesi gittikçe yüksek çıkıyordu.

"Oğlunun adı Jermaine, değil mi?" diye sordu Ash. Whitney başını salladı. "Kaç yaşında?"

Kadın durup bir an düşünmek zorunda kaldı. "Yaklaşık altı aylık. Neden sordun?"

Ash kadının sorusunu görmezden gelip yatak odasına gitti. Jermaine hâlâ Ash'in onu bıraktığı park yataktaydı. Ash onu kucağına alıp gülümsedi. Çocuk kıpırdanmayı kesti ve Ash onu oturma odasına götürürken başını omzuna yasladı. Whitney kanepeden kalkma zahmetine girmemişti, Ash ve bebeğinin odaya girdiğini de fark etmedi.

Kariyerinde ikinci kez Ash bir çocuğu alıp öylece gitmeyi düşündü. İlki, hâlâ üniformalı bir polis memuruyken aile içi şiddetin yaşandığı bir eve gittiğindeydi. Genç bir kadın küçük oğlu Tyrone'un gözleri önünde erkek arkadaşı tarafından dövülmüştü. Ash'in gördüğü polis raporlarına göre bu oldukça sık olan bir şeydi. Geriye dönüp bakınca Ash kadının dairesini arasaydım, Tyrone'u da alıp çıksaydım diye düşünüyordu. Tezgâhta içki şişeleri, yerde ölü hamamböcekleri, halının üstünde söndürülmüş sigara izmaritleri. Orası bırak yeni doğan bir bebeği, herhangi bir yetişkin için bile uygun bir yer değildi.

Ancak Çocuk Esirgeme Kurumunu aramak ya da Tyro-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne'u alıp götürmek yerine Ash doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Tyrone'un annesine şehir merkezindeki bir kadın sığınma evinin numarasını verdi. Bir telefon ve hiçbir soru sormadan kadını ve Tyrone'u alıp götüreceklerdi. Hatta gönüllüler kadının eşyalarını, hiçbir şeyini kaybetmesin diye paketleyeceklerdi. Kadın sığınma evini arayacağına söz vermişti ama muhtemelen Ash gittikten hemen sonra numarayı bir kenara atmıştı.

Ash iki yıl sonra, cinayet büroya geçmesinin ardından Tyrone'un annesini tutukladı. Tyrone annesi onu kışın ortasında çöplerle birlikte parka bıraktıktan sonra soğuktan ölmüştü. Muhtemelen çocuğun ağlaması annesinin kendisini iki yıl önce döven aynı erkek arkadaşı eğlendirme girişimlerini sekteye uğratmıştı. Ash cenazeden sonra ilk içkisini içmişti. İçki yaşadıklarını daha kolay hale getirmemişti, sadece unutmasını kolaylaştırmıştı. Ama bir şeyler yapabilecekken bu hatayı tekrar yaşamayacaktı. Whitney'nin bebeğini bir kucağından diğerine aldı. Jermaine ilk başta yaygarayı kopardı ama Ash sırtını sıvazlayıp onu susturdu.

"Tek yaptığı ağlamak," dedi, Whitney, başını iki yana sallayarak. "Ver onu bana. Nasıl susturacağımı biliyorum ben."

"Bence kendi kendine susar. Benim de bir bebeğim var ve o da sürekli ağlıyor. Seninkini susturmayı nasıl başarıyorsun?"

"Burnunu kapat. Öğrenir o zaman."

Önünde sallanan yemi yutmaya gönüllü bu kadın için çok şey söylenebilirdi. Ash kucağında çocuk olduğu için çok memnundu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burnunu kapatarak ona hiçbir şey öğretmiyorsun. Onu boğuyorsun. Bebekler mecburen burunlarından solurlar. Anatomik olarak ağızlarından düzgün bir şekilde nefes alamazlar. Bana bir iyilik yap ve o kanepede kal. Jermaine'i koruma altına alıyorum çünkü onun sağlığına ciddi ve doğrudan tehlike teşkil ettiğini kanıtladın bana."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yerel polis merkezini ve Çocuk Esirgeme Kurumunu arayacağım ve onlar da bebeği kendi güvenliği için korumaya alacaklar."

"Bebeğimi falan almayacaklar, tamam mı?"

"Belki, belki değil. Ama bu senin seçimin değil. Olduğun yerde kal ve senden ne isterlerse onu yap."

Kadın sendeleyerek de olsa doğrulmaya çalıştı ama oturduğu yere geri düştü. "Her neyse. Buna değmez zaten."

Ash Jermaine'i kalçasına koyup dengeledi ve biraz yalnız kalmak için koridora çıktı. Buraya gelmeden önce konuştuğu komiser yardımcısının numarasını bilmiyordu, bu yüzden en yakındaki polis karakolunu arayıp devriye amirine kendini tanıttı. Memur da hikâyeyi genel hatlarıyla dinledikten sonra eve bir devriye otosu gönderme ve Hamilton İlçesi Çalışma ve Aile Hizmetleri ofisini arama konusunda ikna oldu. Ash beklerken bebekle birlikte koridorda kaldı ama zamanın çoğunda bir gözü Whitney'nin üstündeydi. Kadın kanepeden kıpırdamadı.

Memurlar yaklaşık on dakika sonra geldiler. Oturma odasında Whitney'le birkaç dakika konuştular ama genç kadının

uyuşturucu etkisi altında olduğunu fark etmeleri uzun sürmedi. Ayrıca kanepenin yanındaki sehpanın üstünde duran modifiye edilmiş çakmağı da görmüşlerdi. Çakmağın bütan gazı ayarlayıcısı çıkartılmıştı ve bu da çıkan alevin normal bir çakmaktakinden belirgin ölçüde daha büyük ve sıcak olmasına neden oluyordu. Modifiye edilmiş çakmaklar yasadışı birkaç yerde kullanılıyordu ama bunlara sahip pek çok kişi bunları kokain piposu yakmak için kullanıyordu. Başka hiçbir şey için olmasa bile uyuşturucuyla ilgili alet edevat bulundurmak memurlara dairenin geri kalanını aramak amacıyla arama emri çıkarmak için bir neden veriyordu.

Yaklaşık bir saat sonra Çocuk Esirgeme Kurumundan bir sosyal hizmet görevlisi geldi. Bu tarz yerlerde çalışan kadın ve erkeklerin pek çoğu gibi bu kadın da muhtemelen her gün elli ya da yüz vakaya bakıyor, bu da belli vakalar için çalışma süresine kısıtlama koyuyordu. Ash ona kendini tanıtıp şimdiye kadar gördüklerini anlattı. Kadın Ash ona Whitney'nin çocuğu susturma yönteminden bahsettikten sonra bile neredeyse hiç tepki göstermedi. Tabii ki haftada birkaç kez benzer hikâyeler duyuyor olmalıydı.

Ash Sosyal Hizmetler görevlisiyle konuşurken devriye memurlarından biri imzalı bir arama izniyle çıkageldi. Uyuşturucuları bulmaları uzun sürmedi. Whitney buzdolabının üstündeki bir kahve kutusunun dibinde oldukça büyük bir plastik çantanın içinde beyaz, taşa benzer bir madde saklıyordu. Orada yapılan bir test sonucunda bunun kokain olduğu kesinleşti. Görünüşe göre Whitney ablasının verdiği parayı televizyondan başka şeyler için de kullanıyordu. Ohio'da kokain

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulundurmaya verilen cezalar katıydı, bu yüzden Whitney muhtemelen bir süreliğine uzakta olacaktı. Bir umut, bu süre hapishanede bir uyuşturucu bağımlılığı tedavisine girmesine yetecek kadar uzun olacaktı.

O ana kadar Ash Jermaine'in annesine hemen geri verilmeyeceğini anlayacak kadar çok şey görmüştü. Çocuk muhtemelen bir koruyucu ailenin yanına yerleştirilecekti ama bunun, duruma yardımcı olacağı da su götürürdü. Bu aileler bir çocuğun, sadece birkaç aylığına olsa bile, sağlıklı, normal bir çocukluk geçirebileceği güvenilir evler sunuyorlardı. Ama bazı koruyucu ailelerin evleri de çocukların kendi evleri kadar kötü oluyordu. Ancak sistem buydu ve ne kadar içler acısı halde olsa da dünyanın bulabildiği en iyi çözüm buydu. Ash gitmeden önce Jermaine'in sırtını sıvazladı ve belediyenin, kısa süre içinde onu gözetecek düzgün birilerini bulması için dua etti. Arabasına geri dönünce iki gün önce aldığı viski şişesini eline alıp kapağını açtı. İçinde çok kalmamıştı ama yeterli olurdu.

Kapağı açarken elleri titriyordu.

"Dedektif Rashid?"

Ash irkildi, neredeyse şişeyi elinden düşürecekti ki hemen yan koltuğa bıraktı. İçeride tanıştığı Sosyal Hizmetler görevlisi kadındı bu.

"Evet," dedi, arabadan inerken.

Kadın tereddüt etti. "Sizi korkuttuysam özür dilerim," dedi, elinde kenarları sekmeli bir karton dosyayla. "Raporumu imzalamanız gerek. İçerideyken söylemeyi unutmuşum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii ki," dedi, Ash, cebinden kalemini çıkarırken. Arabanın kaportasının üstünde kâğıdı imzaladı ve dosyayı Sosyal Hizmetler görevlisine geri verdi. Kadın Ash'le göz göze gelmemeye özen gösteriyordu.

"Jermaine'in durumu bir trajedi ama üstesinden gelmek için daha iyi yollar var. Indianapolis'te yardımcı olabilecek birilerini tanıyorum. Eğer birilerini görmeniz gerekirse tavsiyede bulunabilirim."

Görünüşe göre Ash şişeyi yan tarafa koyma konusunda umduğu kadar hızlı olamamıştı.

"Endişelenmenizi anlıyorum ama ben iyiyim."

Kadın bunun gibi bahaneleri muhtemelen oldukça sık duyuyordu. Ash'in söyledikleri onu etkilemişe benzemiyordu.

"Emin misiniz?"

Hayır.

"Evet, iyiyim. Teşekkürler."

Kadın birkaç dakika daha yanında kaldı, cep telefonu çalmaya başlayana kadar gözlerini Ash'in gözlerinden ayırmadı. Ash ilk başta kadının telefona bakmayacağını düşündü. Onun telefona bakmasını isteyip istemediğini de bilmiyordu. Ama en sonunda kadın ona iyi günler dileyip arkasını döndü. Ash'in boğazı ve yüzü hafif hafif yanıyordu. Kızgın olmaması gerekirdi, özellikle de kime kızgın olduğunu bile bilmiyorken ama kızgındı işte. Sosyal Hizmetler görevlisinin gittiğinden emin olduktan sonra şişeyi tekrar eline aldı ve iki büyük yudum daha alarak içkinin hepsini bitirdi.

Yetişkin olarak geçirdiği hayatının tümünü diğer insanla-

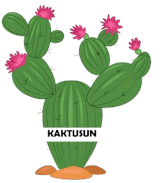

rın hatalarını düzeltmekle geçirmişti ama tekrar tekrar aynı duruma düşüyordu. Çok anlamsız geliyordu bu.

Boş şişeyi yakındaki bir apartmanın yan tarafında duran çöp bidonuna attı ve Whitney'nin oturduğu apartmana baktı. Jermaine o gece soğuk bir hastane yatağında, etrafı yabancılarla çevrilmiş olarak uyuyacaktı. Ertesi gün tanıdık olmayan çarşaflara sarılı halde uyanacak ve ağlayarak asla gelmeyecek olan huzuru çağıracaktı. Daha da kötüsü eline hiçbir şey geçmeyecekti. Ash aile mahkemesi sistemini biliyordu ve Whitney hapishaneden çıkar çıkmaz bebek onun yanına verilecekti, daha fazla istismar edilip yok sayılsın diye. Ama avukatlar ve bürokratlar uygun kâğıtları doldurdukları sürece iyi bir iş yapılmış sayılacaktı. Artık yaptıkları buna değiyor gibi bile görünmüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 9

Vakit neredeyse ikindi namazına gelmişti, bu yüzden Ash en yakındaki camiyi bulmak için arabasındaki GPS'i kullandı. Cami iki buçuk kilometre uzaklıktaydı. Pek çok Ortadoğu ülkesinde namaz vakitlerinde bir otobüs dolusu insanın yolun kenarında namaz kıldığını görmek yaygın bir şeydi. Ama Ash kamuya açık yerlerde namaz kılmaya pek hevesli değildi. Yaklaşık on yıl önce bir sürekli eğitim konferansından eve dönerken güneydeki bir havaalanında beş saat beklemesi gerekmişti. İkindi namazının vakti geldiğinde havaalanının içindeki dinler arası ibadet yerine gidip namaza durmuştu. Ama daha namazı bitiremeden diğer yolcuların şikâyetleri üzerine havaalanında görev yapan iki polis memuru gelip onu ayağa kaldırmışlar ve şüpheli faaliyetlerde bulunmasından dolayı nezarethaneye atmışlardı. Bu onun aşağılandığını en çok hissettiği deneyimlerinden biriydi. O zamandan beri Ash namaz için daha fazla mahremiyet aramaya başlamıştı.

Caminin cemaati ufaktı ama içeride sekiz erkek ve dört kadın vardı. Pek çok kadın ve erkeğin işte olduğu bir saat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

te kötü bir rakam değildi bu. Bu cemaat için Ash tamamen yabancı biriydi ama onu selamlayıp sanki kendilerindenmiş gibi davrandılar. Bu durum rahatlatıcı ve tanıdıktı. Birlikte namaz kıldılar ve Ash yaklaşık yirmi dakika sonra, öfkesinin ateşi dinmiş halde dışarı çıktı.

* * *

Ash evden hâlâ yüz on iki kilometre uzakta, I-74'teyken cep telefonu çaldı. Vakit ikindi sonlarıydı ve güneş o kadar aşağı inmişti ki Ash dikiz aynasına her baktığında ışıklar gözünü alıyordu. Hastanenin otoparkında olduğundan daha iyi hissediyordu ama sohbet edecek havasında değildi. Araya kişinin kim olduğuna bakmadan telefonun o kişiyi sesli mesaja yönlendirmesine izin verdi. Arayan kişi isminin görünmesini engellemişti ama numara teşkilatın verdiği cep telefonlarından birine aitti. En azından Susan Mercer değildi.

Otoyolun kenarındaki bir dinlenme tesisinde durmadan önce bir on beş-on altı kilometre daha yol gitti. Danışma bürosunun yakınındaki park yerlerinin hiçbiri boş değildi, bu yüzden Ash alanın uç tarafına, bir mabet ağacının gölgesine park etti. En yakın araç dört park yeri uzaktaydı; yani birilerinin, konuşmasını duyamayacağı kadar mesafe vardı. Arabasının camlarını indirdi ve numarayı aramak için tuşa basmadan önce içeriyi serin rüzgârla havalandırdı.

"Ben Dedektif Ash Rashid. Birkaç dakika önce bu numaradan arama geldi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tam zamanında geri aradın."

Ash'in omuzları düştü ve anlık süren sakinlik hissi de yok olup gitti. Ses Cinayet Büro Komiseri Mike Bowers'a aitti. Tarafsız konuşmak gerekirse Bowers sağduyu sahibi bir adamdı ve cinayet büro için sadece birkaç memurun hissettiği sevgiyi hissediyordu. Ne yazık ki zor bir davayı çözüme kavuşturmak adına kendi anne babasını satacak kadar da adi bir herifti. Ash adamın yeteneğine ve azmine saygı duyuyordu ama Bowers bir yıl önce içlerinden biri de Ash'in yeğeni olan gençlerin seri şekilde öldürülmesinin soruşturulması sırasında Ash ve ailesinin neredeyse ölmesine neden oluyordu. Ash olanları unutmak ya da affetmek konusunda çok zorlanmıştı.

"Bunun hâl hatır sormak için yapılan bir arama olmadığını sanıyorum. Ne istiyorsun Mike?"

"Ah, bilirsin işte. Dünya barışı, insanlığa karşı iyi niyet. Bunun gibi şeyler işte. Ayrıca Carl Gillespie hakkında bana bir şeyler anlatmanı istiyorum."

Ash parmak uçlarını direksiyona vurdu. "Cesedini buldunuz mu?"

"Belki. Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır," dedi, Ash. "Nerede buldunuz?"

"Askeri Park'ın yakınındaki kanalda, sırt üstü yüzerken."

Bölgede büyük su kütleleri olmadığından IMPD nadiren sudaki cesetlerle uğraşmak zorunda kalırdı ki Ash bunun için minnettardı. Su, ceset üstündeki ipucu veren materyal ve dokuları yıkayarak en büyük kanıt kaynaklarından birini yok ederdi. Bunun kadar kötü olan bir diğer şey ise, eğer ceset

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir göl ya da nehirde bulunursa dalgaların biri onu fark etmeden önce kilometrelerce sürüklemiş olacağıydı, bu da onun ilk başta suya atıldığı yeri bulmayı neredeyse imkânsız hale getirirdi. Kısacası suda bulunan cesetler insanı bayardı!

"Gillespie olduğundan emin misiniz?" diye sordu Ash.

"Cüzdanını kontrol etmek için yüzecek değilim ama ceset onun."

Ash Gillespie'yı ciddi bir şekilde araştırmadan önce Cassandra konusunda yaptığı soruşturmada biraz daha ilerlemiş olmayı ummuştu. Ama kanıtlar beklemiyordu, Ash'in işleri hızlandırması gerekecekti.

"Kırk beş dakika içinde orada olurum."

"Bize katılacağın için o kadar heyecanlıyım ki," dedi, Bowers. "Seviy…"

Ash Bowers'ı cümle ortasında bırakarak görüşmeyi bitirip telefonunu tamamen kapattı. Görünüşe göre uzun günü uzun bir geceye dönecekti.

* * *

Askeri Park, şehrin büyük üniversitesi IUPUI'nın[6] yakınındaki Beyaz nehir kanalının içinden geçtiği, çimenler ve ağaçlarla kaplı altı yüz metre karelik bir araziydi. Görüşmeye başladıkları ilk zamanlarda Ash ve Hannah öğle aralarında birkaç kez orada buluşmuşlardı, bu yüzden Ash parkı iyi bili-

6 IUPUI. Indiana Üniversitesi-Purdue Üniversitesi Indianapolis (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Eğer başka bir akşam gitmiş olsaydı Ash kanal boyunca parkın güney tarafına yürüyen çiftler ve aileler görürdü. Ancak hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde o akşam park boştu; cesetler turistleri uzak tutuyordu.

Ash kanala doğru inen asfalt kaplı yürüyüş yolunda aşağı doğru yürüdü. Ağaçlar yakınlardaki binaların pek çoğunu gizlemişti. Ash suya yaklaştığında yapay şelalenin sesinden neredeyse trafiğin gürültüsünü bile duyamıyordu. Hafif bir rüzgâr karacevizlerin, pekanların ve çürüyen yaprakların kokusunu taşıyordu. Burası bir sonbahar akşamını geçirmek için hoş bir yerdi. Böyle bir akşamda, buradan yaklaşık altmış metre ötedeki bir bankta, Ash Hannah'ya evlenme teklif etmişti.

Kanala doğru giderken bir tepeden aşağı indi. Adli tabiplikten iki temsilci bir kenarda birbirleriyle konuşurken üniformalı birkaç polis memuru kanalı çevreleyen kireçtaşından patikada dolanıyorlardı. Ash kendilerine doğru gelirken polis memurlarından biri onu fark etti.

"Burası suç mahalli efendim. Başka bir gece gelmek zorundasınız."

Ash ceketini yana alıp belindeki rozeti gösterdi. "Ben Dedektif Ash Rashid. Mike Bowers'ı arıyorum. Onu buralarda gördünüz mü?"

Memur başını yana eğip omzuna tutturulmuş mikrofona konuşmadan önce Ash'in suratını inceledi. En sonunda yürüyüş yolunu aydınlatan bel yüksekliğindeki ışık direklerinden birine yaslanmış yalnız bir silueti işaret etti. Ash memura teşekkür edip adamın yanına doğru yürüdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bowers ızbandut gibi bir herifti. Uzun değildi ama bir buzdolabı kadar genişti ve bir Buick'i indirip kaldırarak göğüs çalışabilecekmiş gibi duruyordu. Ash onunla bir yıl önce ufak bir yumruk kavgasına tutuşmuştu ve sonuçta yenişememeseler de Bowers daha az dayak yiyen taraf olmuştu. Ash yanına gelirken Bowers başıyla selam verdi.

"Gillespie'yı sudan çıkarmadınız mı daha?" diye sordu Ash.

"Senin gelmeni bekliyorduk. Umarım tulum çizmeni getirmişsindir çünkü ben kesinlikle oraya inmeyeceğim."

Ash bakışlarını kanala çevirdi. "Azıcık sudan da korkmuyorsun herhâlde, değil mi?"

Bowers cevap vermeden önce dudaklarını düz bir çizgi haline getirdi. "Hayır. Kanalı tuvalet olarak kullanan evsiz insanlardan korkuyorum. İmkânım varsa dizanteriye yakalanmaktan kaçınmayı tercih ederim."

Bu korku muhtemelen makuldü. Ash tekrar olay yerine şerit çeken polis memurlarına baktı.

"Daha önce sudan ceset çıkarmış mıydın?" diye sordu.

Bowers başını salladı. "Birkaç kere. Birkaç ay önce Geist Baraj Gölü'nden bir ceset çıkardık. İncelemesi için bile birini bulamadık."

"O zaman bu adamı incelemesi için de adli tıpçı bulamayacağımızı biliyorsun," dedi, Ash, devriye memurlarına başıyla işaret ederken. "Stajyerlerden birini göndermeye ne dersin?"

Bowers cevap vermek yerine tepede bir adım yukarı çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey Barnes!" diye bağırdı. Kanalın yakınındaki üniformalı polis memurları konuşmayı kestiler ve içlerinden biri, en genç olanı bir adım öne çıktı. Zavallı çocuğun daha her gün tıraş olmasını gerektirecek kadar sakalı bile yoktu. "Adli tabiplik aracından bir tulum çizme al, çünkü yüzmeye gidiyorsun."

Memur kaşlarını kaldırıp işaret parmağıyla göğsünü işaret etti. Bowers eliyle sus işareti yapmadan önce başını evet anlamında hafifçe salladı. Stajyer Memur Barnes da başını salladı ve Ash'in az önce geldiği tepeden aşağı indi. Ne Bowers ne de Ash, çocuk bir çift siyah lastik eldiven takmış ve neredeyse koltuk altlarına kadar gelen tulumu giymiş halde yanlarına gelene kadar bir şey söylemedi.

"Tanığınız olduğunu sanmıyorum," dedi, Ash, Barnes ve adli tabiplikten benzer şekilde giyinmiş bir temsilcinin kanala ayaklarını daldırmalarını seyrederken. Kanal sadece bir metre kadar derinliğe sahipti ama sular o kadar koyu renkteydi ki Ash dibi göremiyordu. Tabii ki kanal o kadar fazla çöp ve pislik barındırıyordu ki gündüz gözüyle bile dibi göremezdi. Bowers kollarını uzatıp kendi etrafında bir daire çizdi.

"Etrafta tanık görüyor musun?" diye sordu. Durup başıyla Ash'e işaret etti. "Telsiz odasından biri Gillespie'yı bulursam sana haber vermemi söyledi. Sahi, adamın kuğu dalışı yaparak cehenneme gideceğini nereden bildin?"

"Akıllıca bir tahmin sadece," dedi. Bowers inanmamış gibi kaşlarını kaldırınca Ash omuzlarını silkti. "Ortadan kaybolduğunu biliyordum ve üstünde çalıştığım bir davada onun ismine denk geldim. Çok fazla düşünmem gerekmedi."

"Eğer katilin adı ortaya çıkarsa beni arayacağından eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İlk seni ararım."

Bowers ve Ash kanalın kenarına daha da yaklaştılar. Gillespie diğer tarafın yakınlarında, suyun üstünde duruyordu. Daha iyi göründüğü zamanlar da olmuştu. Şimdi teni o kadar soluktu ki neredeyse şeffaf görünüyordu ve tüm bedeni şişti. Nasıl olduysa cesedin eli drenaj geçitlerinden birini kapayan bir ızgaraya takılmıştı ve o yüzden ceset olduğu yerde kalmıştı. Ash bariz bir yara falan görmüyordu ve suda kan da yoktu ama adam kesinlikle ölmüştü.

"Peki, bu dava için ne yapıyorsunuz?" diye sordu, Memur Barnes ve adli tabiplikten gelen teknisyenin cesedin yanına varmalarını seyrederken. Barnes Gillespie'ın elini takıldığı yerden çıkarmaya çalıştı ama çok da başarılı olamadı.

Bowers omuzlarını silkti. "Kapı kapı gezen dört üniformalı memurum var ama buradan birkaç sokak ötedeki birkaç apartmandan başka pek bir yer yok. Ayrıca Carl'ın evinde arama yapmak için izin çıkaran bir dedektifim var. Burada işimiz bitince eve gideceğiz," dedi, Ash'ten gözlerini ayırıp Gillespie'ın cesedine ve sonra tekrar Ash'e bakarak. "Senin arkadaşın bizim davayla nasıl bir bağlantısı var?"

"Henüz emin değilim. Bulduğum şeyler..."

"Bu herif gerçekten sertleşmiş!" diye bağırdı Memur Barnes. "Bu önemli bir şey mi bilmiyorum."

Bowers döndü, suratında öfkeli bir ifade vardı ve ellerini de beline koymuştu. "Kanıt topluyor olman gerek Barnes," dedi. "Adama mastürbasyon yapmayacaksın. Malafatında ruj izi görmediğin ve bu izin hangi orospuya ait olduğunu bilmediğin sürece bir şey duymak istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek istediğim bu değil efendim," dedi, Barnes, dişleri birbirine çarptığı için sesi dalgalanıyordu. "Bu adam gerçekten kaskatı olmuş. Her tarafı yani."

"O haklı komiserim," dedi, adli tabiplikten gelen adam. "Bedeni kaskatı olmuş."

"Ona bu yüzden ceset diyorlar beyler. Şimdi onu kollarının altından tutup sudan çıkarın."

Bowers sohbetlerine devam etmeye hevesli görünmüyordu, bu yüzden Memur Barnes Gillespie'yı ızgaradan kurtarıp parlak kırmızı bir arkalığın üstüne bırakırken Ash sadece seyretti. Kanalın kenarında toplanmış memurlar ağırlığı alıp ceset kuru zemine gelene kadar çekerlerken suyun içindeki iki adam arkalığın kendi taraflarındaki ucunu yukarı doğru itiyorlardı. Neredeyse anında, adli tabiplikten başka bir temsilci cesedin fotoğraflarını çekmeye başladı. En sonunda fotoğraf makinesini yakınındaki bir memura verdi ve elini Gillespie'ın boğazına götürdü.

"Soğuk."

"Hadi be, yapma," dedi, Bowers, ceketine daha sıkı sarınırken. "Mevsim sonbahar ve adam da suyun içindeydi. Muhtemel ölüm nedeni olarak ne düşünüyorsun?"

"Henüz bir şey yok," dedi, adam, ellerini Gillespie'ın boynundan kaburgalarına götürürken. "Tüm bedeni çok soğuk!"

"Karaciğerini kontrol edin," dedi, Ash, Bowers'a bakarak. "İç ısısı hakkında daha net bir sonuç verecektir."

Teknisyenler bir adım öndelerdi zaten. Biri çantasından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ucu kancalı, otuz santim uzunluğunda bir termometre çıkarırken diğeri de bir bisturiyle Gillespie'ın böğrüne ufak bir kesik attı. Sonra ilk teknisyen termometreyi Gillespie'ın kas dokusuna girecek kadar sert bir şekilde itti. Bir saniye kadar çıkan sayıya baktı, sonra daha iyi okumak için el fenerini tuttu. Termometreyi dışarı çıkarınca bir damla kan bile yere akmadı.

"Sıfır santigrat," dedi. "Kurbanınız buz küpü olmuş."

Ash Bowers'a baktı. Komiser şaşkın görünüyordu.

"Sizce burası kaç derecedir?" diye sordu Ash.

"Beş, bilemediniz yedi derece."

Bir an hiç kimse bir şey söylemedi, bu yüzden Ash ilk adımı attı.

"Yerel restoranları kontrol edip derin dondurucularını görmek için izin istemeliyiz. Hatta içi buzdolaplı kamyonlarının çalınıp çalınmadığına bile bakabiliriz."

"Yapabiliriz," dedi, Bowers. "Ama bu zaman kaybı olur. Adamı sudan çıkarttık, bu yüzden üstünde doku örneği falan olmayacak. Burada da tanıklarımız olmayacak ve Gillespie böyle donmuşken doğru ölüm tarihini de öğrenemeyeceğiz. Onu kim hakladıysa ne yaptığını bilen biriymiş."

"Ve sen de bu adamın Gillespie'yı yakınlardaki bir derin dondurucuda saklayacak kadar aptal olacağından şüphe ediyorsun."

Bowers kanalın karşı tarafındaki binalara baktı. "Indiana Eyalet Müzesinde bu yöne bakan bir ya da iki kamera olabilir, böylece şansımız yaver gidebilir ama bundan şüpheliyim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu işi yapan elemanların uzun zaman önce buradan gittiklerini düşünüyorum."

Bowers yakınında duran memurlardan birine işaret etti. "Telsizini ver," dedi.

Memur ona iki yönlü, kömür karası bir telsiz uzattı.

Bowers ARAMA tuşuna bastı. "Ben Komiser Mike Bowers. Kanalda görev yapan tüm birimler, yeni görevler için Askeri Parka rapor verin."

Titreyen bir ses cızırtılı bir şekilde cevap verene kadar Bowers ve Ash otuz saniye kadar beklediler.

"Ah efendim! Bulunduğunuz yerin kuzeyindeki bir sitede bir şeyler bulduk. Dışarıda bizim ekip otoları var."

Bowers telsizi dudaklarına götürdü. "Ne buldunuz?" diye sordu, suratında sabırsız bir kaş çatma ifadesiyle Ash'e bakarken.

Memur tereddüt etti. "Sanırım adamın öldürüldüğü yeri bulduk efendim." Konuşan kişi tekrar durdu, sesi çatallaşıyordu. "Burası korku filmi gibi!"

"Bu açık bir kanal, bu yüzden dediklerine dikkat et," dedi, Bowers iç çekerek. "Hemen geliyoruz. Ve ne yaparsanız yapın sakın içeri girmeyin."

"Sorun değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 10

Ash, kanalın yakınındaki lüks sitelerden birine varana kadar yaklaşık bir kilometre boyunca Bowers'ın aracını takip etti. Muhtemelen ayaktakımını dışarıda tutmak için tasarlanmış dövme demirden parmaklık tüm yapının etrafını çevreliyordu.

Eğer olay yeri, rapor veren memurun dediği kadar kötüyse aynı anda hem işlerini yapıp hem de gazetecileri uzak tutmaları gerekecekti. Ash parmaklıkların dışına, sokağa park ederken Bowers sitenin tek girişinin orta yerine çapraz park ederek girişi tıkadı.

Ash arabasından indi ve Bowers'ın Crown Vic'inin önünde onunla buluştu. Yaklaşık on metre ötede üniformalı iki polis memuru üç katlı, tuğla bir evin önünde dikiliyorlardı. İkisinin de suratı yemyeşil gibiydi ve ikisi de ayakta güçlükle duruyordu. Henüz komşu evlerde yaşayanlar evlerinden çıkmamışlardı ama kısa süre sonra bu durum değişecekti.

"Stajyerlerden nefret ediyorum," dedi, Bowers, tekrar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash'in dikkatini çekerek. "İçlerinden biri merdivenlere kusmuş. Çimenliğe bile denk getirememiş. Şimdi tüm gece o kusmuğa basmamaya çalışmak zorundayız."

Ash gözlerini kısıp bakınca yerde bir kusmuk birikintisi gördü.

"Onları oradan al. Birini kayıt tutması, diğerini de birikecek kalabalığı kontrol etmesi için görevlendirebiliriz. Eminim kapıları çalacak daha deneyimli memurların vardır."

Bowers siteye göz gezdirdi. Beklendiği gibi yakındaki bir evden pijamalı bir çift çıkmıştı bile.

"Bu söylediğin muhtemelen akıllıca," dedi, ellerini ağzının iki kenarına koyup kapıda bekleyen memurlara seslendi. "Hey, yeni çocuklar. Buraya gelin ve herhangi bir şeyin üstüne kusmamaya çalışın."

Bowers memurlarını azarlayıp yeni görev yerlerine gönderirken Ash arabasına geri döndü ve kanıt toplama araç gereçlerinin arasından bir çift eldiven ve galoş aldı. Ash yanına tekrar vardığında Bowers evin ön kapısını inceliyordu. Kapı çerçevesinde ya da kilidinde belirgin bir alet izi yoktu ve camların hiçbiri de kırık değildi. İçeri giren her kimse bunun için ne yapması gerektiğini biliyormuş. Bowers ön kapıyı iterek açmadan önce iki adam eldivenlerini takıp galoşlarını giydiler.

Ash evin içini görür görmez midesi dışarı çıkacak gibi oldu. Ne o ne de Bowers hiçbir şey söylemedi, hiç kıpırdamadan sadece baktılar. İçeri giren ilk adamların neden kustuklarını anlamak zor değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrı'm!" dedi, Bowers, heceleri çıkarırken güçlükle nefes alıyordu. Giriş küçük bir kuyruklu piyano, kocaman saksılarda iki salon bitkisi ve ikinci kata çıkan kıvrımlı bir merdiveni alacak kadar genişti. Zemin ahşap olabilirdi ama karo da olabilirdi; kandan dolayı bunu söylemek çok güçtü. Olay yerine gelen memur arayıp buranın korku filminden çıkmışa benzediğini söylediğinde Ash onun abarttığını düşünmüştü. Ama abartmamıştı.

Ash elini ceketine attı ve içeri ilk adımını atmadan önce tabancasını çıkardı. Ayakkabılarının dışındaki galoşlar pıhtılaşan kana yapışıyor, yürüdüğü yerlerde ayak izleri bırakıyordu. Giriş, iki kat yüksekliğinde ve yarım daire şeklindeydi; krem renkli duvarları vardı ve tavandaki bir zincirden avize sarkıyordu. Yerler kan kaplıydı ama duvarlarda ya da tavanda lekeler yoktu. Muhtemelen kurban başka bir yerde öldürülmüş, sonra da kanının akması için girişe getirilmişti.

Ash tabancasını daha sıkı kavradı ve birkaç adım daha attı. Yerdeki kan pıhtılarına rağmen, mekân kötü kokmuyordu. Her ne olduysa üzerinden çok zaman geçmemişti ve yerdeki sıvı miktarına bakılırsa birden çok kurban vardı.

Ash omzunun üstünden Bowers'a baktı. Komiserin beti benzi solmuştu ve tabancasını yana tutmuş halde içeri adım atmıştı. Başıyla Ash'e işaret edip sessizce devam etmesini söyledi. Kısa bir koridorun ardından merdivenlerin altındaki bir klozet ve lavabodan oluşan ufak tuvalete varılıyordu. Kapının altından içeri kan sızmıştı ama giriş gibi burada da duvarlarda ya da tavanda leke yoktu. Burada hiçbir şey olmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra mutfağa geçtiler. Burası aşağı yukarı Ash'in evinin yarısı kadardı ve White nehrine bakan iki kat yüksekliğinde cam duvarı vardı. Kanlar maun rengi dolaplara, granit tezgâha ve yerden tavana kadar duvarlara sıçramıştı. Ash tabancasını kaldırarak, ocağın üst tarafında tezgâhla dolap arasındaki cam kaplamaya sıçramış ve atardamardan fışkırmış olabilecek kana işaret etti.

"Sanırım cinayetin işlendiği yeri bulduk."

Bowers başını hiç çevirmeyip bitişikteki oturma odasına odaklandı. Ash de komiserin bakışlarını takip etti. Anlamak için gözlerini kısmak zorunda kaldı, o zaman bile ay ışığında görmekte güçlük çekti ama birileri diğer taraftaki duvara bir mesaj yazmıştı. İkisi duvara doğru yürürlerken Ash midesinin düğümlendiğini hissetti.

"Yol uzun ve çetin," dedi, Mike. "Ne demek istiyor şimdi bu?"

Ash soruyu duymazlıktan gelip daha iyi bakmak için ileri yürüdü. Harfler kalın uçlu, siyah renkli bir keçeli kalemle ve uzun, düzgün çizgilerle yazılmıştı. Teşkilatta el yazısı uzmanı yoktu, bu yüzden analiz için muhtemelen FBI'dan birileriyle iletişime geçmek zorunda kalacaklardı. Ancak Ash'in eğitimsiz gözlerine göre harflerin kendileriyle ilgili hiçbir şey dikkat çekmiyordu. Tekrar Mike'a baktı.

"Cehennemden ışığa giden yol uzun ve çetin," dedi, alıntının duvara yazılmamış bölümünü tamamlayarak. "John Milton'ın Kayıp Cennet'inden."

"Sen bunu biliyorsun çünkü?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lise İngilizcesini geçtim."

"Ya, tabii. Gerçekten, nereden biliyorsun?"

"Annemin İngiliz Edebiyatında doktora derecesi vardı ve kız kardeşimle benim Batı kültürünü anlamamızı isterdi. Kayıp Cennet bir uyku zamanı hikâyesiydi."

"Bu, uyku zamanı okunmak için korkunç bir hikâye. Baban ne okurdu size?"

Ash Bowers'a baktı. "Babam annem daha bana hamile olduğunu bile bilmiyorken öğrencilerinden biri tarafından öldürüldü," dedi, tekrar duvardaki yazıya bakarak. "Gillespie burada öldürülmemiş. Onu öldüren her kimse sistemli çalışmış ve yakalanmak istememiş. Bu farklı bir şey. Bu…" Durdu, söylemek istediklerini kelimelere dökmek istiyor ama başaramıyordu. "Her neyse burası berbat durumda!"

"Katılıyorum," dedi, Bowers, etrafa bakınarak. "Ama hayatta kalanlar olabilir, o yüzden devam edelim."

İki adam evin geri kalanını aradılar ama bırak hayatta kalanları cesetleri bile bulamadılar. Kan ve pıhtılar ilk katla, özellikle de mutfakla sınırlı kalmıştı. Ancak, Ash ev sahiplerinin nerede olduklarını öğrenmek için cesetleri bulmalarının gerektiğini düşünmüyordu. Ortalama bir insan, vücudunda dört litreden biraz fazla kan taşırdı; ama onlar mutfakta ve girişte bunun dört beş katı miktarda kan görmüşlerdi.

Dışarı çıktıklarında Ash ve Bowers'ın iletişimi homurdanmalara ve el kol işaretlerine indirgenmişti. Ash bunu yüksek sesle kabullenmeyecekti ama gördükleri sinirlerini bozmuştu. Kariyeri boyunca onlarca cesedi kendi gözleriyle ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muhtemelen yüzlercesini de fotoğraflarda görmüştü. Ancak gerçek hayatta kan gölleri görmek farklı bir şeydi. Ash gördüklerine kendini o kadar kaptırmıştı ki muhabirler bağırarak sorular sormaya başlayana kadar sitenin dışında, sokakta sıralanmış haber kanalı araçlarını fark etmedi. Sonra bile onlara çok fazla aldırış etmedi. Arabasına giden Bowers'ı takip etti. Komiser elini ceket cebine attı ve elleri hafif titrerken bir paket sigara çıkardı.

"Bırakmaya çalışıyorum," dedi, Bowers, bir tane yakıp sigaranın ucunda parlayan kırmızı kora bakarak. Sigarayı dudaklarının arasına koyup tekrar derin bir nefes çekti içine. "Bazı geceler diğerlerinden daha zor oluyor."

Ash tekrar eve baktı. Kanıt toplama ekibi bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyordu. Bu durum muhtemelen kapıdan içeri adımlarını atar atmaz değişecekti.

"Daha önce bunun gibi bir şey görmüş müydün?"

Bowers bir ciğer dolusu duman üfledi. "Hayır. Benle içeri geldiğin için teşekkürler ama yalan söyleyecek değilim. Senin bu davadan uzak durmanı istiyorum. Burada yapacak bir sürü işimiz var ve adamlarımdan bazılarının buna gerçekten çok ihtiyacı var. Eve git ve karını öp. Sana bir dava borcum olsun."

Sitede yaklaşık otuz ya da kırk tane bunun gibi ev ve etraftaki bloklarda da bunun en az on katı apartman vardı. Bu kapıların hepsini tek tek çalmak bir sürü adamın saatlerce çalışması demekti, bu yüzden Ash Bowers'ı bu davayı istediği için suçlayamazdı. Indianapolis'in elli milyon dolar açığı vardı ve belediye henüz polisleri işten çıkarmaya başlama-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı ama fazla mesai ödemelerini kesmişti. Pek çok insanın ev kredilerini ve çocuklarının kolejlerinin harç ücretlerini ödemek için bu paraya ihtiyacı vardı. Ancak basının dikkatini çeken bir dava, en azından kısa süreliğine bile olsa paranın tekrar akacağı anlamına gelirdi.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bu davanın hiçbir kısmında bulunmak istemiyorum. Yapacak yeterince işim var."

Bowers Ash'in hiçbir şey istemeyişi konusunda samimi olduğuna inanmış olacaktı ki dönüp kendini dinleyecek herkese bağırıp çağırmaya başladı. Ash olay yeri kayıt defterini tutan üniformalı memuru el sallayarak durdurdu.

"Evinize mi dönüyorsunuz dedektif?" diye sordu memur. Ash adamın gösterdiği kutucuğa ismini ve o anki saati yazıp imzaladı.

"Bazı evrak işleri için ofise dönüyorum," dedi, başını kaldırıp bakarak. "Ailene bir iyilik yap. Asla dedektiflik sınavına falan girme. Güven bana."

Adam güldü, muhtemelen Ash'in şaka yaptığını düşünüyordu.

"İyi geceler Dedektif Rashid," dedi, Ash'in kâğıda attığı imzaya bakarak.

Ash arabasına gitmeden önce ağzında bir şeyler geveleyip başını salladı. Haberciler parmaklıkların diğer tarafındaki Mike Bowers ve ekibine bağırarak bir şeyler elde edemeyeceklerini anlamış olmalılar ki Ash'in arabasının etrafını çevirmişlerdi. Ash sordukları her soruya, "Yorum yok," diye cevap verdi. Pek çoğu ipucunu alıp onu rahat bıraktılar ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir tanesi kollarını kavuşturmuş bir şekilde Ash'in arabasına yaslanmıştı. Kristen Tanaka. Kadın kendine araştırmacı gazeteci diyordu ama çoğunlukla şehirdeki televizyon kanallarından birinde telesuflörden haberleri okuyordu. Ash eğer bir dedektif ona özel bir hikâye verirse kadının okumaktan çok daha fazlasını yapacağına dair söylentiler duymuş ama bunu test etmemişti. Hem, muhtemelen Hannah bunu onaylamazdı.

"İçeride birden fazla ceset olduğu doğru mu?"

Ash etrafına bakındı. Diğer haberciler ortadan sıvıştığı için ikisine özel konuşabilecekleri bir an doğmuştu.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Kaynaklarım var."

Ash bir adım geri atıp kadının kamyonetine baktı. Kristen'ın kameramanı elinde merkezinden devasa bir kulak temizleme çubuğunu andıran bir şeyin çıktığı metal bir kâseye benzer bir şey tutuyordu. IMPD'nin narkotik timindeki adamlar bunları iki yüz elli-üç yüz metre ötedeki uyuşturucu satıcılarının fısıltılarını kaydetmek için kullanıyorlardı. Kristen muhtemelen Ash ve Bowers'ın birbirlerine söyledikleri her şeyi duyabilmişti.

"Yorum yok. Lütfen arabamın üstünden in. Yorgunum ve uzun bir gün geçirdim. Eminim bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsundur."

"Şehir merkezine inince ne yapıyor olacaksın? Bir arama emri mi çıkartacaksın?"

"Arabamdan in," dedi, tekrar Ash. Derin bir nefes aldı ve gülümsemeye çalıştı. "Lütfen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Basının burada olmaya hakkı var."

Ash dönüp olay yerindeki memurlarından birine işaret etmeden önce bir an daha kadına dik dik baktı. Ash'in çağrısına cevap veren genç kadın muhtemelen o güne kadar tanıştığı en ufak tefek üniformalı memurdu. Boyu bir altmışın üstünde ve ağırlığında polis kemeriyle birlikte kırk beş kilonun üstünde olamazdı. Fiziksel olarak göz korkutacak biri değildi ama en azından silahı vardı.

"Olay yerinde olmaya hakkın var ama arabamın üstünde oturmaya yok. Lütfen aşağı in yoksa bu memur beni resmi görevlerimi yapmaktan alıkoyduğun için seni tutuklayacak."

Tanaka memuru baştan aşağı süzdü. Etkilenmişe benzemiyordu ama en azından ayağa kalktı.

"Neden basını susturmaya çalışıyorsunuz?"

"Eğer dikkat etseydin benim kimseyi susturmaya çalışmadığımı bilirdin. Ben sadece senin sorularını cevaplamıyorum. Ortada büyük bir fark var."

"Neler olduğunu bilmeye hakkımız var Dedektif Rashid."

Ash kadının yanından geçip kapısını açtı. "Belki var ama başka birinin vaktini harcıyorsunuz. Yapmam gereken işler var."

Kristen cevap olarak başka bir şeyler söylemiş olabilirdi ama Ash onu duymazlıktan gelip kapısını kapattı. Ama hemen sürmedi. Bunun yerine gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Planı ofisinde bazı notlar çıkarmak, sonra da bulabildiği ilk açık bara kapağı atmaktı. Sarhoş olmak bu günü sonlandırmak için uygun bir yol olurdu.

Trafik görece hafifti, bu yüzden şehir merkezine varması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sadece yaklaşık on dakikasını aldı. Saat sabahın birini henüz geçerken arabasını belediye binasının önündeki park yerine durdurdu. Bütçe açığı epeyce fazla olduğu için şehirdeki temel bakım işleri artık bir öncelik değildi ve normalde parlak olan sokak lambaları kapatılmıştı. Ash ceketine daha çok sarıldı ve arabasından inip karanlığa adım attı.

Gün içinde, birkaç yüz araca ev sahipliği yapabilen bu park yeri tamamen dolu oluyordu. Şimdi birkaç düzine araç vardı ve hemen hemen hepsi de eski ve paslıydı. Ash soyulmak istemediği için binaya doğru aceleyle yürümeye başladı. Neredeyse varmıştı da. Ancak kaldırıma yaklaşık beş metre kala arkasından ayak sesleri duydu.

"Ellerini başının üstüne koy ama arkana dönme."

Ash sessizce küfür etti ama iki yanında duran ellerini hareket ettirmedi. En yakın bina altmış metre solunda ve en yakın araç muhtemelen on metre arkasındaydı. Eğer birileri ateş açmaya başlarsa siper ya da destek olmadan pek de fazla seçeneği olmayacaktı.

"Üzerimde silah var, polisim ben. Neden birileri vurulmadan önce bir yürüyüşe falan çıkmıyorsun?"

"Kim olduğunu biliyoruz Dedektif Rashid."

Ash kaşlarını çattı.

Dedektif Rashid?

Bu ifadenin şaşkınlığını üstünden atamadan arkasındaki ayak sesleri hızlandı ve Ash kendisine saldıracak olan adamlarla yüz yüze gelmek için hızla dönerek sağ tarafına atladı. Siyah kar maskeleri içinde üç adam gördü. Hiçbirinde tabanca yoktu ama her birinin elinde sapana benzeyen siyah şey-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler vardı. Ash son birkaç yıl içinde polis teşkilatı aracılığıyla birkaç kez meşru müdafaa dersleri almıştı ama kendisine öğretilen teknikler memur arkadaşlarından birinin yardımıyla şüphelileri güvenli bir şekilde etkisiz hale getirme üzerine odaklanıyordu. Bu dersler nadiren bire bir mücadeleye ve daha da nadiren üçe bir mücadeleye odaklanıyordu. Yardım olmadan başı ciddi belada demekti.

Tabancasını almak için elini ceketine attı ama daha çıkaramadan saldırganlardan biri aralarındaki mesafeyi kapattı. Ash ellerini yukarı kaldırdı ama adam yine de sapanı başına isabet ettirebildi. Sapanın içindeki her neyse sertti ama biraz da esnekti. Darbe Ash'i bir adım geri attırmaya yetti ama yere devirecek kadar sert değildi. Ama birkaç tane daha gelirse devirebilirdi. Yapabileceği en iyi şey saldırganlardan birini sert ve hızlı bir şekilde devre dışı bırakmak ve diğerlerinin korkup kaçmasını ummaktı.

Önündeki adamı yakalayacakmış gibi ileri atıldı ama omzuyla adamın gövdesinin orta kısmına toslamak yerine son anda dik durdu ve başını adamın çenesinin yan tarafına sertçe vurdu. Bu biraz, birine bowling topuyla aniden saldırmak gibiydi. Ash, adamın çenesini kapatırken dişlerinin birbirine çarptığını duydu ve hissetti. Adamın bedeni sarsıldı ve Ash kar maskesinin altından bile çenesinden kanlar aktığını görebiliyordu.

Saldırganlarından biri etkisiz hale gelince Ash diğer ikisini görmek için etrafında döndü. Umudu, bu ikisinin arkadaşlarının Ash tarafından yıkıldığını görünce kaçacakları yönündeydi ama böyle olmadı. İkisi Ash'in etrafını sardılar. Tek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biri olsa Ash muhtemelen kendini gayet iyi bir şekilde idare edebilirdi ama ikisine karşı değil. Adamlardan birine doğru atıldı ve anında başının arka tarafında bir darbe hissetti. Gözünün önünde şimşekler çakınca dengesini kaybetti. Elleriyle başını korumaya çalıştı ama arka tarafına bir darbe daha yedi, bu kez ensesine isabet etmişti.

Sendeleyerek tek dizinin üstüne çökünce adamlar anında üstüne üşüştüler. Adamlardan biri sırtının aşağı taraflarını tekmelerken hissettiği acı patlamalar yapıyordu. Halüsinasyon görüyor olabilirdi ama sanki adamlardan biri arkadaşını çok fazla abartmaması konusunda uyarmış gibi geldi Ash'e. Ne yazık ki başka hiç kimse Ash'le aynı halüsinasyonları görmüyor olmalıydı çünkü dayak bitmeden önce Ash böbreklerine ve kafasına birkaç darbe daha aldı. Bir çift kol onu sırt üstü yatırdı.

Maskeli adamlardan biri eğilip Ash'in tabancasını almak için elini ceketine götürürken Ash yüzünü buruşturdu. Gözlerini kapadı ve çocukları ve eşi için dua etti, en azından öte dünyaya geçerken sarhoş olmadığı için şükretti. Ancak beklediği patlama asla gelmedi. Maskeli adam Glock'un üstündeki sürgüyü geri çekti ve şarjörü çıkarmadan önce haznedeki mermileri çıkardı. Bunları cebine koydu ve Ash'in dizlerini sert bir şekilde tekmelemeden önce tabancayı kaldırıma fırlattı.

Bundan sonra Ash zamanın nasıl aktığını anlayamaz oldu. En sonunda keskin bir düdük sesi duydu ve saldırganları bir an oldukları yerde kaldılar. Gitmeden önce adamlardan biri eğildi ve yüzünü Ash'in yüzüne o kadar yaklaştırdı ki Ash,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nefesini kendi yanağında hissedebildi.

"Cassandra Johnson öldü. Bu işin peşini bırak yoksa senin evini de yakarız. Bu sana ilk ve son uyarımız."

Adamlar Ash'i yerde iki büklüm olmuş ve burnundan kanlar akar halde bırakarak kaçtılar. Görüşüne bir çift yeni bacak girerken Ash biraz olsun soluklanabildi. Kendisine saldıran adamların aksine bunlar gayet biçimliydi ve üstlerinde file çorap vardı.

Dekolteli bir üst ve dar, siyah bir etek giymiş çok çekici bir genç kadın Ash'e doğru eğildi. Elini omzuna koydu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Ash birkaç dakika boyunca güçlükle nefes aldı, kadına tekrar bakmadan önce kendini toparlamaya çalışıyordu.

Meleklere inanmak İslamiyet'te imanın altı şartından biriydi ve pek çok Müslüman her kadın ve erkeğin biri gündüz, biri gece olmak üzere iki koruyucu meleği olduğuna inanırdı. Eğer Ash koruyucu meleklerin bu kadar çekici olduğunu bilseydi onlarla daha erken buluşmaya çalışırdı.

"İyi misiniz?" diye sordu kadın. "Polis çağıracağım. Yolun yukarısında karakol var."

Ash dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. Hepsi yerinde duruyordu.

"Zahmet etmeyin," dedi, rozetini göstermek için elini kemerine attı. Rozeti kaldırdı ve acı içini yakıp kavururken irkildi. Kahramanı bir adım geri atıp yaklaşık üç metre ötedeki tabancaya işaret etti.

"Orada bir silah var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim o," dedi, Ash, yerinde kıpırdanarak. Yakındaki bir sokak lambası direğine yaslanarak ayağa kalktı. Sersemlemişti ve başı dönüyordu ama destekle ayakta durabiliyordu. Lamba direğine yaslanmış halde duruyordu; kaburgası ve sırtı ağrırken ve başı zonklarken bir an nefessiz kaldı. Genç kadın yere eğildi ve uzun, siyah bir çorap aldı. Sonra Ash'e uzattı.

"Size bununla vurmuşlar," dedi. Ash çorabı ayakucundan tuttu ve patlayıp parçalanmış bir patatesin yere düşmesini seyretti. Kız kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı. "Kim birine patatesle vurur ki?"

Bir polis.

Ash sanki bilmiyormuş gibi omuzlarını silkti. Kendisi hiç patates kullanma ihtiyacı hissetmemişti ama teşkilat şok tabancalarını dağıtmaya başlamadan önce birkaç kişinin doğaçlama bir yöntemle çorap içine konan patatesleri ölümcül olmayan bir silah olarak kullanma hakkında konuştuklarını duymuştu. Patatesler üniversite kampüslerinde ve spor olaylarında kalabalık kontrolü için iyi oluyordu çünkü bunlarla birini baygın hale getirecek kadar sert vurabiliyordunuz ama copun aksine kafatasını çatlatmıyor ya da kalıcı bir hasar vermiyordunuz.

Ash lamba direğine yaslanmayı bırakıp biraz da olsa daha dik durmadan önce dengesinin geri gelmesi için biraz bekledi.

"Yardımınız için teşekkürler hanımefendi," dedi, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken. Acısı bir süreliğine dindiğinde tekrar konuştu. "Eğer isterseniz sizi evinize bırakıp sağ

salim vardığınızdan emin olurum."

Kadın tereddütlü bir şekilde küçük bir geri adım atmadan önce Ash'i tepeden tırnağa süzdü. "Hemen sokağın karşısında oturuyorum. Bence gerek yok. Hem yanımda düdüğüm de var. Eğer sesi duyarsanız arkamdan gelirsiniz."

Kadın Ash'in görmesi için gümüş renkli bir düdük çıkardı. Hannah da yerel YMCA'da verilen bir tecavüzü önleme kursunda buna benzer bir tane almıştı. Bu gerçekten de biraz üzücüydü. Ash büyük bir polis teşkilatı binasından bir sokak ötedeydi ama düdüğü olan bir genç kadın tarafından kurtarılmıştı. Kadın birkaç dakika sonra gitti ama Ash lamba direğine yaslanmış halde nefesini düzene sokmaya çalıştı. Evrak işleri kesinlikle kalacaktı; başı çok fazla ağrıyordu. Az önce polis memurları tarafından dövülmüş ve bir cinayeti daha fazla soruşturmaması konusunda uyarılmıştı. En hafif deyimiyle bu, rahatsız ediciydi. Baş ağrısını sıkıp atmayı umarak şakaklarını ovuşturdu.

Gerçekten de daha iyi bir işe girmem lazım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 11

Ash eve geldiğinde evdeki ışıkların hiçbiri yanmıyordu. Vücudunun her tarafı ağrıyordu ama şimdiye kadar beyin sarsıntısının büyük işaretlerinden hiçbirini yaşamamıştı. Biraz uykuyla muhtemelen normale dönerdi. Ne yazık ki daha eve girmeden önce bile uyku perilerinin onu kısa süre içinde ziyaret etmeyeceklerini biliyordu. Bu isteğini daha önce dizginlemeyi başarmıştı ama şimdi bir şeyler içmeye ihtiyacı vardı. Bu, boğazının arka taraflarında, ulaşamadığı bir yerin kaşınması gibi bir şeydi. Tek viski şişesini gün içinde bitirmişti ama yine de torpido gözüne baktı, sanki Tanrı'nın ona bir çeşit alkollü bir mucize bahşedeceğini umuyormuş gibi. Ancak görünüşe göre Tanrı bunu yapmamıştı çünkü ilahi bir güç tarafından hediye edilmiş bir şişe içeriden kendisine selam falan vermiyordu.

Torpido gözünü kapattı. Her zaman gittiği marketteki bira seçenekleri sınırlıydı ama dükkân yirmi dört saat açıktı, bu yüzden en azından bir şeyler alabilirdi. Anahtarı kontağa taktı ama yatak odasındaki ışıklar yanınca çevirmekten vazge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çirdi. Megan muhtemelen Ash evin önüne gelince uyanmış, yatak odasına gitmişti. Ash geç geldiğinde kızı bunu bazen yapıyordu. Kaden'in de oldukça iyi kulakları vardı gerçi, bu yüzden belki o da ağlamaya başlamıştı. Her hâlükârda Ash eğer markete gitmeye çalışırsa Hannah arabanın motor sesini duyacaktı.

En sonunda kapı koluna uzandı ve ilk kez parmaklarının titrediğini fark etti. Titreme bitene kadar parmaklarına bakakaldı. Bu yeni bir şeydi. Kendini toparlar toparlamaz kapıyı açtı ve sabahın bu erken saatlerindeki soğuk havanın yüzüne vurmasını hissetti. Nefesini verirken ağzından dumanlar çıkıyordu ve yüzündeki kıllar dik dik olmuştu. Sarhoş değildi ama başı dönüyordu ve bedeninin uyuştuğunu hissediyordu. Hissettiğinden daha sert darbeler almış olmalıydı.

Arka kapıdan içeri girdi ve kapıyı kilitledi, kimseyi rahatsız etmemek için parmak uçlarında yürüyordu. Hannah Kaden'in odasındaydı. Muhtemelen annesinin de kendisine söylemiş olduğu Farsça bir ninniye kaldığı yerden devam etmeden önce bebeğe babasının eve geldiğini fısıldadı. Ash Farsça bilmiyordu, bu yüzden Hannah dünyadaki herhangi bir şey hakkında ninni söylüyor olabilirdi. Ama kulağa hoş geliyordu.

Ash yatak odalarına gitti ve oturup ninniyi dinledi. Eşinin çocukları uyutmak için söylediği ninnileri dinlemek Ash'in dünyasını güzelleştirme konusunda herhangi bir içkinin yapabileceğinden çok daha fazlasını yapıyordu. Hannah ninniyi bitirdiğinde Ash yataktan kalktı, ayakkabılarını ve gömleğini çıkardı, böylece eşi onun ninniye kulak kabarttığını anlama-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yacaktı. Başarılı olamasa da sakin görünmeye çalışarak gerinip esnedi. Hannah onu görür görmez eliyle ağzını kapatıp hareket etmeyi bıraktı.

"O kadar çirkin miyim?"

Hannah gözleri dolmuş bir şekilde Ash'e doğru yürüdü. Ash aynada kendine baktı. Göğsünde ve kaburgasında birkaç kırmızı ve mor iz vardı. Hannah birkaç yıl hemşirelik yapmıştı, bu yüzden birinde hasar olup olmadığını nasıl anlayacağını biliyordu. Ellerini Ash'in kaburgasına koyup kırık var mı diye baktı. Ash denedi ama Hannah yan taraflarını kontrol ederken nefesinin kesilmesine engel olamadı. O her kıpırdandığında Hannah da zıplıyordu.

"Neler oldu böyle?"

Ash başlayacak oldu ama bir hikâye uydurmadan önce iki kez durdu. "İş yerindeki yemekhanede barbekü günüydü ve bilirsin işte, bazı heriflerin nasıl olup da…" Esprisini bitiremedi. "Sadece iş yeriyle ilgili bir şeydi yani. Her şey yolunda."

Hannah ayaklarına baktı. "Bunu hep yapıyorsun, biliyorsun değil mi? Ne zaman böyle bir şey olsa ya konuyu kapatıyorsun ya da espri yapıyorsun."

"Seni endişelendirmek istemiyorum, özellikle de bunun gibi önemsiz şeyler için."

Hannah gözlerini kapadı, nefes alıp verirken omuzları inip yükseliyordu.

"Bu benim endişelenmemle ilgili bir şey değil. Bu senin pervasız olmanla ilgili," dedi, gözlerini tekrar açarak. "Diğer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

insanlar akşamları evlerine geldiklerinde yemek yer, televizyon seyreder ve çocuklarıyla oynar. Sen eve geldiğinde -tabii ki gelirsen- her yerine sargı bezleri doluyorum ve kaburga kemiklerinin kırılmadığından emin olmaya çalışıyorum. Bu normal değil."

"Normal olmadığını biliyorum," dedi. "Ama bunu yarın konuşabilir miyiz? Hiç halim yok ve yarın erken kalkıp işe gitmek zorundayım. Büyütecek bir şey yok hem."

Hannah Ash'in kaburgasındaki eziklerden birini sol elinin işaret ve orta parmağıyla dürttü. Ash nefessiz kaldı âdeta. Az önce sanki ikinci hat savunma oyuncularından biri tarafından yere devrilmişti. Yatak başlığına yaslandı.

"Hâlâ büyütecek bir şey yok diye mi düşünüyorsun?" diye sordu Hannah. "Eğer biraz daha sert vursalarmış kaburgaların kırılabilirmiş ve ezikler ve morarmış bir göz yerine göz çukurunun etrafındaki kemik çatlayabilirmiş. Böyleyken bile elli beş kiloluk karın iki parmağıyla seni iki büklüm edebiliyor."

Ash yatağa kendini yavaşça bırakmadan önce derin bir nefes aldı.

"O zaman özür dilerim."

"Niçin özür diliyorsun?"

"Dayak yediğim için!"

Hannah Ash'i tekrar dürtükledi, ama bu kez ilki kadar sert değildi. Yine de Ash'i neredeyse nefessiz bırakıyordu.

"Dayak yediğin için sinirlenmedim. Mesleğini biliyorum ve bazen çalışırken böyle hırpalanabileceğini de biliyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aptal gibi davrandığın için sinirleniyorum. Senin teşkilattaki diğer insanlar eve bu şekilde gelmiyor, bir tek sen böylesin. Nedenini bilmek istiyorum."

"Ben de diğer insanlarla aynı davaları alıyorum ve aynı tür iş yapıyorum. Sanırım şansım yaver gitmiyor."

Hannah gözlerini kıstı. "Son on sekiz ay içinde kızımız bir uyuşturucu satıcısı tarafından kaçırıldı, meslektaşların ön kapımızı kırıp seni tutukladılar ve şimdi de o kadar kötü dayak yemişsin ki araba kazası geçirmiş gibi görünüyorsun. Bu kötü şanstan daha fazlası. Ne yapıyorsun sen böyle?"

Hannah bu şekilde dile getirince Ash'in kötü şans teorisinin içi boş gibi geliyordu. Belediyenin azalan bütçesi ve IMPD'nin daha az parayla daha çok şey yapma gereğiyle ilgili bir şeyler söyleyecekti ki bu da doğru değildi. Konuşmadan önce daha rahat nefes alabilmek için bekledi.

"Artık bilmiyorum. Bazen bela arıyormuşum gibi hissediyorum."

Hannah gözlerini kırpıştırdı ama bir süre hiçbir şey söylemedi. "Ne demek istiyorsun?"

Ash, zihni çok uzun süre önce kapanmış ama asla unutulmamış davalara giderken durdu. Ayağa kalkıp sohbetleri çocukları uyandırmasın diye kapıyı kapatmadan önce bu anıları yerlerine geri gönderdi.

"Bu öğleden sonra Whitney Johnson'ın evine gittim -Cassandra'nın kız kardeşine. Whitney berbat durumdaydı. Yani gerçek anlamda berbat!"

"Devam et."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash yutkundu. "Oğlu Kaden'den biraz daha küçük. Ağlıyor diye kucağıma aldım ve alır almaz dışarı çıkmak ve onu annesinin asla bulamayacağı bir yere götürmek istedim. Eğer bez almak istemediğin için yavrunun kendi pisliği içinde oturmasına izin vermeye razıysan onu hak etmiyorsun demektir."

Hannah'nın bakışları yumuşadı. "Ne yaptın peki?"

Ash iç çekti. "Yapabileceğim tek şeyi. Polisi aradım ve Whitney'yi uyuşturucu bulundurmaktan tutukladılar," dedi. "Ve sorun şu. Her sabah uyanıyorum ve insanlığın yapabileceği en pis şeylerle uğraşıyorum, sonra eve dönerken bunları unutmam ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranmam bekleniyor. Bunu daha fazla devam ettirebilir miyim, bilmiyorum. Bundan bıktım artık."

"Ne yapmak istiyorsun o zaman? Bir rehber falan görmek ister misin? İşyerinde bunun için birileri olabilir."

Ash güldü ama komik bir şey yoktu.

"Rehberlik için ayrılmış bir daire bile var ama işe yaramazlar. Rehbere gidiyorsun, ofisinde oturuyorsun ve bir saat boyunca nasıl hissettiğinle ilgili konuşuyorsun. Ben zaten nasıl hissettiğimi biliyorum. Hep sinirliyim, acı çekiyorum ve hayal kırıklığına uğruyorum. En kötüsü de kimi suçlayacağımı bile bilmiyorum." Ash durdu. "Cassandra Johnson bir çocuğun kaybolmuş köpeği gibi arabanın altında ezildi. Bunu düşünmeden duramıyorum. O kadın Lisa'yı elinden geldiğince iyi bir şekilde büyüttü, çok çalıştı, ailesi için bir hayat kurdu ve şimdi ölü. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum artık. Bilmiyorum."

"Belki biraz izne ayrılabilirsin. Gün içinde Kaden'le oy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nayabilirsin. Megan'ı okula götürebilirsin. Belki işten bir süreliğine ayrı kalırsan her şey daha iyi olur."

"Keşke yapabilsem ama zamanım yok." Hannah konuşacak oldu ama Ash, kolunu nazikçe sıktı. "Dinlediğin için teşekkürler ve seni seviyorum ama uyumamız gerek."

"O zaman sonra tekrar konuşuruz."

"Kesinlikle."

Bir süre başka hiçbir şey söylemeden yatağın kenarında oturdular. En sonunda Ash pijamalarını giyip örtünün altına girdi. Hannah Ash'in yanına yattı ve sırtı onun karnına yaslanana kadar kıpırdandı. Ash elini Hannah'nın beline doladı.

"Bu gece alkol kokmuyorsun."

Ash Hannah'nın, içtiğini bilmediğine inanmakla saflık ediyordu ama yine de bunu duymak canını yakmıştı.

"Hiçbir şey içmedim."

"Bırakacağına söz ver."

"Elimden geleni yapacağım."

Ash ertesi sabah saat dokuza kadar uyudu, uyumaya alışkın olduğu vakitleri birkaç saat geçmişti. Günde beş kez namaza çağrılıyordu; gün ağarmaya başlamadan önce, öğlen, öğleden sonra, güneş batmadan önce ve bir kez de akşam. Zamanlar yıl içinde dakika dakika değişiyordu, bu yüzden cep telefonunda ona namaz vakitlerini doğru olarak hatırlatması için bir uygulama vardı. Bu uygulama ona kibarca, güneşin bir saatten daha fazla bir zaman önce doğduğunu hatırlatıyor, yani sabah namazını kaçırdığını ima ediyordu. Ash dünyadaki en dindar insan olmasa da namazlar hayatının hâlâ büyük

bir kısmını oluşturuyordu. Namazları kaçırmaktan nefret ediyordu.

Kaburgasındaki zonklamayı duymazdan geldi ve hareketlerine başlamadan önce banyoda abdest aldı. Şimdi kılacağı namaz kaçırdığının yerini tutmazdı ama yine de kendini iyi hissettirecekti. Ne yazık ki seccadesini serer sermez dünya âdeta çarpa çarpa kendini gösterdi.

Dün gece göğsünde ve sırtında gördüğü lekeler mora dönmüştü ve asfalta düştüğü zaman avuç içlerinde sıyrıklar oluşmuştu. Sağ gözünün altında ufak bir ezik vardı; bu muhtemelen birinci sınıf bir morluğun ilk işaretiydi. En azından saldırganları burnunu kırmamışlardı. Bütün olarak değerlendirildiğinde bir iz bırakmadan iyileşebilecek yüzeysel yaralarla bu olayı ucuz atlatmıştı. Daha fazlasından kaçınabileceğini umuyordu.

Ash Hannah'ya, sonra çocuklara seslendi ama kimse cevap vermedi, bu yüzden mutfağa gitti. Hannah kahve makinesinin üstüne Ash uyuyabilsin diye çocukları parka götürdüğünü haber veren bir not bırakmıştı. Hatta bir demlikte kahve bile bırakmıştı. Ash paslanmaz çelikten demliğe baktı ve içindekinin nasıl bir şey olduğunu bildiğinden irkildi. Yine de bir fincan doldurdu ve düşünmek için oturdu.

Dün gece kendisine saldıran adamlar ona kalıcı olarak hasar vermekten kaçınmak için epey özen göstermişlerdi. Dahası Ash'in silahlı olduğunu biliyorlardı ama silahını almamışlardı. İki özellik de sokak haydutlarında bulunmazdı. Buna inanmak istemiyordu ama düşündükçe dün gece yaptığı saptama doğruymuş gibi geliyordu. Kendisine saldıranlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

polisti. Ash teşkilatta geçirdiği zaman içinde belki bir düzine kadar kötü polis görmüştü ve bunların hiçbiri onu uyarmazdı; eğer Ash onların yoluna çıkacak olsaydı o park yerini geçerken sırtından vururlardı. Üstüne saldıran adamlar ise tamamen başka bir iş çeviriyorlardı ve Ash'in onların ne yaptıklarına ya da bunu neden yaptıklarına dair bir fikri yoktu.

Olanları anlamaya çalışarak kahvesinden bir yudum aldı. Ama hiçbir parça yerine oturmuyordu. Cassandra'nın evinden alınan dosyalarda ne olduğuna dair bir fikri yoktu; birilerinin neden Cassandra ya da Gillespie'ın ölmesini istediğine dair bir fikri yoktu; hatta bu ikisinin birbirlerini nereden ve niçin tanıdıklarını bile gerçekten bilmiyordu.

Ash, Konstantin Bukoholov üç gün önce arka bahçesine geldiği gün olduğundan daha fazla ilerlemiş değildi ve bu olanlar onu yıpratmaya başlıyordu artık.

Ash kahvesini bitirip duşa girdi, sonra üstünü giydi. Gillespie'ın ölümü de onaylandığına göre Bowers'ın elinde neler olduğunu öğrenebilirim diye düşündü. Mutfağa geri dönüp cep telefonunu aldı ve Mike Bowers'ı aradı. Birileri telefonu açtı çünkü Ash arka taraftan sesler geldiğini duydu ama daha bir şey diyemeden telefon kapandı. Tekrar denedi ama bu kez doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

Aşağılık herif!

Ash pes etmek yerine Bowers'ın dedektiflerinden birinin ona yardım edebileceğini umarak Eddie Alvarez'in ev telefonunu aradı.

"Eddie, ben Ash Rashid. Ne var ne yok?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her zamanki şeyler işte. Aileyi kiliseye götürmek için hazırlıyorum. Nasıl yardımcı olabilirim sana?"

"Amirinle konuşmaya çalışıyorum ama meşgule atıp duruyor. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Mike Bowers'ı mı diyorsun?"

"Evet, onu."

Eddie birkaç kez dilini şaklattı. "Son duyduğumda White nehrinin oradaki bir evdeydi."

"Carl Gillespie hakkında bir şey duymadın değil mi?"

"Sadece cesedini kanaldan çıkardığımızı duydum," dedi, Eddie. "Ölmesi kötü oldu ama şimdilik bu asıl önceliğimiz değil."

"Adam IMPD'de görev yapmıştı. Nasıl asıl öncelik olmaz?"

"Haberleri görmedin mi?" diye sordu Eddie. "Kristen Tanaka elimizde bir seri katil olduğunu söylüyor. Adını da White Nehri Yırtıcısı koymuş. Tüm şehir kafayı yedi."

"Cinayet işlerinden bir süredir uzağım, bu yüzden yanlışsam düzelt ama bir seri katilden söz etmek için belli bir süre içinde birden fazla ceset olması gerekmez mi?"

"Ben fazla mesai ücretimi aldığım sürece Kristen Tanaka bunu istediği gibi adlandırabilir."

Tanaka sizinle yatmadığı zamanlarda bile sizi bir şekilde becermeyi başarıyordu.

"Bugün işe gidecek misin?"

"Öyle umuyorum," dedi. "Birkaç hafta sonu mesai yapmak isterim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer Carl Gillespie hakkında bir şey duyarsan beni ara."

"Ararım. Görüşürüz Ash."

Eddie telefonu kapadı. Bowers telefonlarını duymazdan geldiği için Ash'in ilerlemek için en iyi yolu devre dışı kalmış oluyordu. Susan Mercer bundan hoşlanmayacaktı ama John Meyers ve Ortaklarının işyeri telefonunu bulmak için cep telefonundaki uygulamayı kullandı. Pek çok özel ofis pazar sabahları kapalı olurdu ama Meyers yirmi dört saatten az bir zaman sonra Thomas Rahal davasında bulunacaktı. Bu yüzden ofiste olurdu. Telefon daha bir kez bile çalmadan danışma görevlisi neşeli bir sesle cevap verdi. Ash kendini tanıtır tanıtmaz kadın onu beklemeye aldı ve Meyers cevap verene kadar yaklaşık bir on dakika daha bekledi.

"Sadece birkaç dakikam var, sizin için ne yapabilirim dedektif?"

"Taziyelerimi sunmak istedim. Carl Gillespie çok erken bir yaşta vefat etti."

"Öldü demek."

Meyers'in sesi yorgun çıktı.

"Birilerinin size söylediğini sanmıştım."

"Ben aileden değilim, bu yüzden aranacaklar listesinde yokum. Cesedi nerede? Firmamız cenaze işleriyle ilgilenecektir."

"Davaya ben bakmıyorum, bu yüzden adli tabipliği aramak zorunda kalacaksınız. Ancak Gillespie'ın Cassandra Johnson'la ilişkisinden bahsedebilir misiniz, onu merak etmiştim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Korkarım bahsedemem."

"Kadının adını hiç duymadığınız için mi bahsedemezsiniz yoksa…" Ash Meyers'in cevap vermesini umarak cümlesini yarıda kesti.

"Bayan Johnson'ı duydum ama onun hakkında daha fazla bir şey söyleyemem."

"Onun sekreter olduğunu duymuştum. Sizin ofiste mi çalışıyordu?"

Meyers bir an sustu. "Ona maaş ödemiyorum."

Bu klasik bir avukat cevabıydı. Teknik olarak doğru ama hiçbir anlamda bilgilendirici değil.

"Sizin için çalıştı mı çalışmadı mı?"

Meyers hiçbir şey demeden sadece dilini şaklattı. "Bence ofisime gelmelisiniz. Eğer Carl'ın başına neler geldiğini öğrenmeye çalışıyorsanız elimde incelemeniz gereken kanıtlar var."

Ash alnını ovaladı. Mikrodalganın üstündeki saat ona geliyordu, bu da hâlihazırda bir saatini boşa harcadığı anlamına geliyordu. İpuçlarının ortadan kaybolmaması için en fazla ne kadar zaman harcama hakkı olduğunu bilmiyordu.

"Bu, telefonda halledebileceğimiz bir şey değil mi?" diye sordu Ash.

"Bunu bizzat görmelisiniz dedektif. İnanın bana."

Ash iç çekti.

"Pekâlâ. Yaklaşık yirmi dakika sonra orada olurum."

John M. Meyers ve Ortakları savcılığın bir sokak ötesinde-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki bir iş hanının otuz sekizinci katının tamamını kullanıyordu. Ash Meyers'in kaç ortağı olduğunu bilmiyordu ama buranın kirasına gücü yettiğine göre iyi para kazanıyor olmalılardı. Ash'in hukuk fakültesindeki arkadaşlarından biri mezun olduktan sonra kendi bürosunu açmıştı ve işyerinin dandik bir yerde olmasına rağmen, kiraladığı yerin metre karesinin aylık yaklaşık bin dört yüz dolar olduğunu söylüyordu. Meyers'in şehirdeki en pahalı iş hanlarından birinde arkadaşınkinin en az on katı büyüklüğünde bir bürosu vardı. Görünüşe göre suç işlenmesi bazı insanların masraflarını ödüyordu.

Asansöre binip Meyers'in katına çıktı. Duvarlar maun kaplamaydı ama mobilyalar metal ve deri ağırlıklıydı. Buradaki her şey danışma masasındaki çok çekici genç kadın da dâhil olmak üzere pahalı görünüyordu.

Ash bunları bir anlığına görmezden geldi ve lobide takım elbiseler içindeki iki adamın yüzlerini hafızasına aldı. Satış temsilcileri ya da avukat da olabilirlerdi ama Ash bir pazar sabahı bir savunma avukatıyla toplantı yapması gereken kişilerin incelemeye değer olduklarını düşündü.

Takım elbiseliler onu fark eder etmez Ash danışmaya yürüdü ve bankoya yaslandı. "Ben IMPD'den Dedektif Ash Rashid. John Meyers'le görüşecektim."

"Randevunuz var mıydı?"

"Bana gelmemi söylemişti. Carl Gillespie hakkında konuşacaktık."

Kadın Ash'e gülümsedi. "Carl nasıl? Birkaç gündür onu görmüyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash ilk başta buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Belki Meyers, çalışanlarına bunu söylemek için bekliyordu.

"Daha iyi. Şu anda gerçekten de, söyleyebileceklerimin hepsi bu kadar."

"Eğer onu görürseniz bizim adımıza geçmiş olsun deyin. Bay Meyers'i beklerken size kahve ikram edebilir miyim?"

Ash yine, nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değildi. Tüm kariyerini kamu sektöründe geçirmişti ve bu süre içinde yüzlerce ofis asistanı ve sekreteri ile karşılaşmıştı. Pek çoğu aylardır kadın yüzü görmemiş sarhoş denizciler gibi suratsız olurdu ve şimdiye kadar hiçbiri ona kahve ikram etmek istememişti.

"Kesinlikle. Bir kahve iyi gider."

Kadın gülümsedi ve telefonu kaldırıp lobiye kahve göndermelerini rica etmeden önce Ash'e göz kırptı. Ash bu yabancı yerde gerçek anlamda yabancıydı. Daha önce gördüğü takım elbiseli iki adamın karşısındaki deri koltuklardan birine oturdu. Bir buçuk dakika içinde genç bir kadın lobiye seramik bir kupa içinde kahve getirdi. Belki de her şeye rağmen, özel sektörün iyi bir şey olduğu söylenebilirdi.

John Meyers on dakika sonra kapıda göründü. Ash onu daha önce takım elbiseliyken görmüştü ama şimdi üstünde kot pantolon ve mavi çizgili, Oxford kumaştan bir gömlek vardı. Pazarları rahat giysiler giyiyor olmalıydı. Meyers, kendisiyle tokalaşacak kadar yaklaşır yaklaşmaz Ash adamın gözlerinin beyazlarında hafif hafif kırmızı çizgiler oluşmaya başladığını ve Ash tahmin etmek zorunda kalırsa turba kokulu ve kaliteli olduğunu söyleyeceği bir viski kokuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Görünüşe göre avukatlar ve polis memurları benzer şekilde yas tutuyorlardı. Ash lobiyi arka taraftaki ofislerden ayıran duvarı geçen Meyers'i takip etti.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi. "Ve beklettiğim için de özür dilerim. Az önce uzun süredir müvekkilim olan birini ilgilendiren bir olay olduğunu öğrendim. Ortaklarımdan birini olaya bakması için göndermek zorunda kaldım."

Evdeki kan gölünden başka dün gece önemli başka bir şey rapor edilmemişti. Müvekkili her ne yaptıysa çok ciddi bir şey olamazdı. "Madde etkisi altında araç kullanma mı yoksa uyuşturucu bulundurma mı?"

Meyers kaşları çatılmış bir şekilde Ash'e baktı. "Anlamadım?"

"Müvekkilinizin suçu madde etkisi altında araç kullanma mı yoksa uyuşturucu bulundurma mı?"

"İlki," dedi, Meyers, sanki boşaltmak istermiş gibi başını iki yana sallarken. "Karısını arayıp ona bizi aramasını söylemiş. Kadın reddetmiş, bu yüzden adam geceyi nezarethanede geçirmiş."

"Kötü bir hafta sonu oluyor."

"Bunun gibi çok hafta sonu geçiyor."

Lobiyi işyerinin geri kalanından ayıran duvarı geçince Ash John Meyers ve Ortaklarının perde arkasını ilk kez görme şansı buldu. Mekânın ortasında masa ve sandalyelerin olduğu ortak bir alan varken bireysel ofisler oturan kişinin yaptıklarının görülmesini engelleyen siyah storların olduğu cam duvarlarla bölünmüştü. Her şey şık ve moderndi. Pazar günü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmasına rağmen, çalışanlar cep telefonlarıyla konuşmadıkları zamanlarda ofisten ofise salınarak yürüyorlardı. Burası IMPD genel merkezlerinin tarihi cazibesine sahip değildi ama klima sistemi çalışır durumdaydı ve bu da çok büyük bir şeydi. Ash etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı.

En sonunda mekânın uzak ucundaki bir ofisin yanında durdular. Gillespie'ın ismi kapının yanındaki pirinç bir levhanın üstünde düzgün bir yazıyla yazılmıştı. Yan taraflarındaki diğer ofislerin aksine bu oda karanlıktı ve storları da indirilmişti. "Burası Carl'ın ofisi. Lütfen dikkatle bakın."

Ash kapıya bir göz attı, Meyers'in neyi görmesini istediğinden emin değildi. "Neyi görmemi istiyorsunuz?"

"Yakından bakın," dedi, Meyers.

Ash denileni yaptı ve diz üstü çöktü. "Ben ilginç bir şey göremiyorum."

"Bu dediğinizi unutmayın," dedi, Meyers, kapıyı açıp Askerler ve Denizciler Anıtı'na bakan, yerden tavana pencereleri ve kalın, bej renkli halısı olan ofisi gösterirken. Burası şehrin kalbiydi. Görünüşe göre Carl Gillespie'ın teşkilat sonrası kariyeri iyi gidiyordu; bu işyerindeki en iyi ofislerden birini almıştı. Ash içeri girdi ve ayakkabılarının tüylü halının içine gömüldüğünü hissetti. Oda aşağı yukarı otuz beş metre kareydi, yani, Ash'in kolejdeyken oturduğu ilk apartman dairesinden daha büyüktü. Gillespie ya işinde çok iyiydi ya da Meyers'in gizli tutmak istediği şeyleri keşfetmişti. Ash ikinci seçeneği daha makul buldu.

"Ben gerçekten de hiçbir şey göremiyorum," dedi, Ash.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece bakmaya devam edin," dedi, Meyers. "Sizin tepkinizin de benimkiyle aynı olup olmadığını görmek istiyorum."

"Tabii ki," dedi, Ash. Gillespie'ın mobilyaları ofisin geri kalanındaki maun döşemelerle uyumluydu. Odanın ortasındaki masanın etrafından dolaşıp Gillespie'ın koltuğunu çekti. Mobilyada çizikler vardı. Ash bir tepki göstermesi için Meyers'e baktı ama avukat gözlerini bile kırpmadı, görünüşe göre orada bulunması gereken şey her neyse Ash'in onu bulacak olmasından memnundu.

Ash mobilyaya daha yakından bakabilmek için koltuğu yana itti. Masayı kim çizdiyse kilidi olan tek çekmeceye, yani ortadakine odaklanmıştı. Ash çekip açmaya çalıştı ama çekmece, sürgülerinde kaymıyor, yan tarafların ahşabın içine gömülmesine neden oluyordu.

Ash durup başını kaldırdı. "Görmemi istediğiniz şey bu mu?"

Meyers başını salladı. "Evet. Ve siz açmadan söyleyeyim, zahmet etmeyin. İçi boş," dedi. Odadaki mobilyaların geri kalanına işaret etti. "Dosya dolapları ve kitap rafları da öyle."

Şimdiye kadar Ash'in üstünde çalıştığı davayla ilgisi olan iki çalışma odası soyulmuştu ama bu yeni bir düğümdü. Pencere camlarından birini kırıp içeri girebilen herhangi biri bir evi soyabilirdi ama yoğun bir işyerini, özellikle de Meyers'inki gibi bir ofisi soymak çok daha fazla zor olurdu. Meyers muhtemelen, ofisinde yirmi dört saat boyunca avukatlar ve avukat stajyerleri olan biriydi, bu yüzden hırsızın sadece bina güvenliğini değil aynı zamanda ofis elemanlarını da at-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

latacak kadar fark edilemez biri olması gerekiyordu. Ayrıca Gillespie'ın ofisine kapıyı çizmeden ya da dikkatleri üstüne çekmeden girmiş olması gerekiyor, bu da muhtemelen hırsızın bir anahtarı olduğu anlamına geliyordu. Kulağa içeriden destek alınarak yapılmış bir eylem gibi geliyordu.

"Son bir-iki gündür işe gelmeyen birileri var mı?"

"Ben de bunun çalışanlarımdan biri olabileceğini düşündüm ama hepsi güvenilirdir," dedi, Meyers, çoktan odadan çıkmaya hazırlanırken. "Ancak size göstereceğim başka bir şey daha var."

Ash ilk başta onunla çıkma konusunda gönülsüzdü ama şimdi Meyers tekrar tüm ilgisini çekmişti. Ofis boyunca yürüdüler ama lobideki danışma bankosunda durdular. Meyers binanın güvenlik şefi Keith Silberman'ı çağırdı. Görünüşe göre Silberman bu aramayı bekliyormuş, çünkü otuz saniye sonra asansörden indi. Siyah takım elbisesi, beyaz Oxford gömleği ve parlak kırmızı kravatı vardı. Tanışma faslından sonra Ash Meyers'i bir kenara çekti, böylece adam gitmeden önce özel konuşabileceklerdi.

"Carl Gillespie bu ofiste yaptığı bir şey yüzünden öldürüldü. Ayrıntıları sormuyorum ama bana bir isim verin. Carl ölmeden önce hangi dava üstünde çalışıyordu?"

Meyers cevap vermeden önce düşündü. "Thomas Rahal."

"Peki, Cassandra Johnson'ın bu davayla ne ilişkisi var?"

"Üzgünüm ama söyleyemem."

Ash gözlerini Silberman'a çevirdi. Güvenlik şefi ikisine baktı ve sabırsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Ash onu görmezden geldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gizlilik konusundaki kaygılarınızı anlıyorum ama hem Cassandra hem de Gillespie öldü. Müvekkillerinize karşı olan sorumluluklarınıza saygı duyuyorum ama cesetler yığılmaya başladı. Cassandra tanık mıydı, müvekkil miydi, neydi? En azından bunu söyleyebilirsiniz bana."

"Mevkiinize saygı duyuyorum Dedektif Rashid ama söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Carl benim arkadaşımdı. İnanın bana, onu öldüren insanların yakalanmasını sizin istediğiniz kadar çok istiyorum ben de. Ancak bunu yaparken müvekkillerimin güvenini sarsmaya razı olamam."

Meyers açık açık konuşmamıştı ama en azından cevabın bir kısmını vermişti. Bir avukatın müvekkil listesi sadece nadiren gizli olurdu ve Ash böyle bir durumun içinde olduklarından şüpheliydi. Bu da Cassandra'nın müvekkil olmadığı ve Meyers'in başka bir şeyi gizlediği anlamına geliyordu. Bir şeyler söyleyeceği umuduyla Meyers'e baktı ama avukat ağzını açmadı. En sonunda Ash kendisine zaman ayırdığı için ona teşekkür etti ve birkaç adım arkasından gelen Silberman'la birlikte ofisten çıktı.

Asansöre biner binmez Silberman binanın çeşitli katlarına çıkan düğme sıralarının altındaki hizmet paneline erişimi olan bir anahtar çıkardı. Normalde erişim olmayan kırmızı bir düğmeye bastı ve asansör o kadar hızla aşağı inmeye başladı ki Ash düşmemek için asansörün gümüş renkli duvarlarına monte edilmiş rayı kavramak zorunda kaldı.

Silberman başını salladı. "Asansörlerimize alışmak zaman alıyor. Bunları yavaşlatmadan önce en üst katlardan bodrum katına inmek Disney World'deki Korku Kulesine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

binmek gibiydi. İkinci kattaki kreşe gelen çocuklar buna bayılıyorlardı."

Ash rayı tuttu ve huzursuzlanmış görünmemek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Yükseklikle ilgili bir sorunu olmasa da yukarıdan aşağı düşmeye de bayılıyor değildi ve şu an yaptıkları şey de öyleymiş gibi geliyordu. Ağırlığını diğer ayağına verdi.

"Kızım olsa bunu severdi. Neden bodrum kata iniyoruz?"

"Bay Meyers bizim güvenlik kamerası kayıtlarından bazılarını görmenizi istedi." Silberman durdu ve başını yana eğdi. "Siz Ash Rashid'siniz, değil mi?"

"Evet. Daha önce karşılaşmış mıydık?"

Silberman aşağı indiklerini gösteren elektronik ekrana bakmayı bıraktı. "Hayır, ama geçen yıl sizi gazetede görmüştüm. Jack Whittler'ı tutuklamıştınız, değil mi?"

"Öyle bir şeyler işte."

Aslına bakılırsa Ash birini tutuklamış falan değildi. Eski başsavcı Jack Whittler'ı Konstantin Bukoholov'un ev sahipliğini yaptığı yasadışı bir kumar oyununda görmüştü ve sonra da tesadüfen karşılaştığı FBI ajanlarına bunu söylemişti. Adamlar birkaç gün sonra Whittler'ı tutuklamışlardı. Teşkilatın halkla ilişkiler birimi sanki Ash'i birden çok kurumu barındıran, yolsuzlukla mücadele özel kuvvetinin bir parçasıymış gibi göstermişlerdi ama aslında sadece şansı yaver gitmişti. Ash'e göre o davada hayatı boyunca sahip olacağı tüm şans kotasını doldurmuştu.

Asansör, lobinin üç kat aşağısında yavaşlayarak durdu ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapılar Ash'in sadece bir sığınak olduğunu tahmin edebildiği bir yere açıldı. Sağında ve solunda odaların olduğu, zemini beton kaplı koridor on-beş-yirmi metre boyunca uzanıyordu. Silberman asansörden indi ve Ash de onu takip etti, ayak sesleri bu kapalı mekânda yankılanıyordu. Birileri duvarlara bir sıcak hava balonu yarışının fotoğraflarını asmıştı ama bu neşeli, renkli görüntüler de mekânı canlandırmak yerine kasveti çoğaltıp büyütüyordu.

Duvara bir düzine düz ekran monitörün asıldığı, kapısı açık ve geniş bir odaya gelmeden önce üç kapalı kapının önünden geçtiler. Işıklar yumuşaktı ve kısıktı ama yerin birkaç kat altında olmalarına rağmen, hava temiz kokuyordu. Üst taraftan buraya hava veriliyor olmalıydı. İçeri önce Silberman girdi ama Ash de onu yakından takip etti. İki adam video görüntülerini seyrediyorlardı. Birinin üstünde üniforma vardı, diğeri de siyah bir tişört ve bir kot pantolon giymişti.

"Şu sade vatandaşın olduğu görüntüleri göstersene," dedi, Silberman. Tişörtlü adam etrafında döndü ve yakındaki bir bilgisayar terminaline sandalyesini sürmeden önce başını salladı. Ash adamın ne yaptığını göremiyordu ama video, binanın lobisini parçalara bölünmüş ekran şeklinde gösteriyordu. Görüntülerde vakit akşamdı, bu yüzden şu anı göstermiyorlardı.

Video başladıktan bir süre sonra görüntüye bir adam girdi. Temizlik arabasını itiyordu, üstünde açık mavi renkli bir temizlikçi önlüğü vardı ve yüz hatlarını gölgelendiren bir Indianapolis Colts beysbol şapkası takıyordu.

Ash seyrediyordu ama ilginç bir şeyler olmadığı için gi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

derek sabırsızlanıyordu. "Bunun önemli bir yere gideceğini tahmin ediyorum."

"Bir dakika içinde göreceksiniz," dedi, Silberman, dudakları dümdüzdü.

Ash kollarını önünde kavuşturup bekledi ama bir şey söylemedi. Birileri videoda düzeltmeler yapmıştı çünkü görüntü kameradan kameraya kayıyor, Colts taraftarı bu adamı bina içinde takip ediyordu. Adam ana asansörle Meyers'in katına çıktı ve doğrudan içeri girdi, güvenlik kameralarında suratı asla net olarak görünmüyordu. Ash bu durumu kötü şansa ve kötü kamera açılarına bağlayabilirdi ama adamın hareketleri kasıtlıydı. Ne zaman bir kameraya yaklaşsa omuzlarını içe çekiyor, başını eğiyor ve temizlik arabasındaki malzemelere bakarak yüzünü gizliyordu. Hatta bir keresinde görünüşte alnındaki teri silmek için şapkasını çıkarıyordu ama o zaman bile bir saksının arkasına gizlenmiş kameraya görünmemeyi başarıyordu -adam kameraların nerede olduğunu biliyordu.

"Videonun geri kalanı da bunun gibi mi?"

"Evet. Net bir görüntünün yanına bile yaklaşamıyoruz. Bay Meyers'in ofisinde kameralarımız yok ama içeri giren adamın bu olduğundan şüpheleniyoruz. Hiç kimse onu durdurmayı bile düşünmemiş çünkü adam bizim temizlikçilerden biri gibi giyinmiş ve nereye gittiğini biliyormuş gibi görünüyor."

Ash'in ilk düşüncesi Silberman'a gelecekte daha işinin ehli güvenlik elemanlarını işe almasını önermek oldu ama bunu söylemedi.

"Bunlar ne zaman çekildi?" diye sordu Ash.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İki gece önce."

Cassandra Johnson'ın öldürüldüğü gün.

"Kameralarınızın nerede olduğunu bilen herkesin bir listesi gerekecek. Ayrıca bu görüntülerin de bir kopyasını alırsam iyi olur."

"Elemanlarımdan hiçbirinin bunu yapmadığını garanti ederim. Ekibimdeki herkes eski IMPD çalışanı ya da şeriflikte görev yapmış."

"İçlerinde kuzeydoğu polis merkezinde görev yapmış olanlar var mı?"

Silberman birkaç saniye durdu. "Birkaç tane var."

Bu Ash'in beklediği cevaptı. "Güzel. Listeyi savcılığa faks çekin. Ve hazır buradayken sizi aramam gerekirse diye iletişim numaranızı rica edecektim."

"Tabii ki," dedi, Silberman, elini ceket cebine atıp gümüş renkli bir kartvizitlik çıkarırken. Ufak destenin içinden bir kart çıkarıp Ash'e uzattı. "Başka bir şey var mıydı?"

Ash kartviziti cüzdanına koydu ve sonra Silberman'a baktı. "Kuzeydoğudan gelmiş bazı elemanlarla çalıştığınızı söylemiştiniz. Noah Stuart'ı duymuş olabilir misiniz acaba?"

Silberman'ın gözleri parladı ve başını salladı. "Evet, benim elemanlardan birkaçıyla arası iyidir. Haftada belki bir ya da iki kez uğrar."

"Onu bir dahaki görüşünüzde buraya geldiğimi ve yakın zaman içinde onunla park yerinde karşılaşmayı umduğumu söyleyebilir misiniz? Bu aramızda bir şakadır da. O ne demek istediğimi anlayacaktır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Silberman kaşlarını yukarı kaldırdı. "Hıımm, tabii ki!"

"Teşekkürler."

Ash arkasında kafası oldukça karışmış güvenlik şefini bırakarak bodrum katından çıktı. En azından hiç kimse onu kavgadan kaçmakla suçlayamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 12

Dışarı çıktığında on ikiyi birkaç dakika geçiyordu ve göz kapakları düşmeye başlamıştı. Pek çok gün, dışarıda bir yürüyüş onu canlandırırdı ama önceki gece yaşadıklarından sonra daha güçlü bir şeyler istiyordu. Anıtın yakınlarındaki bir kafeye girip dört espresso ve kafenin elindeki en büyük plastik bardağı dolduracak kadar çok sıcak süt siparişi verdi. Ortaya çıkan içecek Hannah'nın kahvesi kadar sert değildi ama ona çok yaklaşmıştı. Ash içeceği alıp çıktı ve düşünmek için kaldırımdaki ferforje masaya oturdu.

Yakındaki bir kilisenin çanları çalıyordu ve iyi giyimli insanlar kaldırımları doldurmuştu. İsa'nın Kilisesi Katedrali az önce dağılmış olmalıydı. Ash onu fark edip bakan kilise cemaatine gülümsedi ama diğerlerini görmezden gelip düşüncelere daldı. Aklındaki her düşünce bir sonuca varıyordu: Kuzeydoğu polis memurları Carl Gillespie ve Cassandra Johnson'ı öldürmüşlerdi çünkü bu ikisi Thomas Rahal duruşmasıyla ilgili bir şeyleri keşfetmişlerdi.

Bu teorisi kanıtlarla örtüşüyordu ama anlamlı gelmiyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Thomas Rahal bir düzine tanık önünde kuzeydoğu polis memurlarından birini öldürmüştü. Adamı tutuklayan memurlar Rahal'ın elinde gerçek anlamda ucundan dumanlar çıkan bir tabanca bulmuşlardı. Gillespie ya da Cassandra'nın bulmuş olabileceği hiçbir şey yoktu. Ash kahvesinin soğuyup acılaşmasına yetecek kadar uzun bir süre boyunca oturup düşünmeye devam etti. Ayağa kalkıp ofisine doğru yürümeye başlamadan önce kahvenin hepsini içti. Susan Mercer bundan hoşlanmayacaktı ama konuşmaları gerekiyordu. Normal bir pazar gününde kadın evde olurdu ama duruşmaya bu kadar az kalmışken davası için hazırlanıyordu. Hatta o gece ofisinde bile uyumuş olabilirdi. Ash asansörle Susan'ın katına çıkıp ofisine yürüdü. Kapısı açıktı ama Ash yine de kapı pervazını tıklattı.

"Girebilirsiniz."

Ash kapıyı tamamen açar açmaz Susan elindeki kâğıtları masaya bırakıp koltuğunda arkasına yaslandı. Kollarını önünde kavuşturdu.

"Korkunç görünüyorsun. Yüzün neden böyle oldu?"

"Babam dindar ama çirkin bir adamdı. Benim hatam değil." Susan tek kaşını kaldırıp baktı. Ash'in annesi de Ash küçükken başının belaya girmesinden kaçınmak için bir hikâye uydurmuştu. Ash ona gerçeği söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Eğer polis olduklarından şüphelendiği adamlar tarafından dayak yediğini söylerse Susan tüm davayı İç İlişkilere devrederdi. Ash ortada neler döndüğü bulana dek bunun için hazır olmayacaktı. "Merdivenlerden düştüm. Ne söylememi istiyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Susan başını iki yana sallayarak kâğıtlarını eline aldı. "Son sefer telefonda konuşurken yüzüme kapattın."

"Hat gitmiş olmalı," dedi, Ash, hemen cevap vererek. "Dün gece Carl Gillespie'ın cesedini kanaldan çıkarttığımızı duydun mu?"

Susan başını salladı.

"Peki, birinin John Meyers'in ofisine girip Gillespie'ın dosyalarını çaldığını da duydun mu?"

Susan parmaklarını birbirine kenetledi ve koltuğunda kıpırdandı. "Hayır, bunu duymamıştım. Sen nasıl duydun?"

Ash boğazını temizleyip Susan'ın omzunun üstünden arkadaki pencereye baktı. Haberlerde yağmur hakkında bir şeyler söylenmemişti ama gökyüzü kararıyordu.

"John Meyers söyledi."

Susan'ın yüzü neredeyse bembeyaz oldu.

"Yarın sabah duruşmaya giriyoruz. Lütfen neden onu ilk önce bana söyleme zahmetine girmeden gördüğün konusunda aydınlat beni."

En azından Ash içgüdüleri konusunda yanılmamıştı; bu beklediği tepkiye yakın bir şeydi.

"Cuma günü sana bahsettiğim vurup kaçma olayını hatırlıyor musun? Olay beklenmedik bir yönde gelişti."

Susan gözlerini kırpıştırdı ama saldırgan duruşu yumuşamadı. "Bu beklenmedik yönü açıklasana."

Ash Susan'ın masasındaki yıpranmış, üstü dosyalarla dolu olan koltuğu işaret etti. Susan başıyla evet deyince Ash dosyaları kaldırıp oturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana Carl Gillespie ve bu vurup kaçma olayının kurbanı olan Cassandra Johnson'ın en az beş-altı kez telefonda görüştüklerini daha önce söylemiştim zaten. Cuma günü öğleden sonra Cassandra'nın evine gittiğimde Rahal duruşmasıyla ilgili evraklarla dolu bir dosya kutusu buldum. Benim gidişimden sonra birileri evine girip dosyaları çalmış. Sonra Carl Gillespie'ın cesedini bulduk ve birilerinin adamın ofisine girip Rahal duruşmasıyla ilgili dosyalarını çaldığını keşfettik. Bir düşünsene. Cassandra Rahal duruşmasını araştırıyordu, Gillespie da Rahal duruşmasını araştırıyordu ve şimdi ikisi de ölü ve buldukları her şey çalındı."

"John Meyers'e Cassandra'yı sordun mu?"

"Sordum. Dokunulmazlığını kullandı."

Susan sesli bir şekilde nefesini bırakıp başını salladı. "Gillespie'ın ölümü yüzünden Meyers Rahal duruşmasının ertelenmesini talep edecektir. Bu da benim tüm haftamı mahvedecek."

Ash başını yana eğdi. "Eğer Meyers erteleme isterse karşı çıkma. Sizin davada yolunda gitmeyen şeyler var. Şimdiye kadar bu davayla ilişkisi olan iki ceset var. Bu bir sorun."

Susan gözlerini kıstı. "Elinde içgüdüden daha iyi bir şeyler olmadığı sürece oraya gitme. Thomas Rahal bir polis memurunu öldürdü. Bunun için idam cezası aldığından emin olacağım. Sizler de bunun için minnettar olmalısınız."

Ash'in omzu seğirince göğsünde bir ağrının yayılmasına neden oldu. Susan bu konuda haklıydı. Birkaç yıl önce Ash ve eski ortağı, bir cinayet zanlısının evine yüksek riskli suç için çıkarılan arama izniyle gitmişler ama daha zanlının evine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ulaşamadan adam kendilerine av tüfeğiyle ateş açmıştı. Ash omzundan yaralanmış ama ortağı boynundan vurulmuştu. Dünyanın en iyi hastanesinde olsalardı bile doktorların onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Eğer Rahal bir polisi öldürmüşse gerekeni ben kendim de yaparım. Ama duruşmayı bir hafta ertelemek davana zarar vermez."

Susan öne doğru eğildi. "Bunun senin alanın olmadığını biliyorum, bu yüzden olacakları basit kelimelerle açıklayayım. Bir jürim var. Eğer John Meyers'in daha ilk günden duruşmamızı ertelemesine izin verirsem jüri üyelerinden bazıları zamanlarını boşa harcadığımız için sinirlenecek. Ama bazıları da işleri neden ertelediğimizi sorgulamaya başlayacak. Savlarımın zayıf olduğunu düşünecek ve daha başlamadan hüküm verecekler. Kısacası, bu durum davama zarar verecek."

"O zaman benim ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Ash, kollarını önünde kavuşturarak. "Hiçbir şey bulmamışım gibi yapmamı mı?"

"Hayır. İki kurbanını da soruşturmaya devam etmeni istiyorum. Bir şeyler ters gidiyor ama bunun benim davamla alakası yok. Thomas Rahal'ın Memur Ryan Dixon'ı öldürdüğünü gören –hepsi de polis memuru- beş tanığım var, onların ifadelerini destekleyen kanıtlarım var ve dahası imzalı bir itiraf var elimde. Rahal, Ryan Dixon'ı öldürdü ve onun bunun cezasını çektiğinden emin olacağım. Hepsi bu."

"Madem her şey bu kadar net, o zaman neden Cassandra Johnson ve Carl Gillespie öldürüldü?"

Susan omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Belki de ikisi yatıyorlardı ve biri bundan hoşlanmadı. Belki birilerinden para sızdırıyorlardı ve karşılarındaki adam para ödemekten bıktı. Belki de ölümleri sadece bir tesadüftür. Her şey olabilir. Senin işin bunu çözmek."

"Eğer davan konusunda kendine bu kadar güveniyorsan dosyalarına bakmama bir izin ver. Eğer orada bir şey yoksa kaybedecek bir şeyin de yoktur."

Susan bir şeyler söyleyecek oldu ama sonra kendini tuttu. "Seninle tartışacak zamanım yok. Eğer bilgi istiyorsan Charity Lewis'le konuş. Kendisi bu dava hakkında benim bildiğim her şeyi biliyor."

"Teşekkürler."

Ash kalkacak oldu ama Susan boğazını temizlemek için öksürünce durdu.

"Dün belediye meclis toplantısında olanları düşünüyordum da. Kariyerinin iyiliği için başka bir yere transfer olmayı istemelisin. Nereye gitmek istersen iste imzayı ben atarım ama burada kalırsan Leonard seni seçim kampanyasının içine çekecektir. Bunu istemezsin."

"Nereye gideyim?"

"Ahlak masasında yakın zaman içinde komiser muavinliği için boş yer açılacağını duydum. Eğer istersen komiserlik sınavına bile girebilirsin. İşinde yeteri kadar kıdemlisin, eğitim geçmişin de iyi ve ben de referans olurum. Cinayetteki komiserlerden biri bir yıl içinde başkomiserliğe terfi edecek, bu yüzden onun yeri için de başvuru yapabilirsin. Bu yer için

seni tavsiye ederim ve bahse varım kendisi de seni tavsiye edecektir."

"Hukuk fakültesine gittim çünkü savcı olmak istedim. Bunu biliyorsun. Beni bu tarafa yönlendirdin ve sen olmasan bunu yapamazdım. Şimdi bana bunun olmayacağını mı söylüyorsun?"

"Belki birkaç yıl sonra. Ama şimdi işin içine siyaset girdi. Eğer seni buraya alırsam sanki seni rüşvet vererek satın alıyormuşum gibi görünür. Bu seni kötü gösterir ve beni de kötü gösterir. Eğer seni başka bir yere gönderirsem ceza gibi görünür. Bunu kendi iyiliğin için yapmana ihtiyacım var."

Ash cevap vermek yerine ayağa kalktı. "Bunun siyasetle alakası yok. Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Evet, öyle ve sen de bunu şikâyet edebilirsin ya da sisteme uyarsın. Sana kalmış."

"Çok fazla seçeneğim yok gibi geliyor kulağa."

"Evet, yok."

Ash kapıya doğru yürüdü ama çıkmadan önce durdu. "Bunu düşüneceğim."

"Kararını çabuk ver yoksa senin yerine ben karar vereceğim."

Ash öyle yapacağını söyledi ve sonra kapıyı kapattı. Kariyeriyle ilgili kararlar beklemek zorundaydı; onun yapması gereken işleri vardı. Charity Lewis'le çok fazla çalışmamıştı ama onu az çok biliyordu. Kadın otuzlu yaşlarının başındaydı ve sarıya boyadığı saçlarının dipleri koyu renkti. Kendini epey sevdiren ve büyüleyici olan hareketli bir güney aksa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı vardı. Jüri üyeleri, özellikle de erkekler ondan hoşlanırdı. Kürsüsünün arkasına doğru yürürken düzgün, beyaz dişlerini göstererek gülümserdi.

"Ben de öğle yemeği almaya çıkacaktım tam. Sizin için ne yapabilirim dedektif?"

"Thomas Rahal davasıyla muhtemelen alakalı olabilecek birkaç şeyi araştırıyorum. Susan sizin kanıtları bildiğinizi söyledi."

Kadın koltuğunu geri itti ve bronz teninin büyük kısmını gösterecek şekilde bacak bacak üstüne attı. Belki de jüri üyeleri onun aksanından daha fazlasını seviyorlardı.

"Tabii ki, birkaç dakikam var."

"Tüm davanın özetini isteyecektim."

Charity'nin gülümsemesi soldu. "Susan'a bunu açık bir şekilde söylemiş miydiniz?"

Ash başını salladı. "Bana sizin adınızı verdi."

Charity saatine baktı. "Öğle yemeği yiyecektim ben de."

"Size sandviç ısmarlarım."

Yakındaki bir hazır yemek dükkânına gittiler. Charity çavdar ekmeği arası pastırma, Ash de domatesli ve pesto soslu ızgara peynir aldı. Birileri domuz pastırmalı sandviç ısmarlamış olmalıydı çünkü tüm mekân domuz pastırması kokuyordu. İslam dini domuz ürünlerini yasaklıyordu çünkü domuzlar pis hayvanlardı ama yine de Ash bu kokuyu seviyordu. Gençken ucuz bir restoranda kazayla bir dilim yemişti. Bu hayatının en büyük gastronomik deneyimi olabilirdi; düzenli olarak yediği hindi pastırması bunun soluk renkli bir

kopyasıydı. Bu dünyada hiçbir şey Ash'i inancından döndüremezdi ama bazen Allah'ın domuzlara daha iyi bir temizlik anlayışı bahşetmiş olmasını diliyordu.

Ash yemeklerini yedikten sonra sandviçinin içine konduğu boş kutuyu bir kenara itti ve cebinden bir kalemle not defteri çıkardı. Charity duruşunu düzeltti ve başlaması için Ash'e başıyla işaret etmeden önce suyundan bir yudum aldı.

"Peki, bana Thomas Rahal davasını anlatın."

Charity cevap vermeden önce sandviçinin kalan yarısını, paket yapıldığı kâğıdın içine sardı.

"Ne kadarını biliyorsunuz?"

"Şüphelinin gittiği camiye giden ve bu olaydan olabildiğince uzak durmuş birilerine anlatıyormuş gibi anlatın."

"Tabii ki," dedi, derin bir nefes alıp kendini toparlayarak. "İlk başta Rahal davası basitti. Kuzeydoğu polis merkezinden dedektifler Bay Rahal'ın evinde uyuşturucu sattığını duymuşlar, bu yüzden muhbir ağlarını kullanıp üç ayrı seferde üç ayrı uyuşturucu alımı yaptılar. Bu uyuşturucu satın alımlarını Bay Rahal'ın tutuklanması ve evinde arama yapılması için yapmışlardı."

Ash başını sallayıp notlar alırken yerinde kıpırdandı. Bu davadan şüphe etmek istemiyordu ama gerçekler Ash'in aklına pek yatmıyordu. İslam da dâhil olmak üzere her din ikiyüzlü insanlarla doluydu ama Rahal bu kişilerden biri değildi. Rahal cuma namazlarına gelirdi; ailesi cemaat aktivitelerine katılırdı; hatta kendisi caminin sosyal yardım komitesindeydi. Uyuşturucu satıcılığı buraya uymuyordu. Ash buna inan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

madığını belli etmemeye çalıştı ama başarısız oldu. Charity bunun üstünde durmadı.

"Bana isim gerek. Uyuşturucuları kim satın aldı?"

Charity durdu ve yanında getirdiği çantasını karıştırdı. Başını kaldırıp tekrar baktığında elinde bir kâğıt vardı.

"Üç satın alımı da aynı muhbir yaptı. İsmi bende yok ama adı muhbir 0814 olarak kodlanmış. Onu duruşmaya çağırmayı planlamıyoruz."

Ash bu bilgileri not etti.

"Şimdiye kadar çok iyi," dedi, Ash, boğazını temizleyerek. "Arama izni için beyannameyi kim hazırladı?"

"Kuzeydoğu polis merkezinden Komiser Noah Stuart."

Noah ve arkadaşları kesinlikle meşguldüler. Bu bilgiyi de not etti.

"Lütfen devam edin."

Charity devam etmeden önce başını salladı. "Arama izni çıkarılınca bizim ekip temmuzun yirmi birinde sabaha karşı bir sularında eve girdi ve içeriyi oda oda aradı. Memurlar Bay Rahal'ı kızının beşiğinin altında saklanırken buldular. Teslim olmasını söylediler ama adam reddetti. Sonra da ruhsatsız, yarı otomatik bir tabancayla Memur Ryan Dixon'ı ölümüne sebebiyet verecek şekilde vurdu. Bay Rahal'ın küçük kızını rehin aldığını düşünen memurlarımız geri çekildi.

"O noktada Bay Rahal'ın şehir merkezindeki bir bankanın temizlik bölümünde çalışan eşiyle iletişim kurduk. Memurlar onu kocasını teslim olmaya ikna etmesi için işyerinden alıp eve getirdiler. Sonra o memurlar Bay Rahal'ı karakola götü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rüp haklarını açıkladıktan sonra Bay Rahal suçunu itiraf etti."

Ash arkasına yaslandı. Eğer bu dava Charity'nin açıkladığı gibi basit olsaydı Meyers bunu almazdı. Kendi reklamını yapardı tamam ama davayı da kaybederdi. Charity bir şeyleri saklıyordu.

"Ev aranırken memurlarımız uyuşturucu buldular mı peki?"

Charity başını salladı. "Elli beş gram esrar ve otuz iki tane oksikodon hapı."

Ash bu miktarları not aldı ve arkasına yaslandı. "Yani adam uyuşturucu satıcısı ama sadece iki yüz dolarlık ot ve belki üç yüz dolarlık hap var elinde?"

Charity başını salladı. "Polis geldiğini ilan ettikten sonra ama içeri girmeden önce Rahal'ın mallarının geri kalanını klozete attığından şüpheleniyoruz."

"Bay Rahal neyi itiraf etti?"

Charity'nin gözleri yukarı, sola kaydı. "Bir yerlerde yazılı ifade olacaktı," dedi, sesi alçaldı ve derinden geliyordu. "Ama sanırım bir polis memurunu öldürmek için pusuya yattığını kabul etti. Hangi dili kullandığını tam olarak hatırlamıyorum ama işin özü bu. İtiraf ettikten iki saat sonra onu birinci dereceden ağırlaştırılmış cinayetle suçladık."

"Yani idam cezası isteyeceksiniz."

"Bu Susan Mercer'ın talebiydi ama ben de ona katılıyorum."

"Peki," dedi, Ash, daha fazla bilgi alana kadar kendi kanaatini saklayarak. "Teknik serviste sorgulama ve itirafın videosu var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Charity başını iki yana salladı. "Biz sorgu ve itiraf videolarına odaklanmıyoruz," dedi. "Yargıç Haller bunların aşırı derecede önyargı yarattığını belirten bir duruşma öncesi karar çıkardı, bu yüzden de o videoları dâhil etmedi. Bunun yerine yazılı ifadelere odaklanıyoruz. İsterseniz kopyalarını verebilirim."

Ash bunun nedenini biliyordu; jüri üyeleri itirafları severdi. İtiraf videosunun olaya dâhil ettirilmemesi büyük bir hukuki zaferdi. Belki Meyers gerçekten de suçlandığı konu her neyse bunu hak etmişti.

"Meyers sorgulama videosunu nasıl elde edebilir?"

Charity bocaladı. "Susan videonun davaya dâhil edilmemesi için önerge sundu," dedi.

"Ya?" dedi, Ash, başını yana eğerek.

Charity sandalyesinde kıpırdandı. "Bay Rahal karakola getirildiğinde epey kötü bir haldeydi."

Ash arkasına yaslanıp kollarını önünde kavuşturdu. "Tahmin edeyim. Tutuklanmamak için direnmiş."

"Evet," dedi, kadın, sesi kısık çıkmıştı.

Ash gözlerini kırpıştırdı ve sinirli bir halde başını iki yana salladı. Prensipte, doğru bilgiyi alacaksa sert bir sorgulamaya karşı değildi ama uygulamada bu kötü bir şeydi. Eğer bir yargıç şüphelinin, mahkemesine kırık parmaklarla ve yüzünde eziklerle geldiğini görürse sorgulamayı geçerli saymazdı, olaya dâhil olan memurların soruşturulması için IMPD'ye baskı yapardı ve hatta şüphelinin serbest kalmasına bile izin verirdi. Bu aptalcaydı. En azından bu olaydaki memurlar Ra-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hal'ı evin önünde linç etmemişlerdi. Bu da bir gelişme, diye düşündü Ash.

"Duruşmada olmayacaksa bile videoyu istiyorum. Sanırım teknik serviste vardır?"

Charity yine kıpırdandı. "Teknik sorunları var," dedi. "Video ve videonun tüm kopyaları ilçenin sunucularından silinmiş."

Bütün dedektifler gibi Ash de söylentileri duymuştu. Bilgi işlem bölümündeki doğru teknisyene yapılacak doğru miktarda bir ödeme, herhangi bir şeyi teşkilatın sunucularından sorgusuz sualsiz sildirebilirdi. Ancak bunu ne kadar çok duysa da gerçekten olduğunu hiç duymamıştı. Belki de John Meyers bu davayı bir sebepten ötürü almıştı.

"Bir şeyleri atladığınız hissine kapılıyor musunuz?"

Charity başını iki yana salladı. "Hiçbir şekilde. Bay Rahal ve küçük kızı tutuklama sırasında evde olan tek kişilerdi ve birkaç memur da onun Ryan Dixon'ı vurduğunu gördüler. Kendisine kötü bir şekilde muamele edilmiş olsa bile -ki öyle muamele edildi demiyorum- Bay Rahal onların dediği kadar suçlu. Buna güvenebilirsiniz."

"Rahal'la konuşmam gerekecek. Onu şehir merkezinde mi tutuyoruz?"

"Evet, ama John Meyers'in onunla konuşmanıza izin vermesine imkân yok."

Ash cep telefonunu çıkardı ve son aramalar listesinde gezinmeye başladı. Meyers'in numarasını buldu.

"Ne kadar ikna edici olabileceğime şaşıracaksınız," dedi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birileri açmadan önce telefonun iki kez çalmasını beklerken. Charity inanmıyormuş gibi baktı ama Ash onu görmezden geldi. Meyers sekreterine bu aramayı beklediğini söylemiş olmalı çünkü Ash kendini tanıtır tanıtmaz patronlarının ofisine bağlandı. Üç dakika içinde Ash buluşmayı ayarlamıştı. Meyers duruşmaya hazırlandığı için meşguldü ama ortaklarından birini görüşmeyi idare etmesi için iki saat içinde göndermeyi kabul etti. Ash telefonu kapatırken Charity kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek kaşlarını kaldırdı.

"Meyers onunla konuşmanıza izin verdi mi?"

"Evet," dedi, Ash, oturduğu yerden kalkarken. "İki saat içinde ortaklarından biriyle buluşacağım."

Charity'nin dudaklarındaki gülümseme kayboldu. "Ciddi misiniz?"

Ash telefonunu cebine koydu. "Size anlatmaya çalıştım. Ben çok ikna ediciyimdir."

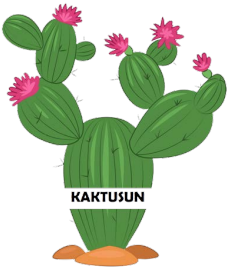
"Hazırlanmam lazım," dedi, Charity, yüzündeki neşeli ifadenin tüm izleri kaybolmuştu. "Orada olmam lazım. Bu benim davam."

Ash bunun Susan'ın davası olduğundan kesinlikle emindi ama bu konuda tartışmak istemedi.

"Bol şanslar ve sonra görüşürüz o zaman. Bu arada benim yapacak işlerim var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 13

Ash yemek yedikleri yerden çıktı ve IMPD'nin genel merkezine yürümeye başladı. Charity ve Susan kanıtları konusunda kendilerine güveniyor olabilirlerdi ama olay onların düşündükleri kadar basit olsaydı Cassandra Johnson ve Carl Gillespie hâlâ hayatta olurlardı.

Bir şeyleri atlıyorlardı ve Rahal'la yapacağı görüşmeden önceki iki saatlik ara çok fazla bir zaman olmasa da yine de boşa geçirilmeyecek kadar uzundu.

Genel merkeze giden yolun yarısındayken cep telefonunu çıkardı ve komiserin orada olup olmadığını öğrenmek için Mike Bowers'ın ofisini aradı. Neyse ki Bowers yerindeydi ve Ash yolun geri kalanında hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Bowers'ın IMPD genel merkezinin üçüncü katında özel bir köşe ofisi vardı. Çok fazla manzarası yoktu ama en azından pencereleri vardı.

Ash'in duvarları bile yoktu. Ofise vardığında Bowers masasında oturmuş bir rapor yazıyordu. Ash eşikte durup geldiğini haber vermek için öksürdü. Komiser başını kaldırdı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masasının önündeki koltuklardan birini başıyla işaret etmeden önce kalemini bıraktı.

"Beni aradığını duydum," dedi.

Zahmet edip de beni geri aradığın için teşekkürler.

"Lüks dairedeki toplu cinayet nasıl gidiyor?"

Bowers homurdandı. "Bizim lüks dairenin müteahhidin örnek dairesi olduğunu ve şehirdeki bütün sosyete emlakçılarının bu eve girebildiğini öğrendik. Tüm mekânda tek bir net parmak izi bile bulamadık. Şimdiye kadar tam bir çıkmazdayız."

"Kurbanları buldunuz mu peki?"

Bowers başını salladı, bakışları Ash'in omzunun üstüne odaklanmıştı. "Kapıyı kapat."

Ash Bowers'ın masasının önündeki koltuklardan birine oturmadan önce denileni yaptı.

"Laboratuvar bu dava üstünde durup dinlenmeden çalışıyor ama işleri yarım kaldı ve DNA sonuçlarının çıkması birkaç haftayı bulur," dedi. Durdu ve ellerini başında gezdirdi. "Bence o kanlar bir oyundu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni duydun," dedi, Bowers, başını iki yana sallayarak. "Şimdiye kadar altı farklı kan tipi bulduk. Bunlar bir aile değil -gece kulübünden çıkıp gelmişler sanki."

"Ve ortada altı kurban olduğunu düşünmüyorsun?"

Bowers yine başını iki yana salladı ama Ash'le göz göze gelmedi.

"Bu sabah, birkaç çocuğun dün Zionsville'deki bir kilise-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin kan bağışlarının konulduğu soğutucudan kan çaldıklarını öğrendik. Kahrolası liselilerin yaptığı bir eşek şakası için iki yüz adamım saatlerini boşa harcadı. Hangi hastalıklı çocuklar bir eve zorla girip kanı tüm duvarlara fışkırtır ve seri katillermiş gibi davranırlar? Kim yapar bunu?"

"Onlarla konuştun mu?"

"Dedektiflerim sorularını sormaya başlar başlamaz o küçük şeytanlar avukat tuttular."

Ne Bowers ne de Ash bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Gillespie konusunda bir şey yaptın mı peki?"

Bowers cevap vermek yerine masasındaki kâğıtları karıştırdı ve katlanmış bir halde duran mavi karbon kâğıtları çıkardı.

"Evi için arama izni."

Ash kâğıtları açtı ve ilk birkaç satırı okudu. Bu IMPD'nin bir kurbanın evinin aranması için çıkardığı standart arama izniydi. Dili standart metindi; arama talep eden dedektif adını ve vasıflarını, aranacak yeri ve muhtemel nedeni boşluklara yazmıştı. Kâğıdı katlayıp masaya bıraktı.

"Ne zaman gidiyorsunuz?"

Bowers saatine baktı. "Bütün adamlarım bir araya gelir gelmez."

"Sizle buluşup evin dışını emniyete alırım," dedi, Ash, çoktan ayağa kalkmıştı. Bowers öksürerek dikkatini çekmeden önce Ash neredeyse kapıya varmıştı. Ash Bowers'ı görebilmek için arkasını döndü.

"Evin dışında kalacağına inanıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Destek olmadan bir cinayet kurbanının evine girecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bowers dirseklerini masasına yaslayarak öne doğru eğildi. "Bu soruyu gerçekten cevaplamamı istiyor musun?"

Ash o eve girmişti, bu yüzden muhtemelen cevabı hak etmişti. Ama kapıdan çıkmadı.

"Ya o kanlar bir şaka değilse?"

Bowers efkârlı bir şekilde gülümsedi ve arkasına yaslandı. "O zaman elimizde bir psikopat var demektir ve tekrar mutlu günlere döneriz."

"Ben bunu demek istemedim," dedi, Ash, başını iki yana sallayarak. "Bir düşünsene. O evi bulduğunuzdan beri Gillespie soruşturması neredeyse durdu. Ya yapmak istedikleri buysa?"

Bowers başını yana eğip kaşlarını çatmadan önce on beş-yirmi saniye kadar Ash'e öylece baktı.

"Siz savcılıkta sıkılıyor musunuz?" diye sordu. "Söylentiler duymuştum, bilirsin işte. Siz öyle tüm gün oturup böyle saçmalıklar mı uyduruyorsunuz? Eğer öyleyse kafanıza göre doldurabileceğiniz evraklar var elimde. İhtiyacınız varsa iş verebilirim size."

Ash başını iki yana sallayıp dışarı çıktı. "Teşekkürler Mike."

Asansörle aşağı indi ve arabasına yürüdü. Gillespie'ın evine bir kere gitmişti zaten, bu yüzden tekrar bulma konusunda çok az zorlandı. Ne yazık ki oraya vardığında tek başına değildi. Evin bulunduğu sokakta üstünde amblemi olan bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

polis aracı ve evin önündeki araba yolunda ise amblemsiz bir Dodge Charger vardı. Muhtemelen Ash'in arabasının sesini duyan Komiser Noah Stuart ve üniformalı iki polis Ash park ederken arka bahçeden araba yoluna geldiler. Ash'in arabasını görünce durdular.

Adamlar yaklaştıkça Ash üniformalılardan birinin Joe Cartwright olduğunu fark etti ama diğerini tanımıyordu. Cartwright topallıyordu. Bu onun Cassandra Johnson'ın evinde Ash'in attığı tekmeyi yiyen kişi olduğunu kanıtlamazdı ve bu yüzden onun işine yaramıyordu. Yediği dayakla ilişkileri olsun ya da olmasın Gillespie'ın evi bir suç mahalliydi ve komşu bir polis merkezinden gelen polis memurlarının orada işi yoktu. Olay yerini emniyete almak Ash'in işiydi ve o da bunu kesinlikle yapacaktı.

Arabasından indi ve omzundaki tabanca kılıfından tabancasını çıkardı.

"Burası hâlâ soruşturması süren bir cinayet mahalli. Ne yapıyorsunuz burada?"

"Aynı şeyi ben de sana sormalıyım dedektif," dedi, Noah, adamlarını durdurmak için ellerini iki yana açtı.

"Ben işimi yapıyorum. Raporum için kendinizi tanıtın."

"Kim olduğumuzu biliyorsun Rashid," dedi, Cartwright, bir adım öne çıkarak. "Neden yanına birini daha alıp o tabancayı yerine sokmuyorsun? Bunu erkek erkeğe çözebiliriz."

"Tarafları düşünecek olursak bire karşı üç muhtemelen adil olur ama sanırım ben işimi yapmaya yoğunlaşacağım. Bu arada güzel topallıyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cartwright topallayarak bir adım daha öne çıktı ama Noah onu durdurmak için elini omzuna attı.

"Buraya mesele çıkarmaya gelmedik," dedi, Noah. "Carl Gillespie on beş yıl önce benim yardımcılarımdan biriydi ve ben de ölümünün soruşturulmasına yardım edebilir miyim diye bakmaya geldim."

"Gillespie'ın buna sevineceğine eminim. Eğer bana bu yeni elemanın adını da söylerseniz raporumda hepinizin adının geçtiğinden emin olacağım. Komiser Bowers sizi bilgilendirecektir."

"Daha önce de dediğim gibi kim olduğumu biliyorsun," dedi, Cartwright. "Buraya yardım etmek için geldik. Biz kendi merkezimizde birbirimizi gözetiriz. Senin bunu anlamanı beklemiyordum zaten."

Ash Cartwright'ı görmezden geldi ve tanımadığı diğer memura döndü.

"Adınız neydi?"

Memur cevap vermeden önce Noah'a baktı. "Patrick Dixon."

Ses biraz tanıdık geliyordu ama Ash kim olduğunu tam olarak çıkaramadı.

"Ryan Dixon'la bir alakanız var mı? Thomas Rahal'ın vurduğu adam?"

Dixon kaskatı kesildi ve nefesini verirken burun delikleri genişledi. "O benim ağabeyimdi."

Bunu duyduktan sonra Ash sesi tanıdı. Dixon dün gece IMPD'nin otoparkında Ash ve ailesini tehdit etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ağabeyin için üzgünüm. Ne zaman bir polis memuru ölse ortada trajedi var demektir."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi, Ash, başını yana eğip tekrar Cartwright'a bakarak. "Birbirinizi koruduğunuz için sizi suçlayamam. Eğer birileri ailemden birine zarar vermeyi denemiş bile olsa hiç düşünmeden vururdum onu." Ash Dixon'la göz göze gelmeden önce bakışlarını memurların üstünde gezdirdi. "Sizi daha sonra göreceğimden eminim beyler."

Ash Dixon ya da diğer ikisinin, verdiği mesajı alıp almadıklarını anlayamadı ama almış olmaları daha muhtemeldi. Ash o kadar da üstü kapalı konuşmamıştı. Memurlar araçlarına bindiler ve Ash'i yalnız bırakarak olay yerini terk ettiler. Ash'in en yoğun hissettiği şey uyuşukluktu, sanki beyni vazgeçmiş ve herhangi bir duygu üzerine yoğunlaşmaktansa hissettiği her şeyi anlamaya çalışmayı bırakmıştı.

Tabancasını kılıfına koydu ve Bowers ve ekibinin gelmesini beklemek için koltuğuna oturdu. Beklediği kişiler yaklaşık on dakika sonra bir karavanın içinde geldiler. Kanıt toplamak için gelen teknik ekip ve diğer üniformalı polisler buldukları ilk yere park ederlerken Bowers aracını Ash'inkinin arkasına durdurdu. Ash komisere az önce gördüğü kişilerden bahsetmeyi düşündü ama vazgeçti. Kime güvenebileceğini anlayana kadar herhangi birini soruşturmasına dâhil etmek istemiyordu.

Bowers ve ekibi evi ararlarken Ash dışarıda durup komşulara göz kulak oldu. Pek çoğu birkaç dakika seyrettikten sonra gitti ama bir tanesi Gillespie'ın çimlerinin kenarında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beklemeye devam etti. Kadın otuzlu yaşlarının sonundaydı ve kahverengi saçları, biçimli bir vücudu vardı. Ash ona doğru yürümeye başlayınca kadın huzursuz oldu ama bir yere gitmedi.

"Bay Gillespie'yı tanıyor musunuz?" diye sordu, başıyla eve doğru işaret ederken.

"Ben... Iıı... Evet... Şey... Aslında değil. En azından çok fazla değil." Dudaklarını yaladı. "Kendisi iyi mi?"

"Ne yazık ki hayır. Dün gece cesedini bulduk ve neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz."

Kadın bir adım geri attı ve kendisine sanki bir şey çarpmış gibi irkildi.

"İyi misiniz?" diye sordu Ash.

Kadın yutkunup başını evet anlamında salladı, sonra Ash not defterini çıkarıp görüşmeye başladı. Kadının adı Lynn Meister'dı ve iki ev ötede oturuyordu. Ash onun Gillespie'yla olan ilişkisi konusunda ısrar edince kadın birbirlerini çok az tanıdıklarını söyledi. Ölümüne verdiği tepkiye bakılırsa bundan daha fazlası vardı ama Ash bu konuda ısrarcı olmak için henüz hazır değildi.

"Carl'ı sık sık görür müydünüz?"

"O benim komşumdu, bu yüzden neredeyse her gün posta kutusunu kontrol ederken görürdüm onu. Bazen birlikte yürürdük ama her zaman değil."

"Onu posta kutusunu kontrol ederken en son ne zaman gördünüz?"

"Belki bir hafta falan önce."

"Evli misiniz?"

Lynn cevap vermeden önce kekeledi. Ona göre bu muhtemelen rastgele bir soruydu. Aslında öyleydi ama aynı zamanda bir şeyleri ortaya çıkaracağı hesaplanarak sorulmuş bir soruydu. Herkes yalan söylerdi. Bu polisliğin herkesçe bilinen birkaç gerçeğinden biriydi. Lynn'in Gillespie'ın ölümüyle bir alakası olduğunu düşünmüyordu ama kadın yine de kocasını, çocuklarını ve kendisini korumak için yalan söyleyecekti. Arada sırada sorulacak rastgele bir soru bir tanığın sorgulamada bir sonraki soruyu tahmin edip önceden bir cevap uydurmasını engellerdi. Bu birilerinin Ash'e yalan söylemesini engellemezdi belki ama genelde yalanları daha rahat tespit etmeye yarardı.

"Evet."

"Eşinizin adı neydi?"

"Isaac Meister. Kendisi avukattır."

"Eğer o da tanıdığım avukatlar gibiyse muhtemelen ofiste çok zaman geçiriyordur." Kadın başıyla onayladı ama bunu yaparken çok da istekli değildi. Ash kadına güven vermek için tekrar gülümsedi. "Ben de savcılıkta çalışıyorum ve iş arkadaşlarımın pek çoğu evde uyuduklarından daha çok ofiste uyuyorlar."

"Eğer çalıştığınız yere ortak olmak istiyorsanız yapmak zorunda olduğunuz şey budur. Ya da işte savcıların yapmak istediği şey her neyse."

"Doğru," dedi, Ash. "Yani, Carl'ı posta kutusuna bakarken yaklaşık bir hafta önce gördünüz. Onu en son o zaman

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mı gördünüz?" Lynn sözlü ya da başka bir şekilde cevap vermedi. "Doğru bir tarih almam önemli. Onu en son ne zaman gördünüz?"

Ash bir dakika kadar bekledi. Lynn kendisiyle göz göze gelmiyordu ve konuştuğunda sesi çok alçak geliyordu.

"Üç gün önce."

"Yalnız mıydı?"

Ash bir öncekinden daha uzun süre bekledi ama kadın cevap vermedi. Ash bu konuya geri dönecekti.

"Bana eşinizden bahsetsenize," dedi, Ash. "Isaac Carl'la iyi geçinir miydi?"

Kadın yine irkildi. Eğer Ash ilk seferde fark etmemişse bile bunu görmüştü. Lynn ve Gillespie iki komşudan daha fazlasıydılar, muhtemelen çok çok fazlası. Ash sevdiği birini kaybetmiş bu kadını daha fazla sıkıştırmak istemiyordu ama kendisine bilgi lazımdı.

"Isaac ve Carl'ın tanışıp tanışmadıklarını bile bilmiyorum," dedi, kadın, sesi kısıktı. "İkisi de çok çalışıyor."

"Gerçekten mi? İkisi de hukuk sektöründe olduklarından bu şaşırtıcı geldi. Buradaki hukuk camiası oldukça küçük, bu yüzden bahse varım ortak pek çok tanıdıkları vardır."

Kadın omuzlarını silkti ama gözlerini Ash'ten kaçırıyordu. "Bilemem. Isaac daha önce ondan hiç bahsetmedi."

Ash başını salladı ve bunları not ediyormuş gibi yaptı. "Ve bununla Carl'ın eşiniz hakkında hiç konuşmadığını mı kastediyorsunuz?"

"Evet. Yani hayır," dedi, iç çekerek. "Onlar birbirleri hakkında hiç konuşmadılar. İkisi de. Sorunuz kafamı karıştırdı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Özür dilerim. O zaman daha önce sorduğum bir soruya geri dönelim. Carl'ı en son gördüğünüzde yalnız mıydı?"

Ash belki on beş saniye kadar kadının cevap vermesini bekledi. Ama kadın konuşmadı.

"Eğer bu sizin için çok zorsa iş yerini ziyaret edip Isaac'le konuşabilirim. Belki o üç gün önce sizin Carl'ı gördüğünüzü hatırlayacaktır. Belki de uykunuzda ya da başka bir şekilde bundan bahsetmişsinizdir."

Ash şaka yapıyormuş gibi gülümsedi. Lynn'in yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Sizi üzdüğüm için özür dilerim ama bu soruları sormak zorundayım," dedi. "Bence derinlerde bir yerde siz de bu soruları sormamı istiyorsunuz. İstemeseydiniz diğer komşularınız gibi siz de evinize geri dönerdiniz. Buradasınız çünkü bana anlatacak bir şeyleriniz var. Son gördüğünüzde Carl tek başına mıydı?"

Kadın ayaklarına baktı. "Biz birlikteydik."

"Saat kaçtı?"

Kadın derin bir nefes aldı. "Belki sekiz ya da dokuz. Hatırlamıyorum. Isaac henüz eve gelmemişti."

"Ve bu onu son görünüşünüzdü?" Kadın başın salladı. "Ondan sonra kendisiyle görüşmeye çalıştınız mı? Belki cuma ya da cumartesi günü telefonunu aradınız mı?"

"Cumartesi sabahı Isaac golf oynamaya gittiği sırada sürpriz yapmak için Carl'ın evine uğradım. Ama kapıyı açmadı. Geceyi işyerinde geçirdiğini düşündüm. Bazen böyle yaptığı olurdu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki," dedi, Ash. "Bu evde yakın zamanda başka birilerini gördünüz mü? Belki benimki gibi bir polis aracını falan?"

Ash üstü amblemsiz aracını gösterdi ama Lynn başını hayır anlamında salladı.

Cuma sabahı araba yolunda beyaz bir kamyonet gördüm. Evine gelen bir temizlikçi kadın var, bu yüzden onun yeni bir araba aldığını düşündüm."

Bu kamyonet Carl'ı öldüren kişilere ait olabilirdi. Ash detaylar için kadını sıkıştırdı ama Lynn plaka numarasını almamış ya da sürücüyü görmemişti. Ama camlarının olmadığını söyledi. Bu en azından olasılıkları azaltırdı.

"Bana Carl'dan bahsedin biraz. Son zamanlarda nasıldı?"

"İyi."

"İş hakkında konuştuğu olur muydu?"

"Bazen ama çok sık değil."

"Konuştuğu zaman nelerden bahsederdi?"

"Bazen, eğer iyi bir gün geçirmişse davalarından bahsederdi. Patronunun kısa süre önce kazandığı bir uyuşturucu ticareti davasından bahsetti, çünkü Carl savcılığın baş tanığının bir konuda yalan söylediğini keşfetmiş. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Thomas Rahal'dan bahsetti mi hiç?"

"Evet," dedi, kadın. "Duruşma konusunda endişeliydi."

"Kaybedeceği için mi endişeleniyordu?"

Kadın başını evet anlamında salladı. "Carl müvekkilliğini yaptığı kişiler konusunda dürüsttü. Müvekkillerinin pek ço-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunun suçlu olduğunu biliyordu, bu yüzden amacı her zaman onlara en iyi savcı-tanık uzlaşmasını sağlamak için bir şeyler bulmaktı. Ama Rahal farklıydı. O korkuyordu. Carl adamın masum olduğunu düşünüyordu."

"Carl gerçekten de masum kelimesini kullandı mı?"

Kadın başıyla onayladı. O zaman Carl gerçekten de bir şey bulmuş demekti. Bu şeyi diğerleriyle de paylaşmışsa kesinlikle çok iyi olurdu. Ash Lynn'le bir beş dakika kadar konuşmaya devam etti ama kadın başka bir şey bilmiyordu. En sonunda Ash defterini ceket cebine geri koydu.

"Peki. Yardımınız için minnettarım," dedi, elini cüzdanına atarken. Bir kartvizit çıkarıp kadına uzattı. "Eğer yardımı olabileceğini düşündüğünüz herhangi bir şey hatırlarsanız, ne olursa olsun, beni arayın."

Lynn alt dudağını ısırdı. "Başına neler geldiğini bulun lütfen."

Ash elinden gelenin en iyisini yapacağını söyledi, sonra eve yürüyüp Bowers'ın verandaya diktiği memura adını yazdırdı. Ev Ash'in bıraktığı gibiydi. Temiz, boş, yaşanmışlıktan yoksun. Mutfağa giden muşambayı takip etti. Bowers arka kapının yanında dikilmiş teknisyenin, parmak izleri bulmak için tezgâha toz serpmesini seyrediyordu.

"Bir şey bulabildiniz mi?"

Bowers iç çekip başını salladı. "Nada.[7] Burası Buckingham Sarayı'ndan bile daha temiz," dedi. "Birileri buraya gelmiş ama elimizde hiçbir şey yok. Bu herifleri yakalarsam

7 Nada. İsp. Hiçbir şey anlamına gelen sözcük. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sanırım evimdeki banyo ve tuvaletleri temizlemesi için işe alacağım."

"İçeri zorla girildiğine dair bir kanıt?"

"Hiçbir şey yok. Sanırım en azından Gillespie'ın cesedinin nerede saklandığını bulduk. Bodrum katında biralarla dolu büyük bir buzdolabı varmış. Birileri dereceyi düşürmüş ve içindeki her şey donmuş. Birileri dolabın kapısındaki yalıtım tabakasını tırmalayıp dışarı çıkmaya çalışmış, bu yüzden daha sonra adli tabipten Gillespie'ın parmaklarına bakmasını isteyeceğim."

Ash bodrum katını kontrol etmemişti. Birkaç gün önce eve girdiğinde Gillespie'ın orada olup olmadığını merak etti.

"Buzdolabında parmak izi var mı hiç?"

"Henüz bulamadık. Yan komşu ne söylüyor genel olarak?"

Ash bir an düşündü. Eğer Lynn'in Gillespie'yla ilişkisi olduğunu söylerse Bowers kadının eşini bulur, şehir merkezindeki karakola sürükler ve bir avukat ortaya çıkana sorgulardı. Bu süreçte bir evliliği mahveder, bir aileyi mahcup eder ve sevdiği birini kaybetmiş bir kadını rezil ederdi. Daha da kötüsü bu sadece zaman kaybı olurdu. Carl yanlış kadınla yattığı için öldürülmemişti; işini yaptığı için öldürülmüştü. Ash bu anlık tereddüdünü belli etmemek için öksürdü.

"Bana telefon numarasını vermek istedi. Ben de nazikçe reddetmeye çalıştım."

"Ateşli görünüyordu. Bence vermeliydin," dedi, dikkatini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çoktan tekrar mutfağa vermişti. "Gitmeden önce imzanı attığından emin ol."

Ash başını sallayıp saatine baktı. Yarım saat içinde Thomas Rahal'la toplantısı vardı ama artık ne beklemesi gerektiğinden emin değildi. Polis memurları bu gezegendeki en kuşkucu, insan iyiliğine en az inanan kişilerdi. Meslekteki yirmi yılına rağmen, Gillespie Rahal'ın masum olduğunu düşünmüştü. Ve şimdi kendisi ölmüştü, evi ve ofisi soyulmuş ve topladığı bütün kanıtlar ortadan kaybolmuştu. Ash'in üstlendiği bu vaka basit bir vurup kaçma olarak başlamış olabilirdi ama şimdi bundan daha fazlası vardı. Bu başka bir şeydi ve eğer bunun ne olduğunu bulmazsa muhtemelen masum bir adam bedelini ödeyecekti.

Bölüm 14

IMPD'nin şehir merkezindeki binasında çok fazla hücresi yoktu ve olan birkaç tanesi de duruşmaya çıkacak mahkûmlara ayrılmıştı. Ancak Thomas Rahal özel bir vakaydı. İlçe hapishanesinin müdürü onu Marion İlçesi Hapishanesindeki diğer mahkûmların arasına koymayı denemiş ama bu pek de iyi sonuç vermemişti. Rahal Arap'tı, bu yüzden sokak çeteleri onunla ne yapacaklarını bilememişlerdi. Hapishane, içinde bulunmak için asla hoş bir yer olmamıştı ama arkasını kollayacak bir çete olmayınca hiç kimse yırtıcıları uzakta tutması için Rahal'a yardım etmemişti. Rahal'la birlikte kalan mahkûmlar onu birkaç kez hırpalayıp sabununu ve diş fırçasını almışlardı. Ash onun duşta bıçaklanmadığına şükrediyordu. Onu güvende tutmak için hapishane yönetimi IMPD merkez binasının en üstündeki nezarethaneye nakletmişlerdi. Orası da bir Hilton değildi ama en azından öğle yemeğini yerken dayak yemiyordu.

Ash Charity'ye lobide rastladı ama kadın telefonda biriyle görüşüyordu bu yüzden onu orada bırakıp önden nezaretha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neye gitti. Yarım düzine insan tarafından beş-altı kez arandıktan sonra memurlardan biri onu briketten duvarları boyanmış, çelikten masası yere sabitlenmiş ve yerleri karo kaplı ufak bir sorgu odasına yönlendirdi. Masanın üstünde yamru yumru bir yorgan da olsaydı burası Ash'e Purdue Üniversitesindeki yurt odasını hatırlatacaktı.

Masanın altındaki katlanabilir sandalyelerden birini çekti ve oturup beklemeye başladı. İlk önce Rahal geldi. Bir deri bir kemik kalmıştı ve teni sanki sarılık olmuş gibi sararmıştı. Cuma namazlarına gelirken genellikle giydiği lacivert spor ceketi ve bej pantolonunun yerine turuncu hapishane tulumu vardı üstünde. Kollarında morluklar vardı ve Ash ellerinde ve parmak eklemlerinde kesikler olduğunu fark etti. Bu yaraları kendini savunurken almış olmalıydı; görünüşe göre onun için hayat son günlerde iyi gitmiyordu.

Ash'e umut dolu, yalvaran gözlerle baktı. "Selâmün aleyküm," dedi, elini uzatarak. Selamet üzerinize olsun. Bu tüm dünyada Müslümanlar tarafından kullanan nazikçe bir selamlama şekliydi.

"Ve aleyküm selam."

Allah'ın selameti üzerinize olsun. Ash daha önce bir sorgu odasında birine selamet dilediğini hiç hatırlamıyordu. Gerçekten de her şeyin bir ilki vardı. Rahal oturdu ve karşısındaki sandalyeye işaret etti.

"Beni evi götürmek için mi geldiniz yoksa?" diye sordu. Arapçayı doğma büyüme Irak'lı birinin konuştuğu gibi konuşuyordu. Ash farklı bir lehçeyi duyarak büyümüştü, bu yüzden Rahal'ın sorduğu şeyi anlaması biraz zaman aldı.

"Hayır, ben dedektifim ve sizle konuşmak için geldim buraya," dedi, Ash İngilizce. "Avukatlarınızdan biri de yolda."

Rahal başını salladı, bakışları ellerine odaklanırken göğsü inip kalkıyordu. Elleri titriyordu.

"Ailenizi camide görüyordum. Sizi İmam Habib"in gönderdiğini sandım."

İmam birkaç hafta önce Ash'le iletişime geçmiş ve Rahal'ı hapishanede ziyaret edip durumunun iyi olduğundan emin olabilir mi diye sormuştu. Ancak o öğleden sonrasına kadar Ash bunu reddetmişti. Ash'e göre Rahal da başka bir dedektifin davasındaki başka bir şüpheliydi sadece. Yapacağı bir ziyaret uygunsuz olabilirdi. Ayrıca meslektaşlarını sinirlendirebilirdi ki bu da mümkünse kaçınmayı tercih ettiği bir şeydi. Rahal ellerine bakmaya devam etti.

"Buradaki yemekler haram! Öğle yemeğinde her zaman jambonlu sandviç çıkıyor ve kahvaltı da her zaman sosis ya da domuz pastırması. Ne yiyebileceğimi bilmiyorum."

"Mutfaktakiler muhtemelen helal bir yemeğin ne olduğunu bilmiyordur. Ama vejetaryen yemekleri olması lazım, onlardan yiyebilirsiniz. Eğer nezarethane size ihtiyaç duyduğunuz şeyleri vermeyi reddederse avukatınıza söyleyin. O, durumu düzeltecektir. Eğer o da olmazsa ben gerekli yerlerle görüşürüm."

"Teşekkürler."

Sonraki birkaç dakika Rahal'ın avukatının gelmesini beklerken sessizlik içinde oturdular. Gardiyan birkaç dakika sonra kadını içeri aldı. Avukat Ash'le aynı hukuk fakültesine git-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

memişti ama o kadar genç görünüyordu ki bir ya da iki yıllık ortaklardan biri olmalıydı. Meyers'in onu ofisten tek başına yollaması şaşırtıcıydı. Üstünde yeşil, şık bir elbise vardı ve kızıl saçları omzundan aşağı dökülüyordu. Kendini tanıtmadı ama Scooby-Doo'daki Daphne gibi görünüyordu.

"Umarım ben olmadan müvekkilimle görüşmüyordunuz dedektif," dedi, masanın üstüne siyah bir evrak çantasını bırakırken.

"Müvekkiliniz burada birtakım zorluklar yaşıyor. Onun Hristiyan, Musevi ya da Müslüman olması umurumda değil -dini inançlarının yasakladığı şeyleri yemeye zorlanmamalı. Marion ilçesi hapishanesinin müdürünü arayıp ona düzgün yemekler verdiklerinden ve koruma sağladıklarından emin olmalıydınız."

Daphne duruşunu dikleştirdi. "Biz onun hayatını kurtarmakla meşguldük. Belki hapishanenizin kadrosu düzgün olsaydı Bay Rahal'ın esenliği bu kadar mesele olmazdı."

"Ve belki de gökler açılır, insanlar silahlarını bırakır, en sonunda yeryüzünde barış hüküm sürerdi. Bunlar muhtemelen olmayacak. Daha önce de hapishanede müvekkilleriniz olmuştur, bu yüzden bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuz. Onu daha iyi hazırlamalıydınız. Eğer isterseniz sizin adınıza hapishaneyi arayıp müvekkilinize düzgün yemekler verilmesini sağlayabilirim."

Nefesini verirken Daphne'nin burun delikleri genişledi. "Görüşmeleri ben yaparım," dedi, odaya girdiğinden beri ilk kez Rahal'a bakarak. Sonra tekrar Ash'e döndü. "Kendinizi kasmaktan yorulmadınız mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash omuzlarını gevşetmeye zorladı kendini. "Sanırım neden burada olduğunuzu biliyorsunuzdur," dedi, Ash, kollarını önünde kavuşturarak.

"Müvekkilimin haklarına tekrar saygısızlık etmenizi engellemek için buradayım," dedi, Daphne, çantasını açıp avukatların kullandıklarından sarı renkli bir not defteri, ufak bir ses kayıt cihazı ve bir kalem çıkardı. Ash'e baktı, dudakları dümdüzdü ve yüzünde sert bir ifade vardı. "Temel kuralların üstünden geçelim. Bay Meyers ve ben bu toplantıyı size nezaket olsun diye yapma kararı aldık. Bu yüzden herhangi bir anda toplantıyı bitirme hakkını bulunduruyoruz. Ayrıca duruşma stratejimizle ilgili herhangi bir soru sorma hakkınız yok. Anlaşıldı mı?"

"Evet, tabii ki," dedi, Ash, not defterindeki boş bir sayfayı açarken. Bunu yaparken Charity nefes nefese kalmış şekilde odaya girdi. İlk başta yorulmuş görünüyordu ama çabucak kendiniz düzeltti ve Ash'in yanına oturup herkese başıyla selam verdi. "En sonunda hepimiz burada olduğumuza göre başlamak istiyorum. Savcılık için özel bir soruşturma yürüttüğümü hepinizin bildiğinden eminim ve bu soruşturmanın bir parçası olarak tutuklanması sırasında neler olduğu ve tutuklanmasına yol açan olaylar konusunda Bay Rahal'ın hatırladıklarını duymak isterim."

Ash ilk sorusunu soramadan Daphne öksürdü.

"Bilgileri paylaştığımıza göre, hangi dava üstünde çalışıyorsunuz dedektif?"

Normalde Ash bunu hiç tereddüt etmeden cevaplardı ama bu atışma onu şimdiden sinirlendirmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu özel. Eğer gerekli olduğuna inanırsa patronunuzun size bilgi vereceğinden eminim," dedi, Daphne'ye dönerek ama sonrasında bakışlarını hemen Rahal'a çevirdi. "Evet, tutuklandığınız geceyi anlatın."

Rahal omuzlarını silkti. "Adamlar gecenin bir yarısı evime girdiler ve beni tutukladılar. Başka neyi bilmek istiyorsunuz bilmiyorum."

Ash başını salladı. Rahal Gillespie'ın düşündüğü gibi masum olabilirdi ama Ash ısrar etmedikçe hiç kimse ondan yeni bir şey öğrenemeyecekti.

"Şimdi biraz yavaşlayalım," dedi. "Bir polis memurunu öldürdünüz. Bu nasıl oldu?"

Rahal kaşlarını çattı ve başını yana eğdi, şaşırdığı açıkça görülüyordu. "Ben öldürmedim…"

"Dedektif Rashid sana söylememen gereken bir şeyi söyletmeye çalışıyor," dedi, Daphne, müvekkilinin sözünü kesip Ash'e bakarak. "Konuşma tarzınızı yumuşatın, aksi takdirde bu görüşmeyi derhâl sonlandırırım."

"Bana tehditler savurmadan önce patronunuzu arasanız iyi olur. Benim burada bulunmam soruşturmamın bir parçası olduğu kadar onun da iyiliğine olan bir durum."

Daphne başka bir şey söylemeden dik dik baktı. Ash bir sonraki sorusunu düşünürken derin bir nefes aldı.

"En baştan başlayalım," dedi, Ash, yavaşça konuşarak ama sorgunun gidişatı kafasında oluşurken hızını artırarak. "Çalışıyor musunuz Bay Rahal?"

"Ben ressamım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanat mı?" diye sordu Ash, şaşırmıştı.

"Köprüleri boyuyorum. Ulaştırma Bakanlığı için çalışıyorum."

"O zaman gün içinde çalışıyorsunuz."

"Gece ya da gündüz," dedi. "İşe göre değişiyor."

"Peki," dedi, Ash, bunları not ediyormuş gibi yaparak. "Tutuklandığınız gün de çalışıyor muydunuz?"

Rahal başını salladı. "Sabah yediden öğleden sonra üç buçuğa kadar. Dörtte eve geldim."

"Eve gitmeden önce iş arkadaşlarınızla bir şeyler içmek için bir yerlere uğradınız mı?" diye sordu Ash.

"Ben içki içmem," dedi, Rahal, kaşlarını çatmış ve şaşırtmıştı. "İçki haramdır. Bunu biliyorsunuz."

"Esrar da haram ama polis evinizde buldu."

"Hiçbir şey söyleme Thomas," dedi, Daphne, müvekkiline bakarak. Sonra Ash'e döndü, bakışları Ash'in beynine işliyordu âdeta. "Bu bir sorgulama değil dedektif. Sizden bu görüşmeyi dost canlısı ve profesyonel bir şekilde yürütmenizi bekliyorum."

"Tabii ki," dedi, Ash, gözlerini Rahal'ınkilerden ayırmadan. "Kabalığım için özür dilerim. Eşiniz çalışıyor mu Bay Rahal?"

"Gece on birden ertesi sabah yediye kadar bir bankada temizlikçi olarak çalışıyor."

"O zaman siz işten geldiğinizde kendisi evdeydi. Tutuklandığınız gün eve geldikten sonra ne yaptınız?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hava hâlâ kararmamıştı, bu yüzden Ayşe'yi yürüyüşe çıkardık. Ondan sonra akşam yemeğimizi yiyip namazlarımızı kıldık."

"Ayşe kızınızın ismi mi?" diye sordu Ash. Rahal başını salladı. "Hoş bir isim. Eşim ve ben de kızımıza o ismi verecektik neredeyse." Ash bir saniye durup düşündü. "Biraz hızlı ilerleyelim. Eşiniz o zaman on buçuk sularına işe gitti?"

Rahal başını salladı.

"Siz de kızınızla evde tek kaldınız?"

Adam yine başını salladı.

"Polis kaç sularında geldi?"

Ash bu bilgiyi raporlardan edinebilirdi ama Rahal'ın hatırladıklarını duymak istiyordu.

"Geç olmuştu. Eşim işe gittikten sonra uyumaya gittim. Onlar geldiğinde ben uyuyordum."

Ash öne doğru eğildi. "Polisler geldiklerini ilan ettiklerinde kapıyı siz mi açtınız?"

"Ben uyuyordum. Onlar kendileri girmişler."

Ash Charity'ye baktı ama kadın sadece gözlerini devirip öne doğru eğildi. "Ekibimiz Bay Rahal'ın kapısını o kadar yüksek sesle çalmış ki komşuları uyanmış. Bay Rahal cevap vermeyince onlar da kapıyı kırmışlar."

Rahal omuzlarını silkip masaya baktı. "Siz öyle diyorsanız…"

Daphne konuşacak oldu ama Ash elini kaldırıp onu durdurdu. Gözlerini Rahal'ınkilerden hiç ayırmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer polislerin geldiklerini haber vermelerini duymadıysanız duymamışsınızdır. Sorun değil, tek söylemeniz gereken buydu. Ben sizin hikâyenizi istiyorum, bir grup avukatın söylemenizi istediği şeyleri değil."

"Ah lütfen dedektif," dedi, Daphne, Ash'in sözünü keserek. "Eğer size izin vereceğimi düşünüyorsanız…"

"Mahkemede konuşma hakkınız olacak zaten avukat hanım," dedi, Ash, Daphne'nin sesini bastırarak. "Bu benim görüşmem ve bunu patronunuzun izniyle yapıyorum. Hukuk ekonomisinin en kötü olduğu şu son yıllarda işsiz kalmak istemiyorsanız işimi yapmama izin vermenizi tavsiye ederim."

Yaptığı tehdidin içi büyük oranda boştu ama Daphne ana fikri anladı ve çenesini kapattı. Ash tekrar Rahal'a döndü.

"Adamlar evinize girdiler ve siz de onların geldiklerini haber vermelerini duymadınız. Ne olduğunu sandınız?"

Rahal olanları hatırlarken Ash'in içini delip geçen gözlerle bakıyordu. Gözleri donuk bir hal aldı. "Geçen yıl birileri komşularımdan birinin evine girmiş ve bir adamı vurmuştu. Neler olduğunu bilmiyordum. Ben sandım ki…" Sesi giderek alçaldı.

"Bu adamların size zarar vermeye geldiklerini düşündünüz," dedi.

Rahal başını salladı. "Evet," dedi. Sesi çatallaşmıştı. "Ayşe'nin odasına koşup onu beşiğinden aldım. Ağlıyordu, bu yüzden susturmak için elimle ağzını kapattım. Adamlar kızımın odasına girmeden önce beşiğinin altına saklandık. Irak Savaşındaki gibi siyah botlar giyiyorlardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunlar muhtemelen kısa konçlu asker botlarıydı. Rahal nefesini düzene sokmak için durdu. Ash bu arayı Charity'ye bakmak için kullandı. Kadının suratında hiçbir duygu ifadesi yoktu ama Ash gözlerine bakınca onun endişelendiğini fark etti. Endişelenmek için iyi bir nedeni vardı. Rahal inandırıcı ve içten görünüyordu. Ash mahkemede tanıklık yapacağından şüpheliydi ama yapacak olsa harika bir tanık olurdu.

"Hangi noktada tabancanızı aldınız?" diye sordu Ash.

Rahal ellerine baktı. "Tabancayı komodinin kilitli bir çekmecesinde saklıyordum. Adamlar kapıyı kırar kırmaz tabancayı çıkardım."

"Yani tabancayı alıp kızınızla yatağın altına saklandınız," dedi, Ash. "Polisler sizin o odada olduğunuzu nasıl anladılar?"

Rahal derin bir nefes aldı. "Ayşe. Nefes alabilsin diye elimi ağzından çektim ve polisler onun ağladığını duydular. Kızımı kendilerine vermem için bağırmaya başladılar."

"Ve siz de reddettiniz?"

Rahal gözleri dolu dolu bir şekilde başını salladı. "Tabii ki. Ama onlar bağırmaya devam ettiler. Kızıma zarar vereceklerini düşündüm, o yüzden hayır dedim. Onlara polisi arayacağımı söyledim. İçlerinden biri eğilip kızımı almaya çalıştı. Sonrasında neler olduğunu bilmiyorum. Bir patlama duydum ve aniden parlayan bir ışık gördüm."

"Onu siz mi vurdunuz?" diye sordu Ash.

"Sanmıyorum."

Ama tetiği ben çekmedim ki savunması muhtemelen ka-

bul edilmeyecekti ama hikâye ilginçti ve ikna edici bir şekilde anlatılmıştı. Tabii ki Susan bunun içini boşaltacaktı. Rahal'ın polislerin geldiğini duyduğunu, bu yüzden de kızını alıp yatağının altına saklandığını söyleyecekti. Eğer saklanma işe yaramazsa kızını rehine olarak kullanmaya niyetlendiğini ve dışarı çıkabilmek için uzlaşmayı umduğunu söyleyecekti.

"Polis memuru vurulduktan sonra neler oldu?"

"Birileri cesedi dışarı çıkardı ve hepsi birden gittiler. Ayşe'yi tekrar beşiğine koydum ve eşim Fatma'yı aradım."

"Neden polise haber vermediniz?"

"Korktum," dedi, Rahal. "Fatma 911'i aramam için beni ikna etti. Benle konuşan kişi Ayşe'yi beşiğinde bırakıp dışarıdaki adamlara teslim olmamı söyledi. Ama ben yapmadım. Buraya taşındığımızda Dışişleri Bakanlığındaki tanıdığım, yaptığım şey yüzünden bazı insanların bana zarar vermeye çalışacaklarını, Irak'tan bazı kişilerin hâlâ peşimden gelebileceğini söylemişti. Evin içinde güvende olduğumuzu düşündüm. Çocuk odasında kaldım ve halıdaki kanı temizlemeye çalıştım. Sonra Fatma aradı ve dışarıda olduğunu söyledi. Ayşe'yi beşiğine bırakıp dışarı çıkmamı söyledi. Ben de ona güvenip çıktım."

Hikâyenin bu kısmı Meyers'in savunmasının kalbi olacaktı muhtemelen. Adam Rahal baskıcı, şiddet yanlısı diktatörlüğe o kadar alışmış ki polise güvenmeyi bilmiyor diyecekti. Jürinin karakterine bağlı olarak bu, işe bile yarayabilirdi. Hiç olmadı, ceza verirken anlayışlı olmalarını sağlardı.

"Siz tutuklandıktan sonra neler oldu?" diye sordu Ash. "Polis evinizi aradı mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Charity öne doğru eğilip ellerini yukarı kaldırarak Rahal'ın konuşmasını engelledi. "Tutuklanmasının ardından Bay Rahal'ın başına geldiği ileri sürülen şeyler yargıç tarafından duruşmadan çıkarıldı. Hâlihazırda fazlasıyla deşilmiş bir konuyu kurcalamanın bir manası yok."

"İşkence kanıtlarını dâhil etmemeye gönüllü bir yargıç bulmuş olmanız bunun konu dışı olduğu anlamına gelmez," dedi, Daphne.

"Kaybettiniz diye sinirleniyorsunuz," dedi, Charity. "Geçin bunları ar…"

"Lütfen olayı kişiselleştirmeyelim," dedi, Ash, Charity cümlesini bitiremeden onu susturarak. "Mahkemede değiliz, bu yüzden Bay Rahal'ın konuşmasını isterim. Sizin için uygun mudur?"

İki avukat da ona öfkeyle baktı ama Ash bekâr bir anne ve kendisinden epey büyük bir ablayla büyümüştü; kadınların kendisine öfkeyle bakmasına alışıktı. Başıyla işaret ederek konuşması için Rahal'ı cesaretlendirdi.

"Birileri ellerimi arkamdan bağladı ve beni bir kamyonete sürükledi. Pencereleri yoktu, bu yüzden hiçbir şey göremiyordum. Arabalarla dolu bir depoda durduk. Birileri beni dışarı çıkarıp bir sandalyeye bağladı." Rahal durdu. Tekrar konuştuğunda sesi daha yüksek ve gergin çıkıyordu. "Sırayla bana vurdular."

"Ah lütfen," dedi, Charity başını iki yana sallayarak. "Beş memurun da sizin tutuklanırken direnç gösterdiğinize dair yeminli ifadeleri var elimde. Sizi bir kamyonetin arkasında kontrol altına almak zorunda kalmışlar. Bu yüzden eziklerin var ve bu yüzden şok tabancası kullanılmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash kaşlarını kaldırıp Charity'ye baktı ama görünüşe göre kadının söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Bakışlarını tekrar Rahal'a çevirdi.

"Kamyonetin rengini hatırlıyor musunuz?"

"Beyazdı."

Tıpkı Lynn Meister'in Gillespie'ın evinin dışında gördüğünü söylediği kamyonet gibi.

"Bu ne kadar devam etti?"

Rahal ellerine baktı. "Bilmiyorum," dedi. "Çok uzun sürmüş gibi geldi."

"Şok tabancası kullandılar mı?"

"Evet," dedi, Rahal, başını sallayarak. "İlk önce üstüme su döktüler, sonra şok verdiler. Ondan sonra bayılmışım. Neler olduğunu bilmiyorum."

"Ben size neler olduğunu söyleyeyim," dedi, Daphne, Ash bir şey söyleyemeden. "Thomas ani kalp durması yaşadı. Sizin meslektaşlarınız müvekkilime işkence ettiler."

Charity hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı.

"Anladığıma göre itirafta bulunmuşsunuz," dedi, Ash. "Bu ne zaman oldu?"

Daphne müvekkiline bakıp başını salladı.

"Böyle bir odada uyandım," dedi, bakışlarını odada gezdirerek. "Yüzümü yıkadılar ama nefes almakta güçlük çekiyordum. Eğer onları öldürmek için Ayşe'nin beşiğinin altına saklandığımı kabul edersem beni hastaneye götüreceklerini söylediler. Onlara hayır deseydim bana ne yaparlardı bilmiyorum. Benim büyüdüğüm yerde eğer polisin size söylediği-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni yapmazsanız ortadan kayboluverirdiniz. Kızımın babasız büyümesini istemedim, bu yüzden yazdıkları ifadeyi yüksek sesle okudum ve imzaladım. Bir kamera her şeyi kaydediyordu. Ondan sonra beni hastaneye götürdüler."

Bu ilginç bir hikâyeydi ama Ash'in soruşturmasını ileri taşımıyordu. Tutuklanmasının ardından Rahal'a yapılan sert muameleye rağmen, bu oldukça hızlı bir duruşma olacaktı. Rahal tetiği çektiğini inkâr edebilirdi ama bu durumda onu hapse atacak kadar delil vardı ortada.

"Peki, ya evinizde buldukları uyuşturucular?" diye sordu Ash.

Rahal avukatına baktı. Daphne öne doğru eğildi.

"Tabanca gibi uyuşturucuların da bir nedeni vardı. Müvekkilimin kayınvalidesi ileri evre kanser hastası ve bazen onlarla birlikte kalıyor. Uyuşturucuları yaşlı kadın acılarını dindirmek için kullanıyordu."

Ash kaşlarını kaldırıp Rahal'a baktı. "Sizin uyuşturucu satıcısı olduğunu söyleyen tanıklarımız var. Hatta muhbirlerimizden biri sizden uyuşturucu satın almış."

Rahal hararetli bir şekilde başını salladı. Ancak cevap veremeden Daphne elini adamın omzuna koyup onu durdurdu. Parmaklarını masanın üstünde kenetledi.

"Biz Bay Rahal'ın evinde bulunan uyuşturucular için açıklama getirdik, polisin kendisinden satın aldığını iddia ettiği uyuşturucular için değil. Bay Rahal'ın kayınvalidesi damadının evinde mide bulantılarını önleyici etkisi için çok az miktarda esrar ve yine ağrıları için çok az miktarda oksiko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

don bulunduruyordu. İkisi de yasal olarak reçetelendirilmiş ve Colorado'dan satın alınmıştı. Evde başka yasaklı bir ilaç bulunmuyordu, ayrıca Bay Rahal'ın daha önce evinde diğer yasaklı uyuşturucuları bulundurduğuna dair bir kanıt da yok."

Ash başını salladı, kime inanacağını gerçekten de bilmiyordu.

"Peki, o zaman buna jüri karar verebilir," dedi, Rahal'a bakıp onun bir şeyler söylemesini umarak. "İmama ya da cemaatimize söylememi istediğiniz bir şey var mı?"

Daphne elleri önünde ayağa kalktı. "Tek kelime bile yok," dedi, müvekkiline bakarak. "Görüşme bitmiştir. Müvekkilimin söyleyecek başka bir şeyi olduğunu sanmıyorum."

"Benim için dua edin," dedi, Rahal, avukatının tavsiyesini duymazdan gelerek. "Ve ailem için de dua edin."

Daphne bir şeyler mırıldandı ve Rahal'ı hücresine geri götürmesi için gardiyanlardan birini çağırdı. Birkaç dakika sonra Ash ve Charity baş başa kalmışlardı.

"İhtiyacınız olanı alabildiniz mi?" diye sordu.

Ash iç çekti. "Bilmiyorum," dedi, sandalyesinde arkasına yaslanırken. "Madem bu göründüğü kadar basit bir dava, Meyers neden bir savcı-sanık uzlaşması talebinde bulunmuyor?"

Charity cevap vermeden önce tereddüt etti. "Çünkü muhtemelen tüm şöhretini kaybederdi," dedi, sesi birden güçlenerek. "Bizim savlarımız kuvvetli. Kanıtlarımız su götürmez, tanıklarımız ikna edici ve ihtiyaç olduğu yerlerde adli tıptan destek alabiliyoruz. Onun canına okuyacağız."

"Şimdiye kadar kaç tane katilin kovuşturmasını yaptınız?"

Charity arkasına yaslandı. "Yarım düzine," dedi. "Susan bunun on katı kadarını yapmıştır."

"Rahal küçücük kızını bir polisi öldürmek için kalkan olarak kullanabilecek tipte bir adam gibi duruyor mu hiç?"

Charity yine tereddüt etti. "Benim ne düşündüğümün önemi yok," dedi. "Ben kanıtlara bakmak zorundayım ve kanıtlar Bay Rahal'ın bir yatağın altına saklandığı ve bir polis memurunu kasten öldürdüğünü söylüyor. Kimse buna itiraz edemez."

Charity haklıydı. Ash kanıtları görmezden gelemezdi ama bunların henüz resmin tamamını verdiklerini de düşünmüyordu. Sorgu odasının tek bir kapısı vardı ve o da bu görüşme gibi bir çıkmaz sokağın ucundaydı. Dışarı çıkmadan önce Ash Charity'ye baktı.

"Duruşmada bol şanslar."

Şansa muhtemelen ihtiyacı olacağını söylemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 15

Ash ofisine öğleden sonra üç sularında vardı. Susan'ın savındaki zayıflıklar konusunda -ki bunlardan bir sürü vardıpek çok fikri vardı ama bunların hiçbiri duruşmanın gidişatını gerçek anlamda değiştirecek türde değildi. Bazıları Rahal'ın alacağı cezayı etkileyebilirdi ama onu hapishaneden uzak tutamazdı. Yine de Susan Mercer'i arayıp duruşmanın ertelenmesi konusundaki kararını yeniden gözden geçirmesini rica etti. Kadın onu dinledi ama ricasına çok da kafa yormadı. Ash mahkemede kanıtlanabilir bir şey bulana kadar Susan fikrini değiştirmeyecekti. Ne yazık ki bu da Ash'e çok zaman bırakmıyordu. Eğer Rahal masumsa ve yine de hapse girerse oyun biterdi. Tabii ki karara itiraz edip temyiz isteminde bulunabilirdi ama ilk önce eyalet hapishanesinde hayatta kalması gerekirdi. Şimdiye kadar ilçe hapishanesindeki deneyimlerine bakılırsa Ash bunun olasılık dışı olduğunu düşünüyordu.

Masasına oturdu ve tabancasını omuzlarına ağırlık yapmasın diye orta çekmeceye kilitledi. Carl Gillespie ve Cassandra Johnson'ın neyi tesadüfen bulduklarını öğrenmek için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onlar gibi düşünmesi gerekiyordu. Cassandra'yı bunu yapacak kadar iyi tanımıyordu ama Gillespie da bir zamanlar polisti ve Ash polislerin nasıl düşündüklerini biliyordu. Kendisi Gillespie'ın yerinde olsaydı Thomas Rahal'ın evini aramak için çıkarılan izinle başlardı. Eğer arama izninde bir hata varsa tüm dava tehlikeye girerdi.

Ash Charity Lewis'le yaptığı görüşme sırasında aldığı notları karıştırdı. Kadın arama izninin bir muhbir tarafından birkaç kez yapılan uyuşturucu alışverişleri sayesinde çıkarıldığını söylemişti. Bu, alt seviyelerdeki bir satıcıyı tutuklamaya çalışırken uyulan standart operasyon prosedürüydü. Normal bir vakada narkotik, Rahal'ı bu alışverişlere dayanarak tutuklardı ve sonra da uyuşturucuları satın aldığı kişilerin aleyhinde tanıklık etmesi karşılığında bir anlaşma yapardı. Sonra gidip Rahal'a uyuşturucuları tedarik eden kişiyi tutuklar, aynı şeyi onda da denerlerdi. Bu strateji tedarik zincirinin en üst noktasına çıkmaya nadiren yarardı ama yine de orta seviyedeki satıcıları ve toptancıları yakalamak için iyi bir yoldu.

Ash cep telefonunu çıkardı ve David Lee'yi aradı. Dedektif ikinci çalışta telefona cevap verdi. Eğer arkadan gelen seslere bakılırsa futbol seyrediyordu.

"Nasılsın Ash?"

"Meth baskınından sonra size izin mi verdiler yoksa?"

"Sayılır," dedi. Futbol sesleri muhtemelen Lee sesi kısınca kesilmişti. "Mesleki terapi yoksa David Lee de yok. Dün komiserime böyle dedim. Gelip maçı birlikte seyretmek ister misin? Annem Kore'den büyük bir kutu dolusu dize kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelen çorap almış. Sana da bir çift vermek isteyeceğinden eminim."

Lee Ash'in şimdiye kadar tanıdığı en tuhaf anne ve babaya sahip birinci kuşak bir Amerikalıydı. Annesi çorap biriktiriyor ve özel günlerde bunları hediye ediyordu. Hatta son doğum gününde Ash'e de bir çift hediye etmişti. Neden üzerinde Noel ağaçları deseni olan bir çift seçtiğini kimse tahmin edemezdi ama Ash bunları teşkilatın Noel tatili partilerinde giymeyi düşünüyordu.

"Annen gönlü zengin bir kadın ama hâl hatır sormak için aramadım. Senin biriminin çalıştığı bir muhbirle görüşmem gerek."

Lee homurdandı. "Hangi namuslu vatandaşmış bu?"

Ash doğru yeri bulana kadar notlarına göz gezdirdi. "Elimdeki tek bilgi kimlik numarası 0814."

Lee tekrar homurdandı. "Muhasebeyi aramayı düşündün mü? Bu numarayla senin için adamın iletişim bilgilerini bulurlar."

Ash'in telefonu konuşmanın ortasında ses çıkarmaya başladı, bu yüzden Ash telefonu kulağından çekip ekrana baktı. Namaz uygulamasına göre ikindi vakti çıkmıştı. İç çekip telefonu tekrar kulağına dayadı.

"Onları arardım ama kritik bir zaman dilimindeyim ve onlar bugün ofiste değiller."

"Pekâlâ, pekâlâ…" dedi, David, sesi alçalırken. "Adam benimkilerden biri değil, bu yüzden bir arama yapıp neler bulabileceğime bakayım. Birkaç dakika sonra seni ararım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkürler."

Ash telefonu kapatıp tekrar notlarına göz attı. Anında bir şeyler göreceği yoktu ama bu şaşırtıcı değildi. Eğer davayla ilgili sorunlar barizse Susan Mercer de bunları görürdü. David Lee yaklaşık on beş dakika sonra tekrar aradı.

"Adamı tanımıyorum ama veri tabanımız senin muhbiri Yüzücü olarak listeledi. Gerçek adı Kevin Terrel. Resmi veri tabanımızda adamla ilgili çok fazla bilgi yok ama tahminen Monon Yolu yakınlarındaki Doğu 49. Sokakta takılıyor."

Ash başını sallayıp bilgileri not aldı. Monon Yolu şehrin içinde kuzey-güney yönlü bir asfalt yürüyüş yoluydu. Vaktiyle orası demiryoluydu ama demiryolu şirketi seksenlerin sonunda burayı kullanmayı bırakmıştı. Belediye eski rayların üzerini asfaltlamıştı ve şimdi bazı kısımları bisikletliler ve yürüyüş yapanlar arasında popülerdi. Ne yazık ki yolun çok da popüler olmayan kısımları şehrin bazı karanlık gruplarını barındırıyordu. Yürüyüş yapanlardan bazıları soyulmuş ve hatta birkaç kişi vurulmuştu. Bir uyuşturucu satıcısının orada takıldığını duymak onu şaşırtmadı.

Ash not defterini kapattı. "Sana borçlandım dostum."

"Hemen teşekkür etme. Yüzücü'nün dosyasının üstünde iletişime geçmeyin etiketi var."

Görünüşe göre bir muhbirin dosyasındaki iletişime geçmeyin notu tam olarak bu anlama geliyordu. İlk önce polisteki deneticisiyle konuşmadan adamla iletişime geçmeyin. Büyük olasılıkla Susan ya da Charity, Rahal'a karşı suçlamada bulunduklarında bu etiketi dosyaya koymuştu. Neyse ki adamı bir yerlere hapsetmemişlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senin isminden bahsetmem."

"Lütfen bahsetme ve sen ve kankan Leonard Wilson savcılığın yönetimini ele geçirirken biz küçük insanları da unutma. Seni haberlerde gördüm. Kapatmadan önce ciddi bir soru sorayım. Patronunu sırtından bıçakladığında kadının tek dizinin üstüne çöküp, 'Sen de mi Ash?' diye sorduğu doğru mu? Etraftaki söylenti bu yönde."

Ash bir an hiçbir şey söylemedi. "Bu bir Shakespeare anıştırması mı?" diye sordu.

"Evet," dedi, Lee. "Ben çok yetenekli bir adamımdır."

"Senin adına sevindim. Ama dinle, kapatmam lazım. Teşekkürler, sonra görüşürüz."

Lee kapatmadan önce Ash'e bol şanslar diledi. Ash masadan kalkmadan önce tabancasını aldı ve ayağa kalkmadan önce şarjörün dolu olduğundan emin oldu. Buluşup selamlaşma vaktiydi.

* * *

Yüzücü'nün oturduğu yer şehirdeki en kötü semtlerden birindeydi. Kaldırımlar yoktu ve evlerin pek çoğu boyaları dökülen ufak, tahta kaplama binalardı. Pek çoğunun tel örgüleri paslanmıştı ve çimenleri o kadar uzamıştı ki ortalama bir insanın ayak bileklerini geçerdi. Çirkin olmasının yanında burası ayrıca şehirdeki en yüksek şiddetli suç oranlarından birine sahipti. Durum o kadar kötüydü ki kiliselerin pek çoğu birkaç yıl önce burayı terk etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash, terk edilmiş bir evin önündeki yaşlı bir meşe ağacının altında sigara içen bir grup genci bulana kadar yaklaşık on dakika gezdi. Pek çoğu önümüzdeki dört-beş yıl içinde tıraş olacak gibi görünmüyordu, yani gerçek bir suç kayıtları olamayacak ya da polisten gerçek anlamda korkmayacak kadar gençlerdi. Ash arabayı yolun kenarına sürdü ve iki tekeri asfaltta, ikisi çimenlerin üstünde olacak şekilde park etti. Gençler ona öylece bakıyorlardı.

Arabadan iner inmez rozetini gösterdi.

"Ne istiyorsun?"

Gençlerden, muhtemelen en büyük olanı, öne çıktı. Saçı o kadar kısaydı ki neredeyse kel sayılırdı ama çenesinde tek tük sakallar vardı. O ve Ash hemen hemen aynı boydaydılar ama çocuğun kasları yaşından dolayı henüz fazla gelişmemişti. Bir lisenin futbol antrenörü ya da basketbol koçu birkaç yıl sonra onu görmekten mutlu olabilirdi ama şimdilik o sadece bir çocuktu. Ash grubun geri kalanına göz atmadan önce rozetini kemerine taktı.

"Kimliklerinizi görmem gerek. Bu sigaraları içecek kadar büyük olduğunuzdan emin olmalıyım."

Keltoş, bakışlarını ayaklarına çevirdi. "Bizi rahatsız etmekten daha iyi bir işin yok mu senin?"

"Tabii ki yapacak daha iyi işlerim var. Şimdi bana kimliklerinizi gösterin. Ve eğer sahte bir şeyler yutturmaya çalışırsanız üzülürüm."

Keltoş arkadaşlarına bakıp omuzlarını silkti. "Ya kimliklerimiz yoksa?" diye sordu. "Bizi tutuklayacak mısın yoksa?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sizi evlerinize götürüp annelerinize sigara içtiğinizi söyleyeceğim."

Çocuklardan birkaçı sigaralarını arkalarına attılar ve sanki Ash bunu fark etmeyecekmiş gibi etraflarına bakındılar.

Ash Keltoş'un arkasındaki çocukları saydı. En son nüfus sayımına göre Afro-Amerikan aileler arasındaki en yaygın soyadı Williams'tı. Ağacın altında bir futbol takımını oluşturacak kadar çocuk vardı, bu yüzden o soyada sahip birini bulma şansı yüksekti.

"Soyadı Williams olan bir çocuk arıyorum."

Çocuklar kıpırdandı ve Keltoş arkadaki arkadaşlarından birine baktı. "Andre'yi ne için istiyorsun?"

"Onu ben istemiyorum. Annesi istiyor ve kendisi eve gidene kadar da aramayı kesmeyecek."

Çocukların hepsi sigaralarını yere atıp konuşmayı bıraktılar. Daha cüsseli olan bir çocuk öne çıktı. Keltoş'tan en az on beş santim daha kısaydı ama saçları yüzünden daha uzun görünüyordu.

"Yani anneme ne yaptığımı söyleyecek misin?" diye sordu Andre.

"Değişir," dedi, Ash. "Adı Yüzücü olan birini arıyorum. O adamın nerede olduğunu biliyor musun?"

Çocuklar fısıldaştılar. En sonunda Keltoş, sanki grup bir anlaşmaya varmış gibi başını salladı.

"Olabilir. Ondan ne istiyorsun?"

"Onunla konuşmak istiyorum. Bana nerede olduğunu söyleyin, ben de sizi rahat bırakayım. Hatta beni bir daha hiç görmezsiniz. Kulağa hoş geliyor mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keltoş arkadaşlarına baktı. Çocuklardan birkaçı liderlerinin devam etmesini rica edercesine başlarını salladılar.

"Pekâlâ," dedi, Ash'e bakmak için dönerek. "Yüzücü yürüyüş yolunun oralarda çalışır."

"Ne tür işler yapar?"

Keltoş omuzlarını silkti. "Bilirsin işte," dedi. "İş."

Uyuşturucular.

"Güzel," dedi, Ash. "Görünüşü nasıl?"

Keltoş kollarını iki yana açtı. "Şişman."

Çok aydınlatıcı oldu.

"Peki," dedi, Ash, esneyerek. "Yardımının için teşekkürler. Ben gitmeden önce herkes ayağa kalkıp ceplerini göstersin."

Keltoş arkasına kaykılıp gözlerini kıstı. "Ciddi misin?"

Ash cevap vermek yerine sadece kaşlarını kaldırdı. Çocuklar dediğini yapıp ceplerini boşalttılar. Ash'in beklediğinden daha iyi çıkmıştı. İki paket sigara vardı ama uyuşturucu, içki ya da silah yoktu. Bu, umut verici bir şeydi. Gitmeden önce ceplerinde bulduğu bütün sigaraları yere attırdı ve ayaklarıyla tozun toprağın içinde ezdi. Çocuklar bundan hoşlanmadılar ama ciğerleri bir gün Ash'e teşekkür edecekti.

Ash arabasına geri bindi ve yürüyüş yolunun kenarında bir park yeri bulana kadar yaklaşık beş dakika sürdü. Ortalıkta soyguncuların cesaretini kıracak kadar çok insan dolaşıyordu ama uyuşturucu satıcıları yine de oradaydılar. Asfalt yolun kenarındaki iki ağacın arasında duran bir bankta tek başına oturan tıknaz, orta yaşlı bir adamı görene kadar yürü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dü. Ash adamın yanına oturup etrafına baktı ama uyuşturucu satıcısı onu görmezden geldi.

"Yüzücü sen misin?"

Adam Ash'i baştan ayağa süzdü. "Benim," dedi. "Tanıştırılmamızı kime borçluyum acaba?"

Ash ceketini kenara çekip rozetini gösterdi. "Ortak bir arkadaşa."

Yüzücü kaskatı kesildi. Uzaklara baktı. "O rozeti yerine koy dedektif," dedi, dişlerinin arasından. "Buluşma nasıl yapılır bilmiyor musun?"

Ash ceketinin önünü kapattı. Yüzücü'nün sokak aksanı oldukça çabuk gitmişti.

"Kimsin sen?"

"Uyuz ettiğin biri," dedi. "Seni buraya kim yolladı?"

"Kimse göndermedi. Birkaç ay önce yapılan bir uyuşturucu satışında senin muhbirlik yaptığını duydum. Ne iş?"

Yüzücü elini yüzüne götürdü ve ağzını kapattı. "Carmel'deki West Park'ı biliyor musun?"

"Bulabilirim."

"Güzel. Bir saat içinde orada bul beni," dedi, Ash'e dik dik bakarak. "Eğer IMPD'den herhangi biri daha bu saçmalığı gündeme getirirse birlikte yapmayı düşündüğümüz soruşturmalar için bile sizden komisyon alacağız. Anladın mı beni?"

"Evet," dedi, Ash; sesi, şaşırdığı için alçak çıkmıştı. "Anladım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yüzücü Ash'i bankta tek başına bırakarak hızla oradan uzaklaştı. Görünüşe göre Yüzücü'nün dosyasındaki iletişime geçmeyin notunun bir nedeni vardı. Ash, Yüzücü gittikten çok sonra bile bankta kaldı, az önce hiç adım atmaması gereken bir yere adım attığından oldukça emindi.

* * *

West Park Indianapolis'in kuzey tarafındaki iki banliyönün tam ortasında bir yerdeydi. Ash içeri girdi ve eski bir tahıl ambarına benzeyen yapının içinden geçen parlak mavi bir kaydırağın bulunduğu oyun alanının yanına park etti. Yüzücü bir banka oturmuş, Ash'in arabasından inmesini öfkeli gözlerle seyrediyordu. Görünürdeki tek insan ikisiydi. Bu şişman adamın yanına oturdu ama tabancasını hızlı bir şekilde çekmek zorunda kalırsa diye bir elini göğsüne yakın tuttu.

"Adın ne dedektif?"

"Adım Ash Rashid. IMPD'de komiser yardımcısıyım. Thomas Rahal'ı soruşturuyorum ve araştırmalarımda adına rastladım."

Rahal adı ona bir şeyleri hatırlatmamış olacaktı ki Yüzücü'nün gözlerinden hâlâ ateşler fışkırıyordu.

"Hangi aptal sana benimle iletişime geçmeni söyledi?"

Ash ayağa kalktı. "Kimse söylemedi, tamam mı?" dedi, kendisinin de sinirlendiğini hissederek. "Bir arama izninin çıkarılması için hazırlanan beyannamede senin de adın geçiyordu. Ben de araştırıyorum. Kimsin sen?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yüzücü arka cebinden cüzdanını çıkarıp açınca üst tarafında bir kartal amblemi olan altın bir rozet göründü. Ash dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Adam Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi ajanıydı.

"Bu şehirde sekiz aydır çalışıyorum. Eşimden ve çocuklarımdan sekiz aydır ayrıyım. Sence tüm gün uyuşturucu satıcılarıyla takılmak hoşuma mı gidiyor? Ya da lanet bir pezevenk gibi? Eğer yanlış biri beni senle konuşurken görürse yanarım ve hayatımın sekiz ayı boşa gider. Anladın mı? Oğluma bisiklet sürmeyi öğretmeyi özledim. Kızımın dördüncü yaş gününü kaçırdım. Bunları telafi edebilir misin benim için?"

"Kim olduğunu bilseydim senle asla iletişime geçmezdim."

Yüzücü dik dik bakmaya devam etti, çenesi oynuyordu. "Ne istiyorsun?"

"Thomas Rahal'dan uyuşturucu satın almışsın. O uyuşturucular arama izni çıkarılması için gereken beyannamede listelenmiş. Bunun gerçek olup olmadığını anlamak için senle konuşmam gerekiyordu."

Yüzücü başını salladı. "Muhbir dosyamı okudun mu?"

Ash Yüzücü'nün nereye varmak istediğini biliyordu, bu yüzden cevap vermek istemedi. Yaklaşık bir dakika süren gergin bir sessizlikten sonra Yüzücü kaşlarını beklenti dolu bir ifadeyle kaldırdı.

"Senle iletişime geçilmemesi gerektiği yazıyordu," dedi, Ash en sonunda.

"Ama sen yine de geçtin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet."

Yüzücü nefesini verirken burun delikleri genişledi. "Federal hükümet için çalışıyorum seni pislik. Sence sekiz aydır sokaklarda rap müzik yapmak için mi gizli görevdeyim?"

"Bir arama izni için hazırlanan beyannamede ismin geçiyordu. Eğlence olsun diye iletişime geçmedim seninle."

"Benle neden iletişime geçtiğin umurumda değil," dedi, Yüzücü. "Ve bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Ben sokak satıcılarından uyuşturucu satın almam, almış olsam bile bu delili IMPD'ye teslim etmezdim. Eğer bir daha beni aramak için benim mıntıkamda ortaya çıkarsan teşkilatına, birimine ve sana karşı suç duyurusunda bulunurum. Bunu yaparsam da polis akademisinde tuvalet bile temizleyemezsin. Anladın mı?"

Yüzücü Ash daha bir şey diyemeden uçup gitti. Söyleyecek bir şey de yoktu zaten. Ash düşünmek için orada kaldı. Eğer Yüzücü uyuşturucu alışverişini yapmadıysa Rahal'ın evi için çıkarılan arama izni tamamen düzmeceydi. Ama bu anlamlı gelmiyordu. Suç delili olmadan polisin Rahal'ın kapısında bitip onu evinden sürükleyerek çıkarmak için bir nedeni olamazdı. Sadece eve girmeleri yetmezmiş gibi yalan da söylemişler ve gizli görevdeki bir ajanın arama iznini çıkartmaları için kendilerine sebep verdiğini iddia etmişlerdi. Bir şeyler ciddi anlamda ters gidiyordu.

Ayrıca, Rahal'ın cinayet duruşmasına bakacak olan yargıç arama izninin sahte olduğunu bilse bile davayı kapatamazdı. Hapları ve esrarı geçerli saymayabilirdi ama vurma olayını görmezden gelemezdi. Dahası düzgün çıkarılmamış

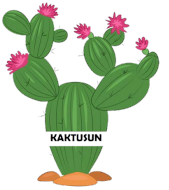

bir arama izni Rahal'ın masumiyetini kanıtlamazdı. Gillespie ve Cassandra Johnson sahte bir arama iznini fark ettiler diye öldürülmüş olamazlardı. Başka bir şey bulmuş olmalılardı.

Arabasına geri yürüdü. Bu görüşme bir hataydı ama Thomas Rahal'a karşı açılan davada ciddi anlamda kusurlar olduğunu teyit ettirmişti. Susan Rahal'ı mahkemeye çıkarmaya hâlâ niyetli olduğundan işler kesinlikle çirkinleşecekti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bölüm 16

Ash saat beşi birkaç dakika geçe arabasından indi ve boğazının kuruyup kaşındığını hissetti. Hannah'ya tekrar içmemek için elinden gelenin en iyisini yapacağına dair söz vermişti ama arabasının kapı koluna dokunduğu andan oturduğu ana kadar oraya gelirken yolda gördüğü bir barı düşünüp durmuştu. Farkında olmadan yerini ezberlemişti. En korkunç kısmı da içkilerden ya da oradaki sohbetlerden bir tat alamayacağını bilmesiydi ama yine de gitmek istiyordu. Bu, sıradan bir içkicinin hissettiği türden bir şey değildi.

Ash'in hayatı bir televizyon filmi olsaydı verdiği konusu mutluluk ve kendi potansiyelini gerçekleştirmekten doğan memnuniyet olurdu. Ama o an bunlar onun daha kötü hissetmesine neden oldu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip cep telefonunu çıkardı. Evinin numarasını çevirirken parmakları titriyordu. Hannah hemen cevap verdi.

"Selam tatlım," dedi.

"Ashraf?" diye sordu kadın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eşi yirmi beş-otuz kilometre uzakta olsa da Ash başını salladı. "Evet, benim. Eve geliyorum. Sadece haber vermek istedim."

"Güzel. Akşam yemeği için balık yapıyorum."

"Sevindim. Elimden geldiğince çabuk geleceğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum tatlım."

Konuşmaları kısa sürdü ama Ash'in elleri sohbetin yarısında titremeyi kesmişti. Ailesinin onu beklediğini bildiği için demir parmaklıklardan uzak durmayı daha kolay başarıyordu. Eşiyle görüşmesi bitince Susan Mercer'in cep telefonunu aradı.

"Duymak istemeyeceğin bir şey öğrendim."

Kadın iç çekti. "Dinliyorum."

"Rahal'ın evi için çıkarılan arama izni tamamen düzmeceymiş. Beyannamede adı geçen muhbir, Noah Stuart'ın yaptığını iddia ettiği uyuşturucu alışverişini kesinlikle yapmamış. Eve girme nedenleri yalanmış."

Susan bir an cevap vermedi.

"Muhbirle bizzat konuşmak isterim. Onu ofisime getirmenin bir yolu var mı?"

"Bu sorun olur. Adam konuşacak havasında değil ve ben de onu zorlayamam. Kendisi gizli görevdeki bir Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi ajanı."

"Anlamadım?" dedi, Susan.

"Yüzücü, yani 0814 numaralı muhbir, bir ajan ve uyuşturucu alışverişini o yapmamış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

"Şaka değil."

"Kahretsin!" dedi, Susan, duyulacak kadar yüksek sesle iç çekerek. "Yargıç Haller ve John Meyers'i arayıp teslim ettiğimiz belgelerde bir hata olduğunu ve bunu elimizden geldiğince çabuk bir şekilde düzelteceğimizi söyleyeceğim. Bunu fark ettiğin için teşekkürler. Bu, duruşmada kıçımızı kurtarabilir."

"Erteleme için dilekçe vermeyecek misin?"

"Zorunda olmadıkça hayır," dedi, Susan. "Arama yapan ekip Rahal'ın evine iyi niyetle gittiği sürece arama izninin statüsünün cinayet duruşmasıyla bir ilişkisi olamaz. Eğer gerekirse uyuşturucuyla ilgili suçlamaları düşürürüm ama arama izninde sorun olsun ya da olmasın o adam bir polis memurunu öldürdü. Ryan Dixon Thomas Rahal yüzünden öldü. Başka da bir şeyin önemi yok."

"Onun Dixon'ı öldürdüğünü kanıtlayabilirsin ama bu onu kasten öldürdüğünü kanıtlamaktan çok farklı bir şey."

"Bunu Ryan'ın anne ve babasına da söylemek ister misin?" diye sordu Susan. "Oğullarının görevini yaparken öldürüldüğünü yani… Thomas Rahal Ryan'ı bir polis memuru olduğu için öldürdü. Bulduğun hiçbir şey bunu değiştiremez."

Ash alnını ovalayıp iç çekti. "Ne yapacaksın peki?"

Susan'ın sesi yumuşadı. "Arama iznine ne olduğunu öğrenip bunu düzelteceğim. Charity Noah Stuart'ı arayıp beyannamede aslında kimin isminin geçmesi gerektiğini öğrenir ve o ismi öğrendiğimizde de savunmada kullanırız. Bunun, jüriyi yumuşatması lazım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu konuyu bu kadar hafife almamalısın. Bence bu durum önemli."

"Hafife almıyorum ve sana katılıyorum. Konu önemli ve aradığın için de minnettarım. Gecenin geri kalanını bu konuyu takip etmekle geçireceğim. Eğer evrak hatasından daha fazlasını bulursak bunu uygun bir şekilde hallederiz. Söz veriyorum sana."

"Ben de araştırmaya devam edeceğim."

"Tabii ki. Şimdi kapatmam lazım. Bana bir sürü iş çıkardın."

Susan Ash başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı. Pekâlâ, en azından kendisiyle konuşmuştu. Hiç yoktan iyiydi. Ash eve giderken markete uğrayıp önceden yapılmış salata ve çiçekçiden de iki ufak buket aldı. Çok fazla bir şey değildi ama Hannah ve Megan bundan hoşlanırlardı.

Evin önüne varınca arabasının kapısını açar açmaz Megan arka bahçeden bağırdı. Ash onu göremiyordu ama ciyaklamasına bakılırsa salıncaktaydı.

"Selam baba!"

"Selam balkabağım," dedi, arabasının arka koltuğundaki poşetleri ve çiçekleri alırken.

"Gerçekten de çok yükseklere çıkıyorum."

"Hayal edebiliyorum," dedi, Ash, kapısını kapatırken. "Ben içeri giriyorum. Zıplayarak inme o salıncaktan."

"Tamam, inmem."

Mutfağa girdi ve Hannah çocuk odasındaki Kaden'le ilgilenirken o da satın aldığı çiçekler için vazoları buldu. Hannah

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içeri girdiğinde Ash'in sağ elinde içinde altı gül olan bir vazo ve sol elindeyse sarı ve beyaz papatyaları koyduğu başka bir vazo vardı.

"Bir şeyleri mi kırdın yoksa?" diye sordu Hannah.

"Sadece sana doğru gelirken kalbimdeki bir parça kırıldı," dedi, Ash.

Hannah gözlerini devirdi ve sonra çiçekleri alıp evyenin yan tarafına bıraktı. Pek çok gecenin aksine Hannah ona selam verip öptükten sonra yaptığı gibi geri çekilmedi. Bunun yerine yüzünü Ash'in yüzünden uzaklaştırmadı. Ash daha sonra onun, nefesi alkol kokuyor mu diye kontrol ettiğini anladı. Buna alışması gerekecekti. Anlaşılan memnun kalmıştı ki elini Ash'in göğsüne yasladı.

"Öpüşmek iğrenç anne!"

Megan arka kapıdan girdi ve sonra da kapıyı çarparak kapattı. Hannah Ash'in göğsünü sıvazladı ve sonra bir adım geri çekildi.

"İğrenç değil tatlım," dedi, Ash, Megan'ın gözlerinin içine bakmak için eğilirken. "Evlenince bundan hoşlanacağına eminim."

"İstemiyorum işte," dedi, Megan, başını iki yana sallayıp daha birkaç dakika öncesinde salıncakta sallanan biri için fazlasıyla ciddi bir ifadeyle bakarak. "Oğlanlar pis."

"Güzel bir bakış açısı," dedi, Ash, doğrularak. "Hadi git ellerini yıka."

Megan başını tamam anlamında sallayıp banyoya gidince yetişkinleri baş başa bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer çocuklara bakarsan ben de akşam yemeğini hazırlayayım," dedi, Hannah.

"Tabii ki."

Megan birkaç dakika sonra ellerinden sular damlayarak banyodan döndü. En azından ellerini yıkamıştı. Kahvaltı masasına oturdu ve babasına da karşısına oturması için işaret etti. Ash oturunca Megan gizli bir şey söyleyecekmiş gibi öne doğru eğildi ama sesini alçaltmadı. Sır kavramının anlamını henüz çözememişti.

"Meşhur oldun baba."

"Evet," dedi, Hannah. "Seni haberlerde gördük."

Ash gözlerini Hannah'dan Megan'a, sonra da tekrar Hannah'ya çevirdi. "Ne yapıyordum?" diye sordu.

"Leonard Wilson'la ilgili bir haberdi," dedi, Hannah. "İkinizi birlikte gösterdiler."

Ash homurdanıp Megan'a baktı.

"Ben meşhur değilim. Kötü bir şöhretim var. Arada fark var."

Megan yüzünü buruşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Merak etme balkabağım," dedi, ayağa kalkıp sandalyesini ayaklarıyla geri iterek. "Bir ara Üç Kabadayı filmini izleriz. Ne demek istediğimi anlarsın."

O akşam oldukça güzel geçti. Hannah, Megan ve Ash akşam yemeğinden önce namazlarını kıldılar. O gece Kaden'i besleme sırası Ash'indi. Birkaç hafta önce bebeğe mama vermeye başlamışlardı ama şimdiye kadar başarıları sınırlı kalmıştı. Kaden tatlı patatesleri seviyordu ama henüz başka

bir yiyeceği sevememişti. Ash ona havuç vermeyi denedi ve bu beklediği gibi güzel geçti. Yiyeceğin büyük kısmı Ash'in gömleğine ve Kaden'in önlüğüne dökülmüştü ama bebek birkaç ağız dolusu yiyebilmişti. Ash Kaden'i temizledi ve yemekten sonra bir süre kucağında tuttu. Kaden harika bir bebekti ve Ash onu canından çok seviyordu ama her gördüğünde de dünyaya doğum kontrolü diye bir şeyi bahşettiği için Allah'a şükrediyordu. İki çocuk yeterliydi.

Hannah ve Ash Kaden'i saat yediye gelirken uyuttular, Megan'sa bir saat kadar daha ayakta kalıp penguenlerle ilgili bir belgeselin bir kısmını izledi. Ash belgesele dikkatini veremiyordu. Aklı Thomas Rahal duruşmasındaydı. En sonunda, oturma odasından çıkıp sessiz bir ortamda düşünebilmek için arka bahçeye gitti.

Thomas Rahal basit ama düzgün bir hayat sürüyordu. Genç bir ailesi ve önünde uzun bir gelecek vardı. Eğer uyuşturucu satmıyorsa -ki Ash Yüzücü'yle yaptığı görüşmeden sonra bundan ciddi anlamda şüphe etmişti- polis neden evine baskın yapmıştı? Hiç anlamlı gelmiyordu. Başka bir şeylerin de dönüyor olması gerekiyordu.

İçeri girdi ve gittiği caminin her yıl dağıttığı rehberi bulana kadar mutfakta biriktirdikleri telefon rehberi destesini karıştırdı. Rahal ailesi şehrin doğu tarafındaki bir sitede yaşıyordu; evleri on beş dakikalık sürüş mesafesindeydi. Güneş doğmadan önce evi kontrol etmek için bir sürü zaman vardı. Oturma odasına geri döndüğünde Megan ve Hannah kanepede yan yana oturmuşlardı ve kucaklarında bir kitap vardı. Kitap üvey annesinin bütün ev işlerini yapmaya zorladığı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sadece kurumuş hurma yapraklarını yemesine izin verdiği Iraklı küçük bir kız hakkındaydı. Bu, Megan'ın en sevdiği kitaplardan biriydi çünkü pek çok kısmını kendi kendine okuyabiliyordu.

Ash dikkatlerini çekmek için öksürdü. "İşe geri dönüp birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Megan kitabı kapatıp kanepeden atladı ve tüm hızıyla koşup babasının bacaklarına sarıldı.

"İyi geceler baba," dedi.

Hannah kendisine dik dik bakarken Ash kızının saçlarını karıştırdı.

"Gerçekten de işe mi gideceksin?" diye sordu.

"Evet. Susan yarın sabah bir duruşmaya katılacak ve ben de birkaç şeyi kontrol etmek istiyorum."

"Eğer öyle diyorsan."

Hannah onun muhtemelen bir bara gideceğini düşünüyordu ve Ash onu böyle düşündüğü için suçlayamazdı. Güvenini tekrar kazanması zaman alacaktı; en azından Ash eve ayık gelmeyi başarmıştı. Eşini ve kızını öpüp evden çıktı.

Ash, Rahal ailesinin yaşadığı apartmanın yanındaki park yerine arabasını durdurdu ve binaya doğru yürümeden önce bagajdan teşkilatın dağıttığı rüzgârlığı giydi. Rahal'ın ön kapısının tam orta yerinde bir göçük vardı ama ahşap pervazı yeniydi ve boyanmamıştı.

Ev numarası hiçbir yerde görünmüyordu. IMPD'nin Özel Silahlar ve Taktikler Timi kapıyı kırdığında numara düşmüş olmalıydı. Kapıyı neredeyse çalacaktı ama en sonunda vaz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçti. Ailenin biraz bilgisi olabilirdi ama onu görünce mutlu olacaklarından şüphe etti.

Onların oturduğu evi boş verip hemen sağında ve solundaki evleri kontrol etti. İkisi de boştu ama bu çok da şaşırtıcı bir şey değildi. Ash, yakın zaman önce polisle silahlı çatışmaya girmiş bir ailenin bitişiğinde oturmak isteyecek çok fazla insan olacağını tahmin etmiyordu zaten. Vazgeçip eve geri dönmektense binanın yan tarafında gezindi ve karanlıkta kalmış bir evin yanında katlanır sandalyede oturan kendi yaşlarındaki adama rastladı. Adamın gözleri kapalıydı ve omuzları da düşmüştü. Kucağında bir tıp kitabı var gibi görünüyordu. Ash boğazını temizleyince adam şaşırıp gözlerini kırpıştırdı.

"Uyandırdığım için özür dilerim, ben polis teşkilatından Dedektif Ash Rashid. Birkaç dakika konuşabilir miyiz acaba?"

Tıp öğrencisi gerinip esnedi. Esmer tenliydi ve düz, siyah saçları vardı. İtalyan ya da Yunan sanılabilirdi ama Ash'in tahminine göre aile ağacında İranlılar ya da Araplar vardı.

"Elbette, konuşabiliriz," dedi. "Ama sesinizi alçak tutabilir misiniz? Eşim ve çocuklar içeride uyuyorlar."

"Tabii ki," dedi, Ash, sesini alçaltarak. Görüştüğü adamın adı Isaac Klein'di, o ve ailesi buraya yaklaşık bir yıl önce taşınmışlardı. Thomas Rahal'ın kızı Ayşe'yle aynı yaşta bir oğlan çocuğu da dâhil olmak üzere iki çocuğu vardı. İki aile birbirlerini iyi tanıyorlardı. Genele bakıldığında adam zeki, kibar ve dürüsttü; Ash'in bir tanıkta isteyebileceği bütün özellikleri taşıyordu. Birkaç dakika süren tanışma faslından sonra Ash cebinden not defterini çıkardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Komşularınızdan biriyle alakalı birkaç davayı soruşturuyorum. Bu bölgedeki uyuşturucu kullanımı konusunda ne söyleyebilirsiniz?"

"Çok az şey biliyorum. Burası en iyi mahalle değil ve etrafta uyuşturucu kullananlar falan var ama ailem elinden geldiğince bunlardan uzak duruyor. Biz onları rahat bırakıyoruz, onlar da bizi rahat bırakıyor."

"Peki, ya bu site hakkında ne diyeceksiniz? Burada uyuşturucuyla ilgili bir sorun var mı?"

Ash bunu söyler söylemez Isaac'in tüm tavrı değişti. Gözlerini kıstı, kollarını önünde kavuşturdu ve kaşlarını çattı.

"Bence gitme zamanınız geldi dedektif."

Bu, beklenmedik bir şeydi. Ash birileri kendilerini dinliyor mu diye çabucak etrafına göz attı.

"Eğer bana söyleyecekleriniz yüzünden cezalandırılacağınızı düşünüp endişeleniyorsanız, çok ağzı sıkı olduğumu söyleyeyim. İsminizi gizli tutabilirim."

"Sizin derdiniz ne? Eğer böyle gelmeye devam ederseniz anlattıklarımı değiştireceğimi falan mı düşünüyorsunuz?"

"Sizden bir şeyi değiştirmenizi istemiyorum," dedi, Ash. "Ben buraya sadece sizinle konuşmaya, hikâyenizin ne olduğunu öğrenmeye geldim."

"Son gelen dedektif de çocuklarımı tehdit etmeden önce böyle demişti."

Ash ellerini yukarı kaldırdı. "Benim de çocuklarım var," dedi. "Sizinkileri tehdit edecek değilim."

Isaac'in yüzündeki kızgın ifade gitmedi. "Ne istiyorsunuz? Ben hiçbir şey bilmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Muhtemelen, sandığınızdan daha fazlasını biliyorsunuz ve sizi kimin tehdit ettiğini bana söyleyerek anlatmaya başlayabilirsiniz."

Isaac başını salladı. "Neden peki? Gidip ona benim size her şeyi anlattığımı söyleyesiniz diye mi? Anlatacağımı hiç sanmıyorum."

"En azından şunu söyleyin bana. Joe Cartwright adında üniformalı bir polis memuru tarafından mı yoksa Noah Stuart adında sivil kıyafetli bir komiser tarafından mı tehdit edildiniz?"

Isaac görünüşe göre Ash'i çözmeye çalışırken dikkatle baktı. "Noah Stuart. Hatırlıyorum çünkü oğlum ona evinin arka bahçesinde bir gemi olup olmadığını sormuştu.[8]"

"Peki," dedi, Ash. "Bu yakınlarda bir akrabanız yaşıyor mu?"

"Kayınvalidem Franklin'de yaşıyor."

"Benle görüşmeyi bitirir bitirmez eşyalarınızı alıp oraya gitmenizi istiyorum. Gittiğinizi de kimseye söylemeyin."

Isaac kaşlarını kaldırdı. "Siz ciddi misiniz?"

"Evet. Siz Noah ve adamlarının tehdit ettiği tek tanık değilsiniz."

"Diğer tanıklara ne oldu?"

"Öldüler." Isaac'in beti benzi attı ve hemen eve girecek oldu. Ama Ash o daha gidemeden kolunu tuttu. "Sizinle biraz daha konuşmam gerek. Noah sizi bir şeyleri bildiğinizi düşündüğü için tehdit etti. Size ne söyledi?"

8 Çocuk, Noah (Nuh) ismini duyunca komiserin de Nuh Peygamber gibi gemisi olup olmadığını sormuştur. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Isaac ellerini saçlarından geçirdi. "Bana Thomas Rahal'ın evinden her zaman insanların çıktığını gördüğümü, adamın evinde uyuşturucu satışı yaptığını düşündüğümü söylememi istedi. Buna inanamıyorum."

"Adam öyle mi yapıyordu?"

Isaac kafasını iki yana salladı, gözlerini kısmıştı ve şaşkındı. "Ne?"

"Thomas Rahal uyuşturucu satıyor muydu?"

"Hayır," dedi, Isaac, artık bahçeyi adımlıyordu. "Eşi çocuklarıma bakıcılık yapmıştı. Çocuklarımı bir uyuşturucu satıcısıyla bırakacak değildim. Ve o da iyi bir nedeni olmadığı sürece birini vurmazdı kesinlikle. Kendisi Irak'tan, biliyorsunuz. Bence yeteri kadar insanın vurulduğunu görmüştür."

"Diğer komşularınız da aynı görüşte olurlar mı?"

"Nereden bileyim ben?" diye sordu Isaac. "Bakın, gitmem lazım. Artık bununla uğraşamayacağım."

Ash adam gitmeden önce elini göğsüne koydu.

"Eğer sorularımı cevaplarsanız Noah ve tüm ekibini hapse tıkabilirim. Ama siz olmadan bunu yapamam."

Isaac konuşacak oldu ama sonra sustu. "Güzel. Ama çabuk olun," dedi. "Başka komşular ne der bilmiyorum. Onlara sormak zorundasınız."

"Sorarım. Rahal'ın sağındaki ve solundaki daireler hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Isaac derin bir nefes almadan önce bir şeyler mırıldandı. "Evlerden biri ben iki yıl önce taşındığımdan beri boş. Diğe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinde oturan adam ise Thomas tutuklandıktan hemen sonra taşındı. Kim olduğunu bilmiyorum."

"En azından adını biliyor musunuz?"

"Andrew bilmem kim. Çoğunlukla insanlardan uzak durdu."

"Çoğunlukla?" diye sordu Ash.

"Evet," dedi, Isaac. "Bazen eve kadın getirirdi ama sanırım onlar da fahişeydi."

Ash sitenin yöneticisini arayıp bu komşu hakkında neler bulabileceğini görmek için not aldı. Isaac'le birkaç dakika daha konuştu ama başka bir şey öğrenemedi. En sonunda Isaac içeri girdi ve Ash de tekrar arabasına doğru yürüdü. Isaac ya da ailesini korkutmak istememişti ama cenazelerine katılmaktansa onları korkutmayı tercih ederdi. Yeterince cenaze görmüştü.

Arabasına bindiğinde dokuzu birkaç dakika geçiyordu. Soruşturma cesaretini kırmaya başlamıştı. Bulduğu her şey başka bir şeye yol açıyordu. Dört gün çalışmadan sonra hâlâ başlangıç noktasını, diğer her şeyi tetikleyen o tek olayı bulabilmiş değildi.

Oralarda bir yerlerdeydi ama onu bulana kadar Lisa'yı Çocuk Esirgeme Kurumundan eve getirdiği zamanki kadar yolunu kaybetmiş hissedecekti. En azından doğru yönde ilerlediğine dair güçlü bir his vardı içinde.

Oturup cep telefonunu çıkardı. Bukoholov perşembe günü Ash'in sorularını duymazlıktan gelmişti ama Ash bu kez sessizliği cevap olarak kabul etmeyecekti. Yaşlı adam kendisiyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya telefonda görüşecekti ya da bir hapishane hücresinden konuşacaktı. Ash numarayı çevirdi ve adamın açmasını bekledi.

"Thomas Rahal ve Cassandra Johnson'ın birbirleriyle nasıl bir bağlantıları var?"

"Beni tekrar ne zaman arayacağını merak ediyordum."

"Ne biliyorsun?" diye sordu Ash.

Bukoholov sustu. Tekrar konuştuğunda sesi neredeyse dalgın çıkıyordu. "Sen ne biliyorsun Dedektif Rashid?"

"Sanırım meslektaşlarımdan bazıları son günlerde hiç de namuslu davranmıyorlar ve ben soruşturmaya başlayınca beni evimi yakmakla tehdit ettiler. Ayrıca senin de bana bilgi vermeyi reddettiğini düşünüyorum."

"Ailenin tehlikede olmadığı konusunda için rahat olsun. Şu anda evini izleyen adamlarım var."

Ash susup dişlerini sıktı.

"Eğer soruşturmaya başlarsam neler olabileceğini biliyordun."

"Bir fikrim vardı ve eşini ve çocuklarını korumak için ne olur ne olmaz diye tedbirler aldım. Senin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum."

"Seni orospu çocuğu," dedi, Ash. "Sence ailemin güvenliğiyle ilgili kararları kendi başıma almayı hak etmiyor muyum?"

"Bazen benim gibi insanlar -ve arada sırada da senin gibiler- diğer insanları etkileyen zor kararlar almak zorunda kalırlar. Ne yazık ki ben o diğer insanların neyi hak ettikleriyle çok fazla ilgilenemiyorum. Ben dünyayla olduğu gibi

uğraşıyorum. Eğer bunu anlayamıyorsan belki de olduğunu düşündüğüm adam değilsindir."

"Bu mesele bitmedi."

"Bitmediğinden şüphem yok," dedi, Bukoholov. "Ama eğer davam hakkında bilgi istersen kulübüme gel. Sana bildiklerimi anlatacağım."

Bukoholov ulaşabileceği kadar yakın olsaydı Ash onu yumruklardı.

"Madem bu dava hakkında bir şeyler biliyordun, neden daha önce söylemedin?"

Bukoholov cevap verirken sesindeki tüm neşe tınıları kaybolmuştu.

"Cevabın açık olduğunu sanıyorum dedektif. Bana inanmazdın. Şimdi lütfen dediğimi yap ki bir adamın ömrünün geri kalanını haksız yere hapiste geçirmesini engelleyelim."

"Peki, geliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 17

Bukoholov'un kulübünün dış cephesi gri kireçtaşındandı ve ön tarafında mermer sütunları vardı. Bir zamanlar burası bir Mason tapınağıydı. Ash Masonlar hakkında çok fazla şey bilmiyordu ama onların binanın şu anki kullanım amacı ya da sahibi konusunda sevinç duyacaklarından şüpheliydi. Burası en azından mimari olarak ilginçti. Şehir merkezinde ilginç olarak adlandırabileceği çok fazla bina yoktu. Sokağa park edip kalabalığın içinde güç bela ilerlemektense köşeyi dönüverdi ve arka sokaklardan birine girdi. İki taraftaki binaların gölgelerini çok az ışık aydınlatıyor, Ash'in sanki bir mağaranın içine giriyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ash çöp bidonlarından birinin yanına park etti ve kapısını açarken bir şeylerin koşuşturduğunu duydu. Muhtemelen sıçanlardı. Bu dar sokak iki tarafta da yaklaşık bir cadde uzunluğunda devam ediyor ve çöp ve idrar kokuyordu. Görebildiği kadarıyla tek başınaydı. Ash bu kulübe son geldiğinde Bukoholov arka odalardan birinde bahislerin yüksek olduğu yasadışı bir kumar oyununa ev sahipliği yapıyordu. Eğer hâlâ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

böyle oyunlar oynatıyorsa Bukoholov içerideki çok önemli insanları buraya girip çıkarlarken korumak için kapıya korumalar koymuş olmalıydı. Belki de çökmekte olan bölgesel ekonomi sadece belediye bütçesinden daha fazlasına zarar veriyordu.

Ash gömleğini düzeltti ve Bukoholov'u arayıp arka kapıyı açmasını istemek için elini cep telefona attı. Bunu yaparken sokağın diğer ucundan bir gürültü geldi. Bir an durup sağ tarafına baktı. Kendisine doğru gelen bir şey vardı ama beyni bu görüntüyü işlemeyi ilk başta reddetti.

Bu bir arabaydı.

Beyni en sonunda neler olduğunu çözdüğünde dizleri kilitlendi. Motor daha yüksek sesle bağırdı ve gri bir sedan yanındaki plastik çöp bidonuna çarpıp onu yaklaşık on metre öteye fırlattı. Siyah poşetler ve çöpler etrafa saçıldı.

"Sıçtık!"

Ash arabasının kaportasına atladı ama yeterince hızlı davranamamıştı. Karşısındaki araba çığlığı andıran bir metalin metale vurma sesiyle kendi arabasına daldı. Ash bacaklarını geri çekti ama sol ayağı kendisine doğru hızla gelen aracın camına çarptı ve onu bir kapak gibi kendi etrafında döndürdü.

Kafatasının arka kısmı kendi Crown Vic'inin ön camına o kadar sert bir şekilde çarptı ki sanki bir anda binlerce fotoğraf makinesine poz vermiş gibi gözlerinin önünde ışıklar patladı. Kendisine çarpan sedan sokağın sonundaki köşeden lastiklerini tiz bir sesle bağırtarak dönerken

Ash arabanın üstünden düşmemek için sileceklerini kav-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

radı. Kol ve bacaklarını tekrar hissedene kadar kaportanın üstünde kaldı. Uyuşmayı tercih ederdi.

Sol ayağını hareket ettirebiliyordu, demek ki bileği kırılmamıştı. Ancak bu söyleyebileceği tek iyi şeydi. Yerçekiminin kendisini arabanın kaportasından aşağı çekmesine izin verdi ama ayağa kalkmayı dener denemez yıkıldı. Yerde oturmak en azından arabasını daha iyi bir açıdan görmesini sağlamıştı. Arka çamurluktan kaportaya kadar giden derin çizikler vardı, yandaki ayna ise ince bir telin ucundan sarkıyordu. Taşıt servisindeki teknisyenler bundan hoşlanmayacaklardı.

Ash kendisine çarpan adamı görememişti ama arabası kendi arabasında koyu gri renkte boya izleri bırakmıştı. Sürücü tarafındaki kapıyı zorla açmaya çalışmadan önce birkaç dakika daha nemli, idrar kokan yerde oturdu. Omuzları zorlansa da kapı yerinden oynamıyordu. Arabayı kendine destek yapıp ayağa kalktı ve ağırlığının büyük kısmını sağ ayağına verdi. Deneme yanılma yöntemiyle acılar içinde bağırmadan sol ayağına biraz ağırlık verebileceğini fark etti ama üstüne tam basamıyordu.

Arabanın yolcu koltuğunun olduğu tarafa yürüdü ve oturdu, başı dönüyordu. Şu haliyle araba kullanmak aptallıktı ama bu sokakta kalıp yardım istemek daha büyük aptallıktı. Bukoholov kendisinin burada olduğunu bilen tek kişiydi. Ash yaşlı adamın az önce kendisini neden öldürtmek istediğini anlayamıyordu. Adam ikinci kez hata yapmayacaktı, bu da Ash'in hâlâ imkânı varken o lanet yerden çıkması gerektiği anlamına geliyordu.

Direksiyonu kavradı, kendini sürücü koltuğuna çekti,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra anahtarı kontağa soktu. Kasları seğirdi ve görüşü bulanıklaştı. Odaklanmaya çalışarak birkaç kez göz kırptı; bunun biraz yardımı oldu ama çok fazla değil.

Ash eve gitmeyi denemedi. Bunun yerine arabasını en yakındaki hastaneye sürdü. Pazar gecesi olduğundan trafik hafifti ve bu da hiç kimseye çarpmadan devam etmesine izin veriyordu. Indiana Üniversitesi Hastanesinin önündeki cam tentenin altında durdu ve cep telefonunu çıkardı. Bukoholov adamlarının Ash'in evini izlediğini söylemişti; az önce olanlardan sonra ailesinin güvende olduğundan emin olması gerekiyordu. IMPD'nin telsizcisini aradı ve evi kontrol etmeleri için polis memurları göndermelerini rica etti.

Ondan sonra, sendeleyerek hastanenin ön kapısından içeri girdi. Hemşireler onun sarhoş olduğunu düşünmüşe benziyorlardı, bu yüzden bir form doldurması için ona bağırıp durdular. Nedense Ash bunun ne anlama geldiğini anlayamıyordu. Polis olduğunu göstermek için belindeki rozete uzandı ama daha bunu beceremeden birileri tabancasını gördü ve çığlık atmaya başladı.

Kendisini kontrol altına almaya niyetli görünen iki güvenlik görevlisiyle mücadele ettiği dışında bundan sonra olanların hiçbirini hatırlayamıyordu. Ondan sonra bayılmıştı. Bu, acil odasına yaptığı en iyi yolculuk değildi.

Ash ertesi sabah bir hastane yatağında gözlerini açtı. Ağzı kupkuruydu ve görüşü bulanıktı ama hâlâ hayattaydı; bu genellikle önceki gecesinin o kadar da kötü olmadığı anlamına gelirdi. Yatağa bağlı uzaktan kontrol kumandasındaki bir tuşa basınca vücudunun üst kısmını yukarı kaldırdı. Ablası ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eniştesi odanın diğer tarafındaki sandalyelerde oturuyorlardı. Nassir'in başı arkaya düşmüştü ve uyurken göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Rana ayağa kalktı ve üzüntüden ellerini ovuşturarak yatağa doğru yürüdü. Elini annelerinin kendileri çocukken yaptığı gibi Ash'in alnına koydu.

"Uyandığına sevindim," dedi. "Dün gece korkunç görünüyordun."

Ash konuşmaya çalıştı ama ağzı sanki pamuk toplarıyla doluymuş gibi kuruydu. Rana ona yatağın kenarında duran sehpadan bir bardak su uzattı.

"Sağ ol," dedi, birkaç yudum aldıktan sonra. "Hannah burada mı?"

Rana'nın omuzları kalkıp indi ve konuşmadan önce ayaklarına baktı. "Dün gece aradığında oldukça sinirliydi. Seni görmek istediğini sanmıyorum."

Ash'in vücudunda gezinen ağrı kesiciler düşündüğünden daha güçlü olmalıydı. Ash birden doğruldu.

"Anlamadım."

Rana konuşmadan önce elini Ash'in alnından çekti.

"Dün gece birkaç devriye memuru evinize gitmiş. Görünüşe göre onları sen aramışsın." Rana yataktan bir adım geri çekildi. "Sarhoş muydun?"

Ash gözlerini kapattı ve hiçbir şey söylemeden yatağa biraz daha gömüldü.

"Ashraf?" diye sordu Rana.

"Hayır. Şu an olduğum kadar ayıktım. Başka bir araba çarpmıştı bana."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rana başını yavaşça salladı. "Hannah polise senin muhtemelen sarhoş olduğunu söylemiş. Telsizci de senin sesinden dolayı öyle düşünmüş."

"Değildim," dedi, Ash, iç çekerek. "Hannah polisin evin etrafında birilerini bulduğunu söyledi mi?"

"Hayır."

Ne yazık ki bu çok fazla bir anlam taşımıyordu. Eğer Bukoholov evini izlettiriyorsa adamların arabalarında muhtemelen bir polis telsizi vardı. Devriye otolarının tam olarak ne zaman oraya geleceğini ve aradıklarının ne olduğunu biliyorlardı. Neyse ki memurların orada olduğu bilgisi Bukoholov'un adamlarını oradan uzak tutmak için yeterli olmuştu. Bu arada Ash'in yapması gereken şeyler vardı. Battaniyeyi üstünden attı ama hastanenin kendisine bol bol verdiği ilaçlarla bile bileği acıyla zonkluyordu.

"Saat kaç?"

Rana saatine baktı. "Sekize yirmi var," dedi. "Hannah Megan'ı okula götürüyordur. Onu ararım ve buraya gelip gelemeyeceğini sorarım. Bu konu hakkında hep birlikte bir aile olarak konuşuruz. Senin için buradayız ve seni seviyoruz."

Ash gözlerini kapadı. Bir müdahale için zamanı yoktu. Rahal kırk dakika sonra duruşmaya girecekti. Gözlerini açtı ve ayaklarını yataktan sarkıtmadan önce nefesini tuttu. İlk baştaki ağrının şoku gidince hareket etmek biraz daha kolaylaştı. Hastane çalışanları ayağına kalın kumaştan bir bot giydirmişlerdi ama alçı yoktu. Neyse ki kırık bir yeri yoktu. Sanki kardeşinin gitme niyetini anlamış gibi Rana ellerini Ash'in omuzlarını koyup onu tekrar yatağa oturttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdilik sadece yatakta kal. Bileğinde bazı bağları yırtmışsın ve kafana da oldukça sert bir darbe almışsın. Doktorlar gözlem altında kalman için seni burada tutmak istiyorlar. Hem senin teşkilattan birilerinin senle konuşmak için saat dokuzda buraya gelmesi bekleniyor. Hannah bekleyecektir."

İlaçlar Ash'in duygularını kontrol etme becerisini zayıflatmış olmalıydı çünkü öfkesi artarken yüzü ısınmaya başlamıştı.

"Hannah bekleyebilir ama mahkeme beklemez. Gitmem gerek. Giysilerim nerede?"

Rana Ash'in omuzlarına daha sert bastırdı. "Çocukluğundaki kadar inatçısın. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Ash odanın diğer tarafına bakındı. Nassir, eniştesi, kıpırdanıyordu ama gözlerini henüz açmamıştı. Tekrar ablasına baktı.

"Eğer bana izin vermezsen bir polis memurunu görevini yapmaktan alıkoyduğun için seni tutuklarım. Şaka yapmıyorum Rana. Amirim aptalca bir şey yapmadan önce mahkemeye gitmem gerek."

Rana bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ama Nassir öksürünce durdu.

"Bırak gitsin," dedi. "O bir yetişkin."

Rana eşinin yüzüne bakmak için arkasına döndü. "Bir yetişkin olabilir ama o benim küçük kardeşim ve bir çocuk gibi davranıyor."

İkisi tartışmaya devam edince Ash sakince düşünmek için zaman buldu. Tenini ufak bir rüzgârın yaladığını hissetmeden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önce ayaklarını hareket ettirip gerindi. Rana ve Nassir'in konuşmaları anında kesildi ama hiçbiri ona bakmadı.

"Eğer gideceksen pantolon falan giymelisin," dedi, Nassir. "Sana bir çanta getirmiştik."

Ash bacaklarını yataktaki battaniyeyle örttü. "Sağ olun."

Rana iç çekip burun kemiğini işaret ve başparmağıyla sıktı. Ash de çileden çıktığında aynı şeyi yapar ve iki kardeş olarak bunu nereden öğrendiklerini merak ederdi. Muhtemelen annelerinden öğrenmişlerdi.

"Ama aptalca bir şey yapmayacaksın."

Rana bunun ne kadar büyük bir istek olduğunu muhtemelen bilmiyordu. Ama Ash yine de elinden geleni yapacağına dair söz verdi. Rana ve Nassir Ash'i üstünü giyinmesi için yalnız bıraktılar. Ash ağırlığını ayağına çok fazla veremiyordu, bu yüzden yataktan kalkması bile epey bir süre aldı. Nassir'in uyuduğu sandalyenin yanında silindir şeklindeki bir çantanın içinde kıyafetlerini buldu ve sonra odanın içindeki banyoda üstünü giydi. Mahkemeye giderken takım elbise giymeyi tercih ederdi ama Rana ve Nassir sadece kot pantolon, iç çamaşırı ve spor bir gömlek getirmişlerdi. Bunlarla idare etmek zorundaydı.

Dün gece giydiği ceketi, anahtarlarını, cüzdanını ve rozetini aldı. Dün gece bunları hastanenin güvenlik görevlileri almışlardı; neyse ki tabancası da onlardaydı. Öyle olmasaydı uğraşması gereken bir sürü yeni sorun çıkacaktı. Odayı son bir kez gözden geçirdi ve başka bir şey göremeyince topallayarak dışarı çıktı. Hastane kalabalıktı. Ash bir kapıya yaslanmış bir çift alüminyum koltuk değneğine denk gelene kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

destek için duvardaki tutamakları kullandı. Değnekler aşağı yukarı kendi ölçülerindeydi, bu yüzden işe yararlardı. Etrafına bakınmak için durdu ama topallayan kimseyi göremedi. Koltuk değneklerinin aranmayacağını umut etti.

Destek bulunca yürümek çok daha kolaydı. Tabancasını sormak için hastanenin güvenlik masasına uğradı. Yönetici onu evraklardan tanıdı ama ne yazık ki İç İlişkilerden bir komiser çoktan gelip tabancasını almıştı. En azından tabancası güvendeydi. Ash işyerine gidince gerekli şeyleri yapardı.

Sekizi on geçe hastaneden çıktı ve birkaç dakika sonra da bir taksi durdurdu. Mahkemeye gitmesi uzun sürmedi. Avukatlar, protestocular ve polis binanın etrafını sarmıştı, mavi renkli polis barikatı basın mensuplarının kalabalık tarafından rahatsız edilmeden toplanıp yayın yapabilecekleri ufak bir alan oluşturmuştu. Ash taksi şoförüne kredi kartıyla ödeme yapıp kaldırıma indi. Beton zeminde sendeleyerek ilerlerken Thomas Rahal'ın suçlu olduğunu ilan eden pankartları taşıyan birkaç kişi ona dik dik baktı ama hiçbiri iğneleyici sözlerini yöneltmedi. Ash oradaki birkaç Arap erkekten biri olunca böyle yapmaları umut vericiydi. Durdu ve basın mensuplarının yanındaki bir barikatın üstüne yaslandı. Leonard Wilson yerel televizyon kanallarından biriyle röportaj yapıyordu. Soruların arasında Ash'e başıyla selam verdi ama neyse ki onu da konuşmaya dâhil etmeye çalışmadı. Ash ve Susan her zaman iyi geçinemiyor olabilirlerdi ama yine de kadın iyi bir amir ve dürüst bir avukattı; bunlar Ash'in deneyimlerine göre nadiren bir arada görülen özelliklerdi. En azından kadın bu yarışta kötünün iyisiydi ve Ash imkânı varken diğeriyle daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fazla içli dışlı olmak istemiyordu. Ama bu onun dinlemesine de engel değildi.

"Thomas Rahal masum. Tekrar ediyorum: Bay Rahal masum. John Meyers bunu mahkemede kanıtlayabilir mi kanıtlayamaz mı bilmiyorum ama Susan Mercer bu davayı duruşma aşamasına asla getirmemeliydi. Bu mesele siyasetle ilgili, açık ve basit. Bayan Mercer suçlar konusunda katı görünmek isteyebilir ve hatta bu davayı kazanabilir ama bu, adaletin yanlış işlemesine birinci dereceden örnek teşkil edecektir."

Leonard hızlı hızlı konuşuyordu ve demek istediklerini vurgulamak için deliler gibi el kol hareketleri yapıyordu. On dakika daha konuştu ama Ash onu duymazdan geliyordu. Adam bir siyasetçiden çok güneyli bir vaftizci papaz gibi görünüyordu ama konuşma şekline bakılacak olursa kendisi bir seçimi hileyle kazanmaktan çok daha fazlasını yapabilecek gibi duruyordu. Hatta Ash'in etrafındaki birkaç kişi Leonard ikna edici noktalardan bahsedince onunla aynı görüşte olduklarını gösterircesine başlarını salladı.

Konuşmadan tamamen ayrı olsa da içeriği kötü değildi. John Meyers mantıklı bir savunma yaptığı sürece Leonard savına bağlı kalabilir ve masum bir adamın mahkûm edildiğini söyleyebilirdi. Bu, kendi tarafına diğer adayı destekleyen çok fazla insanın geçmesini sağlamazdı belki ama Leonard'ın tabanını güçlendirirdi. Ancak Rahal suçlu bulunmazsa Susan'ın seçilme şansı büyük oranda darbe alırdı.

"Bu oldukça çarpıcı bir ifade sayın meclis üyesi. Bay Rahal'ın masum olduğu iddianızı nasıl destekliyorsunuz?"

Leonard gülümseyerek ellerini önünde kavuşturdu. "Kor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karım şu anda herhangi bir bilgi veremem. Bunların duruşma sırasında ortaya çıkacağından eminim. Şimdi izin verirseniz duruşma başlamadan önce görmem gereken insanlar var."

Leonard muhabirlerin yanından sıvıştı ve Ash'e doğru yürüdü. Ancak Ash, Leonard kendisine yetişemeden önce döndü ve topallayarak oradan uzaklaştı. Leonard, kariyerine yeterince zarar vermişti; tekrar konuşmalarına gerek yoktu.

Beklediği gibi adliyenin içindeki güvenlik kontrol noktalarından geçmek kâbus gibiydi. Olası jüri üyeleri, tanıklar ve seyirciler arasında Ash birkaç avukat, dedektif ve hatta bir günlüğüne kalacak sıcak bir yer bulmaya çalışması muhtemel evsiz insanlar bile gördü. Burası etrafı çevrili sıcak bir alanda farklı sosyal sınıfların, etnik kökenlerin ve mizaçların bir araya geldiği karmakarışık bir topluluktu. Ash hâlâ yumruklaşmaların başlamamış olmasına şaşırıyordu.

Rozetini gösterdi ve güvenlik kapısından hiç beklemeden geçti. Adliyenin içi lobiye göre fark edilir ölçüde daha az hareketliydi. Birkaç mahkeme salonunda duruşmalar başlamak üzereydi, bu yüzden ortalıkta insanlar dolaşıyordu. Ash binadaki en büyük mahkeme soluna doğru yürüdü ama kapı önündeki kalabalıktan kimseyi tanımıyordu. Koridordaki saate göre dokuza yirmi vardı. Susan'ın çoktan burada olması gerekiyordu.

Cep telefonunu bulmak için ceplerini yokladı ama hastanede unutmuş olmalıydı. Telefonla görüşme seçeneği kalkınca kapıya doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. Televizyon dizilerindeki ciddi, duvarları ahşap kaplı mahkeme salonlarının aksine içerisi düz beyaza boyanmış kartonpiyer kaplıydı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mobilyalar da sunta üstüne açık renk meşe kaplamaydı. Ash mübaşire rozetini gösterdi ve savcı kürsüsüne doğru yürüdü. Susan ona kaşlarını çatıp baktı ama Ash onun aslında kızgın olmadığını görebiliyordu. Gerçekten öfkelenmiş olsaydı gözlerinin altı seğirirdi. Ash ona yaklaştıkça kadının yüz ifadesi yumuşadı.

"Kazayı duydum. Bu sabah odana çiçek gönderilmesini istemiştik," dedi. John Meyers'e baktı. Adam onu görmezden gelip meraklı gözlerle Ash'e baktı. Ash adamı görmezden gelmeye çalıştı. "Otursana. Yıkılacak gibisin."

Ash savcı kürsüsünün arkasındaki ilk sırada yer alan sandalyelerden birine oturdu. Ayağındaki baskıyı almak için bacağını düzleştirdi ve amirine baktı.

"Senin çiçek gönderen tiplerden olacağını hiç hayal etmezdim."

"Seni önemsememeye çalıştım ama oy üstünlüğüyle yenildim," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Amirimi büyük bir davada desteklemeye geldim. Sanırım şu sakat halimde bu yaptığımla en az birkaç günlük tatili hak ediyorum."

"Dün geceden sonra bunu hak ediyorsun. Charity, Komiser Stuart'la beyanname hakkında konuştu. Adam muhbirinin kimlik numarasındaki iki numaranın yerini değiştirdi. Bu, hile falan düşünülmeden yapılmış bir hataydı. Doğru bilgiyi John Meyers ve Yargıç Haller'a gönderdik ve Haller bu muhbiri bu öğleden sonra ve yarın ifade için Meyers'le görüştürürsek suçlamaları kaldırmayacak. Haller, eğer isterse Meyers'e kısa bir erteleme verebilir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Noah Stuart yılanın teki. Bir şeyler karıştırıyor, bu yüzden ona inanmamalısın."

"Bu şimdiye kadar savcılığını yaptığım en güçlü davalardan biri Ash. Vurulmaya şahitlik eden neredeyse yarım düzine son derece inanılır tanıklar, tabancanın üstünde Rahal'ın parmak izleri, imzalı bir itiraf ve adamın hüküm giymesini bekleyen bir şehir var. Noah Stuart hakkındaki hislerini gayet net bir şekilde açıkladın. Ayrıca onun yanlış bir şeyler yaptığını kanıtlayamayacağını da belli ettin. Bu durum değişti mi?"

"Henüz bir şeyi kanıtlayamıyorum ama…"

"Bu durum değişmedikçe söyleyeceklerini duymak istemiyorum. Eğer somut bir şeyler bulursan söyleyeceğin her şeyi dinleyip göz önünde bulunduracağım. O zamana kadar paçamı bırak."

Kadın savında hâlâ ısrarcıydı, belki de öyle olmakta haklıydı. Düşüncelerini ortaya koyunca kulağa gerçek gibi geliyordu. Ama daha fazlası vardı. Daha fazlası olmak zorundaydı.

"Bol şanslar."

"Teşekkürler."

Ash gidecekti ama o anda üniformalı bir mübaşir Thomas Rahal'ı salona getirdi. Ash'e göre adam bir gün öncesine nazaran daha sağlıklı görünüyordu ama dün gece başına aldığı darbenin sonucu görüşü zayıflamış da olabilirdi. En azından Rahal biraz daha canlı görünüyordu. Bunun nedeninin içinde domuz olmayan birkaç yemek yiyebilmiş olması anlamına geldiğini umuyordu.

Yargıç Ann Haller, Rahal'dan hemen sonra içeri girdi. Haller yargıç kürsüsünde yeniydi ve yüzünde ve boynunda kırışıklıkların olmayışına bakılırsa yaşı kırktan fazla olamazdı. Önünde uzun bir kariyer vardı, bu yüzden Ash onun önünden geçip dışarı çıkarak onu kızdırmaktan kaçınmanın uzun vadede kendi yararına olacağını düşündü.

Gün yargıcın açılış konuşmasını yapması için sahneyi Susan'a bırakmadan önce kendini tanıtmasıyla çabucak başladı. Ash bir süre amirini seyretti ama jüriye de bakıyordu. Cemiyetin bütün tabakalarından seçilmiş yedi kadın ve beş erkek vardı ve hepsi de Susan'ın anlattığı hikâyeye odaklanmış görünüyorlardı. Ash bu bilgileri daha önce de duymuştu ama Charity Lewis'in anlatımı kuru ve ruhsuzdu; Susan ise bir hikâye anlatıcısıydı âdeta.

Susan'a göre Rahal ailesine destek olmak için ek iş olarak uyuşturucu satan, kendi işinde yeteri kadar para kazanamayan bir göçmendi. O bir suçluydu, ama tabancasını eline alıp kızının beşiğinin altına saklanmasa ve bir polis memuruna ateş açmasa kötü bir adam olmayabilirdi. Bunları yaparak kendini yasaların ve onların sağladığı korumaların dışına koymuş oluyordu. Rahal sonradan girdiği bu topluına karşı savaş açmıştı ve bu nedenden dolayı Susan jüriden ona karşı yapılan bütün suçlamaları onaylamalarını istedi. Açıklama etkili, coşkulu ve açıktı. Susan konuşmayı bitirdiğinde en az üç jüri üyesi onun dediklerini onaylar şekilde başlarını sallıyorlardı, hatta bir tanesi Rahal'a kaşlarını çatarak bakacak kadar ileri gitti.

Ardından Meyers ayağa kalkıp söz aldı. Açılış konuşması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Susan'ınki kadar coşkulu ve açıktı ama müvekkilinin masum olduğuna dair çarpıcı beyanlarda bulunmadı ve bu duruşmanın bir saçmalık olduğunu kanıtlayacak bir stratejinin ana hatlarını da açıklamadı.

Makul şüpheye ve duruşmaya alelacele getirilen adam gerçeğine odaklandı. Meyers kabul etmeyebilirdi ama savunması zayıftı. Duruşma stratejisi Susan'ın savlarına rastgele saldırma ve en iyisini umma üzerine odaklanıyor gibiydi. Bu, Rahal'ı idamdan kurtarabilirdi ama beraat ettirmek için daha fazlasına ihtiyacı vardı. Olayları Susan'ın teorisi kadar mantıklı bir şekilde anlatan alternatif bir teoriye ihtiyacı vardı.

Ash'in bulduğu her şeye rağmen, Meyers hâlâ karanlıkta olan tek kişi değildi.

Açılış beyanlarından sonraki arada Ash salondan çıktı. Susan ilk tanığını on beş dakika içinde çağırırdı ve ünlülerin dâhil olduğu günler süren duruşmaların aksine Susan muhtemelen çarşamba günü tanıkları dinlemeyi bitirirdi. Bu da Ash'e çok fazla zaman tanımıyordu.

Adliye binası işyerinden birkaç sokak ötedeydi, bu yüzden doğrudan işyerine yürümeyi düşündü. Ayağı bu haldeyken oraya yürüyerek gitmesi birkaç gününü alırdı. Üstelik tüm gece evden uzaktaydı ve ıslak bir sokakta debelendikten sonra duş almak istiyordu. İş arkadaşları da muhtemelen duş aldığı için minnettar olurlardı.

Eve taksiyle gitti. Hannah pazartesi sabahları markete giderdi, bu yüzden evin önündeki araba yolu boştu. Ash taksi şoförüne ödeme yaptı, içeri girdi ve kahvaltı masasına otururken eşini aradı. Hannah ikinci çalışta telefonu açtı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Selam tatlım," dedi, Ash. "Sadece arayıp eve geldiğimi söylemek istedim."

Ash Hannah'nın, eve geldiğini ve kalıcı beyin hasarı ya da sakat bırakabilecek diğer rahatsızlıkları olmadığını duyunca memnun olacağını ummuştu. Ama bunun yerine kadın bezmiş bir halde iç çekti.

"Bunu sonra konuşuruz. Şu anda nerede olduğuma inanamayacaksın."

"Walmart'ta ödeme kuyruğunda?"

Kadın durdu. "Hayır," dedi, sesi epey endişeli geliyordu. "Megan'ın okulunda müdürün odasındayım."

Ash biraz daha dik oturdu. "Megan iyi mi?"

"Kendisiyle işim bittiğinde iyi olmayacak."

Ash yüzünü buruşturdu. Dönemin henüz başlarında olmasına rağmen, Megan müdürün odasını Ash'in hatırlamak istemeyeceği kadar çok kere ziyaret etmişti. Genelde yanında Lisa da olurdu ama artık yoktu. Megan iyi bir çocuktu ve iyi bir kalbi vardı ama kendisi okuldaki birkaç Müslüman çocuktan biriydi ve bu da yanlış anlaşılmalara yol açıyordu. İlk gün diğer çocuklardan bazıları onun Ash'e baba[9] demesiyle dalga geçmişlerdi. Yemekhanede de olaylar olmuştu ama henüz ciddi bir şey yoktu. Ash de küçükken okuldaki tek Müslüman çocuktu, bu yüzden kızını anlıyordu. En azından Megan, kendisi gibi yumruk yumruğa dövüşmemişti.

"Yine diğer çocuklara sol elleriyle yemek yediler diye mi bağırmış?"

---

9 Orijinal metinde de baba (Arapça benim babam) sözcüğü kullanılmıştır. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Keşke öyle olsaydı," dedi, Hannah. "Bugünkü sabah molasından sonra Megan sınıfta dersi kaynatıp duruyormuş, bu yüzden Bayan Hannah onu sessiz olması için birkaç kez uyarmak zorunda kalmış. Üçüncü seferden sonra Megan masasının üstüne çıkmış, ellerini önce başının üstüne koymuş, sonra da 'Bunu em!' diye bağırırken kasıklarının üstüne çapraz şekilde indirmiş. Altı yaşında bir çocuk böyle bir şeyi nereden öğrenir ki?"

Ne yazık ki Ash Megan'ın bunu yapmayı nereden öğrendiğini tam olarak biliyordu. Megan'ın bunu ilk nerede seyrettiğini bilmiyordu ama küçük kız profesyonel güreşi seviyordu ve annesi perşembe akşamları yoga dersindeyken televizyonda seyrediyordu.

Tuhaf da olsa Ash kızının bununla neden ilgilendiğini anlayabiliyordu. Profesyonel güreşteki kötüler hiç utanmadan kötülük ediyorlardı, kahramanlar ise her zaman erdemli ve iyilerdi. Üstelik sonunda herkes hak ettiğini alıyordu. Bu, muhtemelen Ash ve Hannah'nın ona hâlâ aşılamaya çalıştığı dünya görüşünü güçlendiriyordu. Ancak Ash Hannah'ya bundan bahsedince çok fazla puan kazanacağını sanmıyordu.

"Şimdi yanında mı?"

"Evet. Ve çoktan senin kendisiyle görüşmek isteyeceğini söyledim."

Hannah müdürle tekrar konuşmaya başlamadan önce telefonu Megan'a verince Ash kızıyla özel olarak konuşma şansı buldu.

"Selam baba," dedi, sesi çok az çıkıyordu. "Sanırım kötü bir şey yaptım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle duydum. Profesyonel güreş hakkında sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Megan bir an tereddüt etti. "Asla annene söyleme."

Ash durdu. "Evet. Profesyonel güreş hakkında başka ne söylemiştim?"

Megan'ın sesi daha da az çıkıyordu. "Güreşçilerin yaptıklarını yapma."

"Güzel," dedi. "Bayan Clardy'yi dinlemek eğlenceli değil, biliyorum ama o senin öğretmenin. O ne diyorsa yapmak zorundasın. Anladın mı?"

"Evet, baba," dedi. "Bana kızdın mı?"

Ash cevabını bir an düşündü. "Hayal kırıklığına uğradım ama kızmadım."

"Ya!" dedi, Megan, sesi düşünceli çıkıyordu. "Başım belada mı?"

"Evet," dedi, Ash. "Başın büyük belada!"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Megan telefonu tekrar annesine verdi. Hannah ve Ash uzun uzun konuşmadılar ama ikisi de Megan'a önümüzdeki iki hafta boyunca televizyon izlemeyi yasaklama konusunda hemfikir oldular. Bu en azından adil bir cezanın başlangıcı gibi görünüyordu. Ash ailesiyle ilgili sorunu çözünce dava hakkında düşünmek için sandalyede arkasına yaslandı.

Şimdiye kadar sadece ufak başarılar kazanmıştı ama nereye bakması gerektiğini bilmiyordu. Artık bir başlangıç noktası vardı: arama izni. Noah Stuart hatalı bir evrakı doğru gibi saydırmak için çok çalışmıştı ve Ash bununla ilgili ne

yapabileceğini bulmak zorundaydı. Teknik olarak bir arama izni ve onunla ilgili çeşitli dosyalar kamu arşiviydi, bu yüzden Ash'in ilçe arşiv binasına gidip bunları alabilmesi gerekiyordu. Ancak gerçekte arşivde arama yapmak o kadar kolay değildi ve elinde şu ankinden daha fazla bilgi olması gerekiyordu.

Ash seçeneklerini düşündü ve sonra Susan Mercer'ın ofisini arayıp sekreterinin telefonu açmasını bekledi.

"Pam, ben Dedektif Ash Rashid. Susan'ın mahkemede olduğunu biliyorum, bu yüzden benim için bir şeye bakman gerekecek."

"Araba kazanı duydum. İyi misin?"

"Daha iyiyim," dedi, Ash, doğruyu söyleyerek. "Ama Rahal davasıyla ilgili bazı bilgilere ihtiyacım var. Thomas Rahal'ın evi için çıkarılan arama izninin ne zaman onaylandığını hatırlıyor musun?"

Pam durdu. "Bu Susan için mi gerekli?"

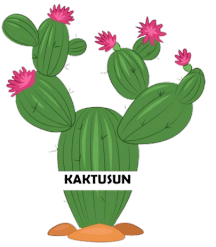
Ash tereddüt etti. "Evet. Kendisi için bir konuyu ikinci kez kontrol ediyorum da."

"Peki," dedi, Pam. "Bir saniye bekle."

Kadın Ash'in rica ettiği bilgiyi bulurken Ash'i iki-üç dakika bekletti. Verdiği tarih dört aydan biraz fazla bir zaman öncesine aitti. Ayrıca dosya numarasını da verdi. Ash bilgileri not etti ve kapatmadan önce kadına teşekkür etti. Rahal davasıyla ilgili başka hangi sorunları bulabileceğini görme vaktiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 18

Ash'in arabasına Bukoholov'un kulübünün arkasında çarpıldıktan sonra delil olarak el konulduğundan Taşıtlar Şubesine gidip başka bir araba istemesi gerekiyordu. Bu da düşündüğünden daha fazla evrak doldurmayı gerektirecekti ama şu anda bu zahmete değmeyeceğini düşünüyordu, bu yüzden araba kiralama şirketlerinden birini aradı ve ellerindeki arabaları sordu. Ash'e Amerikan yapımı lüks bir canavar ve Japon malı ufak, benzini âdeta koklayan bir araba önerdiler; ikincisinin, bir kaza geçirecek olsa aynı zamanda tabut olarak kullanılabilme olasılığı vardı. Arabalar konusundaki geçen hafta özetine bakınca Ash canavarı seçti ve ekstra sigorta satın aldı. Kiralama şirketi bir saat içinde kendisini alacaklarını söyledi, bu da Ash'e güne başlamadan önce duş alıp üstünü değişmesi için zaman veriyordu.

Belediye, ceza mahkemesi arşivini ya ilçe belediye binasının bodrum katında ya da belediyenin havaalanı yakınlarındaki bir deposunda tutuluyordu. Ash ihtiyaç duyduğu bilginin hâlâ şehir merkezinde olacak kadar yakın zamanlı olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

umut ediyordu. Arabayı teslim alınca ilçe belediye binasına sürdü ve yaklaşık bir sokak öteye park etti.

Hafta içi günlerden biriydi, bu yüzden düzinelerce belediye işçisi dışarıda oturmuş sigara içiyor ve arada sırada da işyeriyle ilgili dedikodu yapıyorlardı. Ash bir sokak ötedeki bir kahveciye uğrayıp koyu, sade bir kahve ve karamel soslu ve kremalı tatlı espresso satın aldı. Kahveyi hazırlayan kız koltuk değnekleriyle giderken kahveleri taşıyabilsin diye ona kalın kartondan tutacak verecek kadar nazik biriydi. Ash kızın bahşiş kutusuna birkaç bozukluk attı; böyle küçük şeyler sayesinde hayat daha kolay hale geliyordu.

İçecekleri alınca ilçe belediye binasına yürüdü ve bodruma inmek için asansöre bindi. İlçe arşiv ofisi çok az eşyayla döşenmişti ve lobisinin duvarları bebek mavisine boyanmış briketlerden yapılmıştı. İçerideki hava küf kokuyordu, buraya gelmek neredeyse kütüphaneye gitmek gibi bir şeydi. Ash odanın başındaki bankoya yürüdü ve görevli kadına gülümsedi. Kadın da klavyede bir şeyler yazmayı bırakıp gülümsedi.

"Eğer isterseniz, Pennsylvania Caddesi'ndeki kahve dükkânı bana bedava numune verdi."

Kadın başını salladı. "Korkarım bahşiş ya da hediye almam yasak ama yine de teşekkürler."

Ash belindeki rozetini çıkarıp bankonun üstüne koydu. "Bana da yasak, bu yüzden bedava kahvemi içerek delili ortadan kaldırmama yardım ederseniz sonsuza kadar minnettar olurum. Koyu sade kahvem ve karamelli bir içeceğim var."

Kadın tereddüt etti ama sonra karamel espressoyu alıp Ash'e doğru başını salladı. Bir kahve rüşvetler dünyasında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neredeyse hiçbir şeydi ama ufak bir nezaketin bile etkisi genellikle uzun sürüyordu.

"Teşekkürler dedektif," dedi, kadın, bir yudum aldıktan sonra. İçeceği kendinden uzaklaştırdı ve bir an sonra bardağa tekrar baktı. "Güzelmiş. Sizin için ne yapabilirim?"

"Temmuz ayında çıkarılmış bir arama izni ve onun beyannamesini görmem gerek. Hâlâ şehir merkezindeler midir?"

"Öyle olması lazım. Eğer değilse de bulabileceğimizden eminim. Dosya numarası ve çıkarıldığı tarih var mı elinizde?"

Ash not defterini çıkardı ve kadına bilgisayara gireceği bilgileri okudu. Bu işlem kadının birkaç saniyesini aldı ama sonunda kadın kaşlarını çattı. Tekrar Ash'e baktı.

"Hem iyi hem de kötü haberlerim var. İyi haber sizin arama izni ve onlarla ilgili diğer belgeler burada. Kötü haber ise bir yargıcın bu belgelerin tümünün mühürlenmesine karar verdiği, bu yüzden belgeleri size veremiyorum."

Ash yaralı ayağındaki ağırlığı alarak bankoya yaslandı. "Belgelerin mühürlenmesine neden olan kararın bir nüshasını verebilir misiniz?"

"Tabii ki," dedi, kadın, başını sallayarak. Kahvesini yanına almadan önce bilgisayara bir şeyler girdi. "Hemen dönerim."

Kadın arşiv odasına girdi. Genel konuşmak gerekirse oraya girenler sadece diğer memurlardı ama yaklaşık bir yıl önce Ash'in orada gezinmesine izin verilmişti. İçeride neler olduğunu bilseydi muhtemelen lobide kalmak isterdi. Oda gri renkli metal dosya dolaplarının çekmeceleriyle dolu, epey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geniş bir yerdi. Ash bu yerin tarihini bilmiyordu ama burada kimsenin eğlenmediğinden emindi. Ortada bir sandalye olsaydı burası bir çocuğa ceza vermek için harika bir yer olurdu.

Kadın geri gelir gelmez Ash'e beyannameyi mühürleyen kararın hâlâ ılık olan bir fotokopisini uzattı. Ash kâğıdı gözden geçirdi. Kuzeydoğu polis merkezinden Komiser Noah Stuart kamunun bu beyannameyi görmesinin sürmekte olan bir soruşturmaya zarar vereceğine ve en azından bir sivil polis memurunun kimliğini açığa çıkaracağına inandığını söyleyerek yalan beyanda bulunmuştu. Bu, bir narkotik vakada belgeleri mühürlemek adına alınan tek tarafın yararına olan bir karar için kullanılan standart ifadelerdi.

Ash belgeyi çevirip kadına doğru itti. "Yargıcın imzasını okuyabiliyor musunuz?"

Kadın gözlerini kısıp kâğıdı eline aldı. "Sanırım Michael Garibaldi," dedi. "Adam yazmaz -çiziktirir."

Ash kâğıdı kendisine çevirip yargıcın imzasının altına adını da yazdı.

"Adını duymamıştım," dedi. "Yeni mi?"

"Ah, hayır!" dedi, kadın, başını sallayarak. "Yetmişli yılların başından beri kürsüde ama normalde sadece çocuklarla ilgili davalarda çalışır. Ancak son zamanlarda onun ofisinden pek çok belge geliyor bize. Yılın yoğun zamanlarından biri olmalı."

"Evet, öyle olmalı," dedi, Ash, bu bilgiyi not ederken. Garibaldi temyiz mahkemesi yargıcıydı, bu yüzden kesin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

likle bir arama izni çıkartma yetkisine sahipti. Ancak Ash onun adını duymadığına şaşırmıştı. Ortalama suçlular diğer insanların zamanına saygı duymaya çok meraklı değillerdi, bu yüzden mesai saatinin sonunda da suç işlemeye devam ediyorlardı. Bu nedenle de mahkeme sistemi bir yargıcı acil durumlar için yirmi dört saat görev başında tutan dönüşümlü bir çizelge hazırlamıştı; ama nasıl oluyorsa Garibaldi bu çizelgede yer almamayı başarmıştı. Ash bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. "Ofisinin nerede olduğunu bilmiyorsunuzdur, değil mi?

"Üzgünüm, bilmiyorum. Yukarı katlardan birindedir muhtemelen."

Ash başını sallayıp kahvesini aldı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi, not defterini ceket cebine koydu. "Çok makbule geçti."

"Ben teşekkür ederim dedektif. İşimi yaptığım için her gün böyle kahve ikram edilmiyor bana."

Ash kadına göz kırptı ve asansöre doğru gitmeden önce işaret parmağını dudaklarına götürdü. İlçe belediye binası Kennedy yönetimi döneminde cam ve çelikten inşa edilmiş, yirmi sekiz katlı, kullanışlı bir binaydı. Şehrin siluetini kötü etkilemiyordu ama güzelleştirmek için de çok fazla şey yapmıyordu.

Ne yazık ki o kadar genişti ve o kadar kötü bir planı vardı ki sadece oranın koridorlarını düzenli bir şekilde kat eden insanlar nereye nasıl gidileceğini biliyordu. Ash Yargıç Garibaldi'nin ofis numarasını bulana kadar lobide bina rehberini inceleyerek on dakika geçirdi. Sabahın bu saatinde insanlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öğle yemeğine çıkarken bina boşalıyordu. Garibaldi'nin kâtibini yemeğe gitmeden yakalayabilmeyi umuyordu.

Asansörle altıncı kata çıktı ve beklediğinden biraz daha iyi durumdaki koridora adım attı. Yerdeki gri halı çok lüks değildi ama üstünde delikler ya da belirgin bir yıpranma izi yoktu. Kendi binasının aksine ceketini çıkarmak ya da rahat hissedebilmek için atkısına sarılıp sarmalanmak zorunda değildi. Bu da kanun adamlarının şehrin hiyerarşisinde nerede olduklarını gösteriyordu.

Yargıç Garibaldi ve personeli binanın uç tarafındaki birkaç odalı köşe ofiste çalışıyordu. Ash meşe kapıyı çaldı ve birilerinin cevap vermesini bekledi ama kimseden ses gelmedi. Kapı kilitli değildi, bu yüzden içeride kimse var mı diye başını kapıdan uzattı. Tavandaki ışıklar kapalıydı ve güneşlikler çekildiği için içeriyi gölgelendirmişti. Yerde Doğu işi bir kilim seriliydi ve duvarların hepsi hukuki metinleri taşıyan raflarla kaplıydı. Odanın ortasındaki masada oturan genç bir kadın gözlerini ovalayıp esnedi.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, gözlerini iyice açarak. Gözlerini kısarak Ash'e baktı. Ash kadının adını bilmiyordu ama onu daha önce görmüştü. "Sizi tanıyorum. Siz geçen yıl Profesör Ruiz'in kızına fahişe diyen adam değil misiniz?"

Ash ağırlığını koltuk değneklerine verdi. "En iyi olduğum anlardan biri değildi ama evet, o bendim."

Kadın anında kendine geldi. "Ben Sarah Baird. Sizle aynı yıl mezun olmuştuk. Eğer buraya iş için geldiyseniz Yargıç Garibaldi'nin kâtip kadrosu çoktan doldu. Üzgünüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın bunu muhtemelen çok sık söylüyordu. Hukuk piyasası her zaman rekabetçiydi ama ekonomi böyle bıçak sırtındayken hukuk firmaları ve büyük devlet kurumları son birkaç yılda olduğundan daha az yeni avukat işe alıyorlar, piyasayı pek çok avukatın gördüğünden daha sert bir hale getiriyorlardı. Neyse ki Ash bunun için endişelenmek zorunda değildi. Ölüm ve vergiler gibi, ne yapılırsa yapılsın suç işleniyordu, bu da Ash'in görünür gelecekte bir işinin olacağını garanti ediyordu.

Ash ceketini yana çekip rozetini gösterdi. "İşim var ama teşekkür ederim," dedi. "Yargıç Garibaldi'yle birkaç ay önce imzaladığı bir arama izni hakkında konuşmak istiyordum. Kendisi içeride mi?"

Sarah koyu renk saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evet, ama şu anda müsait değil."

"Ne zaman müsait olur?"

Kadın saatine bakıp omuzlarını silkti. "Genellikle yirmi-otuz dakika içinde uyanır."

Ash bunun bir şaka olduğunu düşündü ama kadın ciddi görünüyordu.

Ne şimdi bu, şekerleme zamanı falan mı?

"O zaman belki siz bana yardımcı olabilirsiniz. Yargıcın temmuz ayında imzaladığı bir arama izniyle ilgileniyorum. İzin mühürlü ama onu görmem gerek."

Sarah bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonra göz temasını bozdu ve masasına bakıp huzursuzca kıpırdanmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yargıcın kendisi hazır bulunmadan arama izinlerini tartışmak ofis politikamıza göre yasak. Belki işin içindeki dedektifleri biliyorsanız onlarla konuşabilirsiniz."

Yargıç tüm arama izinlerinde ilk ve son söz hakkına sahipti, bu yüzden bu makul bir politikaydı. Ancak Ash ortada görünenden daha fazlası olduğunu düşündü. Sarah neredeyse gergin görünüyordu. Ash gözlerini yargıcın özel odasına açılan kapıya çevirdi.

"İyi misiniz?" diye sordu.

Kadın duruşunu dikleştirdi. "İyiyim ama Yargıç Garibaldi müsait olduğunda tekrar gelmenizi tercih ederim."

Ash koltuk değneklerine yaslandı ve alyansını özellikle gösterecek şekilde ellerini kaldırmadan önce masadan bir adım geri çekildi. Hukuk dünyasında çalışmak bir zamanlar olduğundan daha iyiydi ama yine de yaşlı adamlar kulübü gibi bir yerdi burası. Sarah da sadece az bir zamandır bu dünyada olmasına rağmen, muhtemelen diğer avukatların kendisine asılmasına ve uygunsuz tekliflerde bulunmasına alışmıştı.

"Ben bir dedektifim ve buraya geliş amacım tamamen iş icabı. Eğer isterseniz kapıyı açık bırakabiliriz ama benim birileriyle konuşmam gerek."

Kadın başını sallayıp gözlerini kapadı. "Görülmek konusunda endişelenmiyorum. Mayıstan beri işsizdim ve eminim size öğrenciyken aldığım kredileri geri ödemenin ne kadar zor olduğunu söylememe gerek yoktur. Bu işe ihtiyacım var. Bunu tehlikeye sokacak herhangi bir şey yapamam."

"Sizi anladığımdan emin değilim," dedi, Ash. "Benim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sadece bir arama izni ve onu destekleyen beyannameyi görmem gerek. Hepsi bu kadar. Ben bir polis memuruyum ve bir soruşturma yürütüyorum. İsterseniz orada çalıştığımı teyit etmek için birilerini aramanızı sağlayabilirim."

Sarah Ash'le göz göze geldi. En sonunda bakışları yumuşadı.

"Benle on dakika sonra City Market'ın dışında buluşabilir misiniz?"

City Market sokağın hemen karşısında kapalı mekân bir çiftçi pazarıydı ve belediye çalışanları için popüler bir öğle yemeği mekânıydı. Ash saatine baktı. On ikiye yirmi vardı, bu yüzden mekân son derece kalabalık olacaktı.

"Boş yer bulabilir miyim bir bakayım."

Kadın başını salladı ve Ash binadan çıkarken o da masasını düzenlemeye başladı. Gökyüzü bulutluydu ve hava sıcaklığı on derece civarındaydı, bu da dışarıdaki masalarda oturmayı pek cazip kılmıyordu. Ancak Sarah dışarıda oturmayı istemişti, o yüzden öyle yapacaklardı.

Ash en yakın ışıkta sokağın karşısına geçti ve kaldırıma sabitlenmiş metal banklardan birine oturup beklemeye başladı. Birkaç insan yanından geçerken ona gülümsedi. Pek çoğu muhtemelen dostane davranmaya çalışıyordu ama pek çoğu da kaldırımın kenarından yürüyor ve Ash'i görür görmez hızlarını artırıyorlardı. Ancak bu, Orta Batı'da bir Arap olmanın bedeliydi. Onlar muhtemelen Ash'ten çekindiklerinin farkında bile değillerdi, bu yüzden Ash bundan çok rahatsız olmuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah söylediği saatte geldi ve sokağın karşısından Ash'e el salladı. Ash not defterini çıkardı ve boş bir tane bulana kadar sayfaları çevirdi. Sarah yanına oturduğunda başı daha dikti ve nefes alışverişi de daha sakinleşmiş gibiydi.

"Burada rahat mısınız?" diye sordu Ash. "Eğer isterseniz içeri de girebiliriz."

Kadın Ash'e dönmeden önce çabucak etrafına bakındı. "Burası iyi. Tanıdığım birilerini görmüyorum burada," dedi. "Söylediğim bazı şeyleri rapor etmek zorunda olduğunuzu biliyorum ama size bir şartla konuşurum. Yazdığınız hiçbir şeyde benim adım geçmesin. Beni kaynak olarak ya da işte nasıl isterseniz öyle adlandırabilirsiniz ama bunun başıma dert açmasını istemiyorum."

Ash kaşlarını çattı. "Eğer işlediğiniz bir cinayeti itiraf etmek üzereyseniz sizi tutuklamak zorunda kalırım. İkimiz de avukatız, ama bu konuşmanın bir ayrıcalığı yok."

"Biliyorum ve yanlış bir şey de yapmadım. Yargıç Garibaldi'nin de yapmadığını sanıyorum, en azından kasten yapmadı."

Ash'in elleri karıncalandı. Bu konuşma beklediği bir şey değildi, ya davası için çok önemli bir şeyi keşfetmek ya da karışmaması gereken bir işin tam ortasına adım atmak üzere olduğunu düşünüyordu. Şansı varsa ikisi birden olabilirdi.

"Peki, bildiklerinizi anlatın bana."

Sarah sandalyesinde kıpırdandı ve Ash'le yüz yüze bakabilmek için döndü. "Yargıç Garibaldi zeki bir adam. Yürüyen hukuk ansiklopedisi gibi! Bu kâtiplik işi için mülakata alın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dığımda yasaların gözden geçirilmesiyle ilgili yazdığım bir makale hakkında konuştuk ve adam o konuda benim bir yıllık çalışmayla öğrendiğimden daha fazlasını ezbere biliyordu. Akılıydı. Cana yakındı. Komikti. Benim büyükbabamın daha iyi eğitimli versiyonu gibiydi. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Ash kendi dedelerinin ikisini de hiç görmemişti ama yine de kadının ne demek istediğini tam olarak biliyormuş gibi başını salladı.

"Şimdi bir 'ama' geleceğini hissediyorum."

Kadın başını salladı. "Evet. Mahkemesi gençleri içeren davalara bakıyor, bu yüzden kendisi de ergenler arasındaki trendleri takip etmeyi seviyor. İşe başladıktan yaklaşık bir ay sonra sarhoş olabilecekleri ve esrar içebilecekleri partileri organize etmek için Facebook'u kullanan bir avuç Carmel'li çocuğun dâhil olduğu bir davayı aldı.

Yargıç Garibaldi Facebook'un çocukların okulda birbirlerine elden ele dolaştırabilecekleri gerçek bir kitap olduğunu düşünüyordu, bu yüzden önerge hakkında karara varmadan önce ona Facebook'un ne olduğunu açıklamak zorunda kaldım."

Ash başını sallayıp birkaç not aldı ama kadının neyi ima ettiğinden emin değildi.

"Tamam. Şimdiye kadar anlattıklarınızı anladım."

"Güzel. Sorun şu: Yargıç Garibaldi'nin kendi Facebook sayfası var. Kontrol ettim. Bir süredir yeni bir hareket yok ama torunları, oğlu ve kızıyla Facebook'ta arkadaşlar. Hatta

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendisi geçen yıl dijital dünyada ergenlerin gizlilik haklarıyla ilgili bir makale bile yayınlamıştı. Facebook'un ne olduğunu biliyordu ama unutmuştu."

Ash ağırlığını diğer tarafa verip kaşlarını çattı. "Nereye varmaya çalışıyorsunuz?"

"Facebook unuttuğu tek şey değil. Ofisi yirmi yıldır ilçe belediye binasında, aynı yerde ama iki hafta önce orayı bulamadı. Hafızasındaki bu sürçmelerin üstünü örtmeye çalışıyor ama günde en az bir kere kafa karışıklığı yaşıyor. Metodist Hastanesinde nöroloji alanında stajyerlik yapan nişanlıma sordum. Kendisi Yargıç Garibaldi'nin bunamış olabileceğini ya da Alzheimer hastalığının erken aşamasında olduğunu düşünüyor."

Ash başını arkaya atıp gri gökyüzüne bakarken Sarah'nın konuşmak konusundaki endişesini anladı. Eğer yargıcın zihinsel durumu herkes tarafından öğrenilirse son on-on beş yıldır üstünde çalıştığı bütün davalar tekrar gözden geçirilir ve muhtemelen yeniden muhakeme edilirdi. Bu, daha büyük bir yaygara çıkarmadan yargıcın çalışmaya devam etmesine izin verdikleri için kâtiplerine de iyi bir şekilde yansımazdı.

"Diğer ceza mahkemesi yargıçlarıyla aynı görev listesinde olmamasının nedeni bu mu?"

Sarah başını sallamaya başladı ama sonra durdu. "Evet, ama bu, insanları onu görmekten alıkoymuyor. Dedektifler hâlâ bir şeylerin imzalanmasına ihtiyaç duyduklarında ona geliyorlar. Ondan faydalandıklarını düşünüyoruz."

Bu, arşiv odasında Garibaldi tarafından imzalanan belgelerin artmasını da açıklayabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Düşünüyoruz derken?"

Sarah uzaklara baktı. "Ben, yargıcın önceki kâtipleri ve birkaç kişi daha. Yargıç Garibaldi iyi bir adam ama başına gelenleri kabullenmek istemiyor. Eğer bir dedektif gelip de arama izni için beyannameyle gelirse ve yargıcın da kendisine onu imzalamak için söz verdiğine dair bir hikâye anlatırsa o zaman yargıç yazılanları hiç okumadan imzalar. Bunun olduğunu gördüm. Adam aptal gibi görünmek istemiyor."

"Mahkemeler bir şey yapamazlar mı?"

"Yaptılar zaten. Ceza mahkemelerini denetleyen yargıç, Garibaldi'yi görev listesinden aldı ve yönettiği mahkemelerin sayısını azalttı. Ayrıca Indiana Temyiz Mahkemesinin Yargısal Yeterlilik Komisyonuna da ihbarda bulundu ama soruşturmaları zaman alacaktır. Yargıç Garibaldi bu mahkemeye kırk yılını vermiş. Hiç kimse uzun uzun araştırıp soruşturmadan onu görevinden almayacaktır."

Yargıcın kötüleşen zihinsel yetenekleri mahkeme için bir felaket olabilirdi ama Ash'in önceliği bu değildi. Kadının söylediği bir şey dikkatini özellikle çekmişti.

"Dedektiflerin ondan faydalandıklarını söylediniz. Aklınızda özellikle biri var mı?"

"Birkaçının geldiklerini gördüm ama isimlerini bilmiyorum. Bir daha görsem belki tanıyabilirim."

"Noah Stuart ismi tanıdık geliyor mu?"

Sarah omuzlarını silkti. "Evet. O ismi daha önce duymuştum ama nerede bilmiyorum. Kendisi komiser, değil mi?"

"Evet," dedi, Ash. Kadının onu tanıması Noah'ın birtakım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çirkin işler karıştırdığının kanıtı değildi ama yardımı dokundu. "Ben özellikle tek bir beyannameyi arıyorum. Thomas Rahal'ın evinin aranmasıyla ilgili olanı. Bu size bir şeyler hatırlattı mı?"

"Yargıç Garibaldi mi imzalamış?"

Ash başını salladı.

"Thomas Rahal ismini biliyorum çünkü duruşması var ama bu davayla ilgili başka bir şey hatırlamıyorum. Eğer Yargıç Garibaldi o arama iznini imzaladıysa belgeler bizde vardır. Ama ofiste bulamayız. Dosyalama sistemimizi bilgisayar ortamına aktarıyoruz ve bu işi de yasal bir istihdam firmasına verdik. Son dosyalar hariç bütün bilgiler onlarda var."

Tabii ki bu bilgilere de erişim yoktu. Ash'in istediği hiçbir şeye erişim yoktu. Ash not defterinde temiz bir sayfa açtı.

"Şirketin adı neydi?"

"Profesyonel İstihdam Hizmetleri. Sanırım Fishers'ta."

Ash adı not aldı ve bacaklarına kan giderken yaralı ayağının bir kez daha zonkladığını hissederek koltuk değnekleriyle ayağa kalktı.

"Peki, zaman ayırdığınız için teşekkürler. Sizi tekrar görmem gerekirse bu öğleden sonra buralarda olacak mısınız?"

"Dörde kadar falan buradayım," dedi, çantasına uzanıp cüzdanını çıkarırken. Krem renkli bir kartvizit çıkardı ve Ash'e uzattı. "Bana ulaşmanız gerekirse burada cep telefonu numaram ve e-posta adresim var."

"Teşekkürler," dedi, Ash, kartviziti cebine koyarken. "Yargıç konusunda size kolay gelsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash oradan uzaklaşırken Sarah oturduğu yerde kaldı. İlçede tutuklama ve arama izni çıkartabilecek iki ya da üç düzine yargıç vardı; eğer Noah bir arama izni çıkartmak istiyorsa bunlardan herhangi birine gidebilirdi. Garibaldi'ye bir nedeni olmadan gitmezdi. Ancak bu nedenin ne olduğunu sadece Allah bilirdi.

Ash ayağa kalkıp tekrar ofisine yürümeye başladı ama içeri girmeden önce durdu. Aşırı kilolu, orta yaşlı bir adam bir elinde süpürge, diğerinde sigarayla sokağın aşağısındaki bir bardan çıkıyordu. Başıyla selam verip sigara izmaritini yere attı.

"İki tek atmaya mı geliyorsun dedektif?"

Ash adamı tanıyamadı ama Ash'in dedektif olduğunu bildiğine göre barın müdavimlerinden biri olmalıydı. Görünüşe göre Hannah Ash'in içmesi konusunda endişelenmekte haklıydı. Ash, kendisinin farkında olmadan diğer barların da müdavimi haline gelip gelmediğini merak ederek iç çekti.

"Bugün değil," dedi. "Yapacak çok işim var."

"O zaman bu hafta sonu. Ve bu arada, seni haberlerde gördüm. Temsilci Wilson'ın kampanyasında bol şanslar."

Ash biraz rahatladı. Belki de kendisi müdavim falan değildi; belki de sadece televizyondan tanıdık bir yüzdü.

"Teşekkürler," dedi, saatine bakarken. Bar temizlikçisi işareti anladı ve öndeki basamakları süpürmeye başladı. Bu kadar fazla ofis binasına yakın olunca muhtemelen hareketli bir işi vardı. Müşterilerden birini hatırlayacak hali yoktu. Ash'in içki içmesi o kadar kötü değildi; belki bu bir sorundu ama bir felaket değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öğleyi biraz geçiyordu, Hannah ve Kaden muhtemelen evdeyken, başının belada olmadığını sanan Megan öğle arasında olmalıydı. Onların güvende olduğunu bilmek Ash'in gününü çok daha katlanılır hale getiriyordu. Yakınlarda boş bir otobüs durağı buldu ve durumu düşünmek için oturdu. Fishers en az yarım saatlik sürüş mesafesindeydi, bu yüzden zorunda kalmadıkça bu yolculuğu yapmayı istemiyordu.

Cep telefonunu çıkardı ve internetten Profesyonel İstihdam Hizmetlerini araştırdı. Şirketin telefon numarasını bulur bulmaz ofisi aradı ve sesli mesaj sistemi devreye girmeden önce telefonun altı kere çalmasını bekledi. Görünüşe göre pazartesileri açık değillerdi. Ash adı ve cep telefonunu içeren bir sesli mesaj bıraktı ama kısa süre içinde kendisini birilerinin arayacağından şüpheliydi. Bir dedektif arşivlerini görmek istediğinde çok az işletme hevesli olurdu. Çok büyük ihtimalle şirketin hukuk müşaviri ertesi gün bir ara arayıp bir arama izni alana kadar kendilerini rahatsız etmemesini söyleyecekti. Ama belki de şansı yaver giderdi.

Tekrar ofisine yürüdü ve masa başına geçip çalışmaya başlamadan önce iki iş arkadaşıyla birlikte öğle namazını kıldı. İşe yarayacağından şüpheliydi ama Rahal'ın komşusunun numarasını bulmak istedi. İnternetten apartmanın kiralama ofisinin telefon numarasını buldu ve aradı. Bir kadın hemen cevap verdi.

"Fairview Evleri, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Indianapolis Şehri Polis Teşkilatından Dedektif Ash Rashid. Eski kiracılarınızdan biri için aramıştım. Kendisi Thomas Rahal'ın yan komşusuydu."

"Kiracılarımız hakkında konuşmadan önce bana mahkeme emri göstermek zorundasınız. Aksini yapmamız emredilmedikçe özel bilgileri vermiyoruz."

Ash koltuğunda kıpırdandı. "İki ayrı cinayeti soruşturuyorum ve sadece bu adamın ismine ihtiyacım var. Kiracılık geçmişi ya da herhangi özel bir şeyi bilmem gerekmiyor. Sadece bir isim."

"Andrew'in birini öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

Ash kalemini çıkardı ve etrafında buna tanıklık edecek kimse olmasa da omuzlarını silkti. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bana bakıp duran ucubenin tekiydi. Ben daha on dokuzuma yeni girdim ve kendisi elli yaşlarında falandı. İğrençti."

"Andrew'in soyadı neydi? Onun ucube olduğunu tek düşünen kişi siz değilsiniz. Adamı araştırmam lazım."

Genç kız tereddüt etti. "Müdürümü aramalıyım."

"Sadece bir isim. Telefon rehberinde vardır."

Genç kızın klavyenin tuşlarına basmasını dinledi.

"Andrew Rutkowski."

"Size şimdiki adresini verdi mi?"

"İlk önce patronumla konuşmadan size bu bilgileri veremem."

"Adresini postaneyi arayarak öğrenebilirim hanımefendi. Bana biraz olsun zaman kazandırmanızı rica ediyorum. Bu bilgiler devlet sırrı değil ya."

Genç kız klavyede bir şeyler yazmadan önce bir şeyler mırıldandı. "Evden çıkarken yeni adresini vermemiş ve bize

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iki aylık borcu var. Başka bir şey var mıydı? Belki sizi adamın Noel kartı listesine eklememi de istersiniz?"

Her şeyi eleştiren ergen kızlar. Yedi yıl içinde Ash'in de böyle bir kızı olacaktı. O günlerin gelmesi için hiç hevesli değildi.

"Bu kadar," dedi, bilgileri not ederken. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Genç kız telefonu hemen kapattı. Ash teşkilatın suçlu veri tabanını açmadan önce gerinip esnedi. Andrew Rutkowski'nin kaydı vardı ama ilham verici değildi. Başkasının arazisine izinsiz girmekten birkaç kez, esrar bulundurmaktan iki kez ve çizelge II'de yer alan maddelerden birini bulundurmaktan bir kez suçlu bulunma. O maddenin ismi yoktu ama muhtemelen eroin ya da kokaindi. Son on yılda Rutkowski ilçe ıslahevinde arada giriş çıkışlar yaparak yaklaşık on sekiz ay geçirmişti. En son iki yıl önce bir fahişeye kötü davrandığı için tutuklanmıştı. Maalesef belli biriyle birlikte suç işliyor gibi görünmüyordu, ayrıca bir yerde çok uzun süre kalmıyordu. Tutuklanma geçmişi Ash'e ilerlemesi için çok fazla bilgi vermiyordu ve şu anki adresi de yoktu.

Ash daha sonra yeni bir sayfa açtı. İnternet, teşkilatın kullandığı en iyi soruşturma araçlarından biriydi, özellikle de ergenlerin dâhil olduğu suçlar için. Bazı insanlar klavyenin başına oturunca sağduyu akıllarına gelmiyordu. Uyuşturucu alışverişleri ya da diğer yasadışı aktiviteler hakkında genellikle asla konuşmayan insanların birden çenesi düşüyordu. Ash, Rutkowski'nin de o kadar aptal olacağını umdu.

Rutkowski'nin adını Google'da arattı ve sonuçlardaki ilk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bağlantıya tıkladı. Hikâye, Chicago'nun güneyindeki eskiden gelişmekte olan bir sanayi kasabası olan Gary'deki bir gazetedendi. Ash başlığı okudu ve midesinin düğümlendiğini hissederken haberi hızlıca gözden geçirdi. En sonunda koltuğunu masadan geri itti ve dişlerinin arasından küfretti.

Rutkowski ölmüştü. İki hafta önce birkaç çocuk kepenkleri indirmiş bir çelik fabrikasındaki kirişlerden birine asılmış, çürümekte olan bir ceset bulmuşlardı. Ash olayla ilgili gelişmeleri yazan bir haber var mı diye baktı ama başka bir şey bulamadı. Cassandra Johnson, Carl Gillespie ve şimdi de Rutkowski. Thomas Rahal hakkında herhangi bir şey bilmek tehlikeli bir şeydi.

"Has siktir!"

Etrafındaki birkaç dedektifin başlarını çalıştıkları işten kaldırıp bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle söylemişti bunu. Ancak her biri daha önce Ash'in yaşadıklarını yaşamıştı, bu yüzden gülümsediler ve hiçbir şey söylemeden işlerine geri döndüler. En sonunda Ash telefonunu eline alıp Gary Emniyet Müdürlüğündeki danışmayı aradı. Biraz baskı yapması gerekti ama sonunda telsizci Ash'in adına Rutkowski davasına bakmakla görevli dedektifi aradı ve bir mesaj bıraktı. On dakika sonra o dedektif Ash'i ofis telefonundan aradı.

"Sizin için ne yapabilirim? Mesaim sona ermiş durumda."

Ash arka taraftan bilardo toplarının birbirine çarpmasının o belirgin sesini ve alçak sesle yapılan konuşmaları duyuyordu. Öğleden sonrasının erken saatleriydi ama dedektif bir bardaydı. Şimdiye kadar Ash'in günü alkol için şiddetli bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arzu duymadan geçirmişti ama o tanıdık sesleri duyunca bu isteği duymazdan gelmekte zorlanmıştı. "Dedektif Rashid?"

"Evet, özür dilerim," dedi, Ash, başını sallayıp tekrar odaklanarak. "Andrew Rutkowski hakkında aramıştım. Bir şey bulabildiniz mi diye merak ettim."

"Dosyası ufukta yeni gelişmeler gözüktüğü için hâlâ açık."

Bunun anlamı adamın elinde hiçbir şey olmadığı ve başka bir şey ortaya çıkmadığı sürece bu konuda daha fazla zaman kaybetmeyi planlamadığıydı.

"Soruşturmanızda Thomas Rahal, Cassandra Johnson ya da Carl Gillespie isimlerine rastladınız mı?"

Memur bir süre sustu. "Hayır, neyle ilgiliydi bu?"

"Sanırım kurbanınız benim soruşturduğum bir dava hakkında bir şeyler bildiği için öldürüldü. Hiçbir şey bulamadınız mı?"

"Hayır," dedi, sesi canlanırken. "Ama kulağa, bu olay Indianapolis'in yetki sınırları içindeymiş gibi geliyor."

"Bizim yetki sınırlarımız Gary'ye kadar genişlemediği sürece dava sizindir. Yine de teşekkürler."

"Evet, her neyse," dedi, dedektif, sesi yine keyifsiz çıkarken. Ash kapatmadan önce dedektifin numarasını yazdı ve gözlerini ovuşturdu. Dört gün geçmişti ve Cassandra Johnson'la ilgili yaptığı soruşturma en iyimser görüşe göre yerinde sayıyordu. Parmaklarını göz kapaklarından burun kemiğine indirdi. Tüm bunlar bir an önce sona ermeliydi yoksa geride tanık falan kalmayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 19

Bilerek ya da bilmeyerek Ash kendisi ve pek çok polisin müdavimi olduğu bir birahanenin yarım sokak aşağısına park etti. Bir süreliğine onu bekleyen kimse yoktu, bu yüzden içeri girip bir şeyler içmek için vakti vardı. Birahane kendi krakerlerini yapıyordu, bu yüzden midesinde alkolle ıslatabileceği bir şeyler bile vardı. Hiç düşünmeden yürümeye başladı ama kapıyı açmak için elini uzatınca bir duman bulutu üstüne doğru gelir gelmez durdu. Bu kokuyu kıyafetlerinden asla çıkaramazdı ve Hannah o şüpheciliğiyle Ash daha kapıdan adımını atar atmaz onun nerede zaman geçirdiğini tahmin ederdi.

Gözlerini kapamadan önce kapının kapanmasına izin verdi. "Ben pisliğin tekiyim!"

Bardan bir adım uzaklaştı. Devriye memuruyken topladığı ergenlerden bazıları gibi düşünmeye başlıyordu. O gençler annelerinin tüm geceyi esrar içerek geçirdiklerini anlamaması için yanlarında yedek giysi, parfüm ve kumaş şeklindeki yumuşatıcılardan taşıyorlardı. Bu, bir yetişkin için normal bir davranış değildi. Hem yakalanmak asıl sorun değildi; bunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir yolunu bulup kolaylıkla açıklayabilirdi. Hannah'ya tanıklardan biriyle bir barda görüştüğünü ya da şüphelilerden birinin sorgu sırasında sigara içmek istediğini söyleyebilirdi. İkisi de işini yaparken karşılaşabileceği şeylerdi. Eğer Hannah bunu kontrol etmek isterse Ash David Lee'yi ya da tanıdığı diğer dedektiflerden birini arayıp kendisini idare etmesini isteyebilirdi. Lee iyi bir adamdı ve bunu hiç tereddüt etmeden yapardı. Ancak Ash'in ailesi daha iyi bir insanı hak ediyordu. Tüm bedeninin ağırlaştığını hissederken bir süre daha kapıya baktı.

İki gün. Ash içmeden iki gün geçirmişti ve şimdiden berbat hissediyordu. Diğer insanların bunu nasıl başardığından emin değildi. En sonunda döndü ve kiralık arabasına bindi. Saat daha erkendi, bu yüzden yolculuğu uzun sürmedi. İki araba önünü kesti, biri o kadar yakınına geldi ki çarpılmaktan kurtulmak için direksiyonu diğer şeride kırmak zorunda kaldı ama adama kızacak kadar enerjisi bile yoktu. Eve vardığında gözlerini güçlükle açık tutuyordu. İçeri girince eşini kucakladı, Kaden'le oynadı ve sonra yatağa yığıldı.

Megan birkaç saat sonra okuldan döndüğünde yatağın üstünde zıplayarak Ash'i uyandırdı. Bu kısa uykudan sonra Ash'in zihni daha berraktı; hastanenin sabah verdiği ilaçlar etkisini kaybediyor olmalıydı. Zonklayan ayağına rağmen, Ash Megan'ı omzuna bindirdi ve arka bahçeye götürüp bir saat kadar onun oyun oynamasını seyretti. Muhtemelen dışarıda daha uzun kalırlardı ama Megan durmadan öksürüyordu ve Ash onu hasta etmek istemiyordu.

En sonunda tüm aile namaz kıldı ve sonra akşam yeme-

ği yedi. Hannah pilavla kuzu güveci yapmıştı. Ash Kaden'e yemek yedirmeye çalıştı ama bebek kabak yemektense babasının göğüs kıllarını çekmekle daha çok ilgileniyordu. En azından Kaden üstüne kusmamıştı. Bu, her zaman bir akşamı daha iyi bir hale getiriyordu. Saat yedi sularında Kaden uyudu ve Megan da bir saat sonra onu takip etti. Ash ve Hannah yaklaşık bir saat daha ayakta kalıp konuştular. Özel bir şeyler yapmadılar ama bu Ash'in uzun süredir Hannah'yla geçirdiği en iyi gecelerden biriydi. Ash, uyumaya giderlerken bu gecenin neden bu kadar hoş geldiğini fark etti; bu, en az bir aydır evde ve ayık olduğu ilk geceydi.

Hannah ışıkları söndürürken Ash yatakta uzanmış tavana bakıyordu. "İki gündür ağzıma içki sürmedim. Çok zor oluyor."

Hannah uzandı ve Ash'in elini tutup sıktı. "Hadi şunu iki gün daha uzatalım."

Ertesi sabah Ash'in alarmı saat yediyi birkaç dakika geçerken çaldı ama Ash ayaklarını yataktan sallandırmadan önce erteleme tuşuna iki kez bastı. Dün gece hiçbir şey içmemiş olmasına rağmen, başı sanki bir haftalık içki âleminden çıkmış gibi zonkluyordu. Gözlerini kırpıştırdı ve alnını ovaladı, taze kan akışının ağrısının bir kısmını azaltacağını umarak. Ama olmadı. En azından ayağı Ash ağırlığını onun üstüne her verişinde çığlık attırmıyordu. Bu da bir şeydi.

Ash bir dakika kadar durup kızının alarm çaldığında genellikle yaptığı gibi odaya hoplaya zıplaya girmesini bekledi. Ancak görünüşe göre Ash artık kızı için eskisi kadar ilginç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değildi, çünkü kendisi her neredeyse orada kalmış, babasına da duş alıp tıraş olacak ve üstünü giyecek zaman tanımıştı.

Aşağı indiğinde Hannah kahvaltı masasında oturuyordu ve artık eskimiş dizüstü bilgisayarlarında bir şeyler yazıyordu. Çocuklardan ikisi de orada değildi. Ash mutfaktaki duvarlardan birine koltuk değneklerini yasladı ve eşinin karşısındaki sandalyelerden birini çekip oturdu, ağlama ya da bir çift ayağın kendisine doğru koşma sesini duymayı bekliyordu. Ama bunların hiçbiri yoktu.

"En sonunda yaptın yani," dedi. "Hayatlarımızın geri kalanını evlilik saadeti içinde geçirebilelim diye çocukları evlatlık verdin."

Hannah yazdığı şey her neyse bıraktı ve sonra Ash'in komiklik çabalarını görmezden gelerek dizüstü bilgisayarı kapattı.

"Megan bu sabah öksürüyordu ve göğsü de tıkanmış gibi geldi, bu yüzden onu okula göndermedim. Bronşit gibi görünüyor. En kısa zamanda Doktor Prior'un muayenehanesine götüreceğim. Kaden'i de götürebilirim çünkü onun da göğsü tıkalı gibi."

Kariyerinin büyük kısmını bir çocuk hastanesinde geçirmiş olan Hannah solunum yolu enfeksiyonunun neye benzediğini biliyordu. Artık çalışmaması çok kötüydü çünkü eskiden hastaneden ücretsiz ilaç numuneleri alabiliyordu. Sağlık sigortaları varken bile ilaçlar pahalıydı; buna çocuk doktorlarının aldığı muayene ücretini de ekleyince bütçelerinde bir günde üç yüz dolarlık açık oluşuyordu. Ancak Ash'in bu konuda şikâyet etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Neyse, en azından Megan hastaysa daha fazla profesyonel güreş hareketi yapmaktan başını belaya sokmayacak demektir."

Hannah gözlerini kısıp baktı. "Profesyonel güreş hareketleriyle neyi kastediyorsun?"

Kahretsin!

Ash ilk baştaki duraksamasını belli etmemek için elini ağzına götürüp öksürdü. "Sınıfta masaya çıkıp yaptığı şey. İşyerindeki arkadaşlardan birine sordum. O da bazı profesyonel güreşçilerin bunu yaptığını söyledi."

Hannah başını iki yana salladı. Dudaklarını kıpırdattı ama ilk başta ses gelmedi. "Hep o Jack Eniştesi yüzünden," dedi. "Kızımız ne zaman oraya gitse adam onun istediği her şeyi izlemesine izin veriyor."

Ash'in omuzları gevşedi. "Evet, Jack yüzünden olmalı. Adamdaki rahatlığa bakar mısın? Onu arayıp kızımıza daha çocuk dostu programlar açtığından emin olmasını isteyeceğim."

"Ve ona söyle, eğer Megan bir daha bu hareketleri yaparsa o güreş hareketlerini onun üstünde deneyeceğim."

"Söylerim," dedi, Ash, ayağa kalkarken. Hannah'nın yaptığı kahveden yarım fincan doldururdu ama fincanı burnuna götürünce durdu. Bu kahve… Güzel kokuyordu. Kaşlarını çattı ve içeceği yavaşça yudumladı. Kahve tatlı ve lezzetliydi.

"Kahve için kusura bakma," dedi, Hannah, ayağa kalkıp elini sallayarak. "Her zamanki kahvemizden kalmadı, bu yüzden ben de marketten bunu almak zorunda kaldım. İnternetten her zamanki kahve çekirdeklerinden sipariş verdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash fincana özlemle baktı. Bazı şeyler uzun süre devam edemeyecek kadar güzel oluyordu.

"Bununla bir süre idare edebilirim," dedi. "Acele etmene gerek yok."

"Merak etme. Her zamanki kahvemizi ne kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden hızlı kargo için fazladan para ödedim. Gelmesi çok uzun sürmez."

"Harika," dedi, Ash, gülümsemek için kendini zorlayarak.

Sabah namazını kıldılar ve Ash gitmeden önce çocuklara baktı. Megan her zamankinden daha soluk görünüyordu ve nefes alıp verişi de hırıltılıydı. Kaden uyuyordu, bu yüzden Ash onu uyandırmadı. Genelde bu kadar geç saatlere kadar uyumazdı, bu yüzden muhtemelen o da hastaydı. Hasta olmak hiçbir zaman eğlenceli değildi ama küçük çocuklar söz konusu olduğunda durum daha kötü görünüyordu. Kaden onlara neresinin ağrıdığını söyleyemezdi. Ash, hastalıkları her neyse, bunun kısa süreli olmasını umdu.

Koltuk değneklerini mutfakta bıraktı ve kapıdan çıkarken Hannah'yı öptü. Ne Susan ne de John Meyers kameraların önünde rol yapacak ya da bir duruşmayı gereğinden fazla uzatacak avukatlar değillerdi. Susan dinlendiği sürece Meyers savcının savını topa tutacak, tanıklara saldıracak ve suçun işleniş şekliyle ilgili alternatif bir teori sunacaktı ama iki-üç gün içinde işi bitecekti. Bu da Ash'e başladığı şeyi bitirmesi için çok fazla zaman bırakmıyordu.

Ofise gitti ve Susan Mercer'ın katına uğrayıp orada olduğunu haber verecekti ama o ve Charity duruşmalarını tartışmakla meşguldüler. İki kadın da selam verdi ama hemen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

işlerine geri döndüler. Sorun yoktu; Ash'in onlara söyleyecek yeni bir şeyi yoktu zaten. Saat sekizi on geçerken arabasına geri binip Profesyonel İstihdam Hizmetlerine doğru yola çıktı, belediye eski mahkeme dosyalarını bilgisayar ortamına aktarması için bu firmayla anlaşmıştı. Firmanın ofisi Fishers'ın dışındaki, dış cephesi yalancı mermer kaplı ince uzun bir alışveriş merkezinin yarısından ibaretti.

Ash park yerinde durdu ve etrafına bakındı. Yapının etrafındaki çimenler olması gerekenden daha uzundu ve yoldan gelen gürültü yakınlardaki binalarda yankı yapıyordu. Firmanın ön kapısına yürüdü. Ayağı kısa süre sonra koşacak kadar iyi değildi ama önceki gün kadar canını yakmıyordu. Eğer tekrar arabayla ezilmekten kaçınabilirse birkaç hafta sonra normale dönerdi. Bu çok iyi olurdu.

Ash içeri girer girmez burnunu kapadı. Lobi kül tablası gibi kokuyordu. Buna birbirine yakın ve gelişigüzel yerleştirilen mobilyalar da eklenince en hafif deyimiyle burayı rahatsız edici hale getiriyordu. Danışma masası olarak hizmet veren pencereye doğru yürümeden önce odanın diğer ucundaki yün takım elbise giymiş iki Afro-Amerikan kadına başıyla selam verdi.

Profesyonel İstihdam Hizmetlerinin tam zamanlı bir sekreter yerine bir zili ve DANIŞMAK İÇİN ZİLİ ÇALIN tabelası vardı. Ön kapıda görevlendirmek üzere kendi geçici elemanlarını işe almayan bir geçici personel kurumu Ash'e güven vermedi ama o yine de zili çaldı. Çağrısına yanıt veren kadın minyon tipliydi ve omuzlarına kadar gelen siyah saçları vardı. Ash'e gülümsemedi ya da bir şeyler söyleme zah-

metinde bulunmadı, bunun yerine Ash'in ellerine bir klipsli kâğıt altlığı tutuşturdu ve oradan uzaklaştı.

"Affedersiniz hanımefendi," dedi, Ash. "Benim birileriyle görüşmem gerek."

Kadın kaşlarını çatmış bir şekilde tekrar Ash'e döndü. "Meşgulüz. Formu doldurun, müsait olur olmaz size geri döneriz."

Ash postane ya da Motorlu Taşıtlar Şubesi dışında nadiren böyle bir kabalıkla karşılaştığından kadına dik dik baktı. Görünüşe göre bu bakışı bir zamanlar olduğu kadar etkili değildi çünkü asık suratlı kadın tek kelime daha etmeden bölmenin arkasındaki dosya dolaplarından oluşan labirentin içinde kayboldu.

Ash elindeki kâğıda baktı. Kadın kendisine geçici işçilik için başvuru formu vermişti. Ash altlığı bankoya bıraktı ve kemerindeki rozeti çıkarmadan önce zili iki kez çaldı.

Kadın tekrar geldiğinde gözlerini kısmıştı ve suratı da kıpkırmızıydı. Kadın kapıyı işaret edecek oldu ama Ash rozetini gösterince durdu. Ash'in dudakları dümdüzdü.

"Polis olduğunuzu fark etmemiştim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ash rozetini tekrar kemerine taktı. "Beni müdürünüzle tanıştırmakla başlayabilirsiniz."

Kadın duruşunu biraz daha dikleştirdi. "Korkarım Jonathan şu anda meşgul. Ama mesajınızı alabilirim."

"Tabii ki," dedi, Ash, bankoya yaslanarak. "Ben Marion İlçesi Savcılığından Dedektif Ash Rashid. Lütfen Jonathan'a

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eğer Indianapolis şehriyle iş yapmak kendisi için önemliyse hemen gelip benimle görüşmesi gerektiğini iletin. Ben burada, lobide beklerim."

Ash'in belediye için anlaşmaları kısıtlamak gibi bir yetkisi yoktu ama onları zor duruma sokmak için elinden geleni yapardı. Sekreter kadının, blöfünü anlamayacağını umuyordu.

"Hemen dönerim efendim."

Kadın aceleyle gitti, Ash arkasını dönünce hâlâ lobide bekleyen iki kadının kendisine gülümsediğini gördü.

"Doğru düzgün yardım almak zor," dedi, Ash.

"Öyle," dedi, kadınlardan biri.

Ash kapıya yakın koltuklardan birine oturdu. Geçici personel piyasasında işler kötü gidiyor olmalıydı çünkü oturduğu koltuğun döşemesi o kadar inceydi ki alttaki süngeri görebiliyordu. Birkaç dakika daha orada olacağından cep telefonunu çıkardı ve birkaç hafta önce Megan için indirdiği bir oyunu açtı. Tahta ve taştan yapıları kamikaze kuşlarla yıkmak zaman kaybıydı ama Ash'i en yakın bara gitmeyi düşünmekten alıkoyuyordu. Sekreter kadın bölmenin diğer tarafına geri geldiğinde arkasında uzun kollu bir gömleğin üstüne kestane rengi kısa kollu süveter giymiş orta yaşlı bir adam duruyordu. Kadın boğazını temizledi ve Ash başını kaldırmadan önce oyunu durdurdu.

"Dedektif Rashid?" diye sordu adam, kolunu bölmeden uzatarak. Ash ayağa kalkıp adamın elini sıktı. "Ben Jonathan Glasgow. Ofisime geçip konuşalım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, gidelim," dedi, Ash, çoktan ofisin daha derinlerine doğru açılan kapıya doğru yürürken. İlçe belediye binasının altındaki arşiv odası gibi Profesyonel İstihdam Hizmetlerinin ofisi de ortada dosya dolaplarından oluşan bir labirentin yer aldığı çok geniş bir odaydı. Jonathan Ash'i odanın uzak ucuna varana kadar sıra sıra dizilmiş alelade gri dolapların arasından geçirdi. Bir düzine erkek ve kadın belgeleri yüksek hızlı fotokopi makineleri gibi görünen makinelere koyuyorlar, bir bu kadar erkek ve kadın da yakındaki bilgisayarlarda belgeleri gözden geçiriyorlardı.

"Bunlar optik karakter tanıma tarayıcıları," dedi, Jonathan, makinelere işaret ederek. "Ekip üyelerimiz belgeleri tıpkı bir fotokopi makinesindeki gibi tarıyorlar ama belgeyi basmak yerine bilgisayara gönderiyorlar. Bir bilgisayar programı tarayıcıdan gönderilen dosyaları okuyor ve anlamsal içeriği çıkarıyor. Bu, bir kâğıtta yazılanları yüksek sesle okumak ve kelime işleme programına yazmak gibi. Hatta yaptığımız dijital nüshaların son okumasını yapan personelimiz bile var. En sonunda, son on yılda sizin teşkilatınız tarafından hazırlanan her arama izni ve beyannameyi bilgisayar ortamına aktarıyoruz."

Ash bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Bu tarz belgelerin dijital nüshalarının olmasının teşkilata bir zararı olmazdı ama çok fazla yararı da olmazdı. Ancak bu, avukatlar ve gazeteciler için büyük bir nimetti ve Ash onlara zorunda olduğundan daha fazla yetki verme fikrinden hoşlanmıyordu.

"Harika. Ben belediyenin gönderdiği bir beyannameyi görmek için gelmiştim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jonathan tarayıcıların ortasındaki bir ofisin kapısına elini attı ama açmadan önce durdu. "Ve belediyede bu dosyalar yok?"

Ash gülümsemek için kendini zorladı. "Başka yerde olsalardı burada olmazdım."

Jonathan başını salladı ve kapıyı açtı. "Ne yapabiliriz bir bakalım."

Jonathan'ın ofisi her yere yığılmış ve Ash'e tanıdık gelen beyaz karton dosya kutularıyla dolu ufak, penceresiz bir odaydı. Jonathan meşe bir masaya oturdu ve klavyenin yanındaki fareyi oynattı.

Ash cebinden not defterini çıkardı ve tarihi bulmak için sayfaları çevirdi. Yüksek sesle okudu ve dosya kutularından oluşan bir yığının üstüne otururken Jonathan da bilgileri bilgisayara girmeye başladı.

Burası dünyadaki en sağlam koltuk değildi ama ayakta durmaktan iyiydi. Hem düşerse muhtemelen dava açabilirdi. Hatta hukuk diplomasını da devreye sokabilirdi; bunun faydasını görmek iyi olurdu.

"Ufak bir sorunumuz var," dedi, Jonathan, gözlüklerini çıkarıp alnını ovalayarak. "Görünüşe göre çalışanlarımızdan biri dosya kutularından bazılarını çalmış. O zamandan beri de işe geri dönmemiş."

İşte benim hayat hikâyem.

Ash alnını ovaladı ve on saniye kadar nefesini tuttu. "Peki," dedi, gözlerini kapatarak. "Bu çalışanın adı neymiş? Evine gidip dosyalarınızı geri alayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jonathan teyit etmek için bilgisayarına baktı, sonra Ash'e döndü. "Adı Cassandra Johnson. İsterseniz adresini verebilirim."

Ağzı kendiliğinden açılıveren Ash duruşunu biraz daha dikleştirdi. "Cassandra? O burada mı çalışıyordu?"

"Eveet," dedi, Jonathan, başını yavaşça sallarken ikinci heceyi uzatarak. "Bilgi işlemcilerimizden biriymiş."

Olaylar ilk kez anlamlı geliyordu. Jonathan'ın ofisindeki karton dosya kutuları tanıdık geliyordu çünkü Cassandra'da da aynıları vardı.

"Hangi dosyaları almış?"

Jonathan bilgisayarına geri dönüp ekrana bir şeyler yazdı. "Bayan Johnson'ın üç kutu çaldığını söyleyebiliyoruz, hepsinde de bu yılki temmuz ayının üçüncü haftasına ait arama izinleri ve beyannameler varmış. Bu uygunsuz durum için özür diliyorum. Bayan Johnson buraya tekrar gelirse sekreterimizin ofisinizi aramasını sağlayabilirim."

"Bayan Johnson geçtiğimiz cuma öldürüldü, bu yüzden buraya gelemez. Ve kendisinin dört dosya kutusu aldığından kesinlikle eminim."

Jonathan bir anlığına şaşkına dönmüş göründü ama Ash bunun nedeninin büro işleriyle ilgili hatasından mı yoksa Cassandra'nın ölümünden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Elleri tekrar klavyeye gitti.

"Buna bakmam gerekecek."

"İyi fikir," dedi, Ash. "Cassandra'nın aldığı dosyalar kendisi onları almadan önce bilgisayar ortamına aktarılmış mıydı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kayıtlarımız öyle söylüyor."

Ash bunun Cassandra'nın sadece üç kutuyu çaldığını söyleyen kayıtlarla aynı olup olmadığını soracaktı ama vazgeçti. Bir kavgaya zaman ayıramayacak kadar çok yapacak işi vardı. Ayağa kalktı, ama bileği o kadar çok ağrıdı ki neredeyse hemen tekrar oturacaktı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Eğer sizden isteyeceğim başka bir şey olursa ararım."

Tam dönüp odadan çıkmak üzereydi ki Jonathan'ın masasında bir kâğıt gördü. Görebildiği kadarıyla kar yağışlı günler için emek geliriyle ilgili bir hatırlatmaydı. Ash pleksi kâğıt ağırlığını bir kenara itip kâğıdı eline aldı ve işaret parmağıyla antetli kâğıttaki başlığı gösterdi.

"Indy Holding A.Ş.?"

Jonathan başını salladı. "O bizim ana kuruluşumuz. Biz o kuruluşun bu şehirdeki bağlantısıyız ve burada başka birine bağlı olarak hizmet veriyoruz. Belediyenin bizle çalışmasının nedeni biraz da bu."

Ash tekrar oturdu. Jonathan tereddüt etti ama sonra o da masanın arkasında duran koltuğuna oturdu.

"Bir sorun mu var dedektif?"

"Bana Cassandra Johnson'ı anlatsanıza tekrar."

Ofis yöneticisinin âdemelması, yutkunurken inip kalktı. "Size bildiğim her şeyi anlattım zaten."

Ash gülümsedi ve sonra kıs kıs güldü. Jonathan da gergin bir şekilde güldü.

"Bu gece çok popüler olacağınıza dair bir his var içimde," dedi, Ash.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlamadım," dedi, Jonathan.

"Ah, özür dilerim! Ne kadar aptalım!" Ash gözlerini kapadı ve sonra sanki bir şeyleri unutmuş gibi sağ elinin avuç içiyle alnına vurdu. "Bazen bir vidam gevşiyor sanırım. Bu gece hapishanede çok popüler olacaksınız."

Jonathan'ın yüzündeki gergin gülümseme uçtu gitti. "Neden hapse gireyim ki?"

"Çünkü bir dedektife yalan söylüyorsunuz ve bir soruşturmanın ilerlemesini engelliyorsunuz," dedi, Ash. "Ben yalancıları sevmem."

Jonathan nefes alıp verirken omuzları inip kalktı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Cassandra öldükten sonra annesi banka hesaplarını kontrol etti. Sizin ana kuruluşunuz iki hafta önce onun banka hesabına yirmi beş bin dolar havale etmiş. Bu, geçici bir eleman için çok büyük bir meblağ. Para ne içindi?"

Jonathan başını yavaşça iki yana salladı. "Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"O zaman bana bir iyilik yapıp ayağa kalkın," dedi, Ash. "Sizi tutuklamadan önce üstünüzü arayacağım."

Jonathan ağzını O şeklinde açtı ama yerinden kıpırdamadı.

"Ciddiyim. Ayağa kalkın," dedi, Ash. "Buradan ya benimle birlikte çıkarsınız ya da destek çağırırım ve sizi buradan yaka paça sürükleterek çıkarırım."

"Para, şirketteki daha yüksek bir yerden geliyor. Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ash avuç içleri masanın üstünde ve suratı Jonathan'ınkinden sadece yaklaşık otuz santim uzakta olacak şekilde öne doğru eğildi. "Bu sizi hapisten uzak tutmaz ama bu da bir başlangıç. Konuşmaya devam edin."

Jonathan dudaklarını yaladı. "Eğer çalışanlarımızdan biri taradığımız evraklarda bir hata görürse bunu patronuma gönderiyorum. Bundan sonra ne olduğunu ben bilmiyorum ama bazen hatayı bulan çalışan sonraki maaşında ikramiye alıyor. Genellikle de bu, birkaç yüz dolardır."

"Cassandra'nın bulduğu ne tür bir hataydı?"

Jonathan omuzlarını silkti, ağzı hâlâ açıktı. "Bilmiyorum. O bana birkaç dosya verdi, ben de onları bir zarfa koyup gönderdim. İki hafta sonra Cassandra işe gelmeyi bıraktı. Üzgünüm ama tüm bildiklerim bunlar. İsterseniz size…"

Jonathan saçmalamaya devam etti ama Ash düşünebilmek için onu susturdu. Daha önce Cassandra'nın ölümüyle ilgili sadece şüpheleri vardı ama şimdi elinde kanıtlar da vardı. Cassandra birilerinin sırrını keşfetmiş, sonra da bu yüzden ölmüştü. Bu, ilerlemek için büyük bir ipucu değildi ama önünde ekmek kırıntılarından bir iz vardı. Şimdi bu kırıntıların nereye vardığını bulması gerekiyordu.

Ash Profesyonel İstihdam Hizmetlerinden ayrıldı ve ilçe belediye binasının arşiv odasına gitmek için arabasını şehir merkezine sürdü. Eğer Cassandra'nın çaldığı dosyaların bir kopyası varsa bu onlarda olurdu. Binadan içeri girince neredeyse anında alnında ter damlacıkları oluşmaya başladı; görünüşe göre ilçe en sonunda sıcaklığı artırmaya karar vermiş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ti. Ofisi son ziyaret edişinde olduğu gibi arşiv odası bankonun arkasındaki görevli haricinde boştu. Ash içeri girer girmez kadın gülümsedi.

"Bugün biraz daha iyi yürüyorsunuz," dedi.

"Teşekkürler," dedi, Ash. "Ayağım biraz daha iyi."

"Sanırım bu sabah kahve dükkânında bedava kahveler bitmişti," dedi, göz kırparak.

Ash içine dolan hayal kırıklığına rağmen, daha içten gülümsemeye zorladı kendini.

"Korkarım öyle oldu. Büyük bir iyilik isteyecektim sizden. Arşivlerinize girmem lazım."

Kadının gülümsemesi kayboldu. "Herhangi birinin o odaya girmesine izin vermek politikamıza aykırı," dedi. "Ama aradığınız şeyi söylerseniz sizin için seve seve getiririm."

Ash bankoya yaslandı. "Neye ihtiyacım olduğundan emin değilim ama o belgenin orada olduğunu biliyorum."

Kadın dudaklarında gergin bir gülümsemeyle koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "O zaman korkarım size yardımcı olamam dedektif. Belki müdürümle konuşabilirsiniz. Ofisi dördüncü…"

Ash elini kaldırıp araya girdi. "Birkaç tane cinayeti soruşturuyorum, ölenlerden biri arşiv elemanıydı," dedi. "O kadın buradan gelen dosyalar yüzünden öldü."

Kadının dudakları kıpırdadı ama hiç ses gelmedi. En sonunda, "Ofisimden biri mi öldü?" diye sordu.

"Sizin ofisten değil ama belediyenin işe aldığı geçici bir eleman. Onu öldüren kişiler eski bir polis memurunu da öl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dürdü. Bu ofis artık, ihtiyacım olan bilgiyi barındıran tek yer, bu da sizin ve iş arkadaşlarınızın bir sonraki hedef olabileceğiniz anlamına geliyor. Başka birilerine daha zarar gelmesini önlemek için dosyalarınızı görmem gerek."

Kadın beti benzi atmış halde bankodan bir adım geri çekildi. "Gerçekten de peşimize düşeceklerini düşünüyor musunuz? Biz sadece işimizi yapıyoruz."

"Evet, ama ayrıca çok önemli bir şeyi saklıyorsunuz. Peşinize düşüp düşmeyeceklerini bilmiyorum ama yaptıkları şeyleri düşününce, düşmeleri çok da şaşırtıcı olmaz."

Kadın Ash'le göz temasını kesti ve bankoya baktı. "Eğer sizin oraya girmenize izin verirsem işimi kaybedebilirim."

"Eğer yakalanırsam onlara siz lavaboya gittiğiniz sırada içeri gizlice girdiğimi söylerim."

Kadın gözlerini bankodan ayırmadı ama sonra başını olur anlamında salladı.

"Yardım olmadan hiçbir şey bulamazsınız. Elemeden geçirilemeyecek kadar çok dosya var içeride."

"Bu yılın temmuz ayının üçüncü haftasında arama izni çıkarmak için hazırlanmış bütün beyannameleri arıyorum."

Görevli kadın bilgisayarına bir şeyler yazdı, sonra tekrar Ash'e baktı. "Koridor dört, dolap 18B. Ama size söylediğimi kimseye söylemiyorsunuz."

"Aklıma bile getirmem," dedi, Ash.

Kadın başını salladı ve arşive giden ağır çelik kapıya doğru ayaklarını sürüyerek yürümeden önce bankodan uzaklaştı. Ash onu takip etti ve cehennemin antresi gibi görünen ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ranlık ve sıcak bir odaya girdi. Görevli kadın ışık düğmesine bastı ve tepedeki ışıklar arka arkaya çabucak açıldı. Ash'in hatırladığına göre oda aşağı yukarı bir futbol sahası büyüklüğündeydi ve uzun sıralar halindeki dolaplar önden arkaya kadar gidiyordu. Her dolap diğeriyle sırt sırta duruyor, kütüphanedeki raflar gibi sekiz adet düzgünce etiketlenmiş sıra oluşturuyordu.

Ash elinin tersiyle alnındaki teri sildi. "Burası her zaman bu kadar sıcak mı?"

Görevli kadın başını salladı. "Kalorifer kazanının tam üstündeyiz, bu yüzden kışın sıcak oluyor. Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa sizi yalnız bırakayım."

"Bir sürü şey yaptınız zaten. Teşekkür ederim," dedi, Ash, omzunun üstünden arkasına bakarak. Görevli kadın bir şeyler söyleyecekmiş gibi dudaklarını oynattı ama ayaklarına baktı ve başka bir şey söylemeden gitti. Ash tehditle iş yaptırmayı hiç sevmezdi, özellikle de kendisine yardım etmek için zahmete giren insanlara, ama bazen yaptığı iş ona çok seçenek bırakmıyordu. Fırsat bulduğunda kadına bir kutu çikolata ya da belki kahve gönderse iyi olacağını aklının bir kenarına yazdı.

Kadın dışarı çıkar çıkmaz Ash içerdeki şeylere odaklandı. Her dolap sırasına bir numara ve her iki yana ''A'' ya da ''B'' harfi verilmişti. Ash dördüncü koridora gitti ve 18B dolabını bulana kadar aradı. Odadaki diğer dosya dolapları gibi 18B de ince çelikten, gri, alelade bir dolaptı. En üstteki çekmeceyi açtı.

Ash birkaç düzine dosyayı karıştırarak nasıl bir düzene

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sahip olduklarını anlamaya çalıştı. Ne yazık ki baktığı ilk çekmece fiyaskoydu. Hiçbir şey yoktu.

Ortadaki çekmece biraz daha ilginçti çünkü içinde arama izni ve Rahal'ın evinin aranmasıyla ilgili diğer tüm belgeler vardı. Bu belgelerin sahte olduğunu biliyordu, bu yüzden bunların Yargıç Garibaldi tarafından imzalandığını ve düzgün bir şekilde işlenmiş olmalarını fark etmek dışında çok fazla dikkat etmedi. Bunlar sahtekârlığın kanıtıydı belki ama Rahal'ın masumiyetini de kanıtlamıyordu. Kâğıtları çekti ve sonra tekrar bakabilmek için bir kenara koydu. Büyük ihtimalle bunları İç İlişkilere teslim edip gerekli işlemi yapmalarını sağlardı. Onlar evrak işlerinde iyilerdi. Ash dikkatini çeken hiçbir şey olmadan çekmecenin geri kalanını karıştırdı.

İkisi bitti. Kaldı bir tane.

İç çekip orta çekmeceyi de kapattı. Alttaki çekmeceyi açar açmaz yorulduğunu hissetti. Beş dosya. Sakin bir haftaya ait olmalılardı. Çekmeceyi en sonuna kadar çekti ve ayaklarını uzatıp dosyaları yakından inceleyebilmek için yanına oturdu. İlk ikisi narkotik timi tarafından hazırlanmış standart beyannamelerdi. Burada özel bir şey yoktu. Ancak üçüncüsü ilginçti. Ash dosyayı çıkardı ve kaşlarını çattı. Noah Stuart tarafından hazırlanan sahte beyannameyle buradaki tarih, adres ve bilgilerin pek çoğu aynıydı. Dahası, iki belge de aynı yargıç tarafından imzalanmıştı. Ancak ikisi farklı daireler için çıkarılmıştı ve ilginç olan tek şey bu değildi. Ash çekmeceyi kapattı ve az önce aradığı dolabın karşısındaki dolaba yaslandı.

Carl Gillespie Rahal'ın masum olduğunu iddia etmişti. Bu dosyaları gördükten sonra adam haklı olabilirdi. Ash

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerini kapadı ve başını arkasındaki çelik dolaba vurdu. Az önce, Cassandra'nın neden öldüğünü bulduğundan kesinlikle emindi.

"Kahretsin!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 20

Ash iki dosyayı da aldı. Susan, bulduğu bu bilgileri görür görmez davayı düşürmek zorunda kalacaktı. Pek çok avukatın aksine, onun görevi maaşını ödeyen tarafın savunucusu olmak değildi; onun görevi adaleti aramak ve yerine getirmekti ki bu da onun genellikle oldukça ciddiye aldığı bir şeydi. Ash arşiv odasından çıkarken ışıkları kapattı. Az önce konuştuğu görevli, dışarıda bankonun üstünde bir dosya yığınını düzenliyordu. Ash kadının arkasında durduğunu haber vermek için öksürdü. Kadın döndü. Dudakları ince ve düzdü ama kaşları çatılmıştı ve yüzü kıpkırmızıydı.

"Aradığınız şeyi buldunuz mu dedektif?"

"Ne yazık ki," dedi, Ash, başını sallayıp içeriden aldığı dosyaları kaldırırken. "Eğer bunların birer nüshasının alabilirsem çok sevinirim."

Görevli kadın Ash'in uzattığı elinden dosyaları aldı. Ash masanın etrafından yürüyüp bekleme yerindeki koltuklardan birine sendeleyerek giderken kadın diğer odadaki fotokopi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

makinesine gitti. Ash'in bileği rahatladığı için âdeta şarkı söylüyordu. Görevli kadın birkaç dakika sonra geri geldi ve hâlâ sıcak olan fotokopileri Ash'e uzattı. Ash'le göz göze gelmedi ya da ona bir şey söylemedi; sadece dosyalarını düzenleme işine geri döndü. Ash'in böyle olacağını tahmin etmesi gerekirdi. Doğal olarak, kadının kendisini, yakalanması halinde işten kovulabileceği, bir şeyi yapmaya zorlayan adama söyleyecek çok az şeyi olacaktı.

Ash asansörle yukarı çıktı ve binadan ayrıldı. Henüz öğle olmamıştı, bu yüzden Susan'ın hâlâ mahkemede geçireceği uzun bir günü vardı. Şansı varsa Ash onu mahkeme öğle yemeği için ara verdiğinde yakalayabilirdi. Zamanının kısıtlı olduğunu bildiğinden acele etti. Ash'in kabininin ve Susan'ın ofisinin bulunduğu bina ilçe belediye binasından sadece iki sokak ötedeydi, bu yüzden Ash yolu çabucak kat etti.

Susan'ın kısıtlı öğle arasında ofisine uğrayacağından şüphe eden Ash asansörle kendi katına çıktı ve mesajlarını kontrol edip birkaç telefon görüşmesi yapmak için emektar masası Bertha'ya uğradı. Üzerinde adı, birimi ve gideceği adres yazan resmi ebatta iki zarf monitörüne yaslanıp bırakılmıştı. Ash koltuğunu çekti ve zarflardan birini açmadan önce oturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

''Dedektif Rashid,

Bildiğiniz üzere, IMPD'nin Halkla İlişkiler ekibinde yakın zaman önce sizin de aday gösterildiğiniz bir yöneticilik pozisyonu açılmıştı. Başsavcılık ofisinde Susan Mercer'ın altındaki performansınız dikkatli bir şekilde değerlendirildikten sonra IMPD yönetimi sizi derhâl bu ekibe transfer etme kararı aldı. Bu yüzden, bundan sonra Komiser Aleda Tovar'a rapor vereceksiniz.

Yeni görevinize alışmak için biraz zamana ihtiyaç duyacağınızın farkındayız, bu yüzden bir haftadan az olmayacak bir süre boyunca izne ayrılacaksınız. Bu, teşkilat içinde bir yatay geçiş olduğundan maaşınız aynı kalacak.

Eğer sorularınız olursa lütfen çekinmeden sorun. Hizmetiniz benim için önemli.

Emniyet Müdür Yardımcısı

Sylvia Lombardo''

Susan kendisini transfer edeceğini söylemişti ama Ash bunu bu kadar çabuk beklemiyordu. Kadın muhtemelen açılan yeri görmüş ve bunun iyi bir görevlendirme olacağını düşünüp hemen Ash'i aday göstermişti. Meslektaşlarının pek çoğu muhtemelen böyle olduğunu düşünmüştü. Bir halkla ilişkiler memuru çocuklara uyuşturucu kullanımının tehlikeleri hakkında konuşur, mahalle nöbet programlarını düzenlemeye yardım eder, insanlara kurban olunmaktan nasıl kaçınılacağını öğretirdi. Bir dedektif olarak günlük hayatında Ash'e

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaptığı iş için nadiren teşekkür edilirdi. Zor bir duruşmadan sonra bir kurban ya da kurbanın ailesinden biri elini sıkabilirdi, ama hepsi bu kadardı. Bir halkla ilişkiler memuru olarak bir toplantı salonuna girdiğinde çocuklar sevinçle bağırır, yetişkinler ise elini sıkıp kendileri için böyle bir program hazırladığından dolayı ona teşekkür ederlerdi. Bu görevle polis teşkilatının sağladığı itibardan faydalanacak ama bunu elde etmek için ağır şeyler yapmak zorunda kalmayacaktı. Pek çok arkadaşı bu göreve balıklama atlardı.

Ancak onun istediği bu değildi. O sahada olmayı seviyordu; kötü adamların izini bulup onları yakalamayı seviyordu. Onun yapısı böyleydi ve bunu değiştirmek istemiyordu. Ne yazık ki şimdi bu konuyla uğraşacak zamanı yoktu.

Olur da içinde, bu görevden hemen geri alındığı haber verilmiştir diye bekleyerek ikinci zarfı da açtı. Ne yazık ki bu, İç İlişkilerden hastanedeki tabancasını alan komiserin gönderdiği bir nottu. Adam kaza hakkında konuşmak istiyordu ama onu hemen görmek konusunda da çok ısrarcı görünmüyordu. Ash'in şansı varsa teşkilat onu görevini suiistimal etmekten soruşturmaya almazdı. Bu, büyük bir teselli değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Asansöre gidip Susan'ın katına çıkmak için çağırma düğmesine basmadan önce ikinci zarfı masasına koydu. Savcıların birkaçı masalarına oturmuş öğle yemeği yiyorlardı ama pek çoğu hâlâ mahkemede ya da adliye yakınındaki çeşitli restoranlardaydı. Susan'ın kapası kapalıydı ve kapının yanındaki pencereler örtülüydü ama Pam önünde bir muhasebe defteriyle masasında oturuyordu. Ash ona doğru yürürken ka-

dın yüzünde cılız bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

"Üzgünüm ama Susan burada değil Dedektif Rashid."

"Öğle yemeği için geri geldi mi?"

Pam dudaklarını dümdüz bir çizgi haline getirdi ve konuşmadan önce nefesini verdi. "Gelmedi ama bugün zaten geleceğini sanmıyorum. Eğer onunla konuşmak istersen ertesi hafta Thomas Rahal duruşmasından sonra bir randevu ayarlayabilirim."

"Bu işe yaramaz. Onunla bugün konuşmam gerek, ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Bunun mümkün olup olmayacağını bilmiyorum. Bu öğleden sonra Rahal duruşmasındaki son tanığını çağırmayı planlıyor. Ondan sonra sanırım Charity'yle birlikte kapanış konuşması için çalışmaya başlayacaklar. John Meyers'in savunmasının uzun sürmesini beklemiyorlar."

"Onu arayıp acil bir durum olduğunu söyleyebilir misin? Senin çağrılarına yanıt verebilir."

"Üzgünüm Ash. Bana çok fazla esneklik tanımadı. Ölüm kalım meselesi olmadıkça aramamamı söyledi."

"Ölüm kalım meselesi bu!"

Pam tereddüt etti, ama sonra telefonu kaldırıp Susan'ın cep telefonunu aradı. Beklediği gibi Susan telefonu açmadı ama Ash en azından mahkeme öğle arası verdiğinde mesajlarını kontrol edeceğini umdu.

"Teşekkürler," dedi, Ash.

"Umarım her şey yolundadır," diye cevap verdi Pam.

"Susan beni ararsa olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aramasını sağlamaya çalışırım."

"Çok minnettar kalırım."

Ash ofisten çıkıp masasına döndü. Susan, mesajını alınca arardı; Ash bundan kesinlikle emindi. Ne kadar inatçı olursa olsun kadın aptal değildi. Gerçi olur da aptallık ederse Ash'in bir destek planına ihtiyacı vardı. Resmi kanallardan bunu yapamazdı. IMPD'ye nasıl dilekçe verirse versin Susan Mercer'ın sözü olmadan duruşmayı durdurmak için artık çok geçti. Basınla da olmazdı. Bir hikâyenin yayınlanmasını sağlasa bile dünyadaki hiçbir yargıç gazetelerdeki doğruluğu ispatlanmamış bir hikâye için duruşmayı durdurmazdı. Bu da ona çok fazla seçenek bırakmıyordu. Ancak bir seçeneği vardı: Savcılık bu davada tek yasal ekip değildi. Bir cezai takibatı baltalamak ona çok fazla dost kazandırmazdı ama bu işe yarardı. Ash cep telefonunu çıkarıp amirinin cep telefonunu aradı. Doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

"Susan, bu mesajı alır almaz beni ara. Şu an savcılığını yaptığın Rahal duruşmasıyla ilgili bir şeyler buldum. Beni ara. Şaka falan değil." Durdu, aramasının önemini vurgulayacak bir şeyler düşünmeye çalıştı. "Rahal katil değil ve bunu mahkemede kanıtlayabilirim. Beni ara."

Telefonu kapatıp Susan'ın bu mesajı önemsemesi için dua etti.

* * *

Soruşturmasında arama izninden daha fazlasını bulması gerekiyordu, bu yüzden Ash öğleden sonrasının geri kalanını, detayları olası tanıklarla ve bu davayla alakalı diğer kişilerle desteklemek için telefonda ve dışarıda geçirdi. Saat üç su-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larında işini bitirdi ve koltuğunda birkaç tur döndü, bunun muhtemelen burada son kez oturuşu olduğunu bilerek. Meslektaşlarından bazılarının aksine Ash masasında çok zaman geçirmezdi. Masaya ailesinin fotoğraflarını koymaya niyetlenmişliği vardı ama bir fotoğrafçının önüne geçip poz verecek zamanı hiç olmamıştı.

Ortadaki çekmeceyi açtı ve birkaç hafta önce Megan'ın çizdiği aile resmini aldı. Megan resimde küçük kardeşini çizmeyi unutmuştu ama daha altı yaşındaydı ve Ash onu bunun için affedebilirdi. Yanına her şeyi almayı planlamasına rağmen, bu resim gerçekten önemsediği tek şeydi. Dinlenme odasından bir kutu aldı ve içini eski dosyalarla, bir kahve kupası dolusu tükenmez kalem ve okumaya hiç fırsat bulamadığı iki romanla doldurdu. Bunlar, kariyeriyle kıyaslanınca çok fazla bir şey değildi ama elinde olanlar bu kadardı.

Mahkeme genellikle saat dörtle beş arasında ara verirdi, bu yüzden Ash dörtten sonra her on beş dakikada bir Susan'ı aradı. Her seferinde sesli mesaj bıraktı. İki kez ofisine çıktı ama her seferinde Pam sadece başını iki yana sallayıp Susan'ın gelmediğini ya da aramadığını ima etti. Mahkemeye gitse daha iyi olacaktı. Beş buçuktan sonra John Meyers'in ofisini aradı. Susan'ınkinin aksine, onun sekreteri Meyers'i hemen telefona bağladı.

"Dedektif Rashid. Şu an çok vaktim yok, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Olay şöyle. Thomas Rahal'ın kimseyi öldürmediğini kanıtlayan bir şey buldum. Bunu elimden geldiğince çabuk bir şekilde Susan'a ulaştırıp müvekkilinize karşı yöneltilen suçlamaları kaldırması için onu ikna etmeye çalışacağım. Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başaramazsam bu akşam buralarda olacak mısınız?"

"Ne buldunuz?"

"Telefonda açıklamak çok uzun sürer. Buralarda olacak mısınız?"

"Duruşma için hazırlanıyorum. Tabii ki olacağım."

"Eğer başarırsam duruşmaya gitmeyeceksiniz. Susan'ın evine gidip onu beni dinlemeye zorlayacağım. Eğer kendisini bulamazsam ofisinize uğrarım ve elimdeki her şeyi size teslim ederim."

Meyers suskunlaştı. "Eğer müvekkilimi beraat ettirecek bir şeyler bulduysanız onu bana teslim etmek sizin için ahlaki ve hukuki bir zorunluluk. Sizin bunu yerine getireceğinizi umuyorum."

"Öyle yapacağım. Ama önce Susan'la konuşmaya çalışacağım. Eğer onu suçlamaları kaldırmaya ikna edebilirsem bu herkesi zahmetten kurtarır."

"Telefonunuzu bekleyeceğim."

Meyers telefonu kapattı ve Ash aceleyle tekrar Susan'ın katına çıktı. Pam gitmek için hazırlanıyordu.

"Susan aramadı mı daha?"

"Henüz değil ve buraya da gelmedi. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Ash omuzlarının düştüğünü hissetti. "Evine uğrayacağım. Eğer seni ararsa lütfen hemen beni ara. Gece gündüz fark etmez."

"Ararım."

Ash asansöre yürüdü ve asansör en sonunda gelene ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dar yaklaşık sekiz kere AŞAĞI düğmesine bastı. Şu an her şey onun için çok yavaş ilerliyormuş gibi geliyordu. Daha önce Susan'ın evine sadece birkaç kez gitmişti ama arabası neredeyse kendiliğinden gitti. Susan şehir merkezinin kuzeyindeki çok popüler bir tarihi semtte, Broad Ripple köyünün yakınındaki iki katlı bir bungalovda yaşıyordu. Ash zili çaldı ve sonra kilidin açıldığını duyana kadar çalmaya devam etti. Susan kapıyı açtığında sinirli görünüyordu ama Ash'i görünce sinirinin yerini merak aldı. "Ash? Ne yapıyorsun burada?"

"Telefon mesajlarını kontrol etsen iyi olur gerçekten de."

"Bu öğleden sonra Charity ve ben mahkemede sunumlarımızı bitirdikten sonra telefonumu kapattım. Şu anda kapanış konuşması üzerinde çalışıyoruz." Kadın durdu ve sonra kollarını önünde kavuşturdu. "Bu senin geçişle ilgili değil, değil mi?"

"Hayır. Baktığın davayla ilgili bir şey buldum."

"Bunu zaten…"

Ash elini kaldırıp söyleyeceği her neyse Susan'ın bitirmesine izin vermedi.

"Lütfen kararını vermeden önce söyleyeceklerimi bir dinle."

Susan karar vermeye çalışarak Ash'e dikkatle baktı. "Eğer vaktimi boşa harcıyorsan çok sinirlenirim."

"Boşa harcamayacağım. Söz veriyorum."

"O zaman gir içeri," dedi, dönüp içeri yürürken.

Ash onu takip edip kapıyı kapattı. Susan'ın evi temizdi ve öndeki girişin duvarları beyaz lambri kaplıydı. Susan hiç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beklemeden ya da Ash'e başka bir şey söylemeden koridorda hızlıca ilerledi. İçeri girdiklerinde Charity Lewis yemek odasındaki geniş bir meşe masada oturuyordu. Ash'i gördüğüne şaşırdığı için bir an gözlerini kısarak baktı.

"Ash bizim davayla ilgili çok önemli bir şey bildiğini söylüyor."

Sonraki yarım saat boyunca Ash ikisine bulduğu her şeyi adım adım açıkladı. Kanıtlarını sunarken Susan'ın ilk baştaki şüpheciliği de yavaş yavaş kayboldu. Ash konuşmayı bitirdiğinde ne Susan ne de Charity en az bir dakika boyunca hiçbir şey söylemediler.

"Her şeyden önce bulduğun bu beyannamelerin doğruluğunu kanıtlamamız gerek," dedi, Susan, Charity'ye bakarak. "Telefon açıp John Meyers'in elemanlarıyla görüş. Ona müvekkiliyle ilgili yeni bir kanıt ortaya çıktığını ve erteleme kararı için elimizden geldiğince çabuk bir şekilde dilekçe vereceğimizi söyle. Yargıç Haller'ın sekreteriyle de iletişime geçip neler olduğunu haber vermeye çalış."

Charity başını olur anlamında sallayıp sandalyesini masadan çekti. Ash ve Susan yine baş başa kaldıklarında Ash oturdu.

"Meyers müvekkiliyle ilgili yeni bir kanıt bulduğumu zaten biliyor. Bu gece onu görmeyi bekliyor."

"Nasıl oluyor da biliyor?"

"Bu öğleden sonra seni bulamayınca onu aradım. Kendisine detayları anlatmadım ama müvekkiline yardımı dokunacak bir şey bulduğumu söyledim."

Susan gözlerini kıstı. "Bu, ilk önce benle konuşmadan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karşı tarafın avukatıyla görüştüğün ikinci sefer."

"Masum bir adamın hapse girmesini engelleyecek, aklamaya yönelik kanıtlar var. Bunları onunla paylaşmak ahlaki ve kanuni bir zorunluluk benim için."

"Rahal masum değil Ash. Kimse masum değil. Bunu bilecek kadar uzun süredir dedektiflik yapıyorsun."

"Belki masum değil ama Ryan Dixon'ı öldürmedi."

"Rahal bir yatağın altına saklandı ve Ryan'ı görev başındayken öldürdü. Bu cinayet değil de nedir?"

"Görmezden geldiğin hafifletici sebepler var diyorum."

"Bunlar önemli değil Ash. Bir polis memuru öldü. Önemli olan tek şey bu."

Ash ona neyin önemli olduğuyla ilgili alışılmadık derecede sığ bir görüşe sahip olduğunu söylemek istedi ama tartışmak onu bir yere götürmeyecekti. En sonunda Susan Ash'in karşısına oturdu.

"Eğer Thomas Rahal bir ateist olsaydı yine burada olur muydun?"

"Bunun ne önemi var ki?" diye sordu Ash.

"Sadece sorumu cevapla."

Susan gözlerini kırpmadan Ash'e baktı."

"Evet. Thomas Rahal Müslüman. Umurumda değil. Müslüman, Musevi, ateist, Zerdüşt ya da işte her neyse onu olabilir. Önemli değil. Buradayım çünkü kanıtlar onun herhangi birini öldürmediğini söylüyor."

Susan iç çekip masaya baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bence bu davaya fark ettiğinden daha yakınsın. Net olarak göremiyorsun. Noah Stuart ve altında çalışan adamlar iyice şaşırmışlar. Bunu inkâr etmek ya da mazur görmek olmaz. Ancak önemli olan, diğer insanları korumak için hayatını tehlikeye atan bir adamın ölmüş olması. Thomas Rahal bir yatağın altına saklandı ve Dixon'ı işini yaptığı için vurdu. Şartlar ne olursa olsun bunu mazur göremem."

Ash cevap vermek istedi ama daha konuşamadan Susan bakışlarını onun arkasındaki bir noktaya çevirdi. Ash dönüp omzunun üstünden bakınca yemek odasının girişini gördü. Charity telefonunu cebine koyarken içeri giriyordu.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" diye sordu, Ash'e ve sonra Susan'a bakarak.

"Merak etme," dedi, Susan. "Sadece konuşuyoruz."

"Az önce John Meyers'in bürosundan Shelly Flynn'ı aradım," dedi, Charity. "Eğer erteleme kararı için dilekçe verirsek mücadele etmeyi planlıyorlar. Meyers mahkemeye gitmek istiyor."

"O zaman biz de onlar gibi mücadele ederiz. Ofise git ve dilekçemizi oluşturmaya başla," dedi, Susan. "Dilekçeyi kısa tut ve iki günlük erteleme iste. Kısa süre önce davanın delil durumunda önemli ve beklenmedik bir değişiklik olduğunu öğrendiğimizi, bu nedenle de duruşma için yeterince hazırlanamadığımızı söyle. Ayrıca iki ek günün hazırlanmamıza yeteceğini ve ilgili tüm taraflar için adil bir duruşma sağlayacağını belirt. Haller duruşmada adil olmaya özen gösterir."

Charity tereddüt etti ama sonra başını salladı ve yemek masasından kahverengi deri çantasını aldı. Ash ön kapının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açılıp kapandığını duyana kadar bir şey söylemedi.

"Yargıç Haller dilekçenizi kabul etmeyecektir," dedi, Ash. "Savunma hazır ve hazırlanmak için onların da sizinki kadar vakti vardı."

"Akıllıca analizin için teşekkürler Ash. Yapıcı konuşmadığın sürece evimden uzak dur."

Ash evrak çantasını aldı. "Sana anlattığım her şeyi kendisine de anlatmak için John Meyers'in ofisine gideceğim. Anlattıklarımı mahkemede kullanacak."

Susan Ash'e gülümsedi ama ifadesinde sıcaklık yoktu. "Meyers mahkemede seni de kullanacak. Bu kısmı unutma."

"İstesem de onun beni tanık kürsüsüne çıkarmasına engel olamam. Bana mahkeme celbi gönderirdi, biliyorsun."

"Savunma adına tanıklık etmek için mahkeme celbi gönderilmesi farklı, gönüllü olmak farklı."

"Evet. Birini yapmak doğru, diğerini yapmak yanlış."

Susan gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Evimden çık lütfen!"

Ash ona hatalı olduğunu söylemek istedi ama Susan Ash'in ne diyeceğini zaten biliyordu. Ön kapıdan çıkıp kapıyı kapatırken bunun sadece amirinin evinin kapısını kapatmaktan daha fazlası olduğunu hissetmeden edemedi. Saat akşam yediye geliyordu ve hiçbir şeyi eve gidip çocuklarına masal anlatmak ve uyumak kadar çok istemiyordu. Ancak bunlardan önce yapması gereken bir sürü şey vardı. Cep telefonunu çıkarıp John Meyers'in ofisini aradı. Sekreter ilk çalış bitmeden önce cevap verdi.

"Ben Indianapolis Şehri Polis Teşkilatından Dedektif Ash

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rashid. Patronunuza yolda olduğumu iletin."

Ash içeri girer girmez Daphne onu lobide karşıladı. Bir şey söylemedi, sadece Ash'i Carl Gillespie'ın eski ofisinin yanındaki konferans salonuna götürdü.

"Gelebildiğinize sevindim," dedi, Meyers, Ash salona adım atar atmaz.

"Evet, ben de," dedi, Ash. "Anlatmam gereken bir sürü şey var, o yüzden hemen başlayalım."

Ash o akşam ikinci kez, bulduğu her şeyi, ilçe arşivinden aldığı beyannameler de dâhil olmak üzere anlattı.

"Carl bir şeyler bulduğunu söylemişti ama ne olduğu asla anlatmadı," dedi, Meyers. "Susan Mercer ne zamandır bunu biliyor ve harekete geçmiyor?"

"Susan kanıtları görmezden gelecek biri değil," dedi, Ash. "Bunları bu öğleden sonra öğrendim ve öğrenir öğrenmez de ona haber verdim. Şimdi de size anlatıyorum. Müvekkiliniz kimseyi öldürmedi ve elinizde kanıtınız var."

Yaşlı avukat elini alnına koydu, parmakları titriyordu. Daphne'ye baktı.

"Julie'ye söyle, buraya üç kişilik kahve servisi yapsın. Yapacak bir sürü işimiz var."

Ash başını iki yana salladı. "Sizin yapacak bir sürü işiniz var. Benim yok. Ben eve gidip çocuklarımı uyutacağım."

"Çocuklarınızı uyutmak bu kadar mı önemli dedektif?" diye sordu Daphne.

"Evet."

Daphne hemen bir cevap yapıştıracakmış gibi görünüyor-

du ama Meyers boğazını temizleyip onun söyleyeceği şeyi engelledi. "Güzel. Siz eve gidin, çocuklarınızı uyutun, sonra geri gelin. Akşam yemeği sipariş ederiz ve yeniden başlarız."

"Geri gelmiyorum," dedi, Ash. "Ben elimdeki her şeyi sizle ve Susan'la paylaştım. Geri kalanını yapmak sizin işiniz artık."

"Hayır, bizim işimiz. Yarın sabah tanıklık yapmanıza ihtiyacım var."

"Ben öyle düşünmüyorum. Amirimi yeterince sinirlendirdim. Hem ben sizin tanık listenizde bile yokum. Kendi araştırmacılarınızdan birinin bu bilgileri sunmasını sağlarsınız."

"Bu konuyu araştıran tek avukatım öldü. Meslektaşlarınız bunu kesinleştirdi. Karşılığında en azından aynı meslektaşların başka bir trajediye sebebiyet vermesini engelleyebilirsiniz."

Ash başını iki yana salladı. "Susan buna izin vermez. Sizin tanık listenizde olmadığımı iddia eder, benim soruşturmamın iltimas geçilmiş bir çalışmanın ürünü olduğunu iddia eder ve her şey bitince de muhtemelen beni işten kovdurur."

"Eğer sizi kovarsa dava açarız. Avukatlığınızı ücretsiz yaparım," dedi, Meyers. "Bana geldiniz çünkü doğru olan buydu. Tekrar doğru olan şeyi yapın ve mahkemede masum bir adamın lehinde tanıklık yapın. Bırakın da sizi tanık kürsüsüne çıkarma sorununu ben düşüneyim."

"Susan da sizin kadar akıllıdır ve sizin bildiğiniz her şeyi bilir. Size verdiğim bilgileri doğrulayacak ve suçlamaları kaldıracaktır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya kaldırmazsa? Thomas Rahal gerçekten de iyi bir insan. Müvekkillerim için bunu ne kadar nadiren söyleyebildiğimi biliyor musunuz?"

Ash masaya baktı. "Bunu yaparsam neleri kaybedebileceğimi anlıyor musunuz? Rozetimi bile vermem gerekebilir. Toplumdan dışlanırım."

"Siz, Thomas Rahal suçlu bulunursa neleri kaybedecek anlıyor musunuz?"

Bir adamın hayatıyla karşılaştırıldığında kendi işi o kadar da önemli gelmiyordu. Koltuğunda kıpırdandı.

"Eğer Susan suçlamaları kaldırmazsa tanıklık ederim. Ama beni korumanızı beklerim sizden. Susan bana her fırsatta itiraz edecek ve saldıracaktır. Beni savunmanıza ihtiyacım olacak."

Meyers sesli bir şekilde nefesini bıraktı. "Savunurum. Teşekkür ederim," dedi, Daphne'ye bakarak. "Haydi, bir mola verelim. Dedektif Rashid geri gelince yeniden başlarız." Ash'e baktı. "Sizin için uygun mu?"

"Evet."

"Harika," dedi, Meyers. "Kısa süre sonra görüşmek üzere."

Ash binadan çıkıp eve doğru yola koyuldu. Mahallesine varınca herhangi bir sıra dışı durum var mı diye birkaç kez sokakları dolaştı. Sıra dışı olan tek şey evinin yakınına park etmiş bir çift devriye otosuydu. Görünüşe göre telsizci bir gece önceki ricasını ciddiye almıştı; en azından ailesi güvende olacaktı. Eve girdiğinde, iki çocuğu da uykudaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hannah'nın sabah tahmin ettiği gibi Megan'ın doktoru kızın öksürüğünün bronşitten kaynaklandığını teşhis etmişti. Antibiyotiklerle birkaç gün içinde iyi olacağını umuyordu.

Kendisi çocukları kontrol ederken Hannah ona hindi etli sandviç hazırladı. Göğsünü örtsün diye üstündeki battaniyeyi düzeltirken bile Megan neredeyse hiç hareket etmedi. Ash hastalığının kısa sürmesini umut etti. Kaden ablasından biraz daha canlıydı.

Ash odaya girer girmez bebek ağlamaya başladı. Ash oğlunu kucağına aldı ve tekrar uyuyana kadar kollarında tuttu. Ondan sonra Hannah'nın yanına inip kahvaltı masasına oturdu.

"Evet, büyük haberlerim var. Yarından sonra senle ve çocuklarla daha fazla boş zaman geçirebilirim."

Hannah o kadar derin nefes aldı ki Ash onun omuzlarının kalkıp indiğini görebildi.

"Kovuldun mu?"

"Hayır. En azından henüz... Sanırım Thomas Rahal duruşmasında tanıklık yapmak zorunda kalabilirim."

Kadın gözlerini kaçırarak masaya baktı. "Thomas suçlu mu?"

"Hayır."

Hannah bir an hiçbir şey söylemedi, sonra "Ya kovulursan biz ne yaparız?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Muhtemelen bir savunma avukatının yanında ya avukat ya da müfettiş olarak işe girerim. Sanırım iyi oluruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman ben de işe geri dönebilirim," dedi, masaya bakarak. "Sanırım Yasmina ve Jack gün içinde Kaden'e bakmaya gönüllü olurlar. İşe yarayabilir."

"Ablam da muhtemelen yardım eder."

Hannah Ash'e bakmadan önce bir süre daha sessiz kaldı. "O zaman yapman gereken neyse onu yap. Bir çaresine bakarız."

"Bir şey daha var. Soruşturmam sırasında birkaç kişiyi uyuz etmeyi başardım. Onları hapse tıkana kadar evin önünde devriye otoları olacak."

Hannah gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Normal bir gün geçiremiyorsun, değil mi?"

"Güvende olacaksınız. Onlar burada olduğu sürece hiç kimse bir şey yapmaya kalkışmaz."

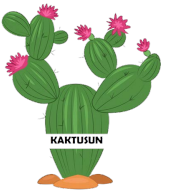
"Diyorsun. Haydi, sandviçini ye."

Ash Hannah'nın dediğini yapıp yemeğini bitirdi. Dokuzu yirmi geçe tekrar Meyers'in ofisindeydi ve tanık olarak söyleyeceklerini prova ederek gece yarısını geçene kadar orada kaldı.

Hatta Meyers'in çalışanlarından biri Ash'in söyleyeceklerini göstermek için fotoğraf ve belgelerden bir sunum hazırlamıştı; bu, kamu sektöründe çalışan birinin muhtemelen tüm bir haftasını alacak bir işti. Ofisten ayrıldığında sesi konuşmaktan kısılmıştı. Yarına kadar düzelse iyi olacaktı çünkü söyleyecek çok şeyi vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 21

Ash işyerine saat yedi buçukta vardı ve hemen Susan Mercer'ın katına çıktı. Çok şaşırmıştı ama Susan gerçekten de ofisindeydi. O ve ekibi hazırlanmak için erkenden gelmiş olmalılardı. Ash içeri girer girmez Susan masasından kalktı.

"Kapıyı kapat Ash."

Ash söyleneni yaptı. "Her şey yolunda mı?"

Susan başını salladı. "Charity bu sabah ilçe belediye binasına uğradı ve bana gösterdiğin beyannameleri kontrol etti. Belgeler gerçek."

"Sana öyle olduklarını söylemiştim."

"Ve ben de senden şüphelenmedim," dedi, masasının önündeki koltuklardan birine işaret ederek. Ash koltuklardan birine oturdu ve Susan da kollarını önünde kavuşturup masasının üstüne yaslandı. "Duruşmaya devam ediyoruz."

"Kanıtları göz önünde bulundurmadın mı?"

"Hayır, bulundurdum. Ama Rahal'ın yaptığını da düşündüm. Memur Dixon ve ekibinin geri kalanı ne kadar şaşır-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mış olursa olsunlar birilerinin onun hakkını savunması gerek. Ben bu ofisten ayrılana kadar o biri benim."

"Yani kararını verdin?"

Susan bir şeyler söyleyecekti ama sonra durdu. Bir anlığına kafası karışık göründü, bu Ash'in amirinde daha önce hiç görmediği bir şeydi. Ancak bu şaşkınlığı gitti ve yerine tanıdık kararlılığı geldi.

"Küçük erkek kardeşim polisti. Eski kocam polisti. Arkadaşlarım polis. Tüm gece uyanık kalıp düşündüm. Eğer sizlerden biri görev başındayken öldürülseydi -şartlar umurumda olmazdı- hiçbir şeyim kalmayana kadar sizin için mücadele ederdim. Aynı şeyi Ryan Dixon için yapmamam doğru olmaz."

Ash yutkundu. "Belki olmaz, evet," dedi. "John Meyers bu sabah tanıklık etmem için beni çağıracak. Bu, senin için iyi bir şekilde sona ermeyecek."

"Göreceğiz," dedi, Susan.

Ash Susan'ın ofisinden çıkmak için arkasını döner dönmez üstüne bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Charity Lewis hariç ofisteki diğer avukatların hiçbiri Ash'in o sabah yapacağı şey hakkında bir şey bilmiyordu ama o yine de herkesin kendisine ters ters baktığını hissetmeden edemedi. Muhtemelen kendi hüsnükuruntusuydu ama o binada artık hoş karşılanmadığını hissediyordu.

Adliyeye doğru yürümeye başladı. Binanın önüne vardığında CNN çoktan bir grup protestocuyu kameraya almaya başlamıştı bile. Ash sabah güneşinden onların pankartlarını okuyamadı, bu yüzden neyi protesto ettiklerini bilmiyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama hepsi de neşeli görünüyordu. Ash başı önde binaya doğru yavaşça yürümeye devam etti, midesi bulanıyordu. İçeri girince mahkeme salonunun dışında sakin bir köşe bulup beklemeye başladı. Susan dokuza yirmi kala içeri girdi ve Meyers da ondan kısa süre sonra geldi. Mahkeme salonuna girmediler, bunun yerine doğrudan onun yanındaki yargıç odasına girdiler. Görünüşe göre yargıcın sekreteri Susan'ın erteleme kararını almıştı. Avukatlar dokuz buçuğa kadar orada kaldılar, yarım saat sonra da taraflar mahkemeye çağrıldı. Ash içeride neler söylendiğini duyamadı ama görünüşe göre işler Susan için iyi gitmemişti çünkü Susan odadan herkesten önce, hışımla çıktı; yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

Ash olduğu yerde kaldı; Susan'ın kendi kendine sakinleşmesine izin vermek daha iyiydi. Mahkeme geç başladığı için seyirciler çoktan içeri girmişlerdi. Mübaşir kapıları kapattı ve Yargıç Haller yerine oturur oturmaz mahkemenin başladığını ilan etti. Bunlardan sonra Ash oturacak yer bulamayan diğer seyircilerle birlikte içeride olanları duyabilmek için kapının önünde durdu. Yargıç güne, devam eden hizmetleri için jüriye -ki bu konuda çok fazla seçenekleri de yoktu- teşekkür ederek ve gecikme için özür dileyerek başladı. Duruşmada sıra Meyers'indi ve o da ilk iş olarak kürsüye Ash'i çağırdı. Bu da Susan'ın yargıcın odasından burnundan soluyarak çıkmasını açıklıyordu. Haller sadece onun dilekçesini reddetmekle kalmamıştı, aynı zamanda Ash'in tanıklık etmesine de izin vermişti. Bu, amirinin ruh haline çok iyi gelmeyecekti.

Ash içeride bir yer bulur bulmaz mübaşir ona yemin ettirdi ve Meyers Ash'in vasıfları ve deneyimleriyle ilgili basit

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sorular sormaya başladı. Ash on üç yıldır polis teşkilatındaydı ve zamanının çoğunu dedektif olarak çeşitli şube ve birimlerde geçirmişti. Adına verilmiş çeşitli takdirnameler ve üstün hizmet belgeleri vardı. Genel olarak konuşmak gerekirse Ash'i tanıyanlar onu yetenekli bir müfettiş olarak görüyordu. Susan neyse ki Ash'in cevabına itiraz etmedi.

Meyers tanığa yaklaşmak için yargıçtan izin istemeden önce masasında duran belgeleri karıştırdı. İzin verilince Ash'e Rahal'ın evinin aranmasını sözüm ona haklı gösteren sahte arama izninin bir nüshasını verdi. Ash kâğıdı okuyormuş gibi yaparken Daphne bu belgenin tarayıcıdan geçirilmiş görüntüsünü jüriye göstermek için mahkemenin sağladığı ekran ve projektörü kullandı.

"Rica etsem, Kanıt B olarak etiketlenmiş bu belge hakkında ne bulduğunuzu bana anlatabilir misiniz?"

"Tabii ki," dedi, Ash. "Bu, savcılık makamının polise Thomas Rahal'ın evini aramak için sebep verdiğini iddia ettiği arama izni."

Ash savunma tarafına baktı. Rahal duruşmanın ilk gününde giydiği takım elbiseyi giyiyordu ama şimdi neredeyse bitkin görünüyordu. Gözaltlarında torbalar ve çenesinde sakallar vardı. Ancak en büyük değişiklik gözlerindeydi. Ash'in orada daha önce gördüğü umut gitmişti; Rahal şimdi ölümün eşiğindeki bir adam gibi görünüyordu.

"Cevabınızı oldukça ilginç bir şekilde verdiniz. Bu arama izninde bir sorun olduğunu mu keşfettiniz?"

"Evet," dedi, Ash, bu anlık durgunluğunu üstünden silkip atarak. "Arama izni Bay Rahal'ın evine yapılan aramadan ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Memur Dixon'ın öldürülmesinden dört gün sonra Yargıç Michael Garibaldi tarafından hazırlanıp imzalanmış."

Susan tekrar ayağa fırladı. "Özel görüşme talep ediyorum sayın yargıç."

Yargıç eliyle mikrofonunu kapattı, bu yüzden Meyers ve Susan'a devam etmelerini teklif etmeden önce söyleyeceklerini jüri duymayacaktı. Kulaklarını dört açsa da Ash'in tek duyabildiği hararetli fısıldaşmalardan ibaretti. En sonunda Susan hemen koltuğuna geri döndü ve Meyers de sorularına devam etti.

"Bu arama izninin Memur Dixon öldürüldükten dört gün sonra çıkarıldığını nereden biliyorsunuz?"

Ash derin bir nefes aldı. "Çünkü Yargıç Garibaldi'nin kâtibi, ofisinin çıkardığı bütün arama izinlerinin doğru ve titiz bir şekilde kaydını tutuyor. Kendisinin tanıklık etmeye gönüllü olacağından eminim."

Aslına bakılırsa Ash kadının bunu, en azından gönüllü olarak, istemeyeceğinden emindi. Ancak gerekirse Meyers bir mahkeme celbi gönderebilirdi.

"Kendisini daha sonra çağırabiliriz. Bu arada siz polisin Bay Rahal'ın evine geçerli bir arama izni olmadan girdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Tam olarak değil. Ben sadece o arama izninin mahkemeye sunulan arama izni olmadığını iddia ediyorum."

Meyers salonu arşınlamayı kesti. "Anlamadım. Savcılık makamının bu duruşmaya sunduğu belgenin sahte olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet ve hayır. Savcılığın sunduğu arama izni temyiz mahkemesi yargıçlarından biri tarafından hazırlanıp imzalan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mış ama bu, memurların Rahal'ın evini ararlarken yanlarına aldıkları arama izni değildi. Olamazdı da."

Meyers başını salladı ve mahkeme salonunu arşınlamaya kaldığı yerden devam ederken kollarını önünde kavuşturdu. "Peki, mahkemeye sunulan arama izninin sorunlu olduğunu keşfettikten sonra ne yaptınız?"

"Benzer sorunları olabilecek diğer arama izinlerini aradım."

"Bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Evet. Bay Rahal'ın evi için olduğunu düşündüğüm başka bir arama izni buldum ama sonunda bunun komşularından birinin evi için çıkarılmış olduğunu keşfettim."

Susan itiraz etti ve sorgulamanın söz konusu olayla alakasız olduğunu ileri sürdü. Biraz ricadan sonra yargıç Meyers'e sorularını sorması için izin verdi. Meyers de devam etmeden önce yargıca teşekkür etti.

"Başka bir arama iznini bulmanız ilginç. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım. 'Komşunun evi' derken neyi kastediyorsunuz? Bay Rahal bir sitede oturuyordu. Komşu derken, bu komşu yakınlardaki bir sitede mi, aynı sitede mi yoksa sokağın aşağısında mı oturuyordu? Tam olarak ne demek istiyorsunuz dedektif?"

"Kapı komşuları demek istiyorum."

"Sayın yargıç," dedi, Meyers, "size savunmanın Kanıt C'sini göstermek için bir dakikanızı rica ediyorum."

"İzin verildi."

Projektörde Ash'in bir önceki gün Rahal'ın evinin önünde cep telefonuyla çektiği fotoğraf vardı. Görüntüde yan yana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duran ve bir duvarla ayrılan iki ev vardı.

"Açıklamanız gerekirse Dedektif Rashid, bunlar Bay Rahal'ın ve komşusunun evleri mi?"

"Evet," dedi, Ash, mikrofona eğilerek.

"Çok yardımcı oldunuz, teşekkür ederim," dedi, Meyers. "Yine de söyleyin. Hangi dairenin kime ait olduğunu açıklar mısınız?"

"Rahal'ın kapısında arama timinin kullandığı koçbaşı yüzünden devasa bir ezik var," dedi, Ash. Jüri ve seyirciler gülüştü. "İşin gerçeği, bu oldukça zor. Site yöneticisinin söylediğine göre polis raporunda altı ay önce hırsızların siteden alabildikleri her metal parçasını çaldıkları yazıyormuş, bu metallere her dairenin yanında olması gereken bakır şerit ve bakır numaralar da dâhil."

"Kapılar neredeyse birbirinin aynı. Bahse girerim sık sık birbirlerinin pizza siparişlerini teslim alıyorlardır," dedi, Meyers, gülümseyerek. Her ne kadar bazıları bunu yaparken biraz rahatsız olmuş görünse de jüri üyeleri de gülümsedi. Meyers açık açık söylememişti ama demek istediğini net bir şekilde belirtmişti. Ash tekrar Rahal'a baktı. Gözleri kapalıydı ama dudakları kıpırdıyordu. Görünüşe göre dua ediyordu. "Şimdi de bulduğunuz bu arama izni hakkında konuşalım. Belgede herhangi bir ilginçlik var mıydı?"

Susan hemen ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum sayın yargıç. Bay Meyers'in bahsettiği arama izni kendisinin duruşma öncesi keşif paketinde yer almıyordu. Şimdi daha fazla kanıt sunamaz."

Meyers yargıca döndü ve ellerini kendini savunmak is-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tercesine iki yana kaldırdı. "Bu arama iznini daha dün akşam öğrendim. Oldukça iyi saklanmıştı. Bayan Mercer bunu bizden daha önce öğrendi."

Yargıç, koltuğunda arkasına yaslanıp Ash'e dikkatle baktı. "Bunu duymak istiyorum, bu yüzden size hoşgörü gösterebilirim. Lütfen beni buna yaptığıma pişman etmeyin."

Susan başını iki yana sallayıp otururken Meyers başını peki anlamında salladı.

"Teşekkürler sayın yargıç," dedi. "Tanığa yaklaşabilir miyim?"

Haller başını salladı ve Meyers masasından bir deste kâğıt alıp Ash'e uzattı.

"Savunma Kanıt D olarak etiketlenmiş bu belge sizin bulduğunuz arama izni mi?"

Ash yine okuyormuş gibi yaptı. "Evet, bu."

"Burada yazılanları ilk kez okuduğunuzda gözünüze çarpan bir şey oldu mu?"

"Evet," dedi, Ash. Öne doğru eğildi ve mikrofona net bir şekilde konuştu. "Bu, bir ihbarsız mülke giriş izni."

"Peki, bu ne demek?"

"İtiraz ediyorum sayın yargıç," dedi, Susan. "Bunun konumuzla bir ilgisini göremiyorum."

"İtiraz reddedildi," dedi, yargıç, sesi deminkinden daha sert çıkmıştı.

Ash yargıca baktı ve devam etmeden önce başını salladı. "İhbarsız mülke giriş iznini açıklamanın en iyi yolu onun ne olmadığını anlatarak yapılabilir.

Standart bir arama izninde, bir grup memur aranacak yere

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

girer ve sonra da oradaki herkesin binaya polisin girdiğini duyacağı kadar yüksek sesle geldiklerini duyurur. İhbarsız mülke giriş izni ise memurların binaya zorla girmesine ve ilk önce kim olduklarını ya da neden geldiklerini duyurmadan oradaki sakinleri gözaltına almalarına izin verir."

"Zorla derken ne demek istiyorsunuz?"

Ash derin bir nefes aldı. "Genellikle memurlar kapıyı bir koçbaşıyla kırarlar. Duruma bağlı olarak ses bombası ya da söz konusu memurların güvenliğini garanti altına almak için gerekli olursa diğer çok sesli, öldürücü nitelikte olmayan patlayıcıları kullanabilirler."

"Kulağa korkutucu geliyor," dedi, Meyers.

"Öyle ve bunlar zaten öyle gelmesi için tasarlanmış. Ev sakinlerinin bu ani girişle şaşkınlığa uğrayacakları ve bu sayede kanıtları ortadan kaldırmak ya da silahlanmak için zaman bulamayacakları umuluyor."

"Anlıyorum. Daha önce, ihbarsız mülke giriş izniyle yapılan bir aramada bulundunuz mu hiç sayın dedektif?"

"Evet," dedi, Ash, başını sallayarak. "Geçen yıl şubat ayının on dokuzunda bir arama ekibiyle birlikte Indianapolis'in kuzey tarafındaki bir evde ihbarsız mülke giriş izniyle arama yaptık. Aramada altı memur vardı. İlk memur evin kilit dilini savunma tüfeğiyle patlattı ve diğer beşi de silahlarını çekmiş bir halde eve hücum ettiler. Eve en son ben girdim ve ev sakinlerini etkisiz hale getirmeye yardım ettim."

Ash konuştukça salon daha da sessizleşiyordu. İlk başta not alan jüri üyeleri durmuşlardı ve yüzlerinde şaşkınlık ve dehşet karışımı bir ifadeyle bakıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İçeride kaç kişi vardı?"

"Evde üç adam bulduk. Biri arka kapıdan kaçmaya çalıştı ama memurlar onu arka bahçede yakalayıp hemen etkisiz hale getirdiler. Bir diğeri kendini savunmak için tabancasını almaya çalıştı ama memurlar onu da etkisiz hale getirdiler. Üçüncüsü ise yere yattı, altını ıslatmıştı ve kendisini öldürmememiz için bize yalvardı. Bizim, rakip çetenin üyeleri olduğumuzu sanmıştı."

Meyers başını salladı. "Bu, dâhil olan herkes için gerçekten dehşet verici bir olay gibi görünüyor. Söyler misiniz Dedektif Rashid, Bay Rahal'ın komşusu için çıkarılmış şu ihbarsız mülke giriş izni, düzgün bir şekilde mi hazırlanmıştı?"

Ash cevap vermeden önce mahkeme salonuna göz gezdirdi. Rahal duruşunu dikleştirdi, yanağında bir damla gözyaşı vardı. Hemen arkasında oturan eşi bir elini Rahal'ın omzuna koymuş, diğeriyle de kendi ağzını kapatmıştı.

"Evet."

"Peki, memurlar o aramada herhangi bir şey bulmuşlar mı?"

Ash başını salladı. "Evet. Aramayı yapan memurlar imzalı arama iznini Yargıç Garibaldi'nin ofisine götürmüşler ve otuz iki tane oksikodon hapı ve yaklaşık elli beş gram esrar bulduklarını söylemişler."

Meyers elindeki not defterinde bazı sayfaları karıştırdı. "Bunlar kulağa oldukça tanıdık geliyor. Polisin Bay Rahal'ın evinin aranması sırasında bulduğu şeyleri tanımlayabilir misiniz?"

Susan tekrar ayağa kalktı ama neredeyse hareketlerinin farkında değilmiş gibiydi. "İtiraz ediyorum sayın yargıç. Bu

bilgi zaten kayıtlara geçmişti."

"İtiraz reddedildi," dedi, yargıç, hiç düşünmeden. "Lütfen cevap verin Dedektif Rashid."

"Yargıç Garibaldi'nin ofisine verilen arama iznine göre polis Bay Rahal'ın evinde otuz iki tane oksikodon hapı ve yaklaşık elli beş gram esrar bulmuş."

Meyers, Ash konuştuktan sonra biraz sessizlik olmasına izin verdi.

"Bu oldukça büyük bir tesadüf. İki evde de aynı sayıda hap ve aynı miktarda esrar bulunmuş. Bu şaşırtıcı tesadüfü sormak için Bay Rahal'ın komşusuyla iletişime geçtiniz mi?"

"Bay Rutkowski'yle iletişime geçmeye çalıştım ama kendisi Gary'deki metruk bir çelik fabrikasında çatı kirişine asılı olarak bulunmuş. Dün öğleden sonra ölümünün cinayet olduğu kesinleşti."

Susan yine ayağa kalktı. "Özel görüşme talep ediyorum sayın yargıç."

Yargıç talebi kabul etti, bu yüzden avukatlar yargıcın kürsüsüne gidip birkaç dakika konuştular. Yargıç iki avukatın tartıştığı konuda nerede durduğunu ima eden herhangi bir hareket yapmadan iki tarafı da dinledi. Ash koltuğunda arkasına yaslanıp onların konuşmaya devam etmelerini seyretti. En sonunda herkes yerine oturdu ve yargıç doğrudan jüriye baktı.

"Lütfen tanığın önceki ifadesini kayıtlardan silelim. Söyledikleri, ne bu duruşmanın ne de müzakerelerinizin bir parçası olarak görülmemeli."

Önceki ifadeleri çıkarmaları şanssızlıktı ama durum çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da kötü sayılmazdı. En azından meseleyi anlamışlardı: Thomas Rahal'a karşı açılan davada bir şeyler ciddi anlamda ters gidiyordu ve bu tersliği fark edenler ölmüşlerdi. Meyers Cassandra Johnson ve Carl Gillespie hakkında hazırladıkları birkaç soruyu geçti ve doğrudan Ash'in gözlerine baktı.

"Son bir soru daha soruyorum dedektif. Cinayet büro dedektifi olarak beş yıl geçirdiniz, bu yüzden kasıtlı adam öldürme kavramına aşinasınızdır. Var sayalım polis bir hata yaptı ve yanlış eve girdi ve Bay Rahal da bu sırada memurlardan birini öldürdü, onun kasten cinayet işlediğini düşünür müydünüz?"

"Eğer yabancı kişiler bir insanın evine silahlarını çekip girerse, kim olduklarını hiç söylemezse ve ev sahibine çocuğunu kendilerine vermesini söylerse sanırım pek çok kişi hiç tereddüt etmeden silahını çekerdi ve her defasında da haklı olurdu. Bu yüzden hayır! Bay Rahal bir memuru vurmuş olabilir ama bunu kasten yapmadı."

Ash'in söylediklerinden sonra seyirciler birbirleriyle o kadar yüksek sesle konuşmaya başladılar ki yargıç mahkeme salonunda düzeni tekrar sağlamak için tokmağını vurmak zorunda kaldı. Susan önündeki masada duran sürahiden bir bardak su doldurup içerken Meyers yargıca baktı.

"Bu tanığa soracaklarım bu kadardı sayın yargıç," dedi. "İzin verdiğiniz için teşekkürler."

Yargıç başını sallayıp Susan'a baktı. "Sayın savcı, sizin tanığınızı dinleyelim.""

Susan ayağa kalktı, evine doğru yürüyen bir sarhoş gibi olduğu yerde sendeliyordu.

"Dedektif Rashid'in tanıklığıyla ortaya çıkan beklenme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dik kanıtlar nedeniyle savcılık makamı olarak bu söylenenleri teyit edebilmek için mahkemeden yirmi dört saatlik bir ara talep ediyorum."

Yargıç, parmaklarını birbirine kenetleyip Susan'a baktı. "Bu duruşmanın şu anki hızını düşürmemeyi tercih ederim ancak Dedektif Rashid'in tanıklığından dolayı ara vermek akıllıca olacaktır. Bu yüzden yarın sabah dokuza kadar ara veriyorum."

Yargıç tokmağını indirdi ve mübaşir jüriyi dışarı çıkarırken seyirciler de kendi aralarında konuşmaya başladılar. Ash Thomas Rahal'a odaklanmıştı. Adam ve eşi kucaklaşmış, ağlıyorlardı. Kutlama yapmak için biraz erkendi ama Ash elinden geleni yapmıştı. Ayağa kalktı ve dışarı çıkarken Meyers'le tokalaştı. Susan'la göz göze geldi ama suratındaki ifadeyi çözemeden kadın gözlerini kaçırdı.

Ön taraftaki basın mensupları ve protestocu kalabalığından kaçarak mahkûmlar ve emniyet görevlileri için ayrılmış bir yan girişten geçerek adliyeden çıktı. Rahal'ı işlemediği bir suç için hapse girmekten kurtarırsa kendini iyi hissedecekti ama Cassandra Johnson ve Carl Gillespie'yı öldürenleri bulmak da her zaman ikinci amacı olmuştu. Hâlâ yapacak işleri vardı ama neyse ki şimdi işler biraz daha kolaylaşmıştı. Mahkemede sözünü ettiği ihbarsız mülke giriş izni ve standart arama izninin ikisi de Noah Stuart tarafından istenmişti. Eğer işler planlandığı gibi gitseydi Mike Bowers Stuart'ı o sabah, cinayet suçlamasıyla gözaltına alacaktı.

Siyah-beyaz renkli bir devriye aracındaki üniformalı bir polis memuru Ash'i IMPD genel merkezine götürdü ve bina-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın önüne bıraktı. Bowers ikinci kattaki ofisindeydi.

"Bu sabah meşgulmüşsün," dedi, Bowers, masasının önündeki koltuğa işaret ederek. "Tanıklığın daha şimdiden olay oldu."

"Evet. Öyle olacağını tahmin etmiştim," dedi, Ash, kapı eşiğinde durarak. "Noah Stuart'ı aldınız mı?"

"Evet," dedi, Bowers, başını sallayıp ayağa kalkarken. "Ve kendisi tamamen işbirliği yapmayı kabul etti. Şu anda görüşme odası B'de tutuyoruz onu. Onunla konuşmak için sen gelene kadar beklemek istedim."

"Güzel. Bakalım elimizde neler var."

Ash Bowers'la birlikte ofisten çıkıp yakındaki görüşme odasına geçti. Sorgu odalarının aksine görüşme odaları binanın dış cephesindeydi ve bir sıra pencere şehrin sokaklarına bakıyordu. Odanın ortasında ağır, dikdörtgen bir masa vardı ve köşedeki bir askıya düz ekran bir televizyon asılmıştı. Noah oturmuş, Leonard Wilson'la röportaj yapan bir gazeteciyi seyrediyordu. Ash haberleri seyretmeye niyetli değildi ama yine de konuşmayı ortasından dinlemeye başladı.

"…masum. Bu olay siyaseti aşıyor. Ne kadar kötü olursa olsun Jack Whittler bile masum olduğunu bildiği bir adama dava açmazdı. Ben burada bir aday olarak konuşmuyorum. Ben belediye meclisinin Kamu Güvenliği Komitesi başkanı olarak konuşuyorum. Gelecekte komitedeki mevkiimden çekilmek zorunda kalabilirim ama dediklerimi dikkate alın: Duruşmalar olacak. Toplum olarak seçtiğimiz memurlarımızın görevlerini bu şekilde kötüye kullanmalarına izin veremeyiz. Bu arada izninizle, Dedektif Ash Rashid gibi insanlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için Tanrı'ya şükrettiğimi söylemek istiyorum. Eğer o olmasaydı…"

Ash masanın etrafından dolandı ve bu konuşmayı daha fazla dinlemek zorunda kalmamak için televizyonu kapattı. Ash bir sandalye çekip otururken Noah gözlerini kırpıştırdı. Komiser tuhaf denecek kadar sakin görünüyordu. Huzursuzlanmıyordu ya da diğer gergin tikleri yoktu ve Ash'le göz göze geldikten sonra duraksamıyor, uzaklara bakmıyordu. Bu, görüşmenin iyi geçmeyeceğine işaretti.

"Siz bir şey söylemeden önce," dedi, Ash, "haklarınızı anladığınızdan emin olmak istiyorum. Benle konuşmak zorunda değilsiniz ve istediğiniz zaman buradan kalkabilirsiniz. Ayrıca henüz tutuklu değilsiniz. Sizin de muhtemelen bildiğiniz üzere bu görüşmeyi kaydeden gizli kameralar var. Anladınız mı?"

Noah öne doğru eğildi. "Sizin altınızın bezli olduğu zamanlardan beri ben bu teşkilattayım. Herhâlde haklarımı şimdiye kadar öğrenmişimdir."

"Avukat getirilmesini ister misiniz? Sendikayı arayabiliriz."

Noah Komiser Bowers'a baktı. "Bunları zaten konuşmuştuk komiser, ama sizin hatırınız için tekrar söyleyeyim. Sessiz kalma hakkımdan vazgeçiyorum ve söylediklerimi mahkemede kullanabileceğinizi biliyorum. Ayrıca avukat hakkımı da kullanmak istemiyorum. Açık oldu mu? Olmadıysa Mike'ın elinde beni buraya getirirken imzalattığı bir feragatname var."

Ash Bowers'a baktı. Adam başını salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, o zaman," dedi, Ash. "Cassandra Johnson. Onun hakkında neler bildiğinizi anlatın."

"Cuma günü öğleden sonra onu bir arabayla ezdim."

Ash neredeyse yerinden sıçradı. Bu anlık şaşkınlığını saklamak için öksürdü ve ceketinden bir tükenmez kalem çıkardı. "Bu şaka mı?"

"Cassandra kavşağın ortasına gelene kadar onun evinin arkasındaki bir evin gölgesinde saklandım. Sonra o, sokağın karşısına geçerken gazı kökledim ve ona çarptım. Öldüğünden emin olmak için iki kez üstünden geçtim."

Ash'in bu söylenenleri beyninde işlemesi birkaç saniyesini aldı. Gözlerini kapatıp başka ne söyleyebileceğini düşünmeye çalıştı. "Ne tür bir araç kullanıyordunuz?"

"Lacivert bir Ford Crown Victoria. Arabayı Terre Haute'un yakınlarındaki Vigo İlçesi'nde bulunan eyalet polisi otoparkından çaldım."

Ash ve Bowers birbirlerine anlamlı bakışlar attılar. Bu cinayet gazetelerde çıkmamıştı; Noah onlara sadece bu ölümle ilişkisi olan birinin bilebileceği şeyleri anlatıyordu.

"Bayan Johnson'ı niçin öldürdünüz?" diye sordu Ash.

"Bence cevabı biliyorsunuz," dedi. "Nasıl oldu bilmiyorum ama o kadın Andrew Rutkowski için çıkardığım arama iznini bulmuştu. Bunu herkesin öğrenmesine izin veremezdim, bu yüzden onu susturmak için öldürdüm."

Ash öne doğru eğildi. "Bu bilgiyi herkesin öğrenmesine neden izin veremezdiniz?"

Noah öfkeyle gözlerini kıstı ve kollarını önünde kavuşturdu. "Sizden anlamanızı beklemiyorum ama Memur Ryan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dixon benim emrim altındayken, benim yaptığım bir hata yüzünden öldü. Bu gerçek öğrenilirse onu öldüren adam en iyi ihtimalle azar işitirdi. Ryan iyi bir polis ve iyi bir adamdı. O deve jokeyinin evine yanlışlıkla girmiş olması umurumda değil. Rahal memurlarımdan birini vurmak için ruhsatsız bir silah kullandı ve bunu yapan kim olursa olsun hak ettiğini bulacaktı."

"Rahal ve ben o kadar da farklı değiliz, biliyorsunuz değil mi? Aynı camiye gidiyoruz. İnandığımız şeylerin çoğu hemen hemen aynı. Ten renklerimiz birbirine benziyor. Eğer ona ırkçı sıfatlarla hitap ederseniz bana da aynı şekilde hitap etmiş olursunuz."

Noah Ash'in gözlerinin içine baktı. "Evet, biliyorum."

"Tamam, sadece emin olmak için söyledim," dedi, Ash, düşünmek ve tekrar ritmini yakalamak için kendine zaman vermek amacıyla sandalyesinde arkaya yaslandı.

"Cassandra'nın orijinal arama iznini gördüğünü nasıl fark ettiniz?"

Noah başını yana eğdi. "Carl Gillespie söyledi bana. Size de birkaç gün önce söylediğim gibi kendisi hâlâ bir komiser yardımcısıyken onun amiriydim. Görünüşe göre Cassandra'yla soruşturması sırasında tanışmış. Ne yazık ki onu da öldürmek zorunda kaldım. Bu benim bölgemin iyiliği içindi."

"Onu nasıl öldürdünüz?" diye sordu Ash.

Noah omuzlarını silkti. "Beklediğinizden daha kolay oldu bu. Carl bir konuyu konuşmak için beni evine çağırdı. Evine gider gitmez kloroform kullanıp onu bayılttım ve sonra da bodrum katındaki büyük dondurucuya kapattım. Öldüğünden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

emin olunca dışarı çıkarıp Askeri Parkın yakınındaki kanala attım."

Noah bir uzun mesafe koşucusunun ince, sırım gibi vücuduna sahipti. Zinde olduğu açıktı ama bir adamı omzuna atıp taşıyacak ve o şekilde merdivenleri inip çıkacak kadar güçlü görünmüyordu.

"Peki, ya Andrew Rutkowski, Thomas Rahal'ın komşusu?" diye sordu Ash. "Onu da mı siz öldürdünüz?"

Noah sandalyede arkasına yaslandı ve düşünüyormuş gibi tavana baktı. "Evet."

"Onu nasıl öldürdünüz?" diye sordu Ash.

Noah omuzlarını silkmeden önce Ash'e dikkatle baktı. "Copla birkaç kez vurdum ve sonra da astım."

"Tek başınıza mı?"

"Evet. Üçünü de tek başıma öldürdüm. Bunu hak etmişlerdi!"

"Peki," dedi, Ash, not defterini kapatırken. "Bir süre daha burada oturmanızı isteyeceğim. Bir şeye ihtiyacınız var mı? Kahve? Soda?"

"Böyle iyiyim. Teşekkürler."

"Güzel," dedi, Ash, sandalyesini masanın altına iterken. "Televizyonun nerede olduğunu biliyorsunuz. Komiser Bowers ve ben birazdan geri geleceğiz."

Bowers ve Ash arka arkaya odadan çıkıp kapıyı kapattılar. Kilit sesini duyar duymaz Ash Bowers'a doğru eğildi.

"Buna inanmamızı mı bekliyor?"

"Carl Gillespie, Tanrı günahlarını affetsin, şişman bir adamdı. Muhtemelen yüz on kilo vardır. Rutkowski'nin ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar kilolu olduğunu bilmiyorum ama tek bir kişinin onu kaldırabileceğini sanmıyorum. Noah işin içinde evet ama adamlarını koruyor."

"Evet, ama neden?"

Bowers görüşme odasının kapısına baktı. "Hiç emrin altındaki birini kaybettin mi?" Ash başını iki yana salladı. "Ben de kaybetmedim ama Noah son iki yılda en az iki memur kaybetti. Bu durum onu yiyip bitiriyor. Sanırım bunu telafi etmeye çalışıyor."

"O zaman ne yapmak istiyorsun?"

Bowers alnını kaşıdı ve omuzlarını silkti. "Noah neredeyse otuz yıldır teşkilatta ve muhtemelen senin karşılaştığından daha fazla insanı sorgulamıştır. Bizim bildiğimiz her hile ve tekniği biliyor. Onu sorgu odasında terletmeyi deneyebiliriz ama elinde tuttuğu kartları bilecek kadar çok sorgu deneyimi var. Bize bir şey söylemeyecektir."

"Belki de beklemediği bir şeyi yapmalıyız o zaman," dedi, Ash.

"Aklında bir şey var mı?" diye sordu Bowers, kaşlarını kaldırarak.

"Belki de gitmesine izin vermeliyiz."

Bowers güldü. "Birden fazla cinayet işlediğini kabul eden bir adamı bırakmak kesinlikle beklenmedik bir şey olurdu."

Ash ellerini kaldırdı. "Aklımdaki bu değildi. Eğer Noah bize konuşmayacaksa onunla zaman kaybetmemeliyiz. Onu nezarethanede tutarız ama bizle işbirliği yaptığı için kendisini serbest bıraktığımızı etrafa yayarız. Bu şubenin iletişim ağına bakılırsa Noah'ın ortakları neredeyse biz söylentileri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaymaya başlar başlamaz haberi duyarlar. Adamların onun peşine düşeceklerine dair bahse girerim. Peşine düştüklerinde de onları tutuklarız."

Bowers bir süre düşündü. "Eğer hapishanede bir yerlerde olursa bu oldukça büyük bir sorun olur. Birileri onu fark edecektir."

"O zaman biz de onu güvenebileceğimiz adamlarla birlikte bir otele yerleştiririz."

Bowers ensesini kaşıdı. "Bu riskli olur. Eğer Noah'ın ortakları onu öldürmek isterlerse aynı şeyi bize de yapmak isteyebilirler."

"Doğru ama bizi beklemiyor olacaklar. Onları sokaklardan kazımalıyız yoksa tüm bunlar tekrar eder. Eğer onları serbest bırakırsak yeni bir Cassandra Johnson, yeni bir Carl Gillespie ve muhtemelen yeni bir Noah Stuart ortaya çıkar. Sadece bir dahaki sefere daha dikkatli olurlar."

Bowers bir an düşünüyor gibi göründü. "Eğer bu iş kötü giderse tam kötü olacak."

"Haklısın ama Noah itiraf etmeyecek ve şu anda ekibi muhtemelen yaptıklarıyla ilgili her bir kanıtı ortadan kaldırıyordur. Ancak bu şekilde onları yakalayabiliriz."

Bowers iç çekti. "Bunu güvenli olarak yapabilmek için bir sürü adama ihtiyacımız olacak ve bu da dikkat çeker. İnsanları şu anki görevlerinden almak zorunda kalacağız. Şu anda evini kaç kişi izliyor?"

"Sadece devriye otosundaki bir memur sanırım."

"O zaman onu orada bırakalım ve sonra otelde Noah Stuart'ı izlemesi için fazladan iki memur daha görevlendirelim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sanırım ben de ne olur ne olmaz diye Rahal'ın evini izlemesi için iki memur görevlendireceğim."

"Noah'ın evini kim izleyecek?"

"Sen, ben ve umarım dört-beş tane başka memur. Devriyeden gönüllüler var mı diye bir sorayım."

Ash senaryoyu kafasında oynattı. Riskli olacaktı ama işe yarayabilirdi.

"Eğer taktiksel ayarlamaları sen yapıyorsan ben de Rahal duruşmasıyla ilgili bazı tamamlanmamış işleri halledeyim."

"Tabii ki."

Bowers ofisine gitti ve Ash cinayet büronun nezarethanesindeki boş bir masaya oturdu ve cep telefonundan Susan Mercer'ın ofisini aradı. Pam telefonu hemen açtı.

"Ben Ash Rashid. Susan'ın meşgul olduğunu biliyorum ama kendisine Komiser Noah Stuart'ın, ekibinin Rahal'ın evine yanlışlıkla, ihbarsız mülke giriş izniyle girdiğini kabul ettiğini söyle. Ayrıca Noah'ın Cassandra Johnson, Carl Gillespie ve Andrew Rutkowski'yi öldürdüğünü itiraf ettiğini de ilet."

Bu söylediklerime de bir cevap gelmesi lazım artık.

Pam sıkıntılı bir şekilde nefes aldı. "Hemen söylerim," dedi. "Hatta kalmak mı istersin yoksa konuşmak isterse seni geri aramamı mı?"

"Beklerim."

Pam onu beklemeye aldı ve Ash sonraki beş dakika boyunca asansörlerde çalan müziği dinledi. En sonunda bir klik sesi geldi ve Ash amirinin sesini duydu.

"Sen tanıklığını bitirdikten sonra jüriyi gördün mü? İkisi ağlıyordu. Sanırım davayı kazandınız."

"Hiç kimse kazanmadı Susan. Hepimiz kaybettik."

"Bu doğru değil. Leonard Wilson daha şimdiden televizyonlara çıkmış, benim ne kadar kötü bir iş yaptığımı anlatıyor. Bu, canımı acıttı."

"Sonraki büyük duruşman daha iyi olacaktır."

"Sonraki duruşma falan olmayacak. Görev süremi tamamlayacağım ama asıl yarıştan çekiliyorum."

Ash bir süredir siyasetle ilgili düşünmüyordu, bu yüzden Susan'ın bahsettiği şeyi anlaması biraz sürdü.

"Kaybetmek geçici bir başarısızlıktı doğru ama…"

"Beni teselli etmeye çalışma. Bıktım artık. Ben siyasetçi değilim ve hiçbir zaman da olmadım. Sen bunu bilerek yapmadın ama sen…" Sesi o kadar yumuşamıştı ki neredeyse Ash'in duyma eşiğinin altındaydı. "Her şey bitti, tamam mı?"

"Üzgünüm."

"Ben de."

Susan telefonu kapattı ve Ash sandalyesinde kaldı. Ne kusuru olursa olsun Susan iyi bir savcıydı. Bir seçimi kazanmak için gerekli olan becerilerin, bu makama gelmeyi gerçekten hak eden insanların sahip olduklarının neredeyse tamamen zıttı olması utanç vericiydi. Ancak Susan kendi ayaklarının üstünde durabilirdi, Ash'in bu konuda şüphesi yoktu. Özel bir büro açabilirdi; üniversitede öğretim görevlisi olabilirdi, emekli olabilirdi. Asıl kaybeden belediye olacaktı. Eğer Leonard Wilson savcı olursa Allah onlara yardım etsin, diye düşündü Ash.

Ancak böyle düşüncelere kafa patlatacak zamanı yoktu. Önünde uzun bir gün ve gece vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 22

Muhtemelen tüm gece ayakta kalacağından Ash eve gidip doğrudan yatağına gitti. Ne yazık ki zihni, uyumasına izin verecek kadar uzun süre susmuyordu. Noah detaylar konusunda yalan söylemişti ama Ash onun bir konuda dürüst olduğuna inanıyordu:

Bu olay intikamla ilgiliydi. Thomas Rahal acemice yapılmış bir arama sırasında bir polisi öldürmüştü ve o polisin arkadaşları adama bunu ödetmek istemişlerdi. Hikâye mantıklı geliyordu ama mantıklı olan tek şey de buydu. Ash bu vakaya kendisi denk gelmemiş ya da bunun için görevlendirilmemişti; Konstantin Bukoholov gelip bunu soruşturmasını istemişti. Yaşlı adam iyi bir nedeni olmadan bunu yapmazdı, bu da Ash'in sahadaki oyuncuların tümünü hâlâ bilmediği anlamına geliyordu.

Öğleden sonra üç sularında uyandı. Megan yine okula gitmemişti ama hızla etki gösteren antibiyotiklerden sonra etrafta gezebilecek kadar iyi hissediyordu. Kaden park yatağından ikisini seyrederken ve Hannah YMCA'da egzersiz yaparken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baba-kız evdeki Nintendo Wii'de bowling oynadılar. Bu, Ash için o hafta verilmiş hoş bir araydı.

Altı buçuktan sonra Ash ve ailesi akşam yemeklerini yediler. Ash ailesiyle aynı masada oturmayı seviyordu ama aklının sadece yarısı yemeğe odaklanmıştı. Bukoholov'un kendisini bu soruşturmaya dâhil etmesi için bir nedeni yoktu. Rahal'ın duruşmasından ya da soruşturmasından bir kârı yoktu. Yeni bir şey öğrenmemişti; rakiplerinden birini ortadan kaldırmamıştı. Bundan bir çıkarı olmamıştı. Ash'in öğrendiği her şeye rağmen, hâlâ çok önemli bir şeyler eksikti. Bu da rahatsız ediciydi ama Ash fırsatını bulduğunda bunu öğrenecekti. Şu anda endişelenmesi gereken daha büyük meseleler vardı.

Evden yedi buçukta çıkıp arabasını şehir merkezine sürdü. Neyse ki Hannah'nın sipariş verdiği kahve henüz gelmemişti, bu yüzden çıkmadan önce Hannah kendisine birkaç gün önce içip çok beğendiğinden sekiz fincan dolusu hazırlayıp termosa koyduğu fındık aromalı kahveyi vermişti. Belediye otoparkında Komiser Mike Bowers ve üniformalı altı memurla buluştu. Marion İlçesi şerifliğinden iki temsilci çoktan Noah'ı havaalanındaki bir otele doğru yola çıkarmışlardı. Plana göre dört memur Noah'ın evini, biri Rahal'ın evini ve biri de ailesinin peşine düşmeyi denerse diye Ash'in evini izleyecekti. Şansı yaver giderse Ash'in evini izleyen memur Hannah'nın ölüm kadar kara olan kahve karışımını getirecek kargo elemanın korkutacak kadar uzun süre orada kalırdı.

Bowers görev dağılımıyla ilgilendi ve ekipler aynı anda gidecekleri yere doğru dağıldılar. Ash Bowers'la birlikte gitti. Altı saati bir erkekle arabada geçirmeye pek de hevesli de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğildi ama cinayet büronun olaya dâhil olmasına rağmen, Ash yine de bunun kendi davası olduğunu düşünüyordu. Bunu sonuna kadar götürmeye kararlıydı.

Yolculukları sessizlik içinde geçti ve Noah'ın evinden bir buçuk sokak aşağıdaki satılık bir evin park yerine arabayı durdular. Bowers araç taşıt parkından amblemsiz bir Chevy Impala ödünç almıştı. Bu IMPD'nin standart aracı değildi, bu yüzden fark edilmeyeceklerini umuyorlardı. Ash koltuğuna gömüldü ve beklerken içmek üzere kahve termosunu açtı. Noah gözaltında olduğundan evi boştu. Ancak Bowers daha önceden eve girip adamın televizyonunu ve birkaç ışığı açmıştı, bu yüzden içeride biri varmış gibi görünüyordu.

"Kahve?" diye sordu Ash, termosunu göstererek.

"Teşekkürler, almayayım. Çocuklar yüzünden ülser oldum."

Neyse ki Ash'in çocukları onu çok fazla endişelendiremeyecek kadar küçüktüler. Kendine bir fincan kahve doldurdu ve koltuğuna tekrar yerleşmeden önce termosun kapağını kapattı. Sonraki iki saat boyunca ikisi de konuşmadı. Ancak polis telsizi sürekli bir cızırtı çıkartıyordu. En sonunda o da aralarındaki arka plan gürültüsüne karıştı.

"49 ve Pennsylvania'nın kesiştiği yerde üstüme ateş açıldı. Acil yardım gerekli."

Bowers ve Ash birden kendilerine geldiler. Saat biri çeyrek geçiyordu ve çevrelerindeki evlerin pencerelerinin pek çoğu karanlıktı. Bahsedilen kavşak sadece üç ya da dört sokak ötedeydi. Orası evlerin olduğu bir semtti, bu yüzden olay muhtemelen aile içi şiddetti. Kendilerine eşlik eden ve soka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğın diğer ucuna park etmiş iki devriye aracı farlarını yakıp son hızla gittiler. Bowers arabayı çalıştırdı ve sanki o da aynı şeyi yapacakmış gibi göründü ama daha gidemeden Ash kapısını açtı.

"Bir saniye bekle," dedi, arabadan inerken. Gece serindi ve ay çimenlerin üstüne uzun gölgeler düşürüyordu. Ash nefesini tuttu ve yalnızca etraftaki seslere odaklandı. Uzakta bir yerden siren seslerini ve yakınlardaki görece yoğun bir sokaktan gelen trafik seslerini duyuyordu ama hepsi buydu.

"Bir şey mi gördün?" diye sordu Bowers, kendisi de arabadan inerken.

"Hayır. Bir şey de duymadım," dedi. "Eğer 49. Sokak'la Pennsylvania Caddesi'nin orada bir şeyler olsaydı duyardık." Ash elini ceketine atıp tabancasına dokundu ama kılıfından çıkarmadı. Kendi tabancası hâlâ İç İlişkilerdeydi, bu yüzden kendi yedeğini, daha hafif olan dokuz milimetreliği almıştı. "Noah'ın evine girelim bakalım. İçimde kötü bir his var."

"Olur."

Ash koltuğuna oturur oturmaz Bowers arabayı geri vitese aldı ve araba yolundan çıktı. Sokak uzun ve düzdü, bu yüzden yola çıkar çıkmaz Ash iki yöndeki üç sokağı da görebiliyordu. Hiçbir hareketlilik yoktu. Buna rağmen, içine çöreklenen huzursuzluk hissini söküp atamıyordu. Noah'ın adamları daha önce tanıkları öldürürlerken işi çok fazla şansa bırakmamışlardı. Şimdi de durumun farklı olduğu söylenemezdi.

Bowers yavaş yavaş hızlandı. Ara ara gördükleri ağaçlar bisikletlerin, basketbol potalarının ve bir sürü diğer nesnenin üstüne gölge düşürüyordu. Ash sıra dışı bir şey görmek için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerini kıstı. Gözünün ucuyla bir şey gördüğünde neredeyse Bowers'a sokağın etrafında tur atıp tekrar eski yerlerine dönmelerini söyleyecekti. Ama bir hareketlilik vardı.

"Verandadalar," dedi, arabaları Noah'ın evinden bir ev aşağıdayken kapısını açarak. Bowers frenlere asıldı ve Ash elinde tabancasıyla aşağı atladı. "Yere yatın. Hemen."

Verandadaki adamlar bir saniye kadar tereddüt ettiler ve sonra ateş açtılar. Ash, arabaya kurşunlar yağarken ön tekerin arkasına saklandı. Bowers'ı göremiyordu ama onun ilk ateş açılmadan önce aşağı inmiş olmasını umdu. Arabanın kapı panelleri Kevlar[10] kaplıydı ama camlar standart dağılmaz camdı. Ash'in kalbi güm güm atıyor, kesik kesik nefes alıp veriyordu.

Silah sesleri başladığı gibi çabucak kesildi. Ash kafasını kaldırınca iki siluetin verandadan inip zıt yönlere doğru koştuklarını gördü. Kulakları kurşun sesleriyle çınladı ve arabanın camlarından iki tanesi tuzla buz oldu. Bowers'ın kaşlarının birinin üstünden ince bir kan dereciği akıyordu, muhtemelen düşen camlardan birinin neden olduğu bir kesikti. Bir an ne o ne de Ash hareket etti.

Tam o sırada durumun ciddiyeti ikisini de aynı anda vurmuştu sanki. Ash arabanın arkasından çıkıp tavana vurarak Bowers'a güvende olduğunu haber verdi. Komiser zaman kaybetmedi ve koşanlardan birinin arkasına düştü, Ash de diğerinin arkasından koştu.

Mahalle sakinleri evlerinin önünde olanları fark etme-

10 Kevlar. Çok hafif, karbon kökenli çok sağlam liflerden oluşan ve kurşungeçirmez yelek, gemi halatları, araçların gövdelerinde vb. kullanılan bir malzeme. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ye başladıkça yakın evlerdeki ışıklar açılmaya başladı. Ash uzakta bir yerlerden gelen ve gittikçe yaklaşan siren seslerini duyabiliyordu. Kısa süre sonra destek gelecekti ama şüpheliler ellerinden kaçarsa bunun bir yardımı olmazdı. Ash hızla koşarken çimler ve etrafındaki binalar hızla akıp geçiyordu ama o bunun neredeyse farkında değildi. Bir süreliğine sanki kazanıyor gibi geldi ama sonra bir şeyler oldu. Birkaç gün önce incinen ayağı ağrımaya başladı. Ağrısı çok fazla değildi ama ayağı ağırlığını olması gerektiği gibi taşıyamıyordu. Yine de koşmaya devam etti, bu arada kendisiyle kovaladığı adam arasındaki mesafe büyüyordu.

Mahalle büyük bir dörtyol ağzında aniden sona eriyordu. Sokak lambaları o kadar parlaktı ki mahallenin görece karanlığından sonra Ash'in gözlerini kamaştırmışlardı. Ash ciğerlerinin ve bacaklarının yandığını hissediyordu ama ne kendisi ne de önündeki adam yavaşlamadı. Dörtyol ağzına ilk varan Ash'in rakibi oldu. Zaman yavaş geçiyor gibiydi. Gecenin o saatinde ve şehrin o kısmında sokaklar neredeyse bomboştu. Ne yazık ki bu durum, bazı düşüncesiz pislikler için bu yolları yarış pisti haline getiriyordu.

"Dur."

Ash çarpmayı çok önceden gördü ama Michael Washington'ı kovalarken olduğunun aksine bunu engellemek için elinden bir şey gelmedi. Orta büyüklükteki bir cip saatte yüz on-yüz yirmi kilometre hızla geliyordu. Sürücü frene asıldı ama yine de çarpmayı engelleyemeyecek kadar hızlı gidiyordu. Koşan adamın bacakları tampona çarparken vücudunun geri kalanı ön cama vurdu. O hızla kolları ve bacakları iki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yana açılmış şekilde arabanın tavanının üstünden uçtu ve hareketsiz şekilde yere düştü.

Sürücü yoldaki diğer herkesle birlikte tiz bir fren sesiyle durdu. Ash dörtyol ağzına vardığında telefonunu çoktan çıkarmıştı. IMPD'nin telsizcisini aradı. Kurban, Memur Joe Cartwright'tı. Ash Cartwright'ın boynuna elini koyup nabzını ararken telefonu başıyla boynu arasına sıkıştırdı. Genç adamın nabzı çok zayıftı. Gömleğinin yakasını kenara çekince gümüş bir zincirden sarkan bir haç gördü.

Telsizci en sonunda cevap verdi ve Ash kalp atışlarını düzene sokarken derin bir nefes aldı.

"52 ve Meridian'ın köşesinde yaralı bir memur var. Acil ambulans gerekli!" Bir an tereddüt etti. "Ve bir rahip bulun."

Telsizci cevap olarak bir şeyler söyledi ama Ash telefonu kapattı ve sivilleri yakındaki araçlardan uzak durmaları için uyardı. Arkasında amblemli bir aracın eşlik ettiği Komiser Bowers tepe lambaları ve sirenleri açık bir şekilde birkaç dakika sonra geldi. Bowers arabadan atlayarak indiğinde arabasının tekerleri tiz bir sesle bağırmayı yeni bırakmıştı.

"Çabuk bin Rashid."

"Neler oluyor?"

"Noah kaçmış! Arabaya bin hemen. Yolda konuşuruz."

Ash Cartwright'ı kovalamasının ardından hâlâ nefesini düzeltebilmiş değildi ama komiserin ses tonu dikkatini çekecek kadar acil geliyordu. Ash koltuğa oturur oturmaz Bowers gazı kökledi ve o hızla Ash koltuğa iyice yaslanmak zorunda kalırken aynı anda kapıyı da kapattı. Ash kendine gelmeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çalışırken sessizdi. 52. Cadde'de batı yönünde hızla ilerliyorlardı ama nereye gittiklerini bilmiyordu.

"Nasıl kaçırmışlar onu?"

Bowers omuzlarını silkti. "Birileri her şeyi berbat etmiş. Temsilcilerden biri sigara molası verince Noah diğerinin hakkından gelmiş. Adamın tabancasını almış ve sonra da diğerini yakalamış."

"O zaman şu anda silahlı. Peki, Thomas Rahal?"

"Onun evine de aynı buradaki gibi saldırmışlar. Birileri acil durum çağrısı yapınca evi izlemesi için bıraktığımız devriye otosu oradan ayrılmış. Ardından Memur Patrick Dixon ve Jim Haines eve girmeye çalışmış ama Fatma Rahal ikisine yirmi kalibre av tüfeğiyle yakın mesafeden ateş açmış. Dixon'ın göğüs boşluğunda bir delik açılmış ama ardından kurşun bir yere sekip Haines'in boynuna saplanmış. Haines yaşayabilir ama Dixon ölmüş."

Olanlar Ash'e somut bir güçmüşçesine darbe vurdu. Ash duruşunu biraz daha dikleştirdi. "Kahretsin! Kadın iyi mi?"

Bowers etrafına bakındı ve gaza o kadar bastı ki Ash yine koltuğa yapıştığını hissetti.

"Kadın iyi ama senin evine koyduğumuz memurlarla telsiz iletişimimiz kesildi."

Ash'in zihni bu cümleyi hâlâ anlayamamıştı ve zaman bir an durdu gibi geldi. Sonra dünyadaki her şey bir anda üstüne üstüne gelmeye başladı.

"Çabuk sür, çabuk!"

Bowers'ın bu cesaretlendirmeye ihtiyacı yoktu. Altların-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daki Chevy'yle köşelerden o kadar hızlı dönüyordu ki Ash arka tekerlerin birkaç kez kaydığını hissetti. Yine de Bowers yol boyunca ayağını gazdan çekmedi. Çılgına dönen sürücüler önlerinden aceleyle kaçtılar, hatta biri kamyonetini kaldırıma çıkaracak kadar ileri gitti. Ash bunları neredeyse fark etmiyordu. Kafasında senaryolar üretmeye devam ediyordu. Evini izlemesi için görevlendirilmiş memur tuvaleti kullanmak için eve girmiş olsa bile telsizini ya da cep telefonunu yanında götürmesi gerekirdi. Ash arabanın biraz daha hızlı gitmesini dileyerek koltuğunda biraz daha öne kaydı.

Ash'in evine kadarki on kilometreyi çabucak kat ettiler ve yola çıktıktan yaklaşık beş dakika sonra mahalleye girdiler. Yolun kenarına Ash'in tanımadığı birkaç araba park etmişti ama koşan birilerini göremiyordu. Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin olamadı. Bowers evin önüne geldiklerinde yavaşlamaya başlarken Ash kapısını açtı. Araba durur durmaz Ash dışarı fırladı ve düz olmayan zeminde sendeleyerek koşmaya başladı. Düşmemeye dikkat ederek mutfak kapısına doğru koştu. Ev karanlıktı ve mahalle sakindi. Araba yolunda amblemli bir devriye otosu vardı ama Ash'in yaptığı onca gürültüye rağmen, ortalıkta koşan kimse yoktu. Devriye otosunu görmezden geldi ve açılmasını yarı umarak omzuyla mutfak kapısına yüklendi. Ahşap kapı parçalanıp patladı ama kilit dili açılmamıştı. İçeri o şekilde girmektense anahtarlarını çıkardı ama parmakları o kadar titriyordu ki kilidi açamadı. Yüzünden terler damlıyordu.

Hadi, hadi, hadi…

Ellerinin titremesinin geçeceğini umarak nefesini tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ancak daha anahtarı kilide sokamadan mutfağın ışıkları yandı ve kapı açıldı. Ash gözlerini kırpıştırdı. En sonunda önündeki bulanık siluet eşine dönüştü. Kadın elinde beysbol sopası, kaşlarını çatmış Ash'e bakıyordu.

"Ne yapıyorsun böyle? Korkudan ölecektim az kalsın."

Ash'in dizlerinin bağı çözüldü ve nefes nefese kalmış bir şekilde kapı pervazına yaslandı.

"Özür dilerim."

Ash arkasından gelen ayak seslerini duydu ama Hannah korkmuş görünmeyince o da başını çevirme zahmetine girmedi. "Yaşıyor ama…" Bowers ne söyleyecekse yarıda kesti. Bir saniye durdu. "Merhaba Bayan Rashid. Sizi uyandırmak istemezdik."

Kadın bıkkın bir şekilde iç çekti. "Kocamın sorunu ne, söyleyebilir misiniz?"

"Bunu anlatacak kadar zamanım olduğundan emin değilim."

Ash şaşkın bir şekilde Bowers'a baktı. "Noah'ı buldunuz mu?"

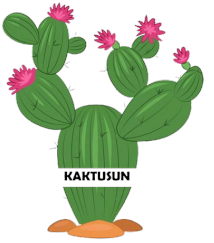
"Gitmiş. Evinizin önüne koyduğum memur kendinde değil, eli kolu bantla yapıştırılmış ama yaşıyor."

"Birileri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" diye sordu Hannah, kollarını önünde kavuşturarak.

Ash ayağa kalkarken kendini sakinleştirmek için duvara yaslandı. "Çay demlemeye ne dersin? Anlatacaklarımız biraz uzun sürebilir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bölüm 23

Sözüne sadık kalan Susan duruşmayı sonuna kadar götürmüştü. Jüri üyeleri, kanıtlar kendilerine verildikten sonra bir saat içinde Rahal'ı taksirle adam öldürmekten suçlu buldular; bu, doğal olarak cinayetten daha hafif bir suçtu. Yargıç Haller Rahal'a bu seviyede bir suç için verilebilecek en az cezayı, iki yıl hapis cezası verdi. Rahal işini, evini ve işlediği suç nedeniyle göçmen olarak ülkede kalamayacağından vizesini de kaybetmişti. Göçmenlikle ilgili konularda çok iyi olan bir avukat tutmadığı sürece cezasını tamamlar tamamlamaz ülkeden sınır dışı edilecekti. Bu olayla ilgili herkes kaybetmişti. Belki adalet buydu ama Ash'in ağzında acı bir tat bırakmıştı.

Neredeyse üç aylık izin günü birikmişti, bu yüzden ailesiyle zaman geçirmek ve hayatını ve kariyerini bir düzene koymak amacıyla sonraki iki hafta için izne ayrıldı. Halkla İlişkiler ekibindeki yeni görevi işe döner dönmez başlayacaktı. Bu, istediği görev değildi ama idare edecekti. Çocuk Esirgeme Kurumu kendisine gelebileceğini söyler söylemez, şehrin batı tarafında, erkek çocukları için yapılmış evde Mi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

chael Washington'ı ziyaret etti. Çocuk polisin büyükannesini öldürenleri yakalamasına sevindi ama bu, kaybını telafi etmezdi. Michael'ın çok fazla akrabası yoktu, sadece uyuşturucu tedavi merkezlerine girip çıkan bir annesi ve deniz kuvvetlerinde görev yapan bir ağabeyi vardı. Ash ona kendisini haftada bir ziyaret etmeye çalışacağını söyledi. Michael'ın, hayatı devam ederken sürekli bir arkadaşa ihtiyacı olacaktı. Ash çok fazla bir şey yapamazdı ama en azından onun arkadaşı olabilirdi.

İş hayatındaki değişiklikler haricinde hayat normale dönmüştü ve her nasılsa Ash çoğunlukla ayık kalmayı başarabiliyordu. Bu, yeni ve korkutucu bir deneyimdi.

Günler geçtikçe Memur Ryan Dixon'ın ölümünü çevreleyen olaylarla ilgili daha fazla detay ortaya çıkıyordu. Thomas Rahal'ın evine yanlışlıkla giren altı memur vardı ama sadece beşi oradan sağ çıkmıştı.

Kalan beşi, birilerinin Dixon'ın ölümünün bedelini ödediğinden emin olmak için ne gerekiyorsa yapmak konusunda hemfikir olmuşlardı. Orijinal arama izninin asıl hedefi olan Andrew Rutkowski'yi bildiklerini açıklamaması için ikna etmeye çalışmışlardı. Ne yazık ki konuşmaları biraz sertleşmişti ve Rutkowski gözaltındayken ölmüştü.

Dedektif Dennis Walker'a göre Rutkowski'nin ölümü olayları değiştirmişti. Bu, sanki onların içinde bir şeyleri uyandırmıştı ve hepsi kuralları bir kenara bırakmışlardı. Yargıçlardan birini sahte olduklarını bildikleri bir arama izni çıkarmaya ikna etmişler ve Rutkowski'nin ölümünü bir intihar olarak göstermeye çalışmışlardı. Eğer ilçenin eski dosyaları bilgisayar ortamına aktarma girişimi olmasaydı hiç kimse bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şey fark edemeyecekti.

Ancak Cassandra Johnson hem orijinal hem de sahte arama izinlerini bulmuş ve Carl Gillespie'yla iletişime geçmişti. Daha sonra Gillespie neler döndüğünü öğrenmek için eski meslektaşı Komiser Noah Stuart'ı aramıştı.

Noah ve ekibin geri kalanı ikisini de öldürüp seslerini kesmişti. Noah ve Patrick Dixon Indiana, Terre Haute'daki bir polis otoparkından bir araç çalıp Cassandra'ya çarparak onu öldürmüşlerdi. Sonra o aracı methden dolayı doğru düzgün yürüyemeyecek kadar uçmuş iki aptala vermişlerdi. İkisinin onların bunu kendilerine neden verdiklerine dair bir fikirleri yoktu.

Gillespie daha kolaydı. Noah Stuart, Patrick Dixon ve Joe Cartwright adamın evine gitmiş, kloroformla onu bayıltmış ve sonra da bodrum katındaki geniş buzluğa kilitlemişlerdi. Buzluk o kadar iyi izole edilmişti ki komşular onun yardım için çığlık attığını bile duymamışlardı.

Bu yüzden, Joe Cartwright Michael Washington'ın polise Cassandra'nın ölümüyle ilgili konuşmasını engellemek için bir evi ateşe vermişti. Hatta Zionsville'deki birkaç öğrenciye emniyet gücünü bloke etsinler diye kan bağış merkezindeki bir soğutucuyu çalıp içindeki kanları Indianapolis'teki bir eve boşaltmaları için para vermişti.

Ash olayları soruşturmaya başladığında onu da susturmaya çalışmışlardı. Onu tehdit etmiş, dövmüş ve en sonunda da bir gece takip etmiş ve Bukoholov'u görmeye giderken arabayla çarpmışlardı. Yaşlı adamın Ash'in geçirdiği kazayla bir ilgisi yoktu. Bu, sokak dünyasındaki adaletin bir cilvesiydi ve Ash'in hasta hissetmesine neden oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Thomas Rahal'ın evine yanlışlıkla giren altı adam da hatalarının bedelini ödemişlerdi. Ryan Dixon, Patrick Dixon ve Joe Cartwright ölmüştü ama onlar şanslı sayılabilirdi. Memur Jim Haines hayatta kalmıştı ama buna yaşamak denirse. Fatma Rahal tarafından vurulduktan sonra o kadar kan kaybetmişti ki beyni neredeyse faaliyet göstermiyordu. Noah Stuart ortadan kaybolmuştu.

Dennis Walker yara almadan hayatta kalan tek kişiydi. Mike Bowers onu Noah'ın evinden kaçarken yakalamıştı ve genç adam sonraki hafta idamdan kurtulmak için bir sürü suçlamayı kabul etmişti. Hatta Komiser Stuart'ın evine Joe Cartwright'la birlikte cinayet işlemek için gittiklerini bile kabul etmişti. Walker bir daha gün ışığını asla göremeyecekti. Noah her neredeyse kaçıyordu, sefil ömrünün geri kalanı boyunca yapacağı bir şeydi bu. Eninde sonunda bulunacaktı ve o da hak ettiğini çekecekti.

Dava kapanmıştı, bir detay haricinde. Ash'e Cassandra'nın ölümünü ilk başta haber veren Konstantin Bukoholov. Ash işe başlamadan iki gün önce Askeri Park'ta yaşlı adamla buluştu. Buluşma yerine vardığında Bukoholov çoktan kanala bakan banklardan birine oturmuştu. Rüzgârlı bir kasım sabahıydı ama suyun yakınlarında koşucular ve etrafı gezenler vardı.

"Bay Bukoholov."

"Lütfen bana Kostya de," dedi, Bukoholov. "Arkadaşlarım beni böyle çağırır."

Ash yaşlı adamın yanına büyükçe bir zarf bıraktı.

"Zarfın içinde Marion İlçesi Aşevine yaptığınız bağışın makbuzu var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bukoholov zarfı kaldırdı ve içindeki belgeye baktı. "Dört bin altı yüz elli dolar," dedi. "Ben genelde bundan daha cömert biriyimdir."

"Bazı masraflarım oldu," dedi, Ash. "Birkaç hafta önce bana verdiğiniz paranın geri kalanı bu."

"Bu para senin ve ailen içindi. İhtiyacınız olduğunu sanmıştım."

Ash kollarını önünde kavuşturdu. "Yok."

"O zaman neden buradasın?"

"Konuşabiliriz diye düşündüm." Bukoholov Ash'in banka koyduğu zarfı ittirdi ve Ash oturdu. "Cassandra Johnson ölmeden önce hesabına Indy Holding A.Ş. adında bir yerden yirmi beş bin dolar aktarılmış. Bu şirketi biliyor musun?"

Bukoholov doğrudan ileriye baktı. "Tabii ki," dedi. "Ben o şirketin tek ortağıyım."

"Bunu öğrenmek için iki avukat neredeyse tam bir hafta uğraştılar. Eğer senin Lucky Bastard'ın* sahibi olduğunu bilmeseydim o kadar uzağa bile gidemezdik."

Bukoholov tek kaşını kaldırıp Ash'e baktı. "Lucky Bastard?"

"Lucas Oil Stadyumunun birkaç sokak güneybatısında, mavi yakalıların gittiği bir bar. Senle geçen yıl orada tanışmıştık."

Yaşlı adam efkârlı bir şekilde gülümseyip başını salladı. "Şimdi hatırladım. Kendisini vurduktan sonra yeğenimi oraya getirmiştin. Hâlâ oranın sahibi olduğumu bilmiyordum."

"En azından şirketlerinizden biri oranın sahibi."

"Anılarda yolculuk için teşekkürler dedektif," dedi, Bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koholov, ayağa kalkmak için ellerini dizlerine koyarken. "Eğer tek istediğin sohbet etmekse benim yapmam gereken işlerim var. Belki bir gece bir barda buluşuruz."

*İng. Şanslı piç (ç.n.)

Adam yürüyecek oldu ama Rus çok ilerleyemeden Ash boğazını temizledi.

"Leonard Wilson'ın seçim kampanyasına maddi destek olduğunu biliyorum. Muhasebecilerin bunu saklama konusunda çok zekice davranmamışlar."

Bukoholov durdu ve omzunun üstünden arkaya baktı. "Bu konuyla ilgili onlarla konuşmam gerekecek. Ama son baktığımda vatandaşlığımı yapmak bir suç değildi."

"Tabii ki değil," dedi, Ash. "Ancak belediye sözleşmelerini elinde tutan bir geçici personel kurumunun sahibi olmak da hoş bir şey olmalı."

Yaşlı adam Ash'e döndü. Teni kırışıktı ama gözlerini kısmıştı ve bakışları karşısındakine odaklıydı. "Yapacak bir sürü işim var ve bu şehir için yaptığım şeylerden de gurur duyuyorum."

"Profesyonel İstihdam Hizmetleri senin için normal bir iş değil ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bu iş sana yargı sisteminin özel dosyalarına erişme imkânı verdi. Biraz çalışmayla muhbirlerin gerçek isimlerini, gizli görevdeki memurların kimliklerini, tahkikat kurulunun imzalı beyanlarının dökümlerini, her tür şeyi bulabiliyordun. Hatta yanlış yola sapmış memurlar sahte evrak hazırladıklarında bunu bile bulabiliyordun."

"Sabrım taşıyor Dedektif Rashid."

"O zaman basit kelimelerle açıklayayım. Cassandra senin şirketinde çalışırken iki tane sorunlu arama izni beyannamesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

buldu. Bunları Carl Gillespie'yla paylaşması için ona yirmi beş bin dolar ödedin. Gillespie, bunlar hakkında ne diyecek diye Noah Stuart'la iletişime geçti. Noah ve emri altındaki birkaç adamı, susturmak için ikisini de öldürdü."

Bukoholov'un dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Hayal gücün oldukça gelişmiş. Bunları neden yapayım ki?"

"Çünkü Cassandra ve Carl Gillespie o belgeleri Rahal duruşması sırasında ortaya çıkarsalardı dava televizyonlarda canlı canlı gösterilecekti. Başka hangi kusurları olursa olsun Susan Mercer zehir gibi bir savcı. Ancak eğer öyle bir davayı kaybetseydi seçimi kazanmasının imkânı yoktu. Başka bir partiden aday çıkmazsa tek aday olarak Leonard Wilson mecburen seçilecekti ve şehirdeki en büyük uyuşturucu toptancısının savcılık ofisinde bir dostu olacaktı."

Bukoholov dudaklarındaki gülümsemeyi silerken başını iki yana salladı. "Gel, birlikte yürüyelim."

"Ben böyle iyiyim."

Bukoholov soluna baktı ve Ash omzunda ağır bir el hissetti.

"Bu bir rica değil," dedi, yaşlı adam, çoktan kanala doğru yürümeye başlamıştı. Ash de ayağa kalkıp arkasına baktı. Hulk ve Bukoholov'un mankafalarından bir diğeri gülümsediler. Ash yaşlı adama yetişmek için koşturdu. "Çalışanlarım benim ailem gibidir. Bayan Johnson öldüğünde senle iletişime geçtim çünkü senin o kadının hak ettiği adaleti sağlamak için her şeyi yapacağını biliyordum."

Ash göğsündeki ve sırtındaki kasların titreştiğini, neredeyse yaşlı adama saldırması için yalvardıklarını hissetti.

"Neredeyse ailemin ölmesine neden oluyordun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ailene zarar gelmesine bilerek asla izin vermezdim. Kendi adamlarıma aileni izlettiriyordum."

Ash arkasındaki adamlara baktı. "Eğer bunlar evimi izliyorlarsa muhtemelen etrafta dolaşıp polisle konuşmuş olmalılar. Hâlâ Noah Stuart'ı arıyoruz."

"Onu asla bulamazsınız. Adam gitti."

"Bunun kesin olduğunu biliyor musun?"

Bukoholov omuzlarını silkti. "Eğer birini dökme demirden bir küvete koyarsan ve küveti çamaşır sodasıyla doldurursan cesedin bir haftada yok olacağını biliyor muydun?"

"Noah'ya böyle mi yaptınız?"

Bukoholov elini boş ver dercesine salladı. "Ben kimseye bir şey yapmadım. Sadece insan denen varlığın hassas bir yaratık olduğunu ve Noah'ın başına türlü işler gelmiş olabileceğini söylüyorum.

Belki çamaşır sodasıyla dolu bir küvete düşmüştür, belki de şu anda Meksika'da bir barda oturuyordur ya da belki de yaptıklarından dolayı kendini o kadar suçlu hissediyordur ki intihar etmiştir. Asla bilemeyeceksiniz, bu yüzden onu aramakla vakit kaybetmeyi bıraksanız iyi olur. Benden ufak bir tavsiye…"

Bu Ash'e göre itirafa en yakın şeydi. Eğer Bukoholov Noah'yı öldürdüyse ceset de gitmiş demekti. Ash'in bir şeyler hissetmesi gerekirdi ama hissetmedi. Dünya o olmadan daha iyi bir yerdi.

"Eğer bir daha evime gelirsen seni öldürürüm, korumaların olsun ya da olmasın. Ailemden uzak dur."

Yaşlı adam gülümsedi. "Kabadayılığını her zaman sevdim ama sen katil değilsin. İçinde bu duygunun olmadığını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylediğimde bana güven."

"Benim içimde hangi duygunun olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Eğer çocuklarımı tekrar tehlikeye atarsan kafana bir silah dayar, tetiği çekerim. Bu kabadayılık falan değil."

Bukoholov'un dudaklarındaki gülümseme silindi. "Umarım bunu hiçbir zaman test etmek zorunda kalmayız," dedi, yeniden o soğuk, donuk bakışını takınarak. "Leonard Wilson önümüzdeki yıl yemin edip göreve başladığında yönetiminde sana bir iş teklif edecek. Maaş şu ankinin aşağı yukarı iki katı olacak ve bence bu teklifi kabul etmelisin. İkiniz için de iyi olur. Birilerinin onun doğru yoldan çok fazla sapmadığından emin olması gerek."

"Evet, doğru. Senin bundan çıkarın ne olacak?"

"Sen ona göz kulak ol, ben de sana göz kulak olayım. İkimiz de kazanalım," dedi. "Her zamanki gibi seni gördüğüme sevindim. Eşine ve çocuklarına selamlarımı ilet."

"Siktir git!"

Bukoholov parkın çıkışına doğru yürümeden önce güldü. Ash kanalın kenarında kalıp etrafındaki hareketliliğin suya yansımayı seyretti.

Ash siyah ve beyaz arasında, gri bir figürdü; ne tamamen o ne de diğeri olan ince, sallanan bir çizgiydi. Belki de o çizgileri bazen aşmıştı, belki olması gerekenden biraz daha sertti ve biraz daha saldırgandı. Ancak dünyada Bukoholov gibi adamlar olduğu sürece olması gereken buydu ve Ash değişmeyecekti.

Evine gitti ve arka bahçede ailesine katıldı. Megan Ash'in bir hafta önce tırmıklayıp bir araya getirdiği yaprak yığının içinde zıplayıp yaprakları dağıtıyordu, Hannah ise Kaden'i

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oyun parkındaki bebek salıncağında yavaş yavaş sallıyordu. Megan babasını görür görmez koşmayı bırakıp ellerini iki yana bıraktı.

"Annem bunu yapabileceğimi söyledi," dedi. "Başıma kötü bir şey gelmeyecek, değil mi?"

"Gelmeyecek tatlım," dedi, Ash. "Oynamaya devam et."

"Peki."

Her ne kadar ilk başta hevesi biraz kaçmış görünse de Megan tekrar koşmaya başladı. Yine de Ash'in sadece birkaç gün önce neredeyse bir saatini alan yığını yaklaşık iki dakikada dağıtmayı başardı. Ash'in yeniden uğraşması gerekecekti. Megan oynarken Ash oyun parkına doğru yürüdü ve genelde Megan'ın kullandığı salıncağa oturdu. Kendinin epey büyük poposuna salıncak biraz küçük geliyordu.

"Çocuklar nasıl?" diye sordu.

"Megan… İyi, her zamanki Megan işte... Kaden de iyi," dedi. "Buluşman nasıldı?"

"Bitti. Bu konuda söyleyebileceğim tek iyi şey bu."

Hannah başını salladı. "Kız kardeşim aradı. O ve Jack bu gece Kaden ve Megan'ı almayı teklif ettiler. Ben de sanat müzesine gidebiliriz diye düşündüm. Bu hafta sonu, açık hava film gösterimleri bitiyor. Batman'i gösteriyorlar."

"Bu, yiyecek de götürebildiğimiz film gösterimlerinden mi?"

"Evet. İstersen piknik yapabiliriz?"

Ash omuzlarını silkti. "Ben de şu sevdiğim bademli kurabiyelerden yapan Türk pastanesine uğrarız diye düşünmüştüm."

"Ancak hepsini arabada bitirmemek için söz verirsen uğrarız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu sözü verebilir miyim bilmiyorum. Can boğazdan gelirmiş."

Hannah göbeğine yavaşça vurdu. "İnan bana öyle olduğunu biliyorum."

Ash karnını içine çekip daha dik oturdu. Ancak daha bir cevap düşünemeden Kaden huysuzlanmaya başladı ve Hannah onu almak için döndü. Tüm çabalarına rağmen, en sonunda Ash'e verene kadar bebek kıpırdanıp huysuzlanmaya devam etti. Bebek anında Ash'in suratına hapşırıp rahatladı.

"Burnu biraz tıkalı," dedi, Hannah, Ash'e bir kâğıt mendil uzatırken. "Ama iyi haberlerim var. Sen dışarıdayken Leonard Wilson aradı. Eğer önümüzdeki yıl seçilirse seni yönetimi altında bir işe almak istediğiyle ilgili konuşmak istiyormuş. Senin de istediğin buydu, değil mi? Savcılık ofisinde tam zamanlı bir iş?"

Ash mendille yanağını sildi.

"Sanırım istediğim her şey burada var."

750.000 kopyadan fazla satan
ve satış rekorları kıran
bir kitap fenomeni...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Chris Culver, Ash Rashid polisiye serisininNew York Times satış rekorlan kıran yazarıdır. Yüksek lisansını tamamladıktan sonra, Chris güney Arkansas küçük bir sosyal bilimler üniversitesinde etik ve karşılaştırmalı din dersleri verdi.Dersler arasında The Abbey'i yazdı ve kitap on altı hafta boyunca New York Times da çok satanlar listesinde kaldı. Eşi ve Labrador av köpeğiyle birlikte St. Louis, Missouri'de yaşamaktadır ve sonraki romanına hazırlanmaktadır.

OLİMPOS